
DEAN R.
KOONTZ
KIŞA
AÇILAN
KAPI
ALTIN KİTAPLAR

eskikitaplarim.com

DEAN R. KOONTZ

KIŞA AÇILAN KAPI

Düzenleyen:

BİRİNCİ BÖLÜM

Gri Oda

Çarşamba 2:50 - 08:00

Laura giyinmeyi bitirir bitirmez ön kapıya koştu, tam o sırada da Los Angeles Emniyet Müdürlüğüne ait bir polis arabası evin hemen önündeki kaldırıma yanaştı. Laura dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapattı, hızla basamaklardan indi. Buz gibi yağmur damlaları geceyi kentin üzerine çivilemekteydi.

Laura şemsiyesini almamıştı. Hem şemsiyeyi en son hangi dolaba tıktığını hatırlayamıyordu, hem de onu aramakla vakit kaybetmek istememişti. Karanlık gökyüzü, durmadan gürlüyordu ama Laura bu uğursuz belirtilerden anlam çıkaracak durumda değildi. Şu anda gecenin içinde duyabildiği en güçlü ses, kendi kalbinin gümbürtüsü ve kulaklarında uğuldayan kanıydı. Siyah beyaz arabanın sürücü kapısı açıldı, üniformalı bir polis memuru indi. Laura'nın arabaya doğru yürüdüğünü görünce tekrar bindi, uzanıp yolcu tarafındaki kapıyı açtı.

Laura onun yanına bindi, kapıyı çekip kapattı. Yüzüne düşen bir tutam ıslak saçı, buz gibi ve titreyen parmaklarıyla itti, kulağının arkasına yerleştirdi.

Devriye arabasının içi buram buram çam kokulu dezenfektan kokuyordu. Onun altında ise, belli belirsiz bir kusmuk kokusu hissedilmekteydi.

Genç polis memuru, «Bayan McCaffrey?» diye sordu.

«Evet.»

«Benim adım Cari Quade. Sizi Şef Haldane'in yanına götürmekle görevlendirildim.»

Laura kaygı dolu bir sesle, «Ve kocamın yanına,» diye ekledi.

«O konuda bilgim yok.»

«Bana kocam Dylan'ın bulunduğu söylenmişti.»

«Sanırım bu konuyla ilgili ayrıntıları size Şef Haldane açıklayacaktır.»

Laura öğürdü, boğulur gibi oldu, içinde bulunduğu arabadan iğrenerek başını iki yana salladı.

Quade hemen, «İçerdeki koku için üzgünüm,» dedi. «Birkaç saat önce birini içkili araba kullanmaktan tutukladım. Adamın nezaket kuralları hakkındaki bilgisi ancak bir domuz kadardı.»

Laura'nın midesindeki kasılmaların, boğazına yükselen bulantının nedeni arabadaki koku değildi. Birkaç dakika önce telefon çalmış, birileri ona kocasının bulunduğunu haber vermişti. Ama Melanie hakkında hiçbir şey söylenmemişti ona. Bu yüzden kendini hasta gibi hissediyordu. Melanie, Dylan'la birlikte değilse, neredeydi? Hâlâ kayıp mıydı? Ölmüş müydü yoksa? Hayır! Tanrım, hayır! Laura bir elini ağzına kapattı, dişlerini sıktı, soluğunu tuttu, korkunç bulantının dinmesini bekledi. Sonra, «Nereye... nereye gidiyoruz?» diye sordu.

«Studio City'de bir eve. Fazla uzak sayılmaz.»

«Dylan'ı orada mı bulmuşlar?»

«Size öyle söyledilerse, orada bulmuşlardır.»

«Peki yerini nasıl tespit etmişler? Polisin onu aradığını bilmiyordum. Bana bu işe karışabilmek için geçerli bir nedenleri olmadığını söylemişlerdi... onların yetki alanına girmiyormuş. Artık hiçbir umut kalmadığını sanıyordum... bir daha ne onu... ne de Melanie'yi asla göremeyeceğimi sanıyordum.»

«Bu konuyu Şef Haldane'le görüşmeniz gerekiyor.»

Laura saklamaya çalışmadığı acı bir nefretle,

«Herhalde banka soymuş ya da ona benzer bir suç işlemiş olmalı,» dedi. «Bir çocuğu annesinden çalmak polisi ilgilendirecek kadar önemli bir suç sayılmıyor çünkü.»

«Emniyet kemerinizi bağlayın lütfen.»

Araba kaldırımdan uzaklaşıp caddeye çıkarken Laura sinirli hareketlerle kemerini bağlamaya çalıştı. Quade sel gibi boşanan yağmurun yıkadığı bomboş caddede Udönüşü yapmaktaydı.. '

«Peki, ya Melanie?» diye sordu Laura.

«O da kim?»

«Kızım. İyi mi o?»

«Üzgünüm ama bu konuda da bir şey bilmiyorum.»

«Kocamla birlikte değil miymiş?»

«Sanmıyorum.»

«Onu neredeyse... altı yıldır hiç görmedim.» Genç memur, «Vesayet davası mı?» diye sordu.

«Hayır. Kocam onu kaçırdı.»

«Ciddi misiniz?»

«Yasaların gözünde olay vesayet davasından başka bir şey değildi. Ama bana göre olay, kesinlikle ve tümüyle bir çocuk kaçırma olayıydı.»

Laura, Dylan'ı düşünürken kendini tutamayıp öfkeleniyor, içini kopkoyu bir nefret dalgası sarıyordu. Bu duygularını yenmeye, ondan

nefret etmemeye çalıştı, çünkü birdenbire Tanrı'nın yukardan kendisini izlediği duygusuna kapılmıştı. Çılgınlıktı ama o anda Tanrı'nın kendisini yargıladığım hissediyordu. Eğer o kopkoyu nefrete ve beraberindeki olumsuz düşüncelere kapılacak olursa, Tanrı onun küçük kızına kavuşmayı hak etmediğine karar verecekti. Çılgınlıktı bu. Ama Laura kendine hakim olamıyordu. Korku onu deli ediyor, üstelik tüm gücünü yok ediyordu. O anda kendini öylesine zayıf hissetti ki, bir soluk almaya yetecek güç bile bulamadı.

Dylan. Laura onunla yeniden yüz yüze gelmenin nasıl olacağını merak etti. Birbirlerine ne söyleyeceklerdi acaba?

Arabaya bindiğinden beri titriyordu ama artık vücudu şiddetli bir şekilde sarsılmaya başlamıştı.

Quade, «İyi misiniz?» diye sordu.

Laura, «Evet,» dedi. Aslında yalan söylüyordu. Quade başka bir şey demedi. Arabanın üzerindeki acil durum ışıkları yanıp sönüyordu ama siren çalışır durumda değildi. Fırtınanın kasıp kavurduğu kentin batı yakasına doğru hızla ilerlediler. Derin su birikintilerine daldıklarında, çamurlu sular garip, fosforlu bir ışıkla parlayarak arabanın iki yanında yukarı doğru yükseliyordu.

Sanki beyaz perdeler açılıp iki yana çekiliyor, arabanın geçmesine izin veriyordu.

«Şimdi dokuz yaşına girmiş olmalıydı,» dedi Laura.

«Kızımdan söz ediyorum. Size onun görünüşünü de tarif edemem. Onu en son gördüğümde daha üç yaşındaydı.»

«Üzgünüm, orada hiç küçük kız görmedim ben.»

«Sarı saçlı. Yeşil gözlü.» Memur cevap vermedi.

Laura umutsuzluğun eşiğinde olduğunu belli eden bir sesle, «Melanie, mutlaka Dylan'la birlikte olmalı,» dedi. Benliği korku ve sevinç arasında ikiye bölünmüştü. Melanie'yi yeniden görebileceğini düşünmek içini çılgın bir sevinçle dolduruyor, bu arada kızın ölmüş olabileceğini düşünüyor, dehşete kapılıyordu. Laura, Melanie'yi ölü olarak bulacağını öyle çok düşünmüş, bu konuda o kadar sık kâbuslar görmüştü ki, şimdi o kâbusların gerçeğe dönüşeceğinden korkmaktaydı. Bir işaret, geleceğe dair bir sezgi olmalıydı o kâbuslar. «Dylan'ın yanında olmalı. Bunca yıldır hep onun yanındaydı. Altı uzun yıl boyunca onunla yaşadı. Şimdi neden başka bir yerde olsun ki?»

«Birkaç dakika içinde oraya varmış olacağız,» dedi Quade. «Şef Haldane bütün sorularınıza cevap verecektir.»

«Melanie'yi de bulmuş olmasalar, beni gecenin saat ikisinde uyandırmaz, yataktan kaldırıp bu fırtınanın ortasına sürüklemezlerdi. Yapmazlardı bunu.»

Quade tüm dikkatini önünde uzanan asfalta yöneltmişti. Suskunluğu, söyleyebileceği her şeyden beter geliyordu Laura' ya.

Avuçları ter içindeydi. Ellerini blucinine silip kurulamaya çalıştı. Koltukaltlarından da ter fışkırdığını hissetti. Damlacıklar vücudunun iki yanından beline doğru süzülüyordu. Midesindeki kasılma artmış, bulantı duygusu iyice güçlenmişti.

«Yoksa bir şey mi oldu ona?» diye sordu. «Bu mu mesele?

Bana onun hakkında bir şey söylememenizin nedeni bu mu?»

Quade ona bir göz attı, ciddi bir sesle, «Bayan McCaffrey, ben gerçekten o evde küçük bir kız görmedim. Sizden hiçbir şey saklamıyorum,» dedi.

Laura koltuğa arkasını yasladı, yığılır gibi oldu. Gözyaşlarına gömülmek üzereydi ama ağlamak istemiyordu. Hattâ ağlamamakta kararlıydı. Gözyaşları, Melanie'yi canlı olarak bulabileceğine dair tüm umudunu yitirdiğini kabul etmek demekti. Umudunu kaybederse çocuğun gerçek ölümünden sorumlu olacaktı. Çılgın bir inanç daha. Belki de Melanie'nin varlığını sürdürmesi Peter Pan'daki Tinkerbell'e benziyordu. Varlığını sürdürebilmek için birilerinin onun gerçekten yaşadığına inanması, bu duyguyu tüm benliğiyle hissetmesi gerekiyordu. Laura kafasındaki düşüncelerin gittikçe çılgınlaştığını farkediyordu. Sessiz bir isteri krizinin pençesindeydi. Melanie'nin varlığını sürdürebilmesinin tümüyle kendi inancına ve gözyaşlarını tutabilmesine bağlı olduğunu düşünmek mantıksızlıktı. Bunu biliyordu. Ama yine de bu düşünceyi kafasından atamıyor, gözyaşlarıyla savaşıyor, inancını güçlendirmeye çalışıyordu.

Cam silecekleri tekdüze bir sesle bir ileri, bir geri gidip geliyor, yağmur damlaları arabanın damında davul çalıyor, lastikler ıslak asfalta yapışırken fısıltıya benzer bir ses çıkarıyordu. Studio City, Laura'ya Hong Kong kadar uzak görünmekteydi.

Ventura Bulvarından dönüp Studio City'e girdiler. Burası birbirine uymayan mimari özelliklerin yanyana dizildiği bir mahalleydi. İspanyol stili, Cape Cod stili, sömürge stili evler üstüste yığılmıştı. Adım, televizyonun yaygınlaşmasından önceki günlerde ünlü olan eski Republic Stüdyolarından almıştı. Ucuz kovboy filmleri çekilirdi o stüdyolarda. Son zamanlarda Studio City, senaristler; ressamlar, artistler ve sanatçılar için mıknatıs gibi olmuştu. Bunların çoğu yavaş yavaş çürümekte olan Hollywood'un arka mahallelerinden gelen göçmenlerdi. Şimdi yaşam tarzlarını koruyabilmek için yaşlı ev sahipleriyle sonsuz bir savaşa girişiyorlardı.

Memur Quade çiftlik evi tarzında, mütevazı görünüşlü bir evin önünde durdu. Evin bulunduğu caddenin iki yanında ağaçlar, çimenlik alanlar uzanıyordu. Kaldırımın kenarına birkaç araç park etmiş, orayı yeterince kalabalıklaştırmıştı bile. Laura'nın gözleri iki koyu yeşil Ford marka araba, iki siyahbeyaz polis arabası seçebildi. Ayrıca kapılarına kentin amblemi boyanmış gri renkli bir kamyon vardı. Ama Laura'nın asıl dikkatini çeken başka bir kamyon' oldu. Arka kapısında boydan boya ADLÎ MORG' yazan korkunç bir kamyon! Ah, Tanrım, lütfen, hayır. Hayır! Laura gözlerini yumdu, polis tarafından uykusundan uyandırıldığında, bunun gördüğü rüyaya ait olduğunu anlayacağına inanmaya çalıştı. Aslında telefonun zili de kâbusun bir bölümü olmalıydı. Quade ve bu ev de kâbusun başka parçalarıydı. Laura biraz sonra uyanacak ve bütün bunların gerçek olmadığını anlayacaktı.

Ama gözlerini açtığında morg kamyonunun hâlâ orada durduğunu gördü.

Evin pencerelerindeki perdeler sıkıca örtülmüştü. Ama yine de tüm cephe portatif projektörlerin göz kamaştıran parlak aydınlığına boğulmuştu. Gümüş rengi yağmur, parlak ışığı bıçak gibi keserek iniyor; çevredeki bitki örtüsünün duvarlara vuran titrek gölgeleri rüzgârın etkisiyle durmadan hareket ediyordu. Üzerine yağmurluğunu geçirmiş, üniformalı bir polis memuru, kaldırımın kenarına dikilmişti. Bir başka polis de, damın ön kapıya doğru oluşturduğu çıkıntının hemen altında durmaktaydı. Meraklı komşuları ve davetsiz konukları evden uzaklaştırmaya hazır görünüyorlardı. Aslında kötü havanın ve ilerlemiş saatin etkisiyle ortalıkta kimse olmadığından, bir şey yapmalarına gerek kalmıyordu.

Quade arabadan indi ama Laura kıpırdamadı.

Memur geri dönüp eğilerek, «Yer burası, Bayan McCaffrey,» dedi

Laura başını salladı ama hâlâ kıpırdayamıyordu. İçeri girmek istemiyordu. Orada kendisini neyin beklediğini biliyordu. Melanie. Ölü bir Melanie. Quade bir an bekledi, sonra arabanın etrafından dolaşıp Latıra'nın kapısını açtı, ona yardım etmek üzere elini uzattı.

Rüzgâr iri yağmur damlalarını Quade'in etrafından uçuruyor, arabanın içine dolduruyordu.

Memur kaşlarım çattı. «Bayan McCaffrey?» diye seslendi. «Ağlıyor musunuz yoksa?»

Laura gözlerini morg kamyonundan ayıramıyordu. Yavaşça, «Bana yalan söyledin,» dedi.

«Ne? Hey, hayır, hiç de sandığınız gibi değil. Gerçekten değil.»

Laura ona bakamıyordu.

Quade dudaklarının arasından havayı solurken garip, at homurtusunu andıran bir ses çıkarmaktaydı. Bu ses, içinde bulundukları duruma hiç uygun değildi. «Şey, aslında evet, bu bir cinayet olayı. Ve elimizde birkaç ceset var.»

Laura içinden yükselen çığlığı hissetti. Quade hemen devam etti. «Ama sizin küçük kızınız o evde değil. Cesetlerden hiçbiri ona ait değil. Yemin ederim, değil.»

Laura dosdoğru onun gözlerine baktı. Quade gerçeği söylüyor gibiydi.

Polis memuru Laura'nın koluna girdi, birlikte bahçe yolundan ön kapıya doğru yürüdüler. Damlarda tangırdayan yağmurun sesi akla, mezarlık törenlerinde çalan orkestraların trampetlerini getiriyordu.

Nöbetçi, Şef Haldane'i çağırmak üzere içeri girdiğinde Laura ile Quade dışarda, ön kapının biraz ilerisine kadar uzanan saçağın altında

beklediler. Hiç değilse yağmurun ve rüzgârın dondurucu etkisinden biraz olsun korunabiliyorlardı burada.

Gece havası, ozon ve gül kokuyordu. Evi çepeçevre gül dalları sarmıştı. California'da bazı tür goncalar kışın ortasında bile açabiliyordu. Çiçeklerin çoğu yağmurun ağırlığı altında ezilmiş, boyunlarını bükmüşlerdi.

Haldane hızla yürüyerek dışarı çıktı. Uzun boylu, geniş omuzlu, biraz sert görünüşlü biriydi. Kısa kesilmiş kum rengi saçları, çekici, İrlandalılara özgü kare yüzüyle uyumluydu.

Mavi gözleri ifadesiz, mavi renge boyalı bir çift oval cama benziyordu. Gözleri her zaman mı böyle acaba, diye düşündü Laura.

ötürü ifadesizleşmiş, cansızlaşmıştı gözleri. Tanrım!

Haldane'in üzerinde tüvit kumaştan spor bir kaban ve beyaz bir gömlek vardı. Siyah kravatının düğümünü gevşetmişti. Gri pantolonun altında siyah loafer'ları görünüyordu. Gözlerini saymazsanız, rahat, sakin ve kendinden emin bir görünüşü vardı. Her şeye telaşlanacak birine benzemiyordu. Laura'ya çok kısa bir an boyunca gülümsemişti ama yine de gülümseyişi sıcacıktı.

«Doktor McCaffrey?» dedi. «Ben Dan Haldane.»

«Kızım...»

«Melanie'yi henüz bulamadık.»

«O... o...»

«Ne oldu?»

«O ölmedi ya?»

«Hayır, hayır. Çok şükür, ölmedi. Yani cesetlerden hiçbiri sizin kızınıza ait değil. Zaten öyle bir şey olsa sizi buraya getirtmezdim.»

Laura hâlâ rahatlayamamıştı, çünkü kendisine söylenenlerin doğruluğundan emin değildi. Haldane sinirli ve gergin görünüyordu. Bu evde korkunç bir şeyler olmuştu. Laura emindi bundan. Eğer Melanie'yi bulmadılarsa, neden gecenin bu saatinde onu buraya getirmişlerdi? Neler oluyordu, Tanrı aşkına?

Haldane, Cari Quade'e gidebileceğini söyledi, genç memur yağmurun içinden devriye arabasına doğru koştu.

«Peki ya Dylan? Kocam?» diye sordu Laura. Haldane'in gözleri onunkilerden uzağa kaydı.

«Evet, işte onu bulduğumuzu sanıyorum,» dedi.

«Dylan... ölmüş mü?»

«Şey... evet, ölenlerden birinin o olduğunu sanıyoruz. Cesetlerden birinin cebinde ona ait bir kimlik kartı bulduk, ama henüz cesedin kimliğini kesin olarak saptamış değiliz. Ancak diş kayıt kontrolleri yapıldıktan sonra ya da parmak izi karşılaştırmalarından sonra emin olabiliriz.»

Dylan'ın ölümüyle ilgili haber Laura'nın üzerinde şaşılacak kadar az etkili olmuştu. Özellikle hayatının son altı yılını ondan nefret ederek geçirdiği için şu anda hiçbir kayıp duygusu hissetmiyordu. Ama ölümü onu mutlu da etmiş değildi. İçinde ne sevinç, ne zafer, ne de memnuniyet duygusu vardı. Dylan'ın sonunda hakettiği cezayı bulduğunu düşünmedi. Dylan önceleri sevginin, daha sonra nefretin simgesi olmuştu. Şimdi ise hiç önemi kalmamıştı Laura'nın gözünde. Ona karşı kesinlikle hiçbir şey hissetmiyordu. Belki de olayın en acı yanıydı ona karşı duygusuz kalışı.

Rüzgâr yön değiştirmiş, buz gibi yağmur damlaları saçağın altına ulaşmaya başlamıştı. Haldane, Laura'yı köşeye doğru çekti, kapının kenarında, hâlâ kuru olan yerde durdular.

Neden beni içeri sokmuyor, diye düşündü Laura. Görmemi istemediği şey nedir? Ne oldu bu evde? Yüksek sesle, «Nasıl ölmüş?» diye sordu.

«Cinayet.»

«Kim yapmış olabilir?» «Bilmiyoruz.»

«Tabancayla mı vurulmuş?»

«Hayır. Şey... dövülerek öldürülmüş.»

«Tanrım!» Laura'nın midesi bulanıyor, gözleri kararıyordu. Birdenbire bacaklarının güçsüzleştiğini hissedince duvara da. yandı. Haldane ilgi dolu bir sesle, «Bayan McCaffrey?» dedi. Laura' mn desteğe ihtiyaç duyabileceğini düşünerek kolunu tutmuştu.

«İyiyim ben,» dedi Laura. «Dylan'la Melanie'nin birlikte olacaklarım sanmıştım. Dylan uzun zaman önce kızımı benden almıştı.»

«Biliyorum,» dedi Haldane.

«Tam altı yık önce. Ondan boşanmak istediğim zaman bankadaki ortak hesabımızı kapattı, bütün parayı çekti, işinden istifa etti ve Melanie'yi alıp kaçtı. Melanie'nin vesayetini benimle paylaşmak istemiyordu.»

«Eşinizin adını bilgisayara verdiğimizde bütün bu bilgileri içeren dosyayı bulduk,» dedi Haldane.

«Sizin adınızı da oradan aldık. Tabii tüm ayrıntıları inceleyecek zamanım olmadı, ama yine de devriye arabasındaki bilgisayar

ekranında ana başlıkları okudum. Bu yüzden konu hakkında biraz bilgim var.»

Laura umutsuzluktan bitkin düşmüş bir sesle,

«Melanie'yi yanında tutabilmek için tüm meslek hayatını, her şeyini gözden çıkardığına, hayatını mahvettiğine göre, hâlâ birlikte olmaları gerekirdi,» dedi.

«Zaten birlikteymişler. Melanie burada onunla birlikte yaşıyormuş...»

«Burada mı yaşıyormuş? Burada mı? Benden yalnızca on ya da on beş dakika uzaklıkta, öyle mi?»

«Öyle.»

«Ama ben özel dedektifler tuttum, onları aradım durdum. Tuttuğum dedektiflerden biri bile bir ipucu bulamadı...»

«Böyle durumlarda bazen tüm araştırmalar başarısızlıkla sonuçlanabiliyor,» dedi Haldane.

«Tanrım, sonunda ülke dışına kaçtıklarına, Meksika'ya ya da ona benzer bir yere yerleştiklerine inanmaya başlamıştım. Demek bunca zaman boyunca hep buradalarmış.» Rüzgâr kesilmiş, yağmur damlaları dosdoğru yere inmeye başlamıştı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmur biraz öncesine göre daha da hızlanmıştı. Çok geçmeden evin çimenlerle kaplı bahçesi göle dönüşecekti.

«Her neyse,» dedi Haldane. «Evde küçük bir kıza göre giysiler ve o yaşta çocuklara uygun birkaç kitap bulduk. Mutfak dolaplarından birinde de bir kutu dolusu çikolatalı yulaf ezmesi var. Herhalde evdeki büyüklerden hiçbiri yemez böyle bir şeyi.»

«Hiçbiri mi dediniz? Burada Dylan'la Melanie'den başkaları da mı vardı?»

«Emin değiliz. Başka... başka cesetler de bulduk. Bulduğumuz cesetlerden birinin daha bu evde yaşadığını sanıyoruz, çünkü gardroplarda iki farklı bedende erkek elbiseleri asılı. Elbiselerden bazıları kocanıza uyacak bedende, diğerleri ise... cesetlerden birinin bedenine uygun görünüyor.»

«Dylan'dan başka kaç ceset var?»

«İki.»

«Onlar da mı dövülerek öldürülmüş?» Haldane başını salladı.

«Ve siz Melanie'nin nerede olduğunu bilmiyorsunuz, öyle mi?»

«Henüz bilmiyoruz.»

«Öyleyse belki de... Dylan'ı ve diğerlerini öldüren her kimse, giderken Melanie'yi de yanında götürmüş olabilir.» Haldane, «Bu da bir olasılık,» dedi.

Demek Melanie, henüz ölmediyse bile, bir katilin elinde rehindi. Katil aynı zamanda sapığın, ırz düşmanının biri olabilirdi.

Yo, hayır! Melanie daha dokuz yaşındaydı. Bir sapık bile ona zarar vermek isteyemezdi. Bebeklik dönemini daha yeni geride bırakmıştı Melanie. Tabii artık bunun da pek öneminin kalmadığım biliyordu Laura. Dünyayı insan kılığına girmiş korkunç canavarlar, vahşi hayvanlar kaplamıştı. Gerçekte insanlıkla ilgisi olmayan bu yaratıklar çocuklara av gözüyle bakıyor, küçük kızlara karşı özel bir iştah duyuyordu.

«Onu bulmak zorundayız,» dedi Laura. Sesi öyle ince ve güçsüz çıkmıştı ki, kendi sesini tanımakta zorluk çekti.

«Bulmaya çalışıyoruz,» dedi Haldene. Laura, Haldane'in gözlerindeki anlayışı ve merhameti görüyordu ama bunlar yine de içini rahatlatmaya yetmiyordu.

Haldane, «Şimdi benimle içeri gelmenizi istiyorum,» dedi. «Ama pek hoş bir manzarayla karşılaşmayacağınıza dair önceden uyarmak istiyorum sizi.»

«Ben doktorum, Şef.»

«Evet ama psikologsunuz.»

«Aynı zamanda tıp doktoruyum.»

«Ya. Bilmiyordum.»

«Herhalde benden Dylan'ın cesedini teşhis etmemi isteyeceksiniz.»

«Hayır. Sizden ona bakmanızı isteyecek değilim. Görmenizi istediğim başka bir şey var. Belki bana açıklayabileceğinizi umduğum bir şey.»

«Nedir o?»

«Garip bir şey,» dedi Haldane. «Son derece garip bir şey.»

Evin içindeki tüm lambalar ve tavanlardaki tüm avizeler ışıl ışıl yanıyordu.

Laura çevresine bakmaya başlamadan önce parlak ışıkta gözlerini kırpıştırdı. Evin salon kısmı zevksiz bir şekilde, ama derli toplu döşenmişti. İlk bakışta, garip geometrik desenli kumaşla kaplı kocaman kanepe ve çiçekli, ağır kumaştan perdeler insanın gözünü alıyordu. Yerdeki halı yeşilin bir tonu, duvarların rengi yine yeşilin bir başka tonuydu. Yalnızca kütüphane ve raflardaki iki üç yüz kitap gerçek ve kullanılmış bir hava veriyordu. Odanın geri kalan kısmı,

kısıtlı bütçeleriyle bir sahne dekoru hazırlamaya çalışan tiyatrocular tarafından aceleyle döşenmiş gibiydi. Yanmayan şöminenin kenarındaki ucuz görünüşlü, siyah tenekeden kova yana devrilmiş, ateş yakmakta kullanılan kararmış demir âletler, şöminenin beyaz tuğladan tabanına yayılmıştı.

İki laboratuvar teknisyeni çeşitli yüzeylere birtakım pudralar döküyor, parmak izi buldukları yerlerde incelemelerini yoğunlaştırıyorlardı. Haldane, Laura'ya, «Lütfen hiçbir şeye dokunmayın,» dedi.

«Eğer Dylan'ı teşhis etmemi istemiyorsanız...»

«Size daha önce de söylediğim gibi, bu pek bir işe yaramaz.»

«Neden?»

«Çünkü ceset teşhis edilebilecek durumda değil.»

«Yani... teşhis edilecek «Vücut çok zarar görmüş,» diye tamamladı Haldane. «Cesedin yüzü yok.» «Tanrım.» Salona açılan kemerli kapının yanında, holde duruyorlardı. Haldane, Laura'yı evin daha içteki kısımlarına götürmeye isteksiz gibiydi. Zaten ilk başta evin içine sokmayı bile pek istememişti.

«Vücudunda, herhangi bir özelliği var mıydı?» diye sordu.

«Cildinde koyu renkli bir leke...»

«Doğum lekesi mi?»

«Evet.»

«Neresinde?»

«Göğsünün tam ortasında.»

Haldane başını iki yana sallayarak, «Korkarım işe yaramayacak,» dedi.

Bir an genç kadına baktı, sonra başını çevirdi, bakışlarını yere dikti.

«Doktor olduğumu unutmayın,» diye hatırlattı Laura. «Göğüs diye bir şey kalmamış. Tümüyle içe çökmüş.»

«Yediği darbeler yüzünden mi?»

«Evet. Kaburga kemiklerinin tümü tekrar tekrar kırılmış. Göğüs kemiği porselen bir tabak gibi tuzla buz olmuş.» «Tuzla buz olmuş, öyle mi?»

«Öyle. Bu ifadeyi dikkatle seçtiğimi belirtmek istiyorum. Kemik yalnızca kırılmakla kalmamış. Parçalara ayrılmış demek bile yetmez. Tümüyle ezilmiş. Toz haline gelmiş diyebilirim: Sanki vücudu camdan yapılmış gibi.»

«Ama bu imkânsız.»

«Kendi gözlerimle gördüm. Keşke görmemiş olsaydım.»

«Ama göğüs kemiği çok güçlü ve dayanıklıdır. İnsan vücudunun zırhı olarak tanımlayabileceğimiz yerler yalnızca göğüs kafesi ve kafatasıdır.»

«İşte biz de bu yüzden katilin gerçekten çok güçlü ve iri yarı bir itoğlu olduğunu varsayıyoruz.»

Laura başını iki yana salladı. «Hayır,» dedi.

«Göğüs kemiği ancak bir araba kazasında dediğiniz şekilde zarar görebilir. Öyle bir durumda da saatte elli, altmış mil hızla âni çarpma etkisi, ağırlığın ve hızın bileşik güçleri sözkonusu olur... ama dayak

sırasında herhangi bir darbe göğüs kafesinin kırılmasına neden olamaz.»

«Biz demir bir çubuk kullanılmış olabilir diye düşündük. Ya da...»

«O bile yetmez,» dedi Laura. «Siz ezilmiş diyorsunuz. Demir bir çubuk, vurma etkisi ne olursa olsun, göğüs kemiğini tuzla buz edemez.» Melanie, benim küçük Melanie'm, Tanrım, ne oldu sana, nereye götürdüler seni? Sevgili, tatlı kızımı bir daha görebilecek miyim, Tanrım?

Laura ürperdi. «Bakın,» dedi. «Dylan'ın cesedini teşhis etmemi istemediğinize göre, burada size ne gibi bir yardımım dokunur, bilmiyorum...«

«Size biraz önce de söyledim. Görmenizi istediğim bir şey var.»

«Garip bir şey.»

«Evet, öyle.»

Yine de Haldane onu holde tutmaya devam ediyor, hattâ önünde dikilerek Laura'nın evin iç kısımlarını görmesini engelliyordu. Kararsızlık içinde olduğu açıkça belliydi.

«Anlamıyorum,» dedi Laura. «Garip olan nedir? Ne demek istiyorsunuz?»

Haldane soruya karşılık vermedi. Onun yerine,

«Siz ve o aynı alanda çalışıyordunuz, değil mi?»

diye sordu. «Pek sayılmaz.»

«Ama p da psikologdu, değil mi?»

«Davranış psikolojisinde uzmandı,» dedi Laura.

«Davranışların geliştirilmesi alanına özel bir ilgi duyardı.» «Peki, siz ne tür psikologsunuz?»

«Benim uzmanlık dalım çocuk psikolojisi.»

«Öyleyse alanlarınız tümüyle farklı, değil mi?»

«Evet, öyle.»

Haldane kaşlarını çattı. «Yine de, belki eşinizin laboratuvarına bir göz atsanız, bana orada ne yapmakta olduğunu açıklayabilirsiniz.»

«Laboratuvar mı? Yani burada hem yaşıyor, hem çalışıyordu, öyle mi?»

«Burada bulunmasının asıl ve ilk nedeni çalışmaktı.» «Ne yapıyordu?»

«Bir tür deney sanırım... ya da deneyler zinciri. Neyin

«Öyleyse gidip görelim.»

Haldane ona dikkatle bakarak, «Ortalık biraz... mide bulandırıyor,» dedi.

«Size söyledim, ben doktorum.» ,

«Evet, biliyorum. Ben de polisim ve polisler doktorlardan çok daha fazla kan görürler. Buna rağmen buradaki durum öyle korkunç ki, benim bile midem kalktı.»

«Şef, beni buraya kadar getirdiğinize göre, kocamın ve küçük kızımın bu evin içinde ne yaptıklarını öğrenmeden hiçbir yere gidecek değilim.»

Haldane başını salladı. «Bu taraftan lütfen.» Laura onu izleyerek salonun yanından geçti, mutfaktan uzaklaşarak kısa koridora saptı.

Burada koyu renk takım elbise giymiş, yakışıklı, uzun boylu bir Latin Amerikalı görevli, adlî tıbbın beyaz laboratuvar gömlekli iki elemanına nezaret etmekteydi. Önlüklü adamlar, cesetlerden birini mat, plastik bir torbaya sokmuşlardı. Bir tanesi torbanın fermuarını yukarı doğru çekmekteydi.

Laura'nın süt rengi torbanın dışından tüm görebildiği, insan vücudunu andıran oldukça şekilsiz bir et yığınıydı. Torbanın kanlarla lekelenmiş kısımları dışında ayrıntıları seçemiyordu.

Dylan mı yoksa?

Haldane aklından geçenleri okumuş gibi,

«Kocanız değil,» dedi. «Bunda hiç kimlik kartı yoktu. Bu durumda, tümüyle parmak izlerinden yola çıkmamız gerekecek.»

Duvarlara sıçrayan kanlar yol yol aşağı süzülmüş, yerde küçük gölcükler oluşturmuştu. Çevredeki kan miktarı öyle fazlaydı ki, Laura'ya bu kadarı gerçek olamazmış gibi geldi. Aklına Brian De Palma filmlerindeki kanlı sahneler gelmişti.

Koridor boyunca yere, halıyı andırır plastik bir örtü yayılmıştı. Böylece soruşturma görevlileri ve teknisyenler kanlara basmıyor, pabuçlarının altı yapış yapış olmuyordu.

Haldane, Laura'ya baktı, genç kadın ne kadar çok korktuğunu ona belli etmemeye çalıştı. Acaba cinayetler işlenirken Melanie de burada mıydı? Eğer burada idiyse, şimdi neredeydi? Bu işi yapan adamla veya adamlarla mı birlikteydi? Eğer öyleyse mutlaka onu da öldürürlerdi, çünkü cinayetleri görmüştü. Hiçbir şey görmemiş olsa bile, katil... onunla işini bitirdikten sonra öldürürdü yine de. Laura'nın bu konuda hiç kuşkusu yoktu. Katil Melanie'i kesinlikle öldürürdü, çünkü öldürmek ona zevk verirdi. Evin durumundan katilin psikopat olduğu

açıkça anlaşılıyordu. Aklı başında hiç kimse böylesine korkunç bir vahşete, bu kadar kanlı bir katliama neden olmazdı.

Beyaz önlüklü görevliler tekerlekli sedyeyi getirmek için dışarı çıktılar. Cesedi sedyeyle götüreceklerdi.

Koyu renk takım elbiseli, ince uzun Latin Amerikalı görevli, Wayne Newton'un bıyıksız haline benziyordu. Haldane'e baktı.

Konuştuğunda sesi şaşılacak kadar derinden geldi. «Evi karış karış taradık, Şef. Tüm fotoğraflar ve diğer işler tamamlandı. Bunu da dışarı taşıyoruz.»

«İlk incelemeden bir şey çıktı mı?» diye sordu Haldane.

Laura, Haldane'in konuştuğu adamın patalog olduğunu tahmin etti. Buna benzer şiddet ölümlerine alışkın olması gereken biri için oldukça sarsılmış görünüyordu.

Patalog, «Cesetlerdeki kemiklerin tümü en az birer kere kırılmış,» diye anlattı. «Tüm dokular çürük üstüne çürükle kaplı. Yüzlerce çürük var, saymak mümkün değil. Lanet olası vücut koskoca bir tek çürük gibi. Otopside eminim ileri derecede iç kanamalarla, parçalanmış organlarla, çalışmaz hale gelmiş böbreklerle karşılaşacağız...» Tedirgin bir tavırla Laura'ya göz attı, sözlerine devam etmekte kararsız göründü ama Laura ona profesyonel ilgi yansıtan bir bakışla karşılık verdi. Gerçekte kendini hasta gibi hissediyor, ne kadar kötü durumda olduğunun anlaşılmaması için dua ediyordu. Patalog, «Kafatası ezilmiş,» diye devam etti. «Dişler kırılmış. Gözlerden biri yuvasından çıkmış.»

Laura şöminenin yanında yerde yatan, ateşi karıştırmakta kullanılan uzun demir çubuğa baktı.

«Cinayet silahı bu mu?» diye sordu. Haldane, «Sanmıyoruz,» diye karşılık verdi.

Diğer görevli, «Çubuk ölen adamın elindeydi,» diye açıkladı. «Parmaklarının arasından zor aldık. O çubukla kendini savunmaya çalışmış.»

Hep birlikte mat, plastik torbaya baktılar. Bir an hiç kimse bir şey söylemedi.

Beyaz önlüklü görevliler yanlarında tekerlekli bir sedyeyle geri dönmüşlerdi. Tekerleklerden biri fena halde gıcırdıyor, akla süpermarketlerde kullanılan, doğru dürüst çalışmayan arabaları getiriyordu.

Buz gibi, insanın içini ürperten, sinir bozucu bir gıcırtı.

Kısa koridora açılan üç tane kapı vardı. İkisi birer yanda, biri ise koridorun sonundaydı. Her üçü de aralık duruyordu. Haldane, Laura'yı cesedin etrafından dolaştırıp koridorun dibindeki odaya soktu.

Laura üzerindeki kaim kazağa ve içi kürklü yağmurluğa rağmen üşüyordu. Hattâ donuyordu. Elleri öyle beyazdı ki, bir cesedin elleri gibiydi. Evdeki ısıtma tesisatının çalışır durumda olduğunu biliyordu, çünkü kaloriferlerin yanından geçerken içeri üflenen ılık havayı hissetmişti. Demek ki, vücudunu saran ürperti tümüyle kendi içinden kaynaklanmaktaydı.

İçinde bulundukları oda, bir zamanlar çalışma odasıyla büro karışımı bir» yer olarak kullanılıyor olmalıydı. Şu anda ise karmaşıklığa dikilmiş bir anıt gibiydi. Çelik dosya dolapları yere yıkılmış, çekmeceleri yerlerinden çıkmış, etrafa dağılmıştı. Çekmecelerin kulpları kopmuş, içindeki dosyalar ve evrak dört bir yana dağılmıştı. Krom ve ceviz ağacı karışımı ağır bir çalışma masası, bir yana devrilmiş yatıyordu.

Metal bacaklarından ikisi bükülmüş, ağaç kısımda yer yer çatlaklar açılmıştı. Masanın bazı bölümleri, güçlü balta darbeleri almışçasına parçalara, ayrılmıştı. Bir daktilo duvara doğru öyle büyük bir güçle savrulup atılmıştı ki, tuşlardan bazıları kopmuş, duvardaki tahta kaplamaya gömülmüştü. Her yer kâğıtlarla, daktilo edilmiş sayfalarla, grafiklerle, düzenli elyazısıyla tutulmuş notlarla, şekiller ve şemalarla kaplıydı. Kâğıtların çoğu yırtılmış, parçalanmış, bazıları ise iyice buruşturulup top haline getirilmişti. Hepsinin, üzerinde kan lekeleri vardı. Yerler, mobilyalar, duvarlar, hattâ tavan bile kan içindeydi. .Odanın içinde bakırımsı, çiğ bir koku vardı.

«Tanrım,» diye mırıldandı Laura.

Haldane onu karmakarışık çalışma odasının arkasındaki kapıya doğru götürürken, «Asıl görmenizi istediğim şey bu odada,» dedi.

O sırada Laura yerde yatan iki plastik ceset torbasını farketti.

Haldane geri dönüp ona bakarak, «Bir sonraki odada,» diye tekrarladı.

Laura durmak istemiyordu ama yine de durdu.

Tanınmayacak hale gelmiş iki cesede bakmak istemediği halde baktı.

«Bunlardan biri... Dylan mı?» diye sordu.

Haldane, Laura'nın biraz ilerisinde duruyordu. Bu sözler üzerine birkaç adım atıp geri geldi. Parmağıyla göstererek, «Bu cesedin üzerinde Dylan McCaffrey'nin kimliğini bulduk,» dedi. «Ama yakından bakmak isteyeceğinizi sanmıyorum.»

«Hayır,» diyerek ona katıldı Laura. «İstemiyorum.» Gözleri öbür torbaya kaydı. «Bu kim?» diye sordu.

«Üzerinde bulduğumuz sürücü ehliyetine ve cüzdanındaki diğer kartlara göre adı Wilhelm Hoffritz.»

Laura bu adı duyunca hayretler içinde kalmıştı. Onun bu şaşkınlığını farkeden Haldane, «Tanıyor muydunuz?» diye sordu.

«Üniversite çevresindendi. Kocamın... iş arkadaşlarından biriydi.»

«Sözünü ettiğiniz üniversite UÇLA mı?»

«Evet. Dylan'la Hoffritz'in bazı ortak çalışmaları vardı. İkisi aynı... tutkuları paylaşırlardı.»

«Tutku dediğinize göre, çalışmalarını onaylamıyordunuz, öyle mi?»

Laura bir şey söylemedi.

Haldane, «Hoffritz'i sevmez miydiniz?» diye üsteledi.

«Ondan nefret ederdim.»

«Neden?»

«Kibirli, başkalarının düzeyine zorlukla iniyormuş gibi davranan, ukalâ bir adamdı.»

«Başka?»

«Bu kadarı yetmez mi?»

Haldane, «Siz 'nefret' kelimesini kolay kullanacak tipteki insanlardan değilsiniz,» dedi. Laura polis şefinin gözlerine baktığında, daha önce farkına varmadığı kesin ve parlak bir zekânın ışıltılarını gördü. Gözlerini yumdu. Haldane'in bakışlarından rahatsız olmuştu ama o gözlerden başka bir yere bakmak da istememişti. Zaten her yer kanla kaplı olduğuna göre fazla bir seçim şansı yoktu.

«Hoffritz merkezî sosyal planlamanın doğruluğuna inanırdı. Tüm akademik geçmişi boyunca bu tezi savundu. Kitleleri yönetmek, geliştirmek ve yönlendirmek için, psikolojik yöntemlerin, bilinçaltı kontrol mekanizmalarının ve çeşitli uyuşturucu İlaçların kullanılması gerektiğini düşünürdü.» Haldane bir an sessiz kaldı, sonra, «Yani zihin kontrolü mü?» diye sordu.

«Evet, öyle.» Laura başını eğmişti. Gözleri hâlâ kapalıydı. «Seçkinciydi kendisi. Hayır, bu sözcük fazla yumuşak oldu. O bir totaliterdi. Çok iyi bir Nazi, ya da çok iyi bir komünist olabilirdi... hangisi olduğu farketmezdi... siyasal tercihleri yoktu çünkü. Bir tek, güç politikası. Kontrol gücünü kendi elinde isterdi.»

«UCLA'da bu tür araştırma yapılıyor muydu?» Laura gözlerini açtı ve adamın şaka etmediğini gördü. «Elbette. Koskoca bir üniversite orası. Özerk bir üniversite. Bilim adamlarının araştırmalarını hangi yönlerde geliştirecekleri konusunda hiçbir kısıtlamaları yok... tabii fon bulabildikleri sürece.»

«Ama bu tür araştırmanın yaratabileceği sonuçlar...»

Laura yüzünde ekşi bir gülümsemeyle, «Ampirik sonuçlar,». dedi. «Keşifler. Bilimin ilerlemesi. Araştırmacı bunların peşindedir, sonuçların değil.»

«Eşinizin Hoffritz'le aynı tutkuyu paylaştığını söylemiştiniz. Yani zihin kontrolü araştırmalarına mı girişmişti?»

«Evet. Ama o,Willy Hoffritz gibi faşist değildi. Daha çok, suç oranını düşürme aracı olarak, suçlu tiplerde davranış değişikliği yaratabilmeye ilgi duyardı. En azından ben öyle sanıyorum. Dilinden düşürmediği konu buydu. Ne var ki, Dylan bir projeye ne kadar gömülürse, onu ne kadar tutku haline getirirse, o konuda o kadar az

konuşmaya başlardı. Sanki konuşmaya harcayacağı enerjiyi, düşünmeye ve çalışmaya ayırsa daha iyi olacakmış gibi davrandı.»

«Devletten hiç mâlî yardım aldı mı?»

«Dylan mı? Evet. Hem o, hem de Hoffritz.»

«Pentagon'dan mı?»

«Belki. Ama aslında başta gelen amaçları savunmaya yönelik değildi. Neden sordunuz? Bunların bu konuyla ne ilgisi var?»

Haldane cevap vermedi. Onun yerine, başka bir konuya geçti. «Kocanız kızınızı kaçırdığı zaman üniversitedeki görevini bıraktı demiştiniz.»

«Evet.»

«Ama şimdi anlıyoruz ki hâlâ Hoffritz'le çalışıyormuş.» «Hoffritz artık UÇLA'da değil. Üç dört yıldır... hattâ belki daha uzun zamandan beri.» «Ne olmuştu?»

«Bilmiyorum,» dedi Laura. «Dedikodulardan öğrendiğime göre başka alanlara kaymış. Üniversite yönetiminin onu ayrılmaya zorladığı yönünde bir izlenim de vardı.»

«Neden?»

«Dedikodulara

«Ne gibi?» «Kimse bilmiyor.» «Sizin UÇLA ile ilginiz var mı?»

«Hayır. Ben araştırmacı değilim. St. Mark's Çocuk Hastanesinde çahşıyorum. Ayrıca kendime ait küçük, özel bir muayenehanem de var. Belki UÇLA çevresinde birileriyle konuşursanız Hoffritz'in üniversite çevresinden uzaklaştırılmasının gerçek nedenlerini öğrenebilirsiniz.»

Laura birdenbire, artık kendini hasta gibi hissetmediğini farketti. Çevredeki kanlara bakmak midesini o kadar kötü etkilemiyordu. Hattâ farkına bile varmaz olmuştu. Evin içindeki dehşet, algılayamayacağı düzeyde olduğundan, zihnini uyuşturmuştu. Bir tek ceset ve bir tek kan lekesi çok daha etkili olurdu, diye düşündü. Üstelik o zaman etki çok daha uzun sürerdi. Oysa şu anda bulunduğu yer tıpkı bir mezbahaya benziyordu. Polis memurlarının kanlı şiddet sahnelerine bu kadar çabuk ve kolay uyum sağlamalarının nedenini şimdi daha iyi anlıyordu. Uyum sağlayamasa çıldırırdı insan. İkinci seçenek gerçek bir çözüm yolu olmadığına göre, polislerin gördükleri sahnelere alışmaktan başka çareleri yoktu.

«Bence kocanız yine Hoffritz'le birlikte çalışıyordu,» dedi Haldane. «Burada. Bu evde.»

«Ne yapıyorlardı peki?»

«Emin değilim. Sizi buraya getirtmemin nedeni buydu işte. Biraz sonra gireceğimiz odadaki laboratuvara bir göz atmanızı bu yüzden istedim. Belki burada neler olup bittiğini siz açıklayabilirsiniz bana.»

«Görelim öyleyse.»

Haldane durakladı. «Bir şey daha var...» dedi.

«Nedir o?»

«Şey... kızınızın da yaptıkları deneylerin bir parçası olduğunu sanıyorum.»

Laura ona baktı.

Haldane, «Yani galiba deneylerinde onu... kullanıyorlardı,» diye açıkladı.

Laura fısıldadı. «Nasıl?»

«Bunu sizin bana anlatmanız gerekiyor,» dedi dedektif. «Ben bilim adamı değilim. Bu konulardaki tüm bilgim, aylık Omni dergisinde okuduklarımla sınırlı. Ama içeri girmeden önce sizi uyarmak istiyorum. Eşinizle Hoffritz'in bu odada yaptıkları deneyler hangi amaca yönelikti bilmiyorum ama... deneylerin bazı bölümleri... sanırım oldukça... acı vericiydi.» Melanie, senden ne istediler, sana neler yaptılar, nereye kaçırdılar seni?

Laura derin bir soluk aldı.

Ter içindeki avuçlarını paltosuna sildi. Haldane'in peşinden laboratuvara girdi.

Dan Haldane kadının kendine bu kadar iyi hakim olabilişine şaşıyordu. Tamam, gerçi söylediği gibi doktordu ama. doktorlar kan göllerinin içinde yüzmeye alışık olmazlardı. Hele şu andakine benzer durumlarda doktorlar sık sık kontrollerini kaybeder, her sıradan vatandaş gibi kusma ihtiyacı hissederlerdi.

Daha önce kendini kaybeden doktorlarla çok karşılaşmıştı Haldane. Şu anda Laura McCaffrey' nin dayanmasını sağlayan da uzun yıllar boyunca edindiği tıp bilgisi değildi. Alışılmadık bir gücü vardı. Dan onun kolay pes etmeyen, azimli haline, dayanıklılığına hayranlık duymuştu. Aynı zamanda Laura'yı hem ilginç, hem de çekici buluyordu. Kızı kayıptı, cam yanmış, hattâ ölmüş olabilirdi; ama Laura, Melanie ile ilgili bazı önemli sorularına cevap buluncaya kadar, ne olursa olsun yıkılmamaya kararlı görünüyordu. Kesinlikle zayıflık göstermeyecekti. Haldane ondan hoşlanmıştı.

Laura aynı zamanda güzeldi de. Şu anda yüzünde hiç makyaj olmadığı halde, koyu kestane rengi saçları yağmurdan fena halde ıslanmış ve tarazlanmış durumda olduğu halde, yine de hoştu. Otuz

altı yaşında olmasına rağmen daha genç duruyordu. Yeşil gözleri berrak ve çok güzeldi. Bakışları dosdoğru ve insanın içine işleyen türdendi.

O bakışların şu anda tümüyle geçmişe dönmüş olduğunu hissediyordu Haldane.

Biraz sonra laboratuvarda göreceklerinin onu çok daha fazla rahatsız edeceğini de biliyordu. Genç kadını o korkunç yere sokmak zorunda olmaktan nefret ediyordu ama gece yansı onu getirtmesinin asıl nedeni buydu. Laura son altı yıldır kocasını hiç görmemiş olmasına rağmen yine de onu herkesten iyi tanıyor olmalıydı. Üstelik psikologdu. Dylan McCaffrey'nin burada ne tür deneyler ve araştırmalar yaptığını anlayabilecek, gördüklerinden anlam çıkarabilecek en uygun kişi oydu. Haldane'in içinde garip bir duygu vardı. Bu cinayet olaylarını çözümlemesi ya da Melanie'yi bulması Dylan McCaffrey'nin neyin peşinde olduğunu öğrenmediği sürece mümkün olmayacaktı. Laura onu izleyip kapıdan içeri girdi.

Haldane onun yüzünü dikkatle incelemekteydi. Laura'nın yüzünde önce şaşkınlık sonra tedirginlik gördü.

İki arabalık garaj kapatılmış, içinde değişiklik yapılarak kocaman, penceresiz, insafsızcasına ölgün bir oda haline getirilmişti. Gri tavan. Gri duvarlar. Gri halı. Tavanda gri plastik panellerin arkasından gelen floresan ışıklar. Duvarlardaki dolapların yana kayarak açılan kapılarına takılmış kulplar bile griye boyanmıştı. Kalorifer boruları herhalde ilk zamanlar gri metalden olduğu için o haliyle bırakılmış olmalıydı. Ama sonradan onları bile boyamışlardı. Bunun tek nedeni de, boyasızken parlak oluşlarıydı. Ne bir zerre renge, ne de bir zerre parlaklığa izin verilmişti burada. Genel etki yalnızca soğuk ve resmî değil, daha çok ölümü düşündüren türdendi. Odadaki en etkileyici cisim, orta yerde

duran, eski model çelik ciğerleri andıran madeni bir su tankıydı ama ondan çok daha büyüktü. Bütün oda gibi tank da griye boyanmıştı. Yanlarından borular çıkıyor, bu borular yere girerek kayboluyordu. Üzerinden uzanan elektrik kablosu da tavandaki bağlantı kutusuna kadar yükseliyordu.

Tankın yüksekte kalan giriş kapağına ulaşabilmek için üç tahta basamağı tırmanmak gerekiyordu. Kapak şu anda açıktı.

Laura basamakları çıkıp içeriye göz attı. Haldane onun orada ne bulacağını biliyordu. Biçimi bile olmayan kapkara bir boşluk, kapaktan içeri sızan ışıkla belli belirsiz aydınlanmış bir siyahlık. Laura basamaklardaki titreşimin kıpırdattığı suyun sesini duyacak, içerdeki tuzlu ve ıslak kokuyu hissedecekti.

«Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?» diye sordu.

Laura üç basamağı inerken, «Elbette,» diye karşılık verdi. «Bir duyu arındırma hücresi.»

«Sizce ne yapıyordu bununla?»

«Yani hücrenin bilimsel kullanılış amaçlarını mı soruyorsunuz?»

Haldane başını salladı.

«Şey...» dedi Laura, «Önce tankı bir metreye yakın suyla doldurursunuz... Aslında âzami yüzdürme etkisini elde edebilmek için suya yüzde on oranında magnezyum sülfat karıştırmak gerekir. Sonra suyu ısıtır, yaklaşık otuz derecelik bir sıcaklığa ulaşırsınız. Suyun üzerinde yüzen vücudun yerçekiminden en az etkilendiği ısı derecesidir bu. Yaptığınız deneyin türüne ve özelliğine göre suyu biraz daha ısıtabilir, vücut ısısıyla suyun ısısı arasındaki farkı tümüyle sıfıra indirgeyebilirsiniz. O zaman üzerinde deney yapılan organizma...»

«Sözünü ettiğiniz organizma bir deney hayvanı değil, insan vücududur, de Laura onu ayıplamaksızın ve sesinde en küçük bir sabırsızlık belirtisi hissedilmeksizin açıklamaya girişti. «Evet,» dedi. «Deney konusu insan vücududur. Hayvan değildir.» Bilgisizliğine karşı sabırlı davranılması Haldane'i rahatlatmıştı. Laura, «Her neyse,» diye devam etti. «Su hazır olduğunda deney konusu kişi soyunur, hücreye girer, kapıyı arkasından kapar, tam bir sessizlik ve karanlık içinde suyun yüzeyinde yüzmeye başlar.»

«Neden?»

«Kendini tüm duyu uyarılarından arındırabilmek için. Hiçbir şey duyamaz. Hiçbir şey göremez. Tad alma duyusu mümkün olabilecek en alt düzeyde çalışmaktadır. Koku alma duyusu da öyle. Tüm duyular en alt sınıra indirilir ya da tümüyle durdurulur. Ağırlık duygusu, yer ve zaman duyguları tümüyle yitirilir.»

«Ama insan neden böyle bir şey yapmak ister, anlamıyorum.»

«Aslında bu tür arındırma tankları ilk kez kullanıldığında, amaç tüm dış etkenlerden uzak kalan kişinin durumunun ne olacağını görmekti.»

«Öyle mi? Peki ne oldu durumu?»

«Beklenen şeylerin hiçbiri olmadı. Klostrofobi görülmedi. Paranoyaya rastlanmadı. Kısa bir an boyunca korku duygusu yaşanıyordu, doğru, ama sonra... deney konusu kişi bulunduğu yerle ve ısıyla ilgili olarak gerçeklik duygusunu yitiriyordu. Maddeyle bağlantıyı koparmak ya da en azından en alt düzeye indirmek o kadar da tatsız bir deneyim değil anladığım kadarıyla. Çünkü bir dakika kadar kısa bir süre sonra, küçük yerde kapalı olmanın verdiği sıkıntı duygusu tümüyle yok oluyor. Deneylere katılan bazı kişilerin sonradan

verdikleri raporlara göre, o anda içinde kapalı oldukları hücrenin küçük değil, aksine son derece büyük ve geniş bir oda olduğundan hiç kuşku duymuyorlar. Bu kişiler çevrelerinde sonsuzluğa uzanan bir boşluk hissediyorlar. Zihin, dış etkenlerden ve dürtülerden arındırıldığında, tümüyle kendi içine dönüyor ve orada iç dürtü ve etkenlerin şekillendirdiği yepyeni ve farklı bir dünyayı keşfe çıkıyor.»

«Hayaller mi görüyor?»

Bir an için Laura'nın kaygıları dinmiş göründü. Kendi uzmanlık alanına duyduğu ilgi çok belirgindi. Haldane bunu rahatça görebiliyordu. Mesleği kalabalık sınıflarda ders anlatmasını gerektirse, doğuştan öğretme yeteneğine sahip olduğu hemen ortaya çıkardı. Bildiği konuları açıklamaktan büyük zevk aldığı da belliydi.

«Evet, zaman zaman halüsinasyonlara, hayallere rastlandığı oldu. Ama bunlar insanı rahatsız eden türde, korkunç hayaller değildi.

Uyuşturucu etkisinin yarattığı halüsinasyonlardan tümüyle farklıydı. Bazı raporlarda çok yoğun ve alışılmadık derecede gerçeğe yakın cinsel fantezilerle karşılaşıldı. Hemen hemen deneye katılan herkes, düşünme mekanizmalarında bir gelişme ve berraklaşma duygusundan söz etti. Bazıları normal hayatta çözümlemeleri mümkün olmayan karmaşık cebir problemlerini, kalem kâğıt yardımı olmaksızın çözebildiklerini rapor ettiler.

Yetenek sınırları genişlemişti. Şu anda duyudan arındırma tankları psikoterapi alanında bile zaman zaman kullanılıyor. Hastaların bir uzman rehber eşliğinde kendi iç dünyalarına doğru bir yolculuğa çıkmalarını sağlamak ve onları kendi kendileriyle tanıştırmak amacı güdülüyor.»

«Ses tonunuzdan bu tedavi yolunu pek onaylamadığınız izlenimini edindim, haksız mıyım?» diye sordu Haldane.

«Tümüyle onaylamadığımı söyleyemem,» dedi

Laura. «Ama sözkonusu kişi zaten psikolojik bakımdan hasta biriyse, kendini dış dünyadan bir dereceye kadar soyutlanmış hissediyor, durumunu tümüyle kontrol edemiyorsa... o zaman duyudan arındırma odasının etkisi kesinlikle olumsuz olacaktır. Bazı hastaların fiziksel dünyaya ait her şeye tutunmaya, hissedebildikleri dış etkenlerin tümüne sığınmaya ihtiyaçları vardır.» Laura omuzlarını kaldırdı. «Belki benim fazla temkinli ve eski kafalı biri olduğumu düşünebilirsiniz. Çünkü bu tankların kullanımı ve alım satımı uzun zaman önce serbest bırakıldı. Herhalde son birkaç yılda binlerce kişi bu tankları satın alıp evlerine yerleştirmiştir. Satılan bu binlerce tanktan hiç değilse birkaç tanesinin dengesiz kişilerce kullanıldığından da eminim. Ama bugüne kadar tankın içindeki deneyimleri yüzünden daha beter hale gelen ya da tümüyle çıldıran hiç kimseye rastlamadım.» «Oldukça pahalı olmalı.»

«Duyudan arındırma tankları mı? Evet, son derece pahalı bir âlettir. Evlere kurulan üniteler... sanırım zenginlerin ilgi duyduğu yeni bir tür oyuncak.»

«Neden insan evinde böyle bir tank bulundurmak ister ki?»

«Hayaller ve zihindeki berraklık bir yana, tank seanslarını rapor eden hemen hemen herkes, hücrede geçirilen belli bir sürenin sonunda inanılmaz bir rahatlama ve sakinliğe eriştiğini belirtti. Suyun üzerinde yüzerek geçirilen bir saat sonucunda beyin dalgaları, derin meditasyon yapabilen bir Zen rahibinin beyin dalgalarına benziyor. Bunu tembel insanların bu düzeyde meditasyon yapabilmek için

buldukları bir yol olarak görebilirsiniz. Herhangi bir ön hazırlık veya çalışma yapmak gerekmiyor, uyulması veya öğrenilmesi gereken dinsel kurallar filan da yok. Bir hafta sürecek uğraşın sonucunda elde edilebilecek rahatlığa birkaç saat içinde ulaşmanın bir yolu işte.»

«Ama eşiniz tankı yalnızca rahatlamayı sağlamak amacıyla kullanmıyordu,» dedi Haldane.

Laura, «Ben de bundan kuşkuluyum,» diyerek ona katıldı.

«Öyleyse tam olarak neyin peşindeydi sizce?»

«Tahmin etmem mümkün değil.» Derin kaygı ifadesi Laura' nın yüzüne ve gözlerine geri dönmüştü.

«Belki de burası yalnızca onun laboratuvarı değildi,» dedi Haldane. «Belki aynı zamanda kızınızın odasıydı. Belki de burada tutsaktı

Melanie. Bence her gece bu tankın içinde uyuyor, hattâ bazen günler boyunca hiç çıkmadığı oluyordu.»

«Günler boyunca mı? Yo... bu mümkün değil.»

«Neden mümkün değil?»

«Çünkü psikolojik hasar tehlikesi çok fazla, riskler çok büyük...»

«Belki kocanız risklere ve tehlikelere aldırmıyordu.»

«Ama Melanie onun kendi kızıydı.

«Burada bir günlük bulduk. Kocanız, kızınızın son beş buçuk yıllık hayatının her dakikasını o deftere kaydetmiş anladığım kadarıyla.»

Laura'nın gözleri kısıldı. «O günlüğü görmek istiyorum,» dedi.

«Bir dakikaya kadar göreceksiniz. Benim de fazla dikkatli inceleyecek zamanım olmadı, ama anladığım kadarıyla kızınız beş

buçuk yıl boyunca bir kere olsun bu evin dışma adım atmamış. Ne okula, ne doktora, ne bir sinemaya, ne de hayvanat bahçesine gitmiş. Siz böyle bir şeyin mümkün olmadığını söylediniz ama bence üç dört gün boyunca o tanktan hiç dışarı çıkmadan yaşadığı olmuş.»

«Ama yemek...»

«O süre boyunca beslendiğini sanmıyorum.»

«İçinde yüzdüğü su...»

«Belki zaman zaman çevresindeki suyun birazını içmiş olabilir.»

«Doğal ihtiyaçları olmalı. Kendini rahatlatmak zorunda...»

«Gördüğüm kadarıyla yalnızca on ya da on beş dakikalığına, tuvaleti kullanabilmesi için dışarı çıkarılıyormuş. Ama geri kalan zamanlarda sanırım adam ona sonda takmış, böylelikle tanktan çıkarılmadan ve içinde yüzdüğü suyu kirletmeden, kapalı bir laboratuvar şişesine idrar edebilmesini sağlamış.»

Kadın şoka kapılmıştı.

Dan onun iyiliği için bu işi bir an önce tamamlamak istiyordu. Üstelik bulundukları yer onun da midesini kaldırmaktaydı. Laura'yı tanktan uzaklaştırıp başka bir âlete doğru götürdü.

«Biyolojik geri yükleme makinesi,» dedi Laura hemen. «Makinenin kendi EEG'si, yani beyin dalgalarını kontrol etmeye yarayan elektroansefalografisi de var. Bu âletin yardımıyla insan kendi beyin dalgalarının akışını kontrol etmeyi öğrenebiliyor. Beyin dalgalarının kontrolü de sonuçta' zihin kontrolünü sağlıyor.»

Haldane, «Geri yükleme mekanizmasını biliyorum,» diyerek eliyle başka bir köşeyi işaret etti, «Ya bu?» diye sordu.

Gösterdiği şey her yanından deri kayışlar ve uçları elektrotlarla son bulan teller sarkan bir koltuktu.

Laura sandalyeyi incelerken, Haldane de onun gittikçe artan dehşetini ve tiksintisini hissedebiliyordu. Sonunda Laura, «Bir caydırma terapisi aygıtı,» dedi.

«Bana elektrikli sandalye gibi gözüküyor.»

«Öyle zaten. Ama öldüren türü değil. Akım buna duvardaki bir prizden değil, şuradaki aküden geliyor.» Laura koltuğun yan tarafındaki bir levyeye dokundu. «Bu da voltaj ayarı. Bununla ufacık bir gıdıklama düzeyinden, acılı bir şoka kadar ayarlama yapılabilir.»

«Bu da standart bir psikolojik araştırma aygıtı mı?»

«Ulu Tanrım, elbette ki hayır!»

«Daha önce hiç laboratuvarda bunlardan gördünüz mü?»

«Bir kere... yo, iki kere.»

«Nerede?»

«Bir hayvan psikologu tanırdım. İşi konusunda fazla duyarlılığı yoktu. Maymunları eğitirken elektrik şok caydırması kullanırdı.»

«Onlara işkence mi ederdi?»

«Eminim kendisi konuyu böyle görmüyordu.»

«Hayvan psikologlarının hepsi bunu yapmaz mi?»

«İşi konusunda fazla duyarlılığı olmadığını söylemiştim. Bakın, umarım bu konuda araştırma yapan tüm bilim adamlarının aptal ya da canavar olduklarına inananlardan değilsinizdir.»

«Pek sayılmam. Çocukken televizyondaki Bay Büyücü programını hiç kaçırmazdım.» Laura hafifçe gülümsemeyi başardı. «Ters konuşmak istememiştim.»

«Durumunuzu anlıyorum. Bana bu âleti daha önce iki kere gördüğünüzü söylediniz. İkincisi neredeydi?»

Laura'nın yüzündeki zayıf gülümsemenin belli belirsiz ışığı birdenbire yok oldu. «Onu bir fotoğrafta görmüştüm.»

«Nazi Almanya'sındaki... bilimsel deneylerle ilgili bir kitapta.»

«Anlıyorum.»

«Naziler bu âleti insanlar için kullanıyorlardı.» Haldane durakladı ama sonunda söylemek zorunda olduğuna karar verdi. «Korkarım kocanız da dediğiniz şekilde kullanıyordu.»

Laura McCaffrey ona baktı. Yüzü yanmış, bitmiş, buz gibi olmuş küllerin rengindeydi.

«Bence kızınızı bu koltuğa oturtuyordu...» dedi

Haldane. «Hayır.»

«...kocanız, Hoffritz ve kimbilir daha başka kim, biraraya gelerek...» «Hayır.»

«... ona işkence ediyorlardı,» diyerek sözlerini tamamladı Dan.

«Hayır.»

«Size sözünü ettiğim günlükte böyle yazıyor.»

«Ama...»

«Bence caydırma terapisini onun üzerinde kullanmalarının nedeni, Melanie'ye beyin dalgalarını kontrol etmenin yolunu öğretmekti.»

Melanie'nin kayışlarla bağlı durumda o koltukta oturuşunu düşünmek bile Laura McCaffrey'i tümüyle çökertmişti. Artık yalnızca buz gibi soğuk kül renginde değildi yüzü. Solgundan da öte, tıpkı bir kadavraya benzemişti. Gözleri sanki kafatasının derinliklerine batmış, tüm canlılıklarını ve ışıltılarım yitirmişlerdi. Cildi gittikçe erimekte olan balmumundan yapılmış gibi sarkmıştı.

«Ama... ama bu çok anlamsız,» diye mırıldandı.

«Caydırma terapisi, geri yükleme tekniklerini öğrenmenin en kötü yoludur.»

Haldane'in içinden kollarını Laura'ya sarmak, onu kucaklamak, saçlarını okşamak, avutmak geldi. Hattâ onu öpmek istedi. Laura'yı ilk gördüğünde de çekici bulmuştu ama şu ana kadar cinsel bir heyecan hissetmemişti. Aslında bu durum Haldane'in tabiatına' çok uygundu. Çaresiz kalmış yavru kediler, kırık bebekler, kaybolmuş, yalnız kalmış ya da başı derde girmiş insanlar onu her zaman çok etkilerdi. Yardım etmek için yanıp tutuşur, ama her seferinde, işler karmaşıklaştıkça olaya hiç karışmamış olmayı dilerdi. Laura McCaffrey başlangıçta cinsel açıdan çekici gelmemişti

Haldane'e. Çünkü o sıra kendine hakim ve güvenliydi. Olayları ve kendini kontrol edebildiği belliydi. Oysa şu anda, yer ayağının altından kaymaya başlamış, tüm özgüveni kaybolmuştu. Laura artık hissettiği korkuyu ve paniği gizleyemiyor, kafasının karıştığı anlaşılıyor, Haldane bu yüzden onu daha çekici buluyordu. Cinayet masası dedektiflerinden Nick Hammond bir keresinde Dan'i anaç tavuk içgüdüleriyle hareket etmekle suçlamıştı. Bir bakıma haklı da sayılabilirdi.

Neyim var benim, diye düşündü Haldane. Bu kahraman şövalye tutumunu sürdürmekte neden ısrar ediyorum? Neden durmadan başı dertte ve çaresiz bir prenses arıyorum? Bu kadını doğru dürüst tanımıyorum bile.. Buna rağmen tümüyle bana güvenmesini, bana dayanmasını, tüm umutlarını ve korkularını benim omuzlarıma yüklemesini istiyorum. Elbette, Bayan, siz Büyük Dan Haldane'e güvenin yeter. Büyük Dan o kötü yürekli canavarların hepsini yakalar ve parçalanan dünyanızı yapıştırıp yeniden biraraya getirir.

Büyük Dan her şeyi yapar, Bayan. Aslında aptalın, yufka yüreklinin biridir ama yine de yapar.

Yo, hayır. Bu sefer öyle olmayacaktı. Yapması gereken bir işi vardı ve işini yapmakta kararlıydı. Tümüyle profesyonel davranacaktı bu kez. Kişisel duygularını işe karıştırmayacaktı. Zaten bu kadın kendisiyle kişisel bir ilişkiye girmeyi asla kabul etmezdi. Haldane'e oranla çok daha iyi bir eğitim görmüştü bir kere. Ayrıca ondan daha kaliteliydi. O konyak içen biriyken, Haldane kesinlikle biradan şaşmayan bir tipti. Üstelik şu anda içinde bulundukları durum, aralarında başlayacak bir aşk hikâyesine hiç uygun değildi. Laura'nın durumu gerçekten kötüydü. Kızı hakkında hissettiği kaygılar öyle güçlüydü ki, bir anda hasta gibi olmuştu. Ayrıca kocası öldürülmüştü. Laura uzun bir zaman önce onu sevmekten vazgeçtiyse de, bu gibi şiddet olaylarının etkisi kaçınılmazdı.

Böyle bir zamanda hangi erkek onunla tatlı bir aşk serüveni yaşamayı düşünebilirdi? Haldane kendinden utanıyordu. Ama yine de...

İçini çekerek, «Belki de kocanızın tuttuğu günlüğü inceledikten sonra kızın o koltuğa hiç oturtulmadığını kanıtlayabilirsiniz,» dedi. «Ama ben hiç sanmıyorum.»

Laura ne yapacağını bilmez bir halde orada dikilip duruyordu.

Haldane duvara dayalı dolaba gidip kapaklarını açtı. Raflarda birkaç blucin, birkaç tişört ve kazak vardı. En alt kattaki ayakkabılar dokuz, yaşındaki bir kız çocuğunun ayağına uyacak boydaydı. Dolaptaki eşyaların tümü griydi.

«Neden?» diye sordu Dan. «Kanıtlamaya çalıştığı şey neydi? Kızınızın üzerinde ne gibi bir etki yaratmaya çalışıyordu?»

Laura başını iki yana sallamaktaydı. Konuşamayacak kadar sarsılmıştı.

«Merak ettiğim bir şey daha var,» dedi Dan. «Bütün bunlar, bu altı yıl boyunca süren çalışmalar, kocanızın bankadaki ortak hesabınızdan alıp kaçtığı paradan çok daha fazlasını gerektiriyor. Buraya para akıtmış olmalı. Ama işe gitmiyordu artık. Hattâ hiç dışarı çıkmıyordu. Belki parayı Hoffritz veriyordu. Belki başkaları da vardı. Bütün bunları finanse eden kimdi? Paranın kaynağı neydi?»

«Hiç fikrim yok.»

Haldane, «Ve nedeni neydi?» diyerek yüksek sesle düşündü. «Peki Melanie'yi nereye götürdüler?» diye sordu Laura. «Şu anda ne yapıyorlar ona?»

Mutfak çok pis sayılmazdı ama tümüyle temiz de değildi. Kirli tabaklar ve diğer bulaşıklar lavaboya doldurulmuştu. Mutfaktaki tek pencerenin yanına yerleştirilmiş masanın üzeri ekmek kırıntılarıyla kaplıydı.

Laura masanın başına oturdu, kırıntıları bir yana itti. Dylan' m Melanie ile ilgili deneylerini ve kaydettiği gelişmeleri yazdığı günlüğü bir an önce görmek istiyordu.

Ama Haldane günlüğü ona vermeye hazır değildi. Kahverengi deri taklidiyle kaplı, kalın defteri elinde tutuyor, konuşurken mutfağın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu.

Yağmur damlaları hızla camlara vurmakta, dereler halinde aşağı akmaktaydı. Arada bir çakan şimşek gecenin karanlığını aydınlattığında, ışık mutfak penceresine de vuruyor, camı kaplayan yağmur damlaları mutfağın duvarlarına yansıyordu. Bu yüzden içinde bulundukları oda, dört duvarı olmayan, belli bir biçimi de olmayan, tümüyle saydam bir yer halini almıştı.

Haldane mutfağı arşınlayarak, «Kocanız hakkında bilmek istediğim başka şeyler de var,» dedi.

«Ne gibi?»

«Örneğin, neden ondan boşanmaya karar verdiniz?»

«Bunun konuyla ilgisi var mı?» , «Olabilir.»

«Ne ilgisi olabilir ki?»

«Birincisi, eğer kocanızın hayatında başka bir kadın varsa,belki bize burada neler olup bittiğini açıklayabilir. Hattâ onu kimin öldürdüğünü bile söyleyebilir.»

«Başka bir kadın yoktu.»

«Öyleyse neden ondan boşanmak istediniz?»

«Nedeni yalnızca... artık onu sevmiyordum.»

«Neden sevmiyordunuz?»

«Çünkü artık evlendiğim adam değildi.»

«Değişmiş miydi?»

Laura içini çekti. «Yo, hayır. Hiçbir zaman evlendiğim adam olmadı o. Ben hep öyle olduğunu sanmıştım ama değildi. Daha sonra, zaman geçtikçe, onu en başından beri ne kadar yanlış tanıdığımı, yanlış değerlendirdiğimi anlamaya başladım.»

Haldane mutfağı arşınlamaktan vazgeçip durdu, tezgâha yaslanarak kollarını göğsünde çaprazladı. Günlüğü hâlâ elinde tutuyordu. «Ne bakımdan yanlış değerlendirmiştiniz onu?» diye sordu.

«Şey... bunu açıklayabilmek için önce kendimle ilgili bir şey söylemem gerekiyor. Lise ve üniversite yıllarım boyunca hiçbir zaman popüler biri olmadım ben, Birlikte çıktığım erkek arkadaşlarım yoktu.»

«Buna inanmak çok zor.»

Laura hafifçe kızardı. Kendini kontrol etmeye çalıştı ama başaramadı.

«Gerçek buydu. İnanılmaz derecede utangaçtım. Hastalık derecesinde diyebilirim. Durmadan erkeklerden kaçardım. Herkesten kaçardım. Yakın kız arkadaşım da yoktu.»

«Size kimse mentollü diş macunundan ve kepeklenmeyi önleyen şampuandan söz etmedi mi?»

Laura polis şefinin onu rahatlatmak için böyle konuştuğunu anlamıştı. Gülümsedi. Kendisi hakkında konuşurken hiçbir zaman rahat olamazdı. «Beni kimsenin yakından tanımasını istemiyordum, çünkü tanıdıkları zaman sevmeyeceklerine karar vermiştim. Reddedilmeye dayanamayacağımı bildiğim için de kimseyle yakınlık kurmuyordum.»

«Neden sevilmeyeceğinize karar vermiştiniz?»

«Şey... çünkü onlara uyabilecek kadar akıllı, zeki ve güzel olmadığımı düşünüyordum.»

«Herhalde bu düşüncenizi çürütecek bir şey söylemek, böyle bir yerde ve zamanda bana düşmez. Ama ne kadar akıllı ve zeki olduğunuz açıkça görülüyor. Baksanıza, doktoranızı bile tamamlamışsınız. Ayrıca aynaya bakıp da güzel olmadığınızı düşünmenizi bir türlü aklım almıyor.» Laura gözlerini yiyecek kırıntılarıyla kaplı masadan ayırıp ona baktı. Haldane'in bakışları dosdoğru, etkileyici ve sıcaktı. İnsanı sarıp sarmalarken, ne fazla cesur davranıyor, ne de birtakım gizli imâlarda bulunuyordu. Davranışları, işini iyi bilen bir polise uygun türdendi. Gözlemlerde bulunuyor, gerçekleri açıkça dile getiriyordu. Yine de bu profesyonel yüzeyin altında, çok daha derinlerde, Laura onun kendisini çekici bulduğunu hissetmişti. Haldane'in ilgisi, adamın kendini tedirgin hissetmesine neden oluyordu.

Başını çevirdi, kapkara pencereyi süsleyen gümüş rengi yağmur damlalarına baktı. «O zamanlar korkunç bir aşağılık kompleksim vardı,» dedi.

«Neden?»

«Annemle babamdan kaynaklanan bir durumdu. Özellikle annemden.»

«Nasıl insanlardı?»

«Bunun konuyla hiç ilgisi yok,» dedi Laura. «Zaten ikisi de yok artık.»

«Öldüler mi?»

«Evet.»

«Üzgünüm.»

«Böyle demenize gerek yok. Ben üzülmüyorum.» .

«Anlıyorum.» «Ama Dylan konusunda...»

«Onun hakkında nasıl en başından beri yanlış bir yargıya vardığınızı anlatıyordunuz,» dedi Haldane.

«İşte bütün sorun buydu zaten. İnsanları kendimden uzaklaştırmakta, kabuğuma çekilip saklanmakta öyle başarılıydım ki, kimse bana yaklaşamıyordu. Özellikle erkekler uzak duruyorlardı. Onları çabucak kaçırmayı iyi biliyordum. Sonra Dylan çıktı karşıma. O kolay pes etmedi ve bir türlü vazgeçmedi. Uzun bir süre boyunca benimle çıkabilmek için uğraştı. Onu sayısız kereler reddettiğim halde hep geri geldi. Utangaçlığım onu bıkl.ırmadı. Ona karşı kaba davrandım, ilgilenmediğimi belirttim, soğuk bir şekilde reddettim... ama bunların hiçbiri Dylan'ı durduramadı. Beni izlemeyi sürdürdü. Daha önce hiç kimse böyle peşime takılmamıştı. Dylan gibi değildi hiçbiri. O yorulmak, bıkmak nedir bilmiyordu. Bunu bir tür tutku haline dönüştürmüştü. Beni etkilemeye çalışmak için yaptığı şeyler çok masum, hattâ budalacaydı. Ama ben de o zamanlar masum ve budalaydım. Bu yüzden de beni etkilemeyi başarıyordu. Bana durmadan çiçekler yolluyor, şekerlemeler, çikolatalar yolluyor, sonra ardından yine çiçekler geliyordu. Bir keresinde içi doldurulmuş, kocaman bir ayıcık bile hediye etmişti.»

«Doktorası üzerinde çalışan yirmi altı yaşında bir kadına oyuncak bir ayı mı hediye etti?» diye sordu Haldane.

«Size budalalık olduğunu söyledim. Bana şiirler yazıp yolluyor, altını 'Gizli Bir Hayranın,' diye imzalıyordu. Size sıkıcı gelebilir ama yirmi altı yaşma gelmiş, bir erkekle doğru dürüst öpüşmemiş bir kadın için

gerçekten baş döndürücü şeylerdi yaptıkları. O zamanlar evde kalmış kız rolünü çoktan benimsemiştim ben. Ve Dylan tam o anda ortaya çıkıp kendimi değerli, hattâ özel biri gibi hissetmemi sağladı. Kendimi içine hapsettiğim kalenin duvarlarını yıktı. Ve, ben de ona kapılıp gittim.»

Laura konuşurken, o günlerdeki o özel duygular şaşırtıcı bir canlılıkla geri gelmişti. Güçlü duygulardı bunlar. Anılarla birlikte, yolun başındaki ümitlerini ve beklentilerini hatırlayan Laura'nın içini garip bir acı kaplamıştı. İnsanın soluğunu kesecek kadar güçlü, bir hiç uğruna kaybedilen masumiyetin yerindeki boşluk duygusuydu bu.

«Evlendikten sonra Dylan'ın ateşli tutkusunun yalnızca bana yönelik olmadığını anladım,» diye anlattı Laura. «Hayatında başka kadınlar da olduğunu söylemek istemiyorum. Kimse yoktu. Ama ilgisini çeken her şeye olanca gücüyle yapışıyor, bana yaptığı gibi, ne olursa olsun asla peşini bırakmıyordu. Davranış gelişimiyle ilgili araştırmaları, doğaüstü ve bilinmeyen gizli güçlere karşı duyduğu hayranlık, hızlı arabalar kullanmaktan aldığı zevk hep normalin ötesinde, çılgın bir tutkuya dönüşmüş duygulardı. Flört ettiğimiz zamanlarda ilişkimize adadığı sonsuz enerjisini ve tutkusunu başka konulara da yöneltiyordu.»

Laura konuşurken, Dylan için nasıl kaygılandığını, yenilgi kabul etmeyen, çeşitli tutkulara esir olan kişiliğinin Melanie'yi kötü bir şekilde etkileyeceğinden nasıl korktuğunu hatırlıyordu. Boşanmak istemesinin nedenlerinden biri de, Dylan'ın tutku saplantı halini almış hareketlerinin zorlayıcılığı yüzünden Melanie'nin kişiliğinin zarar göreceğinden korkmasıydı.

«Meselâ evimizin arkasındaki boşluğu bir Japon bahçesi şeklinde düzenlemişti,» diye sürdürdü konuşmasını. «Aylar boyunca o bahçeyi mükemmel hale getirmek için öyle çok emek verdi ki, sonunda her

boş dakikasını orada geçirmeye başladı. O bahçeyi kusursuz hale getirmeye takmıştı kafasını. Kişiliğinin fanatik bir yanı vardı. Bahçedeki her bitki, her çiçek, gezinti yollarını oluşturan her bir taş, Dylan'ın saatlerini dolduruyor, onların boylarını, biçimlerini ve yerlerini kusursuz hale getirmek, türünün en mükemmel Japon bahçesini yaratmak için durup dinlenmeden çalışıyordu. Doğudaki toprak özelliklerini anlatan, birbiriyle tam bir uyum içinde bulunan bitkilerin resimlerini içeren kitaplar satın alıyor, bahçesindeki Bonsai ağaçlarının o resimlerdeki gibi olmasını sağlamak için yaprakların ve dalların oranlarım, yaratıcı eğimlerle büyümelerini bile ayarlamaya çalışıyordu. Bu çılgın uğraşa benim de kendimi kaptırmamı bekliyordu. Aslında tutku halini almış tüm projelerinde onun duyduğu heyecanı paylaşmamı beklerdi. Ama ben yapamıyordum. Yapmak istemiyordum. Hem yaptığım her işte kusursuzluğa öyle önem veriyor, bu konuda öyle fanatik davranıyordu ki, onunla birlikte yapılan her şey sonunda eğlence olmaktan çıkıyor, zorlu bir görev halini alıyordu. Dediğim gibi, tutkuları saplantıya dönüşüyordu. Ve onu bu saplantılar yönetiyordu. Hemen hemen her konuya çılgın bir coşku ve hevesle yaklaşıyor, ama sonuçta hiçbir şeyden zevk almıyordu.»

«Böyle bir adamla evli olmak insanın tüm enerjisini alıp götürür gibi geliyor bana,» dedi Haldane.

«Tanrım, hem de nasıl! Kesinlikle öyle. Birkaç yıl içinde her şeye karşı duyduğu heyecan bulaşıcı olmaktan çıkmış, beni etkilemez olmuştu. Çünkü heyecanı sürekliydi ve her şeye birden yönelikti. Akıl "sağlığı yerinde hiçbir insan, böylesine sürekli bir ateş ve heyecanla yaşamaya dayanamaz. O sıralarda ben doktora sonrası çalışmalarımı yapıyor, analizle ilgili araştırmalarımı tamamlıyordum. Psikiyatri alanında uzman olmak için uğraşıyordum. Ve tam o sırada, Dylan'ın

normal olmadığını, akıl sağlığının yerinde olmadığını farkettim. Her şeye yönelik coşkusu ve heyecanı onu, hayattan herkesten daha fazla bir şeyler talep eden bir kişi haline dönüştürmekle kalmıyor, zorlayıcı saplantılara kapılmasına neden oluyordu. Onu psikolojik tedaviye başlaması için ikna etmeye çalıştım ama bu konu onu hiç heyecanlandırmadı. İlgisini kesinlikle tedavi olması gerektiğine yöneltmedi. Sonunda boşanmak istediğimi söyledim. Bunun üzerine öyle hızlı davrandı ki, dava açmaya bile zaman bulamadım. Ertesi gün bankadaki ortak hesabımızda ne kadar para varsa hepsini almış, Melanie'yle birlikte yok olmuştu. Böyle bir şey yapacağını tahmin etmem gerekirdi.» «Neden?»

«Her konuda olduğu gibi Melanie'yle de ilgili bazı saplantıları vardı. Onun gözünde, Melanie dünyadaki en güzel, en kusursuz, en harika, en akıllı çocuktu. Her zaman kusursuz giyinmesini, kusursuz davranmasını, kusursuz görünmesini isterdi. Daha üç yaşındayken ona okuma yazma öğretmeye, Fransızca öğretmeye çalışıyordu. Daha üç yaşındaydı Melanie. Ama Dylan insanın yaşı ne kadar genç olursa, öğrenmenin o kadar kolay olacağını söyleyip duruyordu. Söylediğinde doğruluk payı vardı gerçi. Ama Dylan bütün bunları gerçekte Melanie için yapmıyordu. Yo, hayır. Onun ilgisi tümüyle kendine yönelikti. Kusursuz bir çocuğa sahip olmak istiyordu. Onun kızı yeryüzüne ayak basmış en güzel, en akıllı, en kusursuz varlık olmalıydı. Dylan' ın kızını gören herkesin aklı başından gitmeliydi.» Bir an ikisi de sessiz kaldılar.

Yağmur damlaları pencereyi dövüyor, damın üzerinde davul çalıyor, oluklardan akıyor, çukurları dolduruyordu.

Sonunda Haldane yumuşak bir sesle, «Onun gibi biri rahatlıkla...» ,

«Evet,» dedi Laura. «Onun gibi biri kendi kızının üzerinde deneyler yapabilir, onu bu şekilde geliştirdiğine inanıyorsa gerekli gördüğü

türlü işkenceleri uygulamaktan kaçınmaz. Belki de bir deney dizisini gerçekleştirmeyi saplantı haline getirmişti ve bu deneylerde bir çocuğun kullanılması gerekiyordu. Saplantı haline dönüşmüşse, Dylan hiç çekinmeden kullanır kendi öz kızını.»

«Tanrım,» diye mırıldanırken Haldane'in sesinden şok içinde olduğu belliydi. Duydukları onu hem iğrendirmiş, hem de acıma duygusunu güçlendirmişti.

Laura ağlamaya başladı.

Polis şefi masaya yaklaştı, bir sandalye çekip onun yanına oturdu.

Laura kâğıt bir mendille gözlerini kuruluyordu. Haldane elini onun omuzuna koydu.

Laura başım sallayarak burnunu çekti.

«Onu bulacağız,» dedi Haldane.

«Korkarım bulamayacağız.»

«Bulacağız.»

«Ölmüş olmasından korkuyorum.»

«Ölmedi.»

«Korkuyorum.»

«Korkma.»

«Elimde değil.»

«Biliyorum.»

Laura, Dylan'ın tuttuğu günlüğü yarım saat boyunca inceledi. Günlüğe Melanie'nin zamanını nasıl geçirdiğine ait tüm ayrıntılar yazılmıştı. Laura defteri okurken geçen yarım saat boyunca, Dan

Haldane evin içinde yapılması gereken diğer işlerle ilgilendi. Mutfağa geri döndüğünde Laura dehşete kapılmış, duyduğu korku tüm vücudunu uyuşturmuştu.

«Doğruymuş,» diyebildi. «Beş buçuk yıl boyunca bu evde oturmuşlar ve Melanie bir tek kere bile evin dışına adım atmamış.»

«Her gece duyu arındırma hücresinde uyuyormuş değil mi?»

«Evet. Başlangıçta her gece sekiz saat kalıyormuş orada. Sonra sekiz buçuk saat tutmaya başlamışlar onu. Sonra dokuz. Birinci yılın sonunda, tankın içinde geceleri on saat, öğleden sonraları da ikişer saat kalmaya başlamış.» Laura defteri kapattı. Dylan'ın düzenli elyazısı birdenbire sinirine dokunmuş, onu öfkelendirmişti.

«Başka neler var defterde?» diye sordu Haldane.

«Melanie her sabah ilk iş bir saat meditasyon yapıyormuş.»

«Meditasyon mu? O yaşta küçük bir kız mı? O kelimenin anlamım bile bilemez ki!»

«Aslında meditasyon insanın zihnini kendi iç dünyasına yönlendirmesinden başka bir şey değildir. Dış dünyadan uzaklaşır, etkisini engeller, kendi iç dünyanızda barış ve huzur duygusu ararsınız. Dylan'ın, Melanie'ye Zen meditasyonunu ya da felsefî, dini temalar içeren başka bir alanda gelişmeyi öğrettiğini sanmıyorum. Herhalde ona yalnızca kıpırdamadan oturmayı, kendi iç dünyasına dönerek hiçbir şey düşünmemeyi öğretmek istiyordu.»

«Kendi kendine hipnotize etmek gibi bir şey yani.»

«Öyle de denebilir.»

«Peki, neden yapıyordu bunu?»

«Bilmiyorum.»

Laura ayağa kalktı. Sinirli ve gergindi. Hareket etmek, yürümek, koşmak istiyordu. İçinde biriken, kemiklerine baskı yapan o korkunç enerjiden kurtulmaya ihtiyacı vardı. Ama mutfak çok küçük olduğu için birkaç adım attığında karşıdaki duvara varmıştı bile. Hole açılan kapıya doğru ilerlediyse de, evin geri kalan kısımlarında rahatça yürüyemeyeceğini hatırlayınca durdu. Dışarı çıkarsa cesetlerin çevresinden dolaşması, kan gölcüklerine basması gerekecekti. Polis memurlarının ve morg görevlilerinin işine engel olacaktı. Mutfak tezgâhlarından birine dayanıp ellerini tezgâhın üzerine dayadı, olanca gücüyle bastırdı. Nasılsa, içindeki elektrik yükünü parmaklarının ucundan ve avuçlarından seramik yüzeye geçirmeyi başardı.

«Melanie her gün, meditasyondan sonra birkaç saat boyunca geri yükleme tekniklerini öğreniyormuş,» dedi.

«Elektrikli sandalyede oturarak mı?»

«Öyle olduğunu sanmıyorum. Ama...»

«Ama ne?»

«Sanırım sandalye başka bir amaç için de kullanılıyordu. Melanie'yi acıya karşı şartlamak için elektrikli sandalyeden yararlanıyorlardı.»

«Bir daha söyle, anlayamadım.»

«Sanırım Dylan elektrik şoku uygulayarak, Melanie'ye acıya karşı koymayı, dayanmayı, hissetmemeyi öğretiyordu. Tıpkı Uzakdoğulu bazı mistiklerin yaptığı gibi.» «Neden yapıyordu bunu?»

«Belki acıya dayanmayı öğrendiğinde duyu arındırma tankında daha uzun süre kalabileceğini düşürtüyordu.» «O konuda haklıymışım, değil mi?»

«Evet. Melanie'nin tankın içinde geçirdiği süre gittikçe artmış. Üçüncü yılın sonunda tankın içinde üç gün geçirmeye başlamış. Dördüncü yıl, dört ya da beş gün boyunca hiç dışarı çıkmadan tankın içinde yüzdüğü oluyormuş. Son zamanlarda... hattâ geçen hafta, onu yedi günlük uzun bir seans için tankın içine yerleştirmişler.»

«Sonda takarak mı?»

«Evet. Ve kolunda bir IV ile.»

«IV ne demek?»

«Damardan besleme iğnesi. Fazla zayıflamaması ve su kaybına uğramaması için damardan glükozla besleme yoluna gitmişler.»

«Tanrım!»

Laura hiçbir şey söylemedi. Yine ağlamak üzere olduğunu hissediyordu. Midesi bulanıyor, çevresindeki her şeyden iğreniyordu. Gözlerindeki batma artmıştı. Yüzü yağlı gibiydi.

Musluğa gidip soğuk suyu açtı. Avuçlarına doldurduğu suyu yüzüne çarparak kendine gelmeye çalıştı. Duvara takılı rulodan biraz kâğıt

havlu kopararak yüzünü ve ellerini kuruladı. Yine de kendini daha iyi hissetmiyordu.

«Onu acıya karşı şartlandırmaya çalıştığını, böylece tankın içinde daha uzun süre kalmasını sağlamak istediğini söyledin.»

«Olabilir. Emin değilim.»

«Peki, tankın içinde olmanın acı veren bir yanı mı var? Orada, tüm duyulardan arındığına göre, bir şey hissedemez. Öyle demiştin.»

«Normal süreli bir seansta acı hissedilmez,» dedi

Laura. «Ama tankın içinde birkaç gün geçiriliyorsa, cilt buruşmaya, çatlamaya başlar. Çürükler oluşur, yaralar açılmaya başlar.»

«Ya!»

«Bir de sonda meselesi var. Herhalde bu yaşta, bu gibi konularda kendini kontrol edemeyecek kadar ciddi bir hastalık geçirmemişsindir. Öyle durumlarda sonda kullanımı gerekli olabilir.»

«Hayır. Bana. hiç böyle bir şey olmadı.»

«Birkaç günlük sonda kullanımından sonra idrar yolu hassasiyet kazanır, acı vermeye başlar.» «Tanrım. » Laura sert bir içkiye fena halde ihtiyaç duymaktaydı. Genelde pek içki içen bir insan sayılmazdı. Arada bir, bir bardak şarap alır, kırk yılda bir de bir martini içerdi. Ama şu anda sarhoş olmak istiyordu.

«Peki ne yapmaya çalışıyordu bu adam?» diye sordu Haldane. «Neyi kanıtlamaya çalışıyordu? Neden bütün bu eziyetleri çektiriyordu Melanie'ye?»

Laura omuzlarını kaldırdı.

«En azından bir fikrin olmalı.»

«Hiçbir fikrim yok. Günlükte deneylerin ayrıntıları ve amaçlarıyla ilgili bir tek satır açıklama yok. Yalnızca her âletin kullanımıyla ilgili kayıtlar ve Melanie'nin günlerinin saat saat özeti var.»

«Çalışma odasına her yana dağılmış kâğıtları

gördün. Onlarda, günlüğe yazılmamış bazı ayrıntılar olabilir. Belki bize daha fazla bilgi sağlayabilecek türde olanları vardır.»

«Olabilir.»

«Ben birkaç tanesine şöyle bir göz attım ama fazla bir şey anladığımı söyleyemem. Teknik terimler, psikoloji dalına özgü açıklamalar kullanılmış. Bana Çince gibi geldi. Birkaç gün içinde hepsinin fotokopilerini çektirip kutulara doldurtsam, evine yollatsam, sen de bir göz atabilir miydin acaba? Hiç değilse bir sıraya sokar, işimize yarayacak bilgiler içerip içermediğini kontrol edersin.»

«Ben... bilemiyorum. Günlüğü okurken bile hasta gibi oldum. Kendimi kaybetmeme ramak kaldı.»

«Melanie'ye ne yaptığını öğrenmek istemiyor musun? Onu bulduğumuz zaman bu bilgiye ihtiyacın olacak. Yoksa Melanie' nin içinde bulunduğu psikolojik travmadan kurtulmasına yardım edemezsin. Oysa elde edeceğin bilgilerin ışığında, hiç değilse bir şansın olabilir.»

Haldane haklıydı. Gerekli tedaviyi uygulayabilmek için kızının kâbusunu paylaşması, o korkunç kâbusu kendi dünyası haline getirmesi gerekiyordu.

«Hem o kâğıtlarda başka ipuçları da bulunabilir,» diye devam etti Haldane. «Bizi, kocanın kimlerle birlikte çalıştığına, cinayetleri kimin işlediğine götürebilecek ipuçları olabilir. bazı isimler belirleyebilirsek, Melanie'nin şu anda kiminle birlikte olduğuna dair bir fikrimiz olur. Kocanın evraklarını inceleyerek, küçük kızın yerini bulabilmek için ihtiyacımız olan bilgiyi ortaya çıkarabilirsin.»

Laura bitkin bir sesle, «Pekâlâ,» dedi. «Kâğıtları kutulara doldurunca evime yollayabilirsin.»

«Kolay olmayacağını biliyorum.»

«Haklısın, kolay olmayacak.»

«Küçük bir kıza araştırma adı altında işkence edilmesini kimin finanse ettiğini bilmek istiyorum.» Haldane'in ses tonu, Laura'ya, kanunun bekçiliğini yapan sıradan bir memur için fazla öfkeli ve hırslı geldi. Haldane intikam için yanıp tutuşuyor gibiydi. «Bu parayı kimin verdiğini öğrenmeyi gerçekten çok istiyorum,» dedi tekrar. Tam bir şey daha söylemek üzereyken mutfak kapısı açıldı, içeriye üniformalı bir polis memuru girdi. «Komiserim...» dedi.

«Ne oldu Phil?»

«Bu olayda küçük bir kız çocuğu arıyoruz, değil mi

Komiserim?»

«Evet.»

«Küçük bir kız çocuğu bulunmuş, Komiserim.» Laura'nın kalbi hızla sıkıştı, sımsıkı bir düğüm oldu. Kafasında o anda bir soru şekillendi ama boğazı öyle kasılmış ve kurumuştu ki, sorusunu seslendiremedi.

«Kaç yaşında?» diye sordu Haldane.

Laura'nın sormak istediği soru bu değildi.

Phil, «Sekiz ya da dokuz yaşında olduğunu tahmin ediyorlar,» dedi.

«Tarifi var mı?» diye sordu Haldane. Laura'nın sorusu bu da değildi.

«Koyu kestane saçlar, yeşil gözler,» diye karşılık verdi memur.

Erkeklerin ikisi birden Laura'ya döndüler. Laura onların kendi koyu kestane rengi saçlarına ve yeşil gözlerine baktıklarını biliyordu.

Konuşmaya çalıştı. Yine sesi çıkmadı. «Yaşıyor, değil mi?» diye sordu Haldane. İşte Laura'nın sorusu buydu.

Üniformalı memur, «Evet,» dedi. «Devriye arabalarından biri onu buradan yedi blok ilerde bulmuş.» «Ne zaman?» diye sordu Haldane. «Bir buçuk saat kadar önce.»

Yüzü birden kızarıveren Haldane, «Allah Kahretsin! Neden kimse bana haber vermedi?» diye bağırdı.

«Devriye arabası onu bulduğunda normal turunu atıyormuş,» dedi Phil. «Bu olayla ilgisi olabileceğini bilmiyorlarmış. Birkaç dakika önce öğrenmişler.»

«Nerede şimdi?» diye sordu Laura.

«Vadi Hastanesinde.»

«Hastane mi? Tanrım. Nesi varmış? Canı mı yanmış? Durumu çok mu kötü?

«Anladığım kadarıyla görünürde bir şeyi yokmuş,» dedi memur. «Onu sokakta, çıplak durumda yürürken bulmuşlar.»

Laura zayıf bir sesle, «Çıplak,» diye tekrarladı. Çocuklara saldıran canavarların korkusu birden geri dönmüş, Laura'ya bir çekiç darbesi gibi çarpmıştı. Tezgâha yaslandı, iki eliyle birden seramik fayansların kenarına tutundu. Tutunmasa dizleri bükülecek, olduğu yere yıkılacaktı. Kendini dik tutmaya, derin bir soluk almaya çalıştı. Ama ancak kısa ve hızlı soluklar alabiliyor, ikide bir yutkunuyordu. Duyduğuna inanmak istemeyerek, «Çıplak mı?»

«Aklı karışmış ve konuşamıyormuş,» diye anlattı

Phil. «Ya şok geçirdiğini ya da uyuşturucu etkisiyle o durumda olduğunu düşünerek hemen hastaneye götürmüşler.»

Haldane, Laura'nın kolunu tuttu, «Haydi, gidiyoruz,» dedi.

«Ama...»

«Ne oldu?»

Laura dudaklarını yaladı. «Ya o Melanie değilse?

Kendimi böyle ümitlendirdikten sonra...»

«Buldukları çocuk Melanie,» dedi Haldane. «Biz burada dokuz yaşında bir kız kaybettik, onlar buradan yedi blok ilerde dokuz yaşında bir kız buldular. Bu kadar rastlantı olamaz.»

«Ama ya...»

«Bayan McCaffrey, ne oluyor?»

«Ya bu, karabasanın sonu değilse...»

«Ya daha yeni başlıyorsa?»

«Yani... altı yıl süren bu... işkenceden sonra...»

«Normal bir küçük kız olması mümkün değil,» diye tamamladı Laura kaim ve boğuk bir sesle.

«Böyle demeyin. Onu görünceye, onunla konuşuncaya kadar bundan emin olamazsınız.»

Laura inatla başını iki yana salladı. «Hayır. Artık normal olamaz. Babasının ona yaptıklarından sonra mümkün değil. Yıllar boyunca zorla tecrit edildikten sonra çok hasta ve kişiliği tümüyle bozulmuş bir küçük kız olacak. Normal olması için milyonda bir şansı bile yok.»

Haldane yumuşak bir sesle, «Hayır,» dedi. Anlamsız avutmaların onu daha da öfkelendirmekten başka işe yaramayacağını anlamıştı. «Hayır, dengeli ve sağlıklı bir küçük kız olmayacak. Kayıp, hasta, korkmuş ve belki de tümüyle kendi iç dünyasına çekilmiş olacak. Belki

ona ulaşamayacaksınız, belki sonsuza kadar öyle kalacak. Ama yine de unutmamamız gereken bir şey var.»

Laura onun gözlerine bakarak, «Nedir o?» diye sordu.

«Size ihtiyacı var.»

Genç kadın başını salladı.

Birlikte kan içindeki evden çıktılar. Fırtına geceyi kasıp kavuruyor, şimşekler gökyüzünde kırbaç gibi saklayıp duruyordu. Haldane, Laura'yı Emniyet Müdürlüğünün armasını taşımayan büyük bir otomobile bindirdi. Arabanın damına, takılıp çıkarılabilen âcil durum ışığını yerleştirdi. Araba Vadi Hastanesine doğru hızla yol alırken tepedeki ışık yanıp sönüyor, geçtikleri yolları hiç kesilmeyen bir siren sesi dolduruyordu. Lastiklerin yağmurlu asfaltı teperken çıkardığı tıslamaya benzer ses, kocaman bir balona benzeyen dünyanın ağır ağır sönmekte olduğu duygusunu vermekteydi.

Âcil bakım odasındaki doktorun adı Richard Pantangello' ydu. Genç bir adamdı. Gür, kumral saçları ve kızıla çalan kısa sakalı özenle şekillendirilmişti. Laura ile Haldane'i hasta kabul masasında karşıladı, onları kızın odasına götürmek üzere öne düştü.

Koridorlar, pırıl pırıl zeminin üzerinde kayarak

dolaşan hayaletlere benzeyen birkaç hemşire dışında, bomboştu. Hastane sabahın saat dördünde olağanüstü sakindi.

Bir yandan yürürlerken, Doktor Pantangello hemen hemen fısıltı düzeyinde yumuşak bir sesle konuştu. «Vücudunda kırık çıkık, yara bere, hattâ sıyrık bile yok,» dedi. «Görebildiğim tek çürük sağ kolda, damarın hemen üzerinde. Görünüşünden anlaşıldığı kadarıyla çürüğün nedeni, yeterince iyi yerleştirilememiş bir IV iğnesi.»

«Geldiğinde sersemlemiş durumda mıydı?» diye sordu Haldane.

Pantangello, «Durumunu sersemlemiş olarak tanımlamak doğru olmaz,» dedi. «Kafası kısa bir süre için karışmış gibi değil. Bana daha çok trans halindeymiş gibi göründü. Başında herhangi bir hasar izi olmadığı halde, buraya getirildiği andan beri hiç konuşmadı, hattâ konuşmaya çalışmadı bile. İstediği halde konuşamıyor veya hiç konuşmak istemiyor olabilir.»

Kendi sesini doktorun fısıltı düzeyindeki ses tonuna . göre ayarlayan Laura, yine de hissettiği kaygıyı gizleyemiyordu. «Peki ya... ırzına geçilme durumu?» diye sordu.

«O şekilde bir saldırıya uğradığına dair belirti yok.» Bir köşeyi dönüp 256 numaralı odanın önünde durdular. Kapı kapalıydı.

«Odası burası,» dedi Doktor Pantangello. Ellerini beyaz laboratuvar önlüğünün ceplerine sokmuştu. Laura hâlâ Pantangello'nun tecavüzle ilgili verdiği cevabı düşünmekteydi. O sözlere güvenmeyi bir türlü başaramıyordu. «Irzına geçilmediğine dair bir belirti bulamadığınızı söylediniz ama tecavüze uğramadığından kesinlikle emin olduğunuzu söylemediniz.»

Pantangello, «Yaptığım muayenede, vajina yolunda erkeğe ait meniye rastlamadım,» dedi. «Vajina duvarlarında zorlanma ve kanama izi de yok.»

«Bu kadar küçük bir çocuk saldırıya uğramış olsa kesinlikle bu izlere rastlanması gerekirdi,» diye atıldı Haldane.

Pantangello, «Evet,», diyerek ona katıldı. «Ayrıca kızlık zarı da sağlam.»

«Öyleyse, tecavüz olayı yok,» dedi Haldane. Laura doktorun yumuşak bakışlı kahverengi gözlerindeki üzüntüyü ve acıma duygusunu gördüğü anda içine dondurucu bir soğukluk yayıldı, gözleri kararır gibi oldu.

Genç doktor, alçak ve yoğun bir' üzüntüyle yüklü sesiyle, «Normal bir cinsel ilişkide bulunmadığını kesinlikle söyleyebilirim,» dedi. «Bu ihtimalin üzerini çizebiliriz. Ama... şey, başka ihtimaller de var... ve emin olmak zor...» Susup boğazını temizledi.

Laura bu konuşmanın kendisi için olduğu kadar genç doktor için de dayanılması zor ve üzücü bîr konuşma olduğunu farketmişti. İçinden ona susmasını söylemek geliyordu ama söylenenleri duymak, bilmek zorundaydı. Doktorun işi de ona gerçekleri söylemekti.

Doktor boğazını temizlemeyi bitirip sözlerini tamamladı. «Hastanın oral birleşme yaşamadığını kesin olarak söyleyemem.»

Laura'nın dudakları arasından sözsüz bir acı iniltisi çıktı.

Haldane kolunu tuttuğunda, Laura ağırlığının birazını ona yasladı. «Sakin olmaya çalış. Telâşa kapılma, İçerdekinin Melanie olduğundan bile emin değiliz daha.»

Laura acı dolu bir sesle, «Ben eminim,» dedi.

«İçerdeki o.»

Kızını bir an önce görmek istiyor, görmek için dayanılmaz bir istek duyuyordu. Ama bir yandan da, odanın kapısını açıp içeri girmeye korkuyordu. Tüm geleceği, kapı eşiğinin gerisinde uzanmaktaydı. Laura bu geleceğin dayanılmaz bir acı yüküyle ve umutsuzlukla dolu olacağından korkuyordu.

Bir hemşire onlara hiç bakmadan yanlarından geçip gitti. Gözlerini bilerek kaçırmış, yaşanan trajediyi kendisinden uzak tutmaya çalışmıştı.

«Üzgünüm,» diyen Pantangello ellerini laboratuvar önlüğünün ceplerinden çıkardı. Laura'yı avutmak ister gibi görünüyor, ama ona dokunmaya çekiniyordu. Bir elini kaldırıp boynunda, asılı duran steteskobuyla oynamaya başladı.

Hareketleri dalgın ve düşünceliydi. «Bakın, belki size yardımcı olur diye söylüyorum... şey, bence kızınız cinsel saldırıya uğramamış. Bunu bilimsel yöntemlerle kanıtlayamam. Ama hissediyorum. Ayrıca bir çocuğun, vücudunda görünür bir hasar meydana gelmeksizin, herhangi bir kesik, çürük veya yara olmaksızın saldırıya uğramış olması çok uzak bir ihtimal. Vücudunun sağlam olması, cinsel saldırıya uğramadığına işaret ediyor. Gerçekten, bu konuda bahse bile girebilirim.» Laura'ya bakarak gülümsedi. Yüzündeki ifade daha çok zorlama sonucu oluşan buruşmaya benziyorsa da, en azından Laura onun gülümsediğini düşünmüştü.

«Eğer haksızsam hayatımın bir yılını vermeye hazırım.»

Gözyaşlarına karşı savaşmakta olan Laura, «Madem saldırıya uğramadı, o zaman neden çırılçıplak durumda sokaklarda, yürüyordu?» diye sordu.

Daha soruyu sorarken cevap kafasında şekillenmeye başlamıştı bile. Dan Haldane de aynı cevaba ulaşmıştı. «Herhalde katil ya da katiller eve girdiklerinde Melanie duyu arındırma tankındaydı,» dedi. «Tankın içinde de çıplak olması gerekiyor.»

Doktor kaşlarını kaldırarak, «Duyu arındırma mı?» diye sordu.

Laura, Haldane'e dönmüştü. «Belki de bu yüzden diğerleriyle birlikte öldürülmedi,» dedi. «Belki de katil onun orada, tankın içinde olduğunu bilmiyordu.»

«Olabilir,» dedi Haldane.

Laura biraz daha umutlanarak, «Katil gittikten sonra tanktan dışarı çıkmış olmalı,» dedi. «Evin içindeki cesetleri... o kadar kanı gördükten sonra sersemlemesi çok doğal. Bu tip olayların travmatik etkileri olabilir.»

Pantangello meraklı bakışlarını Haldane'e dikerek, «Oldukça garip bir olayla karşı karşıyasınız sanırım,» dedi.

Polis şefi, «Hem nasıl,» diye karşılık verdi.

Laura birdenbire, artık Melanie'nin odasına açılan kapıdan korkmadığını hissetti. Kapıyı itmeye başladı.

Bir elini omzuna dayayarak onu durduran Doktor Pantangello, «Bir dakika, bekleyin,» dedi. «Bir şey daha var.»

Genç doktor en son kötü haberi en az acı verecek şekilde dile getirmek için gerekli sözcükleri ararken, Laura sabırsızlıkla bekledi. Kötü bir şey duyacağını biliyor, doktorun yüzüne baktığında söyleyeceklerinin üzücü olduğunu görüyordu. Genç doktor yüzüne profesyonel bir kaygısızlık maskesi takamayacak kadar tecrübesizdi.

«Şu anda içinde bulunduğu durumu... 'trans' diye tanımlamıştım,» dedi. «Ama bunun en doğru sözcük olmadığını sanıyorum. Durumu hemen hemen katatonik. Bazen otistik çocuklarda da buna benzer durumlar görülür. En pasif zamanlarında, tümüyle kendi içlerine çekildiklerinde.»

Laura'nın ağzı öyle kuruydu ki, son yarım saat boyunca hep kum yemiş gibiydi. Ayrıca ağzında metalimsi bir tad hissediyor, bunun korkunun tadı olduğunu biliyordu. «Söyleyin Doktor Pantangello,» dedi. «Çekinmeyin. Ben de doktorum. Çocuk psikolojisi dalında ihtisasım var. Bana söyleyeceklerinize dayanabilirim.»

Doktor bu sözler üzerine öyle hızlı konuşmaya başladı ki, kelimeleri birbirine karışıyordu. Üzerine düşen zor görevi bir an önce tamamlamak için acele ediyor gibiydi. «Otizm, zihin bozuklukları ve benzeri konular genelde de benim alanıma girmiyor. Siz bu konuda benden daha bilgilisiniz. Bu nedenle de belki hiçbir şey söylemesem daha iyi, ama yine de odaya girdiğiniz zaman hazırlıklı olmanızı istiyorum. Kendi kabuğuna çekilmiş hali, sessizliği, kopukluğu... şey, pek kolay geçeceğe benzemiyor. Bunu bilmeniz gerekiyor. Gerçekten korkunç derecede travmatik bir olay yaşamış olmalı. Anılarını zihninden uzaklaştırabilmek için tümüyle kendi iç dünyasına dalmış. Onu geri getirmek için çok... sabırlı davranmanız gerekiyor.»

«Belki de hiçbir zaman geri dönmeyecek, değil mi?» diye sordu Laura.

Pantangello başını iki yana salladı. Kızıl sakalını sıvazladı, steteskobunu çekiştirdi. «Hayır, hayır,» dedi. «Ben böyle demedim.»

«Ama bunu düşünüyordunuz,» diye üsteledi Laura. Sonunda kapıyı itip odaya girdi. Doktor ve polis şefi hemen arkasından geliyorlardı. Yağmur damlaları odanın tek penceresini dövmekteydi.

Çok uzaklarda, buradan görünmeyen okyanusun üzerinde bir yerlerde, peşpeşe üç kere şimşek çaktı, sonra gece yine karanlıklara gömüldü. Odanın içinde iki yatak vardı. Pencerenin yakınındaki yatak boştu ve odanın o kısmı karanlıktı. Kapıya yakın yatakta, örtülerin

altında, tek tip hastane giysilerine bürünmüş bir çocuk yatıyordu. Başı tek bir yastığa dayanmıştı. Yatağın baş kısmı biraz kaldırılmış olduğundan, Laura odaya girdiği anda, tavanda yanan ışığın da yardımıyla çocuğun yüzünü tümüyle görebildi. Yataktaki kız çocuğu Melanie'ydi. Laura'nın bundan hiç kuşkusu yoktu. Melanie annesinin saçlarını, burun ve çene yapısını olduğu gibi almıştı, kaşları ve elmacık kemikleri ise babasının kopyasıydı. Yeşil gözleri, Laura'nın gözleriyle aynı tondaydı ama Dylan'ınkiler gibi derine gömüktü. Aradan geçen allı yıl boyunca Laura'nın hatırladığı Melanie çok değişmiş, tümüyle farklı bir görünüşe bürünmüştü. Ama kimliğini belirleyen görünüşü değildi. Başka bir şey, tanımlaması mümkün olmayan başka bir şey vardı, Laura odaya girdiği anda, anneyle kızı arasında yerine oturuveren bir bağ, psikolojik bir bağlantı ya da belki bir tanıma duygusu. Laura küçük kızını sonunda bulduğunu biliyordu. Yataktaki çocuğun kendi biricik çocuğu olduğundan nasıl bu kadar emin olabildiğini açıklamak güçtü ama yine de biliyordu Laura. Melanie dergilerde açlığa karşı uluslararası savaş veren kuruluşların reklamlarında resimleri çıkan çocuklara benziyordu. Az rastlanan, insanı sararıp solduran, ölümcül bir hastalığın pençesindeymiş gibi görünüyordu. Yüzü incecik, kemikli ve çöküktü. Cildi solgun, cilt dokusu sağlıksız ve pütürlüydü. Dudakları pembeden çok griye çalıyordu. Hem çatlamış, hem de soyulmuşlardı. İyice çukura kaçmış gözleri kopkoyu gölgelerle çevrelenmişti. Gözyaşlarını mürekkepli parmaklarıyla silmeye çalışmış gibiydi.

Laura, «Canım?» dedi.

Kız hiç kıpırdamadı. Gözlerinde en küçük bir hareket olmadı.

«Melanie?» Karşılık yoktu.

Laura duraksayarak yatağa doğru ilerledi. Melanie onun farkına varmamış görünüyordu. Laura yatağın parmaklığını indirip çocuğuna doğru eğildi, ismini birkaç kere tekrarladı ama hiç tepki alamadı. Titreyen eliyle Melanie'nin hafif bir ateşle yanan yüzüne dokunduğunda, kendini kontrol etmek için daha fazla çaba harcayamaz oldu. Bu temas, içindeki duygu barajının yıkılmasına neden, olmuştu.

Kızını yakalayıp kendine doğru çekti, sımsıkı sarıldı, doyasıya kucakladı. «Melanie, bebeğim, Melanie'm benim, hepsi geçti artık, her şey düzelecek, gerçekten; düzelecek, artık emniyettesin, benim yanımda güvendesin, Tanrıya şükür, güvendesin artık,» diye fısıldarken gözyaşları seller gibi akıyor, hiçbir çekingenlik ya da utangaçlık hissetmeksizin, kendine hakim olmak için çaba harcamaksızın ağlıyordu. Kendi çocukluk yıllarından beri böyle ağladığını hatırlamıyordu.

Keşke Melanie de benimle birlikte ağlayabilse, diye düşündü. Ama kız gözyaşlarının ötesindeydi. Laura'nın kucaklayışına, kendisini saran kollarına da karşılık vermiyordu. İncecik, güçsüz vücudu, içi boş bir kabuk gibi annesinin kolları arasından sarkmaktaydı. En başından beri haklı olan ve şu anda kendisine sunulan geç kalmış sevginin farkında bile değildi. Annesinin tüm varlığıyla ona açtığı sevgi dolu barınaktan uzakta, kendi dünyasının derinliklerinde kaybolmuş gitmişti. On dakika sonra Laura koridorda burnunu çekiyor, birkaç kâğıt mendille gözlerini kurulamaya çalışıyordu, , Dan Haldane yine bir aşağı, bir yukarı yürümeye başlamıştı. Ayakkabıları iyice cilalanmış karoların üzerinde gıcırdıyordu. Yüzündeki ifadeyi gören Laura, onun öfkesini yatıştırmaya çalıştığını anladı. Melanie'ye olanlar Haldane'i gerçekten etkilemişti. Belki de bazı polisler bizim sandığımız kadar duygusuz değiller, diye düşündü Laura. En azından bu polisin duyguları vardı.

Dr. Pantangello, «Melanie'yi en azından yarın öğleden sonraya kadar burada tutmak istiyorum,» dedi. «Durumunu gözleyebilmek için.»

Laura, «Elbette,» dedi.

«Hastaneden çıktığı zaman da psikiyatri tedavisi görmesi gerekecek.»

Laura başını salladı.

«Merak ettiğim bir konu var... Şey, tedaviyi kendiniz uygulamayı düşünmüyorsunuz, değil mi?»

Laura ıslanmış kâğıt mendilleri paltosunun cebine tıkıştırdıktan sonra, «Konuyla ilgisi olmayan, aile dışından bir kişinin onunla ilgilenmesinin daha doğru olacağını düşünüyorsunuz, değil mi?» diye sordu. «Evet.»

«Doktor, neden böyle düşündüğünüzü anlıyorum ve durum başka türlü olsa ben de sizin fikrinize katılırdım. Ama bu farklı bir durum.»

«Terapistin kendi çocuklarından birini tedavi etmeye kalkışması genellikle iyi sonuç vermez. Özür dileyerek söylüyorum ama gerçek bu. Anne babalar kendi çocuklarına karşı, şuradan bir hastaya davrandıkları kadar sabırlı davranmayabiliyorlar. Kendi çocuklarından çok fazla şey bekliyorlar ve bu da tedavide önemli bir sorun oluşturuyor.»

«Evet. Haklısınız. Genelde böyle oluyor. Ama bu durumun tümüyle farklı olduğunu söyledim size. Küçük kızımı bu hale getiren ben değilim. Benim bu işle hiçbir ilgim yok. Şu anda ben de ona, herhangi bir başka terapist kadar yabancıyım. Ama ona herkesten daha fazla zaman ayırabilir, ilgi gösterebilirim. Kimsenin veremeyeceği özeni ve

şefkati verebilirim. Tedaviyi başka bir doktor uygulayacak olursa, Melanie yalnızca onun hastalarından biri olmaktan öteye gidemez. Ama tedaviyi ben uygulayacağım ve o benim tek hastam olacak. Hastanedeki işimden bir süre için izin alacağım. Kendi özel hastalarımı da meslekdaşlarıma devrederim. Haftalar, hattâ aylar boyunca yalnızca kızımla ilgileneceğim. Ondan hızlı iyileşmesini beklemeyeceğim, çünkü bol bol zamanım olacak. Melanie'ye her şeyimi vereceğim, doktor ve terapist olarak elimden gelen tedavinin en iyisini uygulayacağım. Annesi olarak bunca zamandır içimde biriktirdiğim tüm sevgimle iyileştirmeye çalışacağım onu.»

Pantangello bir uyarıda daha bulunmak ya da biraz daha tavsiye vermek üzereyken birdenbire vazgeçip sustu, yalnızca, «Size iyi şanslar dilerim,» dedi.

«Teşekkür ederim.»

Doktor Haldane ile Laura'yı antiseptik kokulu koridorda başbaşa bırakarak gitti. Kısa bir sessizlikten sonra polis şefi, «Zorlu bir iş olacağa benziyor,» dedi.

«Becerebileceğimden eminim,» diye karşılık verdi Laura. «İyileşecek.» «Umarım iyileşir.»

Koridorun sonundaki hemşire odasında boğuk sesli bir telefon iki kere çaldı.

Haldane, «Buraya üniformalı bir polis memuru çağırttım,» dedi. «Melanie cinayetlere tanık olduğu için biri onun peşine düşebilir diye düşündüm. Yarın öğleden sonraya kadar burada bir koruma görevlisi nöbet tutacak.»

«Teşekkür ederim.»

«Siz burada kalmıyorsunuz, değil mi?» «Kalıyorum.»

«Çok uzun kalmazsınız umarım.» «Yalnızca birkaç saat daha.» «Dinlenmelisiniz, Doktor McCaffrey.» .

«Melanie'nin bana ihtiyacı var. Zaten eve gidip yatsam bile uyuyamam.»

Haldane, «Ama Melanie yarın eve dönüyor,» dedi.

«Onun için bazı hazırlıklar yapmanız gerekmiyor mu?»

Laura gözlerini kırpıştırarak, «Doğru,» dedi. «Bunu hiç düşünmemiştim. Melanie için bir yatak odası hazırlamam gerekiyor. Artık eski beşiğinde uyuyamaz.»

Haldane yumuşak bir sesle, «Eve gitseniz iyi olacak,» dedi.

«Biraz sonra gideceğim. Ama uyumak için değil. Evi Melanie için hazırlamaya gideceğim.»

«Bu konuyu şu anda açmayı hiç istemezdim ama sizin ve Melanie'nin kan örneklerinizi almamız gerekiyor,» dedi Haldane.

Bu istek Laura'yı şaşırtmıştı. «Neden?» diye sordu. Haldane durakladı, sonra, «Kocanızın ve Melanie'nin kan örneklerini aldığımızda onun gerçekten sizin kızınız olduğundan kesinlikle emin olabileceğiz,» dedi.

«Ama buna gerek yok ki!»

«Kesinleştirmenin en kolay yolu...»

Laura sinirli bir sesle, «Size buna gerek olmadığını söyledim,» dedi. «O Melanie. Benim küçük kızım o. Kesinlikle eminim bundan.»

Haldane anlayışlı bir sesle, «Biliyorum,» dedi.

«Anlıyorum. Onun sizin kızınız olduğundan ben de eminim. Ama altı yıl boyunca onu hiç görmediniz ve bu süre içinde çok değişmiş olması gerekiyor. Şu anda kendisi konuşamadığına göre, sizin içgüdülerinizden daha geçerli bir kanıta ihtiyacımız var. Yoksa mah keme çocuğun vesayetini size vermez. Bunu istemezsiniz, değil mi?»

«Tanrım, hayır istemem.»

«Doktor Pantangello bana kızın kan örneğini zaten aldıklarını söyledi. Sizinkini almak da yalnızca bir dakika sürer.» «Pekâlâ. Ama... nerede olacak bu iş?»

«Hemşire bölümünün hemen yanında küçük bir oda var.»

Laura düşünceli gözlerle Melanie'nin odasına açılan kapıya baktı. «Koruma görevlisi gelinceye kadar bekleyebilir miyiz?» diye sordu.

Haldane, «Elbette,» diyerek duvara yaslandı.

ak bir annenin çocuğunun sağlığına gösterdiği özene eşdeğerdi.

Artık annelik güdülerini başka alanlara yönlendirmeye son verebilecekti. Küçük kızı sonunda eve dönüyordu.

Pepper miyavladı.

Kediyi kaptığı gibi havaya kaldıran Laura, hayvanın yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Pepper'in bacakları havada duruyor, boşluğa tekmeler atıyordu.

«Bu konuda kaygılanmana gerek yok, benim yaşlı fare avcısı dostum.» Telefon çaldı. Laura kediyi yere bırakıp holün karşı tarafındaki büyük yalak odasına girdi, kulaklığı, kulağına dayayıp, «Alo?» dedi. Sesine karşılık gelmedi. Arayan her kimse, bir an durakladı, sonra telefonu kapattı.

Laura tedirgin olarak elinde tuttuğu telefona baktı. Belki de yanlış numara çevirmişlerdi. Ama şafaktan hemen önceki bu saatlerde ve böylesine garip bir gecede telefonun çalması ve karşı taraftakinin konuşmaktan kaçınması hayra alâmet değildi. Olacak kötü şeylerin belirtisi gibiydi.

Laura kapılardaki kilitleri ikişer kere kontrol etti. Eğer gerçek bir tehlike varsa, bu önlem oldukça zayıf ve komik kalacaktı ama Laura'nın aklına yapacak başka bir şey gelmiyordu. , Sessiz telefonun tedirgin edici etkisinden kurtulmaya çalışarak, bir zamanlar çocuk odası olarak kullanılan ve şu anda boş duran, odaya girdi.

İki yıl önce Melanie'nin bebeklik karyolasını ve diğer mobilyalarını elden çıkarmıştı. Kayıp kızının bu mobilyalardan yararlanamayacak kadar fazla büyümüş olacağını kabul ettirmişti kendine. Odayı yeniden döşemekten özellikle kaçınmış, Melanie' nin geri döndüğünde renklerle ve dekorasyonla ilgili seçimler yapacak kadar büyümüş olacağını varsaymıştı. İşte bu yüzden, yüreğinin derinliklerindeki korkularla yüzleşmeyi başaramadığı için, Melanie'nin odasını boş bırakmıştı. İçinde bir ses hiç durmadan, Melanie'nin bir daha asla geri dönmeyeceğini, onu bir daha sonsuza kadar göremeyeceğini fısıldamış durmuştu. Buna rağmen yine de kızının oyuncaklarından bazılarını atmaya kıyamamış, saklamıştı. Gidip dolaplardan birinin dibinden, eski oyuncaklarla tıka basa dolu bir kutu çıkardı, içindekileri elden geçirmeye başladı. Üç yaşındaki çocuklarla dokuz yaşındaki çocukların pek fazla ortak noktası bulunmadığını biliyordu. Yine Melanie'nin hoşuna gidebilecek iki oyuncağı bir kenara ayırdı: giysilerinin renkleri hafifçe solmuş, sarı, uzun saçlı, kocaman bir bebek ve biraz daha küçük boyda, yelken kulaklı, içi doldurulmuş, bezden bir ayıcık.

Ayırdığı oyuncakları misafir yatak odasına götürüp yastıkların üzerine yerleştirdi. Sırtlarını yatağın baş kısmına dayamıştı. Böylece Melanie odaya girdiği anda eski oyuncaklarını karşısında bulacaktı. Pepper yatağın üzerine sıçrayıp, telâşlı ve korkulu bir merakla oyuncaklara yaklaştı. Önce bebeği kokladı, sonra burnuyla ayıya dokundu, düşman olmadıklarına karar verdiğince, kıvrılıp ikisinin ortasına yattı.

Günün ilk ışıkları Fransız stili pencerelerden içeri dolmaya başlamıştı. O ışıkların, grinin bir tonundan altın rengine, sonra tekrar griye dönüşmesinden, Laura yağmurun kesildiğini anlamıştı. Gökyüzüne bakmadığı halde, bulutların dağılmaya başladığını hissediyordu. Gece boyunca üç saatten az uyumuş olduğu halde canı yeniden yatağına girmek istemiyordu. Kızının hastaneden çıkmasına daha altı ya da sekiz saat olmasına rağmen kendini enerji dolu ve güne başlamaya hazır hissetmekteydi. Mutfağa girip iki büyük portakal sıkarak kendine bir bardak dolusu taze meyve suyu hazırladı, bir cezveye su doldurarak kaynaması için ocağın üstüne yerleştirdi, dolaptan yulaf ezmesini, marmelât ve reçel kavanozlarını çıkardı, ekmek kızartma makinesine iki tane tost ekmeği soktu. Ön kapıya gidip plastik torbaya sarılmış sabah gazetesini basamakların üzerinden aldı. Mutfağa dönüp kahvaltısını hazırlamayı bitirdi. Masaya oturduğunda, kendi kendine Elton John'un 'Daniel' adlı parçasını mırıldanmaktaydı.

Kızı eve dönüyordu.

Gazetenin ilk sayfasındaki haberler, Ortadoğu'daki karışıklar, Orta Amerika'daki savaşlar, politikacıların kurnaz manevraları, saldırılar, soygunlar ve cinayetler, bu sabah onu hiç ilgilendirmiyor, moralini biraz olsun bozmuyordu. Dylan’ın Hoffritz'in ve kimliği

belirlenemeyen diğer kişinin ölümüyle ilgili haber yoktu. İlk baskıya yetişemeyecek kadar geç olmuştu olay. Belki gazetede o cinayetlere rastlasa, kendini bu kadar iyi hissetmezdi. Ama dün gece tanık olduğu dehşete ait bir tek satır bile yoktu gazetede. Üstelik bugün öğleden sonra Melanie hastaneden çıkacaktı. Laura geçmişte, bundan çok daha kötü sabahlar yaşadığını düşündü.

Kızı eve dönüyordu.

Kahvaltısını bitirdikten sonra gazeteyi bir kenara bırakıp pencereden nemli gül bahçesini seyretmeye koyuldu. Goncalar, yumuşak güneş ışığında inanılmayacak kadar parlak görünüyor, Canlı bir rüyadan fırlamış rengârenk çiçekler gibi göz alıyorlardı.

Laura zaman duygusunu yitirir gibi oldu. Pencerenin yanına oturduğundan beri iki dakika ya da on dakika geçmiş olabilirdi. Birdenbire evi temelinden sarsan bir gümbürtü, sonra da sanki yere bir şeyler dökülüyormuş gibi bir tangırtı oldu. Laura hemen doğruldu. Korkmuş, sinirleri yay gibi gerilmişti. Kafası kan lekeleri içindeki duvarların ve mat plastik torbalar içindeki buz gibi cesetlerin görüntüleriyle dolmuştu.

O sırada Pepper yemek salonundan ok gibi fırlayıp mutfağa dalarak o büyülü ânı bozdu. Tırnakları seramik yer karolarının üzerinde tıkırdıyordu. Bir köşeye sindi, sırtındaki tüyler diken diken, öylece bekledi. Kulaklarını geriye doğru yatırmıştı. Gözünü ayırmadan içeri daldığı kapı eşiğine bakıyordu. Birkaç saniye sonra dönüp Laura'ya baktı ve birdenbire komik bir utangaçlığa kapıldı. Aldırmaz bir tavırla yere kıvrıldı, oturdu, uzun uzun esnedikten sonra uykulu gözlerini Laura'ya çevirdi. Sanki, Kim? Ben mi?» diyordu. «Kim demiş soyluluğumu ve gururumu bir an için bile olsa kaybettiğimi? Asla!

Korkmak mı? Ben «Yine ne yaptın, kedicik? Bir şeyi devirip kendinin ödünü mü patlattın?» Kedi tekrar esnedi.

«Umarım kırılacak bir şey değildir,» dedi Laura.

«Çünkü eğer öyleyse, sonunda ne zamandır istediğim kedi kürkünden eldivenlere kavuşacağım demektir.»

Evin içinde dolaşıp Pepper'in yarattığı hasarı aradı ve aradığını misafir yatak odasında buldu. İçi doldurulmuş ayıyla sarı saçlı bebek yerde yatıyorlardı. Neyse ki kedi onları pençeleriyle parçalamaya kalkmamıştı. Başucu masasının üzerindeki çalar saat de yere düşmüştü. Laura onu kaldırdı, hâlâ çalışır durumda olduğunu farketti. Camı da çatlamamıştı. Saati tekrar yerine koydu, bebekle ayıyı da yine yatağın üzerine yerleştirdi.

Garip. Pepper şımarık ve yaramaz yavru kedi yaşamını üç yıl önce noktalamıştı. Artık hafif tombul, hayatından memnun ve son derece kendini beğenmiş bir hayvan olmuştu. Bu hareketi karakterine hiç uygun değildi. McCaffrey'lerin evinde Laura için en değerli varlığın artık kendisi olamayacağını anladığına dair bir belirti daha. Mutfağa döndüğünde kedi hâlâ biraz önce sindiği köşedeydi.

Laura onun tabağına yemeğini koyarken, «Bir şey kırılmadığı için şanslısın,» dedi. «Eldiven haline gelmek hiç hoşuna gitmeyecekti.»

Pepper'in kulakları dikildi, yarı doğrulur gibi oldu. Elindeki boş konserve kutusuyla tabağın kenarına «Canın ne zaman isterse o zaman yersin,» diyen Laura, boş kutuyu çöpe atmadan önce çalkalamak üzere musluğa götürdü.

O anda Pepper sindiği köşeden yine ok gibi fırlayarak bîr hamlede mutfağı geçti, kapıdan çıkıp salona daldı ve yok oldu.

Laura hayvanın sarı yemek kabının içindeki dokunulmamış yiyeceklere çatık kaşlarla bakarken, «Çılgın kedi,» diye söylendi. Normal zamanlarda Pepper burnunu tabağının içine daldım, Laura daha teneke kutudaki yiyeceğin tümünü sıyırmayı bitirmeden yemeğim yarılamış olurdu.

Garip.

İKİNCİ BÖLÜM

Yüzleri Olmayan Düşmanlar

Çarşamba 1:00 - 19:00

Laura saat birde mavi Camaro'suyla Vadi Hastanesinin önüne geldiğinde, üniformalı bir polis memuru otoparka giriş yolunu kesmişti. Laura'ya otoparkın hastane personeli tarafından Kullanılan kısmına ilerlemesini işaret etti. Bu tarafta işler yoluna girinceye kadar, hastaneye gelenler o kısma almıyorlardı. Polisin arkasında, yirmi beş metre kadar ilerde, Los Angeles Polis Müdürlüğüne ait bazı arabalar bir grup halinde park etmişti. Aralarında resmî araçlar da vardı. Tepelerindeki âcil durum ışıkları yanıp sönerek dönüyordu. Laura polisin talimatına uyarak personel kısmına yöneldiği sırada başım çevirdi ve çitin gerisinde duran Şef Haldane'i gördü. Kaza ya da suç olayının yaşandığı yerde toplanmış duran kalabalığın içinde en uzun boylu ve en iriyarı erkek Haldane'di. O sırada Laura'nın aklına hastanedeki olayın Melanie'yle ilgili olabileceği geldi. Hattâ dün gece Studio City'de işlenen cinayetlerle de ilgili olabilirdi.

Camaro'yu doktor plakalı iki arabanın arasına sokup hızla otoparkı çevreleyen çite doğru koşarken öyle güçlü bir paniğe kapılmıştı ki, Melanie'ye kötü bir şey olduğundan, sevgili kızının kaçırıldığından

veya öldürüldüğünden emindi, Laura kimliğini açıkladığı halde kapıdaki görevliler onu içeri bırakmadılar. Çaresiz durumda, Şef Haldane'e seslendi, uzun boylu adam kalabalığın içinden ona doğru ilerledi. Laura onun sol bacağına ağırlık yüklemekten kaçındığını farketti.

Pek fazla değil, yalnızca hafif topallıyordu. Başka bir zamanda olsa, duyuları hissettiği korku yüzünden bu kadar keskinleşmemiş olsa, Laura bu ayrıntıyı farketmeyebilirdi. Haldane onu kolundan tutup girişten uzaklaştırdı, çit boyunca yalnız konuşabilecekleri bir yere doğru yürüttü. Bir yandan yürürken Laura, «Melanie!» dedi.

«Melanie'ye ne oldu?»

«Hiçbir şey.»

«Bana doğruyu söyle.»

«Doğrusu bu. Melanie odasında. Sakin ve güvende. Tıpkı onu bıraktığında olduğu gibi.»

Durduklarında Laura çite arkasını döndü, Haldane'in arkasındaki durmadan yanıp sönen âcil durum ışıklarına baktı. Polis arabalarının arasında bir de morg minibüsü duruyordu. Hayır. Bu haksızlıktı. Bunca yıldan sonra Melanie'yi bulmak ve onu bu kadar çabuk kaybetmek... olamazdı. Düşünülemeyecek bir şeydi bu.

Göğsünde bir daralma, şakaklarında güçlü bir zonklama hissetti. «Ölen kim?» diye sordu.

«Evini aradım...»

«Kimin öldüğünü...»

«... son bir buçuk saat boyunca...»

«... bilmek...»

«... seni bulmaya çalıştım.» «...istiyorum!» dedi Laura.

«Bak, ölen Melanie değil, tamam mı?» Sesi onun cüssesindeki bir erkek için şaşılacak kadar sakin, yumuşak ve güven vericiydi. İnsan ondan gök gürlemesine benzer bir ses bekliyor, ama Haldane yalnızca mırıldanıyordu. «Melanie iyi. Gerçekten iyi.»

Laura onun yüzünü, gözlerini inceledi.

doğruyu söylediğine inanmıştı. Melanie'nin bir şeyi yoktu. Ama Laura hala korkuyordu.

«Eve Haldane. Kendimi yatağa attım, on birde telefonum çaldı, Vadi Hastanesine çağrıldım. Bu cinayetle Melanie arasında bir bağ bulunabileceğini düşünmüşler, çünkü...» «Çünkü ne?»

«Çünkü Melanie de buradaki hastalardan biri. Sana ulaşmaya çalışıyordum...»

«Alışverişe çıkmıştım, Melanie için bir şeyler alıyordum,» dedi Laura. «Ne oldu? Kim öldü? Söylesene artık, Tanrı aşkına!»

«Bir adam arabasının içinde ölü bulundu. Şurada duran Volvo'nun içinde. Ön koltukta cesedini bulmuşlar.» «Kimmiş?»

«Kimliğine bakılırsa adı Ned Rink.»

Laura üzerine zincir gerilmiş çite dayandı. Nabzı sonunda biraz önceki çılgın temposunu yavaşlatmış, normale dönmeye başlamıştı.

«Daha önce hiç duydun mu bu adı?» diye sordu Haldane. Ned Ring diye birini tanıyor musun?»

«Hayır.»

«O da kocanın iş arkadaşlarından biri olabilir diye düşünüyordum. Hoffritz gibi.»

«Öyleyse bile ben tanımıyorum. İsim hiç tanıdık gelmedi. Neye dayanarak Dylan'ı tanıyor olabileceğini düşündün? Öldürülüş şekli yüzünden mi? O da mı diğerleri gibi dövülerek öldürülmüştü?»

«Hayır. Ama yine de ölüm biçimi garip.» «Nasıl ölmüş? Anlat bana.»

Haldane duraksadı. Laura onun mavi gözlerindeki bakışlardan yine korkunç bir cinayet olayıyla karşı karşıya olduklarını anlayabiliyordu.

«Boğazı ezilmiş,» dedi Haldane. «Sanki birisi inanılmaz bir güçle demir bir boruyu boğazına doğru savurmuş gibi. Darbe tam gırtlağındaki çıkıntıya inmiş. Sonra ilk darbeyi başka darbeler izlemiş. Korkunç bir hasar var. Adamın soluk borusu tam anlamıyla ezilmiş, Adem elması paramparça olmuş, ses telleri mahvolmuş. Bu arada boynu kırılmış ve kaburgası da çatlamış.»

Laura'nın ağzı kupkuru olmuştu. «Tamam,» dedi.

«Durumu anladım.»

«Üzgünüm. Her neyse, Studio City'deki cesetlere benzememekle birlikte yine de oldukça garip bir olay,» dedi Haldane. «Aralarında bağlantı kurmamızın nedenini anlamışsındır. Cinayetlerin hepsinde alışılmadık derecede şiddetle karşılaştık. Bu sonuncusu diğerleri kadar kötü değil, o kadar korkunç sayılmaz, ama yine de...»

Laura birkaç adım atıp çitin yanından uzaklaştı.

«Melanie' yi görmek istiyorum,» dedi.

Birdenbire Melanie'yi görmek zorunda olduğunu hissetmiş, bunun güçlü bir fiziksel ihtiyaç olduğunu anlamıştı. Kızma dokunmak, ona

sarılmak zorundaydı. Gerçekten iyi olduğunu gözleriyle görmeli, bilmeliydi.

Otoparktan hastanenin girişine doğru yürümeye başladı.

Haldane de onunla birlikte yürümekteydi. Hafif topallıyordu ama cam yanıyormuş gibi bir hali yoktu.

«Kaza mı geçirdin?» diye sordu Laura.

«Ne?»

«Bacağın.»

«Ha. Hayır. Kolej günlerimden kalma bir futbol sakatlığı. Son yıl dizimi bayağı kötü incittim. Rutubetli havalarda hâlâ canıma okuyor. Dinle, Volvo'nun içinde bulunan Rink'le ilgili başka bilgiler de var.»

«Ne gibi?»

«Yanında bir evrak çantası bulundu. Çantanın içinden de beyaz bir doktor önlüğü, bir steteskop ve susturuculu bir tabanca çıktı.»

«Yani adam kendini öldürene ateş mi etmiş? Şimdi kurşun yarası almış birini mi arıyorsunuz?»

«Hayır. Tabancayla ateş edilmemiş. Sözü nereye getirdiğimi görmüyor musun? Doktor önlüğü? Stetoskop?»

«Adam doktor değilmiş, öyle mi?»

«Hayır. Bize öyle geldi ki, niyeti hastaneye elini kolunu sallayarak girmekti. İçerde laboratuvar önlüğünü giyecek, stetoskobu boynuna takacak ve doktormuş gibi numara yapacaktı.»

Kaldırımın kenarına vardıklarına Laura yan gözle Haldane'e baktı. «Neden böyle bir şey yapsın ki?» diye sordu.

«Bir kere, adlî tıp görevlisi yaptığı ilk incelemeye göre Rink' in bu sabah saat dörtle altı arasında öldürülmüş olması gerektiğini söyledi. Ceset bu sabah dokuz kırk beşe kadar bulunamadı. Eğer adam sabahın beşinde hastaneye birini ziyaret etmeye gelmişse, içeri girebilmek için tek çaresi doktor rolü yapmak. Ziyaret saatleri öğleden sonra birde başladığına göre başka çare yok. O saatte sivil kılıkta hastane koridorlarında dolaşmaya kalkarsa, bir hemşire ya da bir güvenlik görevlisi tarafından durdurulma ihtimali çok yüksek. Oysa üzerinde doktor önlüğü, boynunda stetoskopla kimsenin dikkatini çekmeden istediğini yapabilir.»

Hastanenin ön kapısına varmışlardı. Laura kaldırımın üstünde durup Haldane'e baktı.

«Hastanede birini 'ziyaret etmek' dediğin zaman gerçek anlamda ziyaretten söz etmiyordun,» dedi.

«Hayır.»

«Yani hastaneye girdikten sonra birini öldüreceğine inanıyorsun.»

«Bir adam, kullanmaya niyeti olmadıkça, ağzına susturucu akılmış tabanca taşımaz. Susturuculu tabanca yasal değildir. Üzerinde susturuculu tabancayla yakalanırsan kanun fena yapışır yakana. Boğazına kadar bo... çorbaya batarsın. Ayrıca elimiz de ayrıntı olmamasına rağmen, Rink'in bir sabıka sicili bulunduğunu öğrendim. Son birkaç yıldır serbest vurucu olarak çalıştığından kuşkulanılıyormuş.»

«Kiralık katil miymiş yani?»

«Öyle olduğuna dair bahse bile girebilirim.»

«Ama bu, buraya Melanie'yi öldürmek için geldiğini kanıtlamaz ki! Hastanede yatan başka birini öldürmeye gelmiş olabilir...»

«Biz de aynı şeyi düşündük. Hastaların listesini inceleyip sabıka kaydı bulunan ya da yakın bir tarihte mahkemede tanıklık yapacak birinin adını aradık. Örgütlenmiş suç odaklarının bir üyesi yâ da tanınmış bir uyuşturucu satıcısı da olabilirdi. Ama şu ana kadar böyle birini bulamadık. Hastanede Rink'in hedefi olabilecek kimse yok... Melanie'den başka.»

«Yani Dylan'ı, Hoffritz'i ve Studio City'deki öbür adamı Rink öldürmüş olabilir mi diyorsun? Sonra da her şeyi gördüğünü bildiği için buraya, Melanie'yi öldürmeye mi geldi?»

«Olabilir.»

«O zaman Rink'i kim öldürdü?»

Haldane içini çekti. «İşte mantık bu noktada pes ediyor.» «Onu öldüren her kimse, Melanie'yi öldürmesine engel olmak istedi,» dedi Laura. Haldane omuzlarım silkti.

Laura, «İşte buna memnun oldum,» dedi.

«Memnun olacak ne var?»

«Eğer biri Rink'i, Melanie'yi öldürmesine engel olmak için öldürdüyse, bu Melanie'nin yanlızca düşmanları değil, dostları da olduğu anlamına geliyor.»

Haldane onun haline acımıştı. Gizlemeye çalışmadığı bir merhamet duygusuyla, «Hayır,» dedi. «Bu anlama gelmesi gerekmiyor. Rink'i öldürenler herhalde Melanie'yi ele geçirmeyi en az onun kadar çok istiyor olmalılar... tek fark onu canlı olarak ele geçirmek istemeleri.»

«Neden?»

«Çünkü o evde sürdürülen deneyler hakkında çok fazla şey biliyor.»

«O zaman onu da tıpkı Rink'i öldürdükleri gibi öldürür, kurtulurlardı.»

«Ama deneyleri sürdürebilmek için ona ihtiyaçları olabilir.»

Laura, Haldane'in sözlerinde doğruluk payı olduğunu biliyordu. Omuzlarının bu yeni korkunun ağırlığı altında çöktüğünü hissetti. Dylan neden Hoffritz gibi gözden düşmüş, saygınlığını yitirmiş bir fanatikle çalışmaya başlamıştı? Onları kim finanse ediyordu? Yasal hiçbir kuruluş, üniversite ya da araştırma enstitüsü, Hoffritz'e deneyleri için fon yardımı yapmazdı. UCLA'dan uzaklaştırıldıktan sonra yasal yollardan fon bulması mümkün değildi. Saygın kuruluşlar Dylan'a da mâli destek vermezlerdi. Dylan kendi çocuğunu çalmış, karısının avukatlarından saklanmakta olan bir adamdı. Kendi kızını deneyleri için bir kobay gibi kullanmış, onu iyileştirilmesi mümkün olmayan bir durumun eşiğine getirmişti. Kim Dylan'a böylesine manyakça bir araştırmayı sürdürmesi için parasal destek sağlardı? Böyle bir şey yapmak için parayı verenin de Dylan ve Hoffritz kadar çılgın olması gerekirdi.

Laura artık bütün bunların bitmesini, her türlü çılgınlığın sona ermesini istiyordu. Melanie'yi hastaneden çıkarmak, eve götürmek ve mutlu bir yaşama başlamak istiyordu. Çünkü mutluluk ve huzur, küçük kızının dünyadaki herkesten fazla hakkıydı. Şimdi de 'onlar' izin vermiyorlardı buna.

Bu kez 'onlar' kaçırmaya çalışacaklardı Melanie'yi. Onlar' yalnızca kendi bil dikleri nedenler ve amaçlar yüzünden almak istiyorlardı Melanie'yi. Peki kimdi 'onlar' Tanrı aşkına? Yüzleri yoktu. Adları yoktu.

Laura göremediği ya da gördüğü halde tanıyamadığı bir düşmana karşı savaşamazdı.

«Çok çabuk bilgi ediniyorlar,» dedi Laura. «Ve hiç vakit kaybetmiyorlar.»

Haldane gözlerini kırpıştırdı. «Ne demek istiyorsun?» diye sordu.

«Rink peşine düştüğünde Melanie bu hastaneye yatalı yalnızca birkaç saat olmuştu. Yerini bulması pek uzun sürmemiş, değil mi?»

«Kesinlikle öyle,» diyerek ona katıldı Haldane. «Bu durum sağlam bilgi kaynakları olduğunu düşündürüyor.»

«Bilgi kaynağı mı? Emniyet Müdürlüğünün içinde mi demek istiyorsun?»

«Olabilir. Ama diğerleri de Rink'in planını çabuk haber aldılar,» dedi Laura. «Hepsi çok hızlı hareket ediyor ve hiç zaman kaybetmiyorlar.»

Hastanenin ön kapısında durup, caddede akıp giden trafiğe caddenin karşı tarafındaki dükkânlara ve bürolara baktı. Güneş büyük parçalar halinde takılmış camların üzerinde parıldıyor, yoldan geçen arabaların ve kamyonların nikelajlı yüzeylerinden yansıyordu. Kuşkulu birini, Haldane'in kovalayıp yakalayabileceği birini görmeye çalıştı. Ama bütün görebildiği 'sıradan insanlar ve sıradan nesnelerdi. Çevredeki her şeyin bu kadar normal görünmesi, düşmanın ortaya çıkıp kendini belli etmemesi, Laura' yı öfkelendiriyordu.

Pırıl pırıl güneş ve ılık hava bile mantıksız bir şekilde kızdırıyordu onu. Haldane biraz önce birinin kızını öldürmek istediğini söylemişti. Başka biri ya da birileri de Melanie'yi kaçırıp miden duyu arındırma hücresine kapatmak istiyorlardı. Belki de Onu başka bir elektrikli

sandalyeye oturtup, Tanrı bilir hangi amaç uğrunda işkence etmeyi sürdüreceklerdi.

Havanın böylesine güzel ve ılık olması çok yanlış geliyordu Laura'ya. Fırtına bu kadar çabuk dinmemiş olmalıydı. Gökyüzü iyice alçalmalı, simsiyah bulutlar yere yaklaşmalı, yağmur bardaktan boşanırcasına yağmalı, buz gibi rüzgâr insanın İliklerine işlemeliydi. Dünyanın böyle pespembe ve mutlu yer olması doğru değildi. İnsanlar ıslık çalarak, gülümseyerek güneşin tadını çıkarmamalı, eğlenmemeliydiler. Laura yaşadığı bu korkunç ve kapkara kâbusun gittikçe daha derinliklerine gömülürken bu haksızlıktı.

Haldane'e baktı. Hafif esinti kum rengi saçlarını karıştırıyor, güneş düzgün hatlarını belirginleştiriyor, onun olduğundan daha yakışıklı görünmesine neden oluyordu. Aslında güneşin ve gölgelerin bir anlık yardımı olmaksızın da Haldane oldukça yakışıklı ve çekici bir erkekti. Laura bu gerçeği yeni farketmişti. Başka şartlar altında olsa onunla tanışmaktan zevk alır, hattâ ilgi bile duyabilirdi. Sert görünüşü, iri kıyım vücuduyla yumuşak ve düşünceli davranışları arasındaki çelişki ona esrarengiz bir hava vermekteydi. Gelişebilecek bir ilişkinin kaybına neden oldukları için bilinmeyen 'onlar'a karşı hissettiği nefret bir kat daha güçlendi.

«Beni bulmak için neden o kadar uğraştın?» diye sordu. «Neden bir buçuk saat boyunca evimi aradın? Herhalde Rink'le ilgili bilgi vermek için değildi. Nasıl olsa geleceğimi biliyordun. Kötü haberi vermek için o zamana kadar bekleyebilirdin.»

Haldane başını geriye çevirip otoparka baktı. Morg minibüsü, suç yerinden ayrılmak üzereydi. Tekrar Laura'ya döndüğünde, yüzündeki çizgiler belirginleşmiş, dudaklarının kenarları aşağı sarkmış, dosdoğru bakan gözleri kaygıyla kararmıştı. «Sana özel dedektiflik bürolarından

birini aramanı söyleyecektim,» dedi. «Melanie'yi eve götürdükten sonra bütün gün ve gece boyunca evin ve sizlerin korunmasını sağlamalıyız.»

«Goril mi tutmalıyım yani?»

«Eh, öyle de denebilir.»

«Aina Melanie'nin hayatı tehlikede olduğuna göre, Emniyet Müdürlüğü onun korunmasını sağlamaz mı?»

Haldane başını iki yana salladı. «Bu olayda sağlayamaz. Hayatına yönelik doğrudan bir kasıt olmadı. Kimse tehdit telefonu etmedi. Hiç tehdit mektubu gelmedi.»

«Ama Rin...»

«Buraya Melanie'yi öldürmeye geldiğinden kesin olarak emin değiliz. Yalnızca kuşkulanıyoruz.»

«Ama bu aynı şey...»

«Eğer hükümet ve şehir belediyeleri yaşıyor olmasaydı, Emniyet Müdürlüğüne ayrılan fonlara kesinti uygulanmasaydı ve adam eksikliğimiz bu kadar ciddi sorunlara yol açmasaydı, belki kuralları biraz esnetebilir, evinizin korunmasını sağlayabilirdik. Ama bu şartlar altında yapabileceğim bir şey yok.

Patronumun onayı olmaksızın kapınızın önüne koruma görevlisi dikmeye kalkışırsam, beni elbirliğiyle köpek maması haline getirip bir tenekenin içine tıkarlar. Zaten patronumla pek iyi geçinebilen insanlar değiliz. Ama güvenli bir dedektif bürosu ve profesyonel koruma görevlileri evinizi ve sizleri korumakta bizim adamlarımız kadar etkili olacaklardır. Bu adamları «Tutabilirim sanırım. Böyle bir hizmetin

kaça mal olacağını bilmiyorum ama pek fakir sayılmam. Yalnızca birkaç gün için dediğine göre...»

«İçimde bir ses bu düğümün çabuk çözüleceğini fısıldıyor: Bunca kanlı cinayet, birinin göze aldığı bunca tehlike ve risk... büyük baskı altında olduklarını gösteriyor. Bir tür zaman sınırı olmalı. Zamana karşı yarışıyor gibiler. Kızma ne yaptıkları ya da onu yeniden ele geçirmek için neden bu kadar uğraştıkları hakkında en ufak bir fikrim bile yok ama bu işin yamaçtan aşağı yuvarlanmaya başlayan dev bir kartopuna benzediğini hissediyorum. Çığ, ekspres bir tren kadar hızlı hareket ediyor ve aşağı yuvarlandıkça büyüyor. Şu anda bile yeterince büyük. Dev gibi bir çığ ve yamacın dibine de oldukça yaklaşmış durumda. Sonunda dibe vurduğunda patlayıp yüzlerce parçaya ayrı

Laura iyi bir çocuk psikologu olarak kendine güvenir, yeni bir hastaya uygulayacağı tedavi konusunda asla kararsızlık çekmezdi. Tabii ki terapinin türünü saptamadan önce incelemeler yapar, ince eler sık dokurdu ama bir kere kararını verdikten Sonra uygulamaya geçmekte asla duraksama göstermezdi. Ruhsal durumun onarıcısı, tamircisi, tedavicisiydi o. Geçmişi lekesiz başarılarla doluydu. Elde ettiği başarılar güven ve yetki sağlamış, onlar da daha büyük başarılar üretmişti. Ama şu anda Kaybolmuştu Laura. Ne yapacağını bilmiyor, kendini küçük, uçsuz ve kırılmaya hazır hissediyordu. Onun için yepyeni, yıllardır tatmadığı bir duyguydu bu. Melanie'nin ortadan kayboluşunu kabullendiğinden beri unutmuştu bu derin çaresizlik duygusunu.

«Ben... ben bu iş nasıl yapılır... goriller nereden ve nasıl bulunur bilmiyorum,» diye mırıldandı. Haldane cebinden cüzdanını çıkardı, bir süre içinde arandı, sonra bir kart çekti. «Aslında bu tür tavsiyelerde bulunmamız yasaktır,» dedi. «Ama ben bu adamları tanıyorum ve

işlerini iyi yaptıklarım biliyorum. Fiyatları da fena değil... hattâ makûl denebilir.»

Laura kartı eline alıp baktı:

California Paladin Şirketi Özel Soruşturmalar Kişisel Güvenlik Kartın altında bir de telefon

«Hastaneden ayrılmadan önce ara onları.»

«Arayacağım.»

«Buraya birini yollasınlar. Adam sizinle birlikte eve gitsin.»

Laura uyuşmuş gibiydi. «Tamam,» dedi. Hastanenin giriş kapısına doğru döndü.

«Bir dakika.» Haldane ona bir kart daha uzattı. Bu da kendi kartıydı. «Ön tarafta basılı numara Merkezdeki telefonum, ama beni orada bulamazsın. Şu anda Doğu Vadi Bölümünde görevliyim. Oradaki numaramı arkaya yazdım. Aklına Dylan'ın geçmişine ya da bu konuyla ilgili eski araştırmalarına dair bir şey gelirse beni aramanı istiyorum.»

Laura kartın arkasını çevirdi. «Burada iki numara var,» dedi.

«Alttaki ev numaram. Büroda olmazsam beni evde bulabilirsin.»

«Büro mesajları evine iletmiyor mu?»

«İletiyorlar ama mesajlar zaman zaman gecikebiliyor. Beni çabucak bulman gerekirse, bulabilmeni sağlamaya çalışıyorum.» «Ev numaranı her önüne gelene verir misin böyle?» «Hayır.»

«Öyleyse neden bana veriyorsun?» «Hayatta en nefret ettiğim şey...»

«Nedir?»

«Bunun gibi olaylardır. Çocuklara herhangi bir şekilde zarar yerilmesine dayanamıyorum. Öfkeden deliye dönüyorum. Kanımın kaynadığını hissediyorum.»

«Ne demek" istediğini anlıyorum,» dedi Laura. Haldane, «Evet,» dedi. «Galiba anlıyorsun.»

Doktor Rafael Ybarra, Vadi Hastanesinde çocuk servisi başhekimiydi. Hemşireler masasının yan tarafında, hastane kadrosunun kahve molalarını verdiği küçük odada Laura'yla biraraya geldiler. Duvarlardan birine yan yana iki kola makinesi dayanmıştı. Buz yapan âlet çakırdıyor, takırdıyor, çeşitli sesler çıkarıyordu. Laura'nın arkasında kalan buzdolabından da yumuşak bir uğultu yükselmekteydi. Upuzun bir masanın iki yanına, karşılıklı oturmuşlardı. Masanın üzerinde, köşeleri kıvrık eski dergilerle, tepeleme izmarit dolu iki kül tablası duruyordu.

Çocuk doktoru esmer ve ince, yüz hatları zarif bir adamdı. hareketlerine özen gösteriyordu, hatta fazla titizdi. Kusursuz taranmış saçları, sprey sıkılmış bir perukayı andırıyordu. Gömleğinin yakası kaskatı kolalı, kravatının düğümü mükemmel, üzerindeki laboratuvar gömleği usta bir terzinin elinden çıkmaydı. Yürürken sanki ayakkabılarını kirletmekten korkuyormuş gibi bir hali vardı. Oturduğunda omuzları dimdik, başı kalkık, resmî bir havadaydı. Masanın üzerindeki ekmek kırıntılarına, sarılmış sigara küllerine bakıp burnunu kırıştırdı, ellerini masaya dayamayıp kucağında tuttu.

Laura bu adamdan hoşlanmadığına karar vermişti. Ybarra kesin bir yetki ifadesiyle konuşuyor, kelimeleri sanki ısırıp koparıyordu. «Kızınız, hiç değilse fiziksel açıdan, şaşılacak kadar iyi durumda, tabii koşulları dikkate alırsak. Gerçi kilosu biraz az ama fazla ciddi sayılmaz. Sağ kolunda beceriksiz birinin tekrar tekrar IV iğnesi saplamasından

oluşan çürükler var. İdrar yolunda hafif bir enflamasyon... herhalde sondadan... bu konuda ona ilaç yazdım. Fiziksel sorunları bu kadar.» Laura başını salladı. «Biliyorum. Onu eve götürmeye geldim.» «Yo, hayır, bunu hiç tavsiye etmem,» dedi Ybarra. «Bir kere ona evde bakmak çok zor olur.» «Altım tutabiliyor, değil mi?» «Evet, tuvaleti kullanıyor.»

«Yemeğini kendi yiyebiliyor mu?»

«Bir bakıma. Önce siz yedirmeye başlayacaksınız, sonra kendisi devam edecek. O yerken hep gözünüz üzerinde olmalı, çünkü bazen birkaç lokma aldıktan sonra ne yapmakta olduğunu unutuyor, ilgisi dağılıyor. İkide bir onu yemesi için teşvik etmeniz gerekli. Giyinme konusunda da yardıma ihtiyacı olacak.»

«Bunları idare ederim.»

«Yine de onu taburcu etmek içimden gelmiyor,»dedi Ybarra.

«Ama dün gece Dr. Pantangello dedi ki...» Pantangello'nun adı geçer geçmez Ybarra tekrar burnunu buruşturdu. «Dr. Pantangello daha stajını geçen sonbaharda bitirdi. Bu hastaneye kadrosu geçen ay çıktı. Çocuk servisinin başı benim. Benim kanıma göre kızınız burada kalsa iyi olur.»

«Ne kadar zaman?»

«Davranışları ciddi katatoni gösteriyor. Uzun süre kapalı tutulmak ve kötü muamele görmek bazen böyle sonuçlara yol açar. Tam bir psikiyatrik tedavi yapılana kadar burada kalması iyi olur. Bir hafta... on gün...»

«Hayır.»

«Ama çocuk için en iyisi bu.» Sesi öyle soğuk ve ölçülüydü ki, Rafael Ybarra dışında birinin iyiliğini düşündüğüne inanmak çok zordu.

Laura çocuk hastaların böyle bir doktorla nasıl ilişki kurduklarını, uyguladığı tedaviye nasıl cevap verdiklerini merak etti.

«Ben psikologum,» dedi ona. «Durumunu değerlendirebilir, gereken tedaviyi evde uygulayabilirim.»

«Kendi kızınıza mı terapi uygulayacaksınız? Bunun akıllıca bir fikir olduğunu sanmıyorum.»

«Size katılmıyorum.» Davranışlarının nedenlerini bu adama açıklayacak değildi.

«Biz burada değerlendirmeyi sonuca bağladıktan sonra, uygulanacak tedaviyi saptarız ve tedavi için gerekli tüm donanımı elimizin altında buluruz. Oysa siz evinizde gerekli donanımı bulamazsınız.»

Laura kaşlarını çatmıştı. «Donanım mı?» dedi.

«Ne donanımı? Siz ne tür bir tedaviden söz ediyorsunuz Tanrı aşkına?»

«Tedavinin türü konusunda kararı psikiyatri uzmanı Doktor (iohagen verir. Ama eğer Melanie'nin içinde bulunduğu bu kalatonik durum sürecek olursa ya da kızınız daha derinlere gömülecek olursa... o zaman barbitüratlara ve elektroşok tedavisine başvurmak zorunda kalabiliriz...»

Laura buz gibi ve sert bir sesle, «O dediğiniz biraz zor olur,» dedi. Oturduğu koltuğu masadan geriye itmiş, ayağa kalkmıştı.

Ybarra, Laura'nın âni düşmanca tavrı karşısında şaşırarak gözlerini kırpıştırdı.

«Uyuşturucu ilaçlar ve elektroşok... lanet olasıca babası da altı uzun yıl boyunca onun üzerinde bu yöntemleri denedi,» de

«Tabii biz aynı tür ilaçlar ve aynı tür şok tedavisi uygulayacak değiliz. Bizim amacımız tümüyle farklı olacak...»

«Mutlaka farklı olacak, ama Melanie sizin amacınızın ne olduğunu nereden bilsin? Uyuşturucu ilaçlar ve elektroşok tedavisiyle başarılı sonuçlar elde edebilecek bazı vakalar olduğunu inliyorum. Ama bu yöntemler benim kızıma göre değil. Ona güvenini kazandırmalı, kendine değer vermeyi öğretmeliyim. Acıdan ve korkudan kurtarmalıyım onu. Melanie'nin huzura ihtiyarı var. Onun... sevilmeye ihtiyacı var.»

Ybarra omuzlarını kaldırdı. «Onu bugün eve götürürseniz Bağlığını herhangi bir şekilde tehlikeye sokmanıza engel olmam mümkün değil,» dedi.

Laura, «Kesinlikle haklısınız,» diyerek ona katıldı.

Morg minibüsü gittikten, Emniyet Müdürlüğünde görevli Teknisyenler Volvo'nun çevresinde arılar gibi çalışmaya başladıktan sonra, üniformalı devriye polislerinden Kerry Burns, Dan Haldane'in yanına yaklaştı. «Biraz önce Doğu Vadisinden Kapl a n Mondale'in mesajını vermek için aradılar,» dedi. «Sizi görmek istiyormuş.»

«Neden? Çok mu özlemiş?» diye sordu Dan.

«Nedenini söylemedi.»

«Beni özlediğinden eminim.»

«Sizin Mondale'le aranızda bir şey mi var?»

«Kesinlikle hayır. Ross belki o biçim olabilir ama ben normal m.»

«Ne demek istediğimi anladınız. Birbirinize diş biliyorsunuz. Aranızda bir kin filan mı var?» «O kadar belli mi oluyor?»

«Köpeklerin kedilerden hoşlanmadığı belli olmaz mı?»

«Sana şöyle izah edebilirim herhalde, eğer ben alev alev yanarak ölüyor olsam ve on mil uzakta da Ross Mondale, elinde bir kova su bulunan tek kişi olsa, yangını kendi tükürüğümle söndürmeyi tercih ederim.»

«Anlıyorum. Doğu Vadisine gidecek misiniz?»

«Gitmemi emretti, öyle mi?»

«Ama «Sizi derhal görmek istiyor.» «Tabii.»

«Büroyu arayıp yola çıktığınızı haber vereyim.»

«Öyle yap,» dedi Dan.

Kerry devriye arabasına doğru yürürken, Dan de polis amblemi taşımayan kendi arabasına bindi. Hastanenin otoparkından çıktı, caddeye vardığında şehir yönüne saptı, Doğu Vadisinden ve Ross Mondale'den hızla uzaklaştı.

* * *

Laura, Dr. Ybarra ile konuşmadan önce Dan Haldane'in tavsiye ettiği güvenlik kuruluşunu aramıştı. Ybarra ile yaptığı konuşmayı tamamlayıp, Melanie'ye mavi kareli bir gömlek, blucin ve lastik ayakkabılar giydirene kadar California Paladin tarafından gönderilen koruma görevlisi de hastaneye varmıştı. O geldiği sırada Laura kızının hastaneden çıkış formlarını imzalıyordu.

Adamın adı Earl Benton'du. Sanki bir yanlışlık sonucu başka bir evde uyanmış, bir bankerin dolabında bulduğu giysileri giymek zorunda

kalmış, iriyarı, saf bir köylü çocuğuna benziyordu. Kumral saçları şakaklarından ve alın çizgisinden dümdüz geriye doğru taranmıştı. Saçlarını sıradan bir erkek berberi değil, bir modacı biçimlendirmiş olmalıydı. Bazı kısımlar modaya uygun şekilde jiletle alınmıştı. Ama nedense bu saç modeli ona pek uymamıştı. İri yüzü, sert ve sade hatları, rüzgârın sertleştirdiği, açık havanın renklendirdiği doğal haliyle kalsa çok daha hoş olabilirdi. Çevresi elli santimi bulan boynu Yves Saint Laurent marka gömleğinin yaka düğmesini patlatmak üzereydi. Yelekli gri takım elbisesinin içinde biraz garip ve hafif rahatsız olmuş bir hali vardı. Kalın parmaklı, kocaman elleri asla zarif olamayacaktı ama yine de tırnaklarına profesyonel biri tarafından özenle manikür yapılmıştı.

Laura bir bakışta Earl'ün hayatta ilerlemek ümidiyle Los Angeles'e gelen on binlerce gençten biri olduğunu anlamıştı. Aslında şimdiden ilerlemiş sayılabilirdi. Eğer sivriliklerini torpillemeyi başarır, ünlü desinatörlerin imzasını taşıyan giysilerinin içinde biraz rahat edebilirse, daha da yükselirdi. Laura ondan hoşlanmıştı. Earl'ün davranışları rahat, gülümseyişi kocaman ve tatlıydı. Bununla birlikte zeki, uyanık ve sürekli tetikte olduğu belliydi.

Laura onu telefonla bürodan aradığında veremediği ayrıntıları, Melanie'nin odasının dışında, koridorda açıklamaya girişti«Sanırım silahhsınızdır,» dedi.

«Evet, tabii bayan.»

«Güzel.»

Earl, «Gece yarısına kadar sizinle birlikte olacağım,» dedi. «Sonra bir başkası gelip görevi benden devralacak.» «İyi.»

Laura odaya girip Melanie'yi koridora çıkardı. Earl hemen eğilip başım Melanie'nin başıyla aynı hizaya getirdi.

«Biliyor musun, bana kızkardeşim Emma'yı hatırlattın.» Melanie'nin bakışları onun içinden geçip gidiyor, Earl küçük kızın boşlukta sallanan elini kendi kocaman ellerinin arasında tutup sıktı. Sanki Melanie söylenenleri duyabiliyormuş gibi onunla konuşmaya devam ediyordu. «Emma benden dokuz yaş daha küçüktür. Şu anda lisenin birinci sınıfında. Ödül kazanabilecek iki dana büyüttü Emma. Sayısız madalyaları, ucu kurdeleli ödülleri var. Belki yirmi tane, her tür yarışmadan. Buna üç kasaba panayırındaki canlı hayvan yarışmaları da dahil. Danaları bilir misin? Hayvan sever misin sen? Çok şekerdir danalar. Yumuşacık ifadeli yüzleri vardır. Herhalde senin de elin yatkın olur onlara...tıpkı Emma gibi.»

Earl Benton'un Melanie'ye yaklaşımını izleyen Laura onu İlk gördüğü andan bile daha çok sevmişti.

«Melanie, hiçbir konuda kaygılanmayacaksın, tamam mı?» diyordu Earl. «Ben senin dostunum. Yaşlı Earl dostun olduğu sürece kimse sana yan gözle bile bakamaz.»

Melanie onun varlığının bilincinde bile değildi. Earl küçük kızın elini bıraktı, Melanie'nin kolu tekrar yanına düştü.

Earl ayağa kalkmış, omuzlarını hareket ettiriyor, ceketinin içine yerleşmeye çalışıyordu. Laura'ya baktı. «Onu bu hale getirenin babası olduğunu söylemiştiniz, değil mi?» diye sordu.

«Durumunun sorumlularından biri de o,» diye karşılık verdi Laura.

«Ve... öldü, değil mi?»

«Evet.»

«Ama diğer bazıları hâlâ yaşıyor.» «Evet.»

«Onlardan biriyle karşılaşmayı gerçekten çok isterdim. İçlerinden biriyle konuşmak isterdim. Çünkü ona söyleyecek bir çift sözüm var... yalnızca ben ve o. Tanrım, nasıl isterdim hem de!» Earl'ün sesinde bir sertlik belirmiş, gözlerinde, daha önce görülmeyen ürpertici bir ışık pırıldamıştı. Öfkesi ilk defa gerçekten tehlikeli görünmesine neden oluyordu.

Laura bundan da hoşlanmıştı.

«Şimdi, bayan... herhalde size Doktor McCaffrey desem daha iyi olacak... buradan ayrılırken kapıdan ilk ben çıkacağım. Centilmenliğe sığmayan bir davranış olduğunu biliyorum ama bundan sonra nereye gidersek gidelim ben hep birkaç adım önde olacağım. Bir bakıma yol açacağım diyebiliriz.»

«Pırıl pırıl gün ışığında birinin ortaya fırlayıp bize ateş etmeye başlayacağını sanmıyorum,» dedi Laura. «Kesinlikle öyle olmaz.»

«Olmayabilir. Ama yine de ilk ben çıkacağım.»

«Pekâlâ.»

«Size bir şey yapmanızı söylediğimde, soru sormaya kalkışmaksızın söylediğimi yapmanız gerekiyor.» Laura başını salladı.

«Size bir şey söylerken bağırmayabilirim. Belki yere yatmanızı ya da çılgınca koşmaya başlamanızı söylerim. Bunları söylerken sesim yumuşak bir fısıltı düzeyinde olabilir. Bu yüzden sürekli tetikte ve hazır olmalısınız.» «Anlıyorum.»

«Güzel. Her şeyin yolunda gideceğinden eminim. Ee, hammar, artık eve gitmeye hazır mısınız?»

Lobiye inmek üzere asansöre doğru yürüdüler. Laura altı yıl boyunca belki bin kere Melanie'yi eve geri getireceği günü düşünmüştü. Bugünün hayatının en mutlu günü olacağını hayal etmişti hep. Olayların böyle gelişeceğini dünyada tahmin edemezdi.

Dan Haldane merkezde kayıtlarla görevli memurdan iki dosya alıp duvar dibindeki yazı masalarından birine taşıdı.

Birinci dosyanın üzerindeki isim Ernest Andrew Cooper'dı. Parmak izi tanımına göre, Dylan McCaffrey ve Wilhelm Hoffritz' İn öldürüldüğü o son gece bulunan üçüncü kurban oydu.

Cooper otuz yedi yaşında, bir yetmiş beş boyunda, seksen Kiloluk bir adamdı. Fotoğrafları da vardı ama bunlar Dan'in işine yaramazdı. Cesedin yüzü şekilsiz bir kan gölü haline gelmişti. Tek çare parmak izinden gitmekti.

Cooper, Hancock Park'taki milyonluk evlerden birinde otu yordu. Başarılı bilgisayar yazılım şirketlerinden Cooper SofI ch'in yönetim kurulu başkanı ve çoğunluk hissedarıydı. Los Angeles il sınırları içinde iki kere tutuklanmış, ikisinde de sarhoş araba sürmekten ve ehliyetsiz direksiyona geçmekten suçlu bulunmuştu. İki tutuklamaya da itiraz etmiş, her seferinde mahkemeye çıkmış, hüküm giymiş, sonradan cezası, para cezasına Çevrilince hapiste yatmaktan kurtulmuştu. Tutuklayan memurini, iki olayda da Cooper'ın itiraz ettiğini belgelere geçirmişlerdi Cooper'a göre, kişiyi kimlik taşımaya zorlamak bile anayasal hakların ihlâliydi. Sürücü belgesi de dahildi buna. İkinci tutuk! imayı yapan polis bir açıklama daha eklemişti: «Bay Cooper »Uta imzası bulunan memura kendisinin (Bay Cooper'ın) ÖZUÜRLÜK ŞİMDİ adlı bir derneğe üye olduğunu, bu derneğin bütün hükümetleri dize getireceğini söylemiş, bu tutuklama işleminin de bazı yasaların denenmesi için örnek, vaka olarak kullanılacağını bildirmiş, görevli

memurun farkında olmadan totaliter güçlerin oyuncağı olduğunu ifade etmiştir. Daha sonra da kusmuş ve kendinden geçmiştir.»"

Dan bu son cümleye gülümseyerek dosyayı kapattı. İkinci dosyanın üzerine baktığında orada Edward Philip Rink adını okudu. Bunda neler yazılı olduğunu çok merak ediyordu. Ama bakmadan önce kalkıp iki dosyayı en yakındaki bilgisayar terminaline götürdü, makinenin önüne oturdu. Düğmeye bastıktan sonra kendi giriş kodunu yazdı, Özgürlük Şimdi kuruluşuyla ilgili bilgi istedi.

Kısa bir bekleme süresinin sonunda, ekranda bilgilerin dökümü gelmeye başladı.

Özgürlük Şimdi Federal Seçim Komisyonunda ve Maliye İç Gelirler Servisinde kayıtlı bir siyasal eylem komitesi. Dikkat :

Özgürlük Şimdi Derneği anayasal haklarını kullanmak isteyen özel vatandaşların yasal bir kuruluşudur. Bu örnek herhangi bir polis ve istihbarat soruşturmasına konu teşkil etmeyecek.

Federal Seçim Komisyonunca kabul edilmiş amaçlan doğrultusundaki faaliyetleri nedeniyle hakkında bir soruşturma açılmayacaktır. Bu dosyadaki bütün bilgiler kamuya açık kayıtlardan derlenmiştir. Bu dosyanın düzenlemesinin tek amacı, yasal, siyasal kuruluşları tanımlamak ve onların sapmış gruplardan farkını saptamaktır. Bu dosyanın varlığı, polisin Özgürlük Şimdi Derneğine özel bir dikkat yönelttiğinin kanıtı değildir.

Los Angeles Polis Örgütü gerek Medeni Özgürlükler Birliğinden gerekse diğer benzer kuruluşlardan bir hayli zılgıt yemiş, tehlikeli, sapmış faaliyetlerinden kuşkulanılan siyasal grupları gizlice gözaltında tuttuğu için fena halde haşlanmıştı. Polisin terörist örgütlerle ilgili soruşturma yapmaya hâlâ hakkı varsa da, ruhsat almış siyasal

gruplara sızması kesinlikle engelleniyordu. Böyle bir grubu denetim altında tutabilmesi için, o grubun terörist faaliyet gösteren başka grup veya kişilerle bağlantıları olduğu konusunda yargıçları ikna etmek zorundaydı. Dosyanın başlangıcındaki bu temize çıkarma sözleri tanıdık bir kalıptı. Dan onu okuma zahmetine bile girişmedi. Daha fazla bilgi gelmesi için devam tuşuna bastı.

Özgürlük Şimdi Şu andaki yetkililer Başkan : Ernest Andrew Cooper, Hancock Park Muhasip : Wilhelm Stephan Hoffritz, Westwood Sekreter : Mary Catherine O'Mara, Durban Özgürlük Şimdi, 1979 yılında liberal adayları desteklemek, hükümetin rolünü enaza indirmek için mücadele etmek ve ilerde tüm siyasal partilerin kaldırılmasını sağlamak amacıyla kurulmuştur.

Cooper da, Hoffritz de, yani derneğin hem başkanı hem muhasibi ölmüştü. Ayrıca Özgürlük Şimdi Derneği, McCaffrey'nin kızını alıp kayıplara karıştığı yıl ruhsat almıştı. Bu belki rastlantıydı, belki de değildi.

İlginçti yine de.

Dan'in bilgisayar dosyasını okuyup notlar alması yirmi dakika sürdü. Sonra aygıtı kapattı, Ned Rink'in dosyasını eline aldı.

Bol belge vardı dosyada. Ama Dan hiçbirini sıkıcı bulmadı. Rink o sabah Volvo'da ölü bulunan adamdı. Otuz dokuz yaşındaydı. Yirmi bir yaşını bitirdiğinde Los Angeles Polis Akademisinden mezun olmuş. Polis Örgütünde dört yıl görev yapmış, akşamları da ceza hukuku konusunda üniversitedeki gece kurslarına devam etmişti. Polis Örgütü iki kere hakkında soruşturma açmış, ikisi de sanıklara hoyrat davranma yüzünden olmuştu. Kanıt yetersizliğinden ötürü bir sonuca vardırılamayan bu soruşturmalardan sonra Bank FBI'ya başvurmuş,

kabul edilmiş, beş yıl da orada çalışmıştı. Dokuz yıl önce FBI'dan bilinmeyen nedenlerle çıkarılmış bulunuyordu. Tahminlere göre, Rink yetkisini aşmış, bunu birden fazla kere tekrarlamış, sanık sorgulamaları sırasında fazla ateşli davranmıştı.

Dan içinden, bu tipi iyi tanırım, diye geçirdi. Kimi insan polis mesleğini sosyal açıdan yararlı bir iş görmek için seçerdi.

Kimisi çocukluk kahramanları' polis olduğu için o yola yönelirdi. Kimi polis olan babasını izler, kimi de güvenli bir iş olduğu, iyi bir emekli maaşı getirdiği için heves ederdi. Yüzlerce neden bulunabilirdi polis olmak için. Rink gibi adamların gözünde ise, çekiciliğin nedeni kudretti. Emirler vermekten, yetki kullanmaktan zevk alan insanlardı bunlar. İyi lider olduklarından değil, insanlara emir vermekten hoşlandıkları için.

Dosyaya göre sekiz yıl kadar önce, yani FBI'dan kovulmasından hemen sonra, Rink öldürmek amacıyla saldırı suçundan tutuklanmıştı.

Sonradan suçlama 'basit saldırı' olarak değiştirilmiş, böylelikle mutlaka hüküm giymesi sağlanmaya çalışılmış, nitekim öyle de olmuştu. Rink on ay içerde yatmış, iyi davranıştan bırakılmıştı. Altı yıl önce bir kere daha tutuklanmıştı. Bu sefer cinayet sanığıydı. Ama kanıtlar sağlam olmadığından suçlama geri çekilmişti. O olaydan sonra Rink'in daha dikkatli davranmaya başladığı ortadaydı. Yerel, eyalet ve federal düzeydeki yetkililer, onun paralı katil olduğu, yeraltı dünyasına veya parayı veren herkese hizmet ettiği kanısındaydılar. Son beş yıl içinde dokuz cinayet işlediğine dair kanıtsız göstergeler vardı. Bu da büyük ihtimalle aysbergin su yüzünde kalan kısmıydı. Yazık ki, hiçbir polis örgütü Rink'i adalet karşısına çıkarmaya yetecek kanıtları derleyebilmiş değildi.

Haldane dosyayı kapatıp Cooper dosyasının üzerine koydu. Cebinden en yeni listelerini çıkardı. Birkaç dakika, boyunca onları inceledi ve sonunda bir şey buldu. Bir isim: Mary O'Hara. Özgürlük Şimdi'nin yetkililerinden biri. Ad ve telefon numarası Dylan McCaffrey'nin çalışma odasında, telefonun yanındaki bloknotta yazılıydı.

Haldane listeleri kaldırdı, bir süre oturduğu yerde düşündü. Tanrım! Siyasal faaliyetlerde bulunan milyoner bir işadamı ölmüştü. Eski polis, eski FBI ajanı bir kiralık katil zanlısı ölmüştü. Sıradan banliyö evlerinden birinde, garip, gri renkli bir odada küçük bir kıza, diğer bazı yöntemlerini yanısıra elektrik şokuyla işkence edilmişti. İşkence edenlerden biri kendi babasıydı. Tanrım, ah Tanrım! Basın bu bombaya bayılacaktı.

Dosyaları kayıt memuruna geri verip Bilimsel Soruşturma Bölümüne çıkmak üzere asansöre bindi.

Earl Benton içeri girer girmez bütün evi dolaştı, odaların hepsini kontrol etti, tüm kapıların ve pencerelerin kilitli olduğundan emin olmaya çalıştı. Bütün perdeleri çekti, bütün pancurları indirdi, Laura ve Melanie'ye pencerelerden uzak durmalarını söyledi. Laura bu tavsiyenin nedenini tahmin edebiliyordu.

Earl, Laura'nın çalışma odasındaki pirinç tepsinin üzerinden birkaç dergi seçti, bir koltuğu salondaki pencerelerin önüne yaklaştırdı. Buradan hem kaldırımı, hem de caddeyi rahatlıkla görebilecekti. Dergileriyle birlikte koltuğa yerleşirken, «İşimi kay tarıyormuşum gibi görünebilirim ama sakın kaygılanmayın. Bu dergilerdeki hiçbir şey benim dikkatimi dağıtamaz,» dedi.

«Zaten kaygılanmıyorum.»

«Bu işin en büyük kısmını oturup beklemek oluşturur. Elinde bir dergi ya da gazete olmazsa delirebilir insan.»

Laura, «Anlıyorum,» diyerek onu rahatlatmaya çalıştı.

Pepper, Melanie'den çok Earl'le ilgilenmiş gibiydi. Bir süre çevresinde dolaştı, gözünü kırpmadan inceledi, ayaklarını kokladı ve sonunda kucağına tırmanarak okşanmak istedi. Earl onun kulaklarının arkasını kaşıyor, bir yandan da Cici kedi,» diyordu. Kedi yüzünde mutlu bir ifadeyle onun kut ağma yerleşti.

«Genellikle insanlara bu kadar çabuk alışamazdı,» dedi ve Earl sırıttı. «Hayvanlarla aram her zaman iyi olmuştur.»

Belki mantıksızlıktı ama Pepper'in Earl Benton'u kabullenmesi Laura'yı rahatlatmış, kuşkularını yok etmişti. Artık tümüyle güveniyordu ona.

Bu da ne demek oluyor, diye sordu kendi kendine. Zaten güvenmiyor muydum ona? Bilinçaltımda kuşkular mı vardı?

Earl Benton'u, kendisini ve Melanie'yi koruması için tutmuştu. Adam da işini yapacakta. Melanie'nin ölmesini isteyen ya da onu ele geçirip başka bir gri odaya kapatmaya çalışan insanlarla bağlantısı olduğundan kuşkulanmak için hiç neden yoktu. Ama Laura bilinçaltının derinliklerinde bile olsa böyle bir ihtimalden kuşku duymuştu. Bunu şimdi farkediyordu.

Paranoyaya kapılmamaya çalışmalıydı. Düşmanlarının kim olduğunu bilmediği, yüzü olmayan düşmanlara karşı savaştığı için herkesten kuşkulanma eğilimi içindeydi. Arada sırada, bütün dünya bir olmuş, Melanie ile kendisine tuzak kuruyormuş, gibi duygulara kapılıyordu.

Belki de bu gece evin içinde gördüklerinden Komplolar Melanie ile ondan başka herkesi içerebilirdi.

Eari'le kendisine kahve pişirdikten sonra Melanie'ye kakao hazırlayıp çalışma odasına götürdü. St. Marks Hastanesinden bir süre izin almak için gerekli ayarlamaları yapmıştı. Bu işin ne kadar süreceğini bilmediğinden, izin süresi şimdilik belirsizdi. Kendi özel hastalarını da en azından bir hafta için bir meslekdaşına kaydırmak zorundaydı. Melanie'yle bir an önce terapiye başlamak istiyor, hattâ bugün öğleden sonra başlamayı düşünüyordu ama bu işi Earl'ün bulunduğu odada yapmak istememişti. Earl'ün varlığı dikkatini dağıtabilirdi.

Çalışma odası küçük ama rahat bir yerdi. Duvarların ikisi tavandan yere kadar kitap raflarıyla kaplıydı. Zengin kitap koleksiyonu, psikoloji uzmanlığının çeşitli dallarıyla ilgili kalın eserlerden günün popüler romanlarına kadar her türlü kitabı içermekteydi. Diğer duvarlar bej çuval desenli kâğıtla kaplanmış ve iki tane Delacroix imzalı tablo asılmıştı. Koyu renk çam ağacından çalışma masasının gerisindeki koltuk yüksek arkalıklıydı. Odada ayrıca bir tane sallanan iskemle, üzeri minik yastıklarla dolu zümrüt yeşili bir kanepe vardı. Kanepenin iki yanındaki birörnek masalara Stiffel marka pirinç lambalar yerleştirilmişti. Bu lambalardan odaya yumuşak, amber rengi bir ışık yayılmaktaydı. Earl her iki penceredeki zümrüt yeşili güneşlikleri indirmişti. Melanie kanepeye oturmuş, kucağına koyduğu ellerine, yukarı dönük avuçlarına bakmaktaydı.

«Melanie.»

Çocuk başını kaldırmadı.

«Bak canım, sana kakao getirdim.»

Melanie yine karşılık vermeyince Laura onun yanına oturdu. Bir eliyle kakao fincanını tutarken diğer elini Melanie'nin çenesine götürdü, başını hafifçe geriye doğru itti ve gözlerine baktı. Gözleri hâlâ insanı rahatsız edecek kadar boştu. Laura o gözlerle hiçbir bağlantı kuramıyor, hiçbir bilinçlenme ışığı göremiyordu.

«Bunu içmeni istiyorum, Melanie,» dedi. «Tadı çok güzel. Beğeneceksin. Beğeneceğini biliyorum.» Fincanın kenarını kızının dudaklarına yaklaştırdı.

Melanie'ye bir yudum kakao içirebilmek için bayağı uğraşması gerekti. Sıcak sıvının bir damlası Melanie'nin çenesinden aşağı süzüldü, kanepeye damlamadan önce Laura onu kâğıt peçeteyle sildi. Melanie kakaoyu daha düzenli yudumlarla içmeye başlamış, bu da Laura'yı cesaretlendirmişti. Biraz sonra iki minik ve zayıf el yükseldi, fincanın iki yanına sıkı sıkı sarıldı. Laura, Melanie'nin fincanı yeterince sıkı tuttuğundan emin olunca kendi elini çekti. Melanie kakaonun geri kalanını büyük bir iştahla ve hızla içiyordu. Hepsini bitirdikten sonra dudaklarını yaladı. Gözlerinde çok kısa bir an boyunca bir hayat ışığı belirir gibi oldu. Bilinçlenme belirtisi yalnızca bir saniye sürdü ve o bir saniyede gözleri annesinin gözlerine takıldı. Bakışları Laura'nın içinden geçip uzaklara takılmıyor, dosdoğru ona bakıyordu. O kısa ve değerli an boyunca aralarında kurulan bağlantı elektrik yüklüydü. Sonra Melanie çabucak kendi gizli iç dünyasına döndü ve mutsuzluğuna gömüldü. Gözleri bir kere daha uzaklara dikilmiş, bakışları donuklaşmıştı. Ama Laura, ç ocuğun kendi kendini mahkûm ettiği sürgünden dönebileceğini biliyordu artık.

Küçük de olsa bir şans vardı. Melanie tümüyle bu dünyaya döndürülebilirdi.

Laura kızının elindeki boş fincanı alıp kanepenin yanındaki masaya bıraktı, kanepede yan dönerek oturdu. Böylece Melanie' nin yüzüne bakabiliyordu. Kızının iki elini birden tutarak konuşmaya başladı. «Hayatım, birbirimizi son gördüğümüzde sen a kadar küçüktün ve aradan o kadar uzun zaman geçti ki... belki benim kim olduğumu tam olarak hatırlamayabilirsin. Ben senin annenim, Melanie.»

Çocuk tepki göstermedi.

Laura yumuşak, güven veren bir sesle konuşuyor, Melanie' yo her şeyi adım adım anlatıyordu. En azından bilinçaltı düzeyde kızının kendisini anlayabildiğinden emindi.

«Seni dünyaya getirdim, çünkü seni her şeyden daha fazla istiyordum, canım,» dedi. «Öyle tatlı, öyle güzel bir bebektin ki! Hiçbir zaman bana sorun yaratmadın. Yürümeyi ve konuşmayı, beklediğimden da ha çabuk öğrendin. Seninle gurur duyuyordum. Öyle mutluydum ki! Sonra seni benden çaldılar. Gittiğin zaman en çok istediğim şey seni yeniden geri alabilmekti. Ve şimdi bebeğim, en önemli şey seni iyileştirmek, saklandığın o delikten dışarı çıkarmak. Ben bunu yapacağım, bir tanem. Seni iyileştireceğim. İyileşmene yardım edeceğim.»

Melanie hiçbir şey söylemedi. Yeşil gözleri çok uzaklardaydı.

Laura, Melanie'yi kucağına çekti, kollarım ona sarıp sıkıca tuttu. Bir süre öylece oturdular. Yakınlaşıyor, kendilerine zaman tanıyorlardı. Terapinin başarılı olabilmesi için aralarında sevgi bağının kurulması şarttı.

Birkaç dakika sonra Laura bir ninni mırıldanmakta olduğunu farketti. Sesi hemen hemen fısıltı düzeyindeydi. Kızının alnını okşuyor, parmaklarını kullanarak saçlarını yüzünden geriye doğru tarıyordu.

Melanie'nin bakışları hâlâ donuk, gözleri hâlâ uzaklardaydı ama bir elini kaldırıp başparmağını ağzına soktu. Tıpkı bir bebek gibi. Tıpkı üç yaşındayken yaptığı gibi.

Laura gözlerine yaşların yükseldiğini hissetti, sesi titredi ama yumuşak sesle ninniyi söylemeye, eliyle kızının saçlarını okşamaya devam etti. Birdenbire, altı yıl önce Melanie'yi parmak emme huyundan vazgeçirebilmek için ne kadar uğraştığını hatırlamıştı. Şu anda aynı hareketi gördüğünde bu kadar sevinmesi ve duygulanması çok garipti! Aynı anda hem ağlıyor, hem gülüyordu. Çok komik görünüyor olmalıyım, diye düşündü ama, kendini harika hissediyordu.

Hattâ kendini o kadar iyi hissediyordu ki, daha önce planladığı gibi yarına kadar beklemektense, hipnoza bugün başlamaya karar verdi. Melanie'inin parmağını emmesinden, sıcak kakaoyu içtikten sonra kısa bir an boyunca gözleri arasında gerçek bir bağlantı kurulmasından cesaretlenmişti. Çocuk bilinçli ama katatonik durumunda, kendi iç dünyasının derinliklerine çekiliyor, nasılsa korunduğunu hissettiği bu derinliklerden yüzeye çıkarılmaya karşı koyuyordu. Ama onu hipnozla yönlendirmek çok daha kolay olabilirdi. Hipnotize edildiğinde dış dünyaya ve etkilere daha açık olabilir, hiç değilse yukarıya doğru yolun bir kısmını alabilirdi.

Melanie'nin durumundaki birini hipnotize etmek belki im kansız, belki de normal bir insanı hipnotize etmekten çok daha kolay olurdu. Laura hafif sesle ninnisini söylemeyi sürdürdü, bu nida parmaklarıyla kızının şakaklarına masaj yapmaya başladı. Parmaklarını hafifçe bastırarak küçük daireler çiziyordu. Melanie'nin gözleri titreştiğinde Laura ninniyi keserek fısıldamaya başladı. «Bırak kendini, bebeğim. Uyu, canım, uyu, işte böyle, uyumanı istiyorum, sakinleş... derin, güzel, huzurlu bir uykuya dalıyorsun... sıcak, rüzgârsız havada yere

doğru alçalan tüy kadar hafifsin... alçalıyorsun... uykuya kayıyorsun... uyku... ama benim sesimi hep duyuyorsun... tembel tembel uçan, dönüp duran bir tüy gibi kayıyorsun... derin uykuya dalıyorsun... ama esim seni izliyor... biraz daha aşağıya ...derine... beni dinleyecek, soracağım bütün sorulara cevap vereceksin... uyuyacaksın sonra dinleyecek ve söylenenleri yapacaksın.» Masaj yapan parmaklarının baskısı iyice hafiflemişti. Parmaklarını çok yavaş hareket ettiriyordu. Sonunda Melanie'nin gözleri kapandı, solumamdan derin uykuya daldığı anlaşıldı.

Pepper kapı aralığından içeri girdi, belirgin bir merakla onlara baktı, sonra odanın karşı tarafındaki sallanan koltuğa gitti, üstüne zıplayıp top gibi kıvrıldı, yattı.

Kızını hâlâ kucağında tutmakta olan Laura, «Artık iyice derindesin, derin derin uyuyorsun,» dedi. «Ama beni duyuyorsun ve sana soracağım bütün sorulara cevap vereceksin.»

Çocuğun çenesi biraz aşağı sarkmış, dudakları hafifçe ara «Beni duyabiliyor musun, Melanie?» Melanie cevap vermedi.

«Melanie, beni duyabiliyor musun?» Çocuk içini çekti. Çıkardığı ses pirinç lambalardan yayılan amber renkli ışık kadar yumuşaktı.

Laura onu dün gece hastanede gördüğünden beri çıkardığı sesti

«Adın nedir?» '

Çocuğun alnı kırıştı, kaşları hafifçe çatıldı.

«Mıhh...»

Kedi başını kaldırmıştı.

«Melanie? Bu mu adın? Melanie mi?»

«Mıhh... mıhhh...» Pepper'ın kulakları dikildi.

Laura başka bir soruya geçmeye karar verdi.

«Benim kim olduğumu biliyor musun, Melanie?» Hâlâ uyumakta olan çocuk dudaklarını yaladı.

«Mıhh... o... ıh... o...» Vücudu hafifçe kasıldı, bir elini, kendisine doğru gelen bir şeyi kovalamak istercesine yüzüne doğru kaldırdı.

«Sakin ol,» dedi Laura. «Sakinleş. Derin soluklar al. Sakin ol, derin soluklar al ve uyu. Burada güvendesin. Benim yanımda güvendesin.» Çocuk elini indirdi. İçini çekti.

Alnındaki kırışıklıklar ve yüzündeki gerginlik çizgileri biraz azaldıktan sonra Laura sorusunu tekrarladı. «Benim kim olduğumu biliyor musun?»

Melanie sözsüz, mırıltıyla inilti karışımı bir ses çıkardı.

Korku ve derin kaygı çizgileri bir kere daha yerleşmişti yüzüne. «Immm... ıh... ıh

ıh...o...o...»

Laura değişik bir taktik deneyerek, «Korktuğun şey nedir, Melanie?» diye sordu.

«O...o... orada...» dedi çocuk. Solgun yüzünü kaplayan korku şimdi sesine de işlemişti.

«Ne görüyorsun?» diye sordu Laura. «Neden korkuyorsun, canım? Ne görüyorsun?»

«O...orada...o...»

Pepper başını bir yana eğip sırtını kavislendirdi, olanca dikkatiyle küçük kıza bakarak gerildi. Odanın içindeki hava doğal olmayan şekilde durulmuş ve ağırlaşmıştı.

Laura böyle bir şeyin mümkün olamayacağım biliyordu ama sanki odanın köşelerindeki karanlık gölgeler daha çok yer kaplamaya başlamış, bir an öncesine göre renkleri daha koyulmuştu.

«O orada... hayır, hayır, hayır, hayır...»

Laura bir elini kızının kırışmış alnına dayadı, onu sakinleştirmeye, güven vermeye çalıştı. Melanie konuşmaya çabalarken sabırla bekledi. Garip ve rahatsız edici bir duyguya kapılmıştı. İliklerini donduran bir ürpertinin, sanki canlı bir şeymiş gibi omurgasından yukarı yükseldiğini hissetti.

«Neredesin şimdi, Melanie?»

«Hayır...»

«Gri odada mısın?»

Melanie gözlerini sımsıkı kapatmış, ellerini yumruk haline Ifotirmiş, dişlerini gıcırdatmaktaydı. Çok güçlü bir şeye karşı Koymaya çalışıyormuş gibi bir hali vardı.

Laura onun geri dönüşünü planlı adımlarla yönlendirmeyi, Studio City'deki gri odaya ağır ağır dönmeyi düşünmüştü. Ama Melanie hipnotize edildiği anda hızla geriye kaymış, yönlendirilmeyi beklememişti. Laura buna bir anlam veremiyordu. Hipnoz şanslarında anında geriye kayma görülmüş şey değildi. Hasla ya her zaman yol gösterilmesi, travmaya neden olan sahneyi yaşaması için cesaretlendirilmesi gerekirdi.

«Neredesin, Melanie?»

«Hhhayır... o...hayır!»

«Sakin ol. Kıpırdama. Neden korkuyorsun?»

«Lütfen... hayır...»

«Sakin ol, canım. Ne görüyorsun? Tankı mı, duyu arındırma hücresini mi? Kimse seni oraya sokmayacak hayatım.»

Ama çocuğun korktuğu şey tank değildi. Laura'nın sözleri unu sakinleştirmiyordu.

«O...o...»

«Caydırma terapisi mi? Elektrikli sandalye mi korktuğun ley? Bir daha asla o sandalyeye de oturmayacaksın.»

Çocuğun bu derece dehşete kapılmasına neden olan şey başı.aydı. Melanie ürperdi, titredi, Laura'ya sokuldu. Sanki bir şeyden uzaklaşmaya, kaçmaya çalışıyordu.

Laura ona sımsıkı sarılarak, «Benim yanımda güvendesin, anım,» dedi. «O şey her neyse sana zarar veremez.»

«Açılıyor... açılıyor... hayır... o... dışarı çıkıyor...»

«Sakin ol,» dedi Laura. Sırtındaki dondurucu ürperti enseme ulaştığı sırada, çok önemli ve korkunç bir şey yaşamak üzeri olduğu duygusuna kapıldı.

Bilimsel Soruşturma Bölümünün başı Şef Félix Porteaüydu. Kendisinin yokluğunda herkes ondan Poirot diye söz eder, Agatha Christie romanlarındaki kibirli Belçikalı dedektife benzeyen yönlerini tartışırlardı. Ama Dan, Şef Porteau'nun kendini daha çok Sherlock Holmes'a benzettiğini iyi biliyordu. Tombul, kısa bacaklı, kocaman göbekli, yuvarlak ve daracık omuzlu, yüzü Noel Baba'ya benzeyen bir

adamdı Şef Porteau. Başı hemen hemen kel sayılabilirdi. Yaratmak istediği etkiyi güçlendirebilmek için sürekli pipo içer, piponun içini kokulu tütün kokteylleriyle doldururdu.

Dan odaya girdiğinde adamın piposu henüz yanık değildi. BSB şefi ağzından çıkardığı pipoyu koltuklardan birine doğru sallayarak Dan'e oturmasını işaret etti. «Otur, Daniel, otur. Ben de seni bekliyordum. Sanırım Studio City olayıyla ilgili bulgularımı öğrenmeye geldin.»

«Şaşılacak bir gözlem yeteneğin var, Felix.» Porteau koltuğun arkasına yaslandı. «Eşi, benzeri görülmemiş bir olay bu,» dedi. «Doğal olarak, laboratuvarımın elde edeceği sonuçların kesinleşmesi birkaç gün sürecek.» Felix'e göre, burası onun laboratuvarıydı. Sanki büyük kent Emniyet Müdürlüğünde polis araştırma soruşturma ünitelerinden birinin başı değilmiş de, Baker Caddesindeki özel araştırma laboratuvarlarlarından birinde, kendi özel soruşturmalarına ait incelemeleri yürütüyormuş gibi davranırdı. «Fakat eğer istiyorsan bazı ön bulguları ve sonuçları seninle paylaşabilirim.»

«Doğrusu çok naziksin, paylaşman makbule geçer.»

Porteau piposunun ağızlık kısmını ısırdı, Dan'e kurnaz bir bakışla bakarak gülümsedi. «Benimle alay ediyorsun, Daniel,» dedi.

«Asla.»

«Öyle. Sen herkesle alay ediyorsun.»

«Benden ukalânın biriymişim gibi söz ediyorsun.» '

«Öylesin.»

«Çok teşekkürler.»

«Ama akıllı, zeki, bilgili ve çekici bir ukalâsın. İşte'bu özelliğin seni diğerlerinden farklı kılıyor.»

«Şimdi de beni Gary Grant yaptın gitti!» «Öyle görmüyor musun kendini?»

Dan bunu bir an düşündü, sonra, «Olabilir,» dedi. «Ama yarı Gary Grant, yarı Alex Karras gibi demek daha doğru olur.»

«Alex Karras da kim?»

«Eski bir futbol yıldızı. Şimdi aktör oldu.»

«Onu tanımıyorum. Tanısaydım, eminim çizdiğin tipi eğlenceli bulurdum.»

«Bulacağından ben de eminim. Şimdi şu Studio City olayımı dönelim. Alınan parmak izlerinin bize yardımı dokunacak mı?»

Porteau çalışma masasının çekmecelerinden birini açtı, bir torba tütün çıkardı, piposunu hazırlamaya başladı. «Parmak izlerinin çoğu ölenlere ait. Evin her yanı onların izleriyle kaplı. Bir de küçük kıza ait izler var... ama onun izlerine yalnızca garajdan bozma odada rastlandı.»

«Yani laboratuvarda.»

«Adamlarımdan birinin söylediği gibi gri oda da diyebiliriz.»

«Demek ki çocuk sürekli o odada tutuluyordu.»

«Belli ki öyle. Yalnızca ona tahsis edilmiş gibi görünen holdeki banyoda da bazı izlere rastladık. Onların dışında, koca evde çocuğa ait bir tek parmak izi yok.»

«Başka kişilere ait iz de mi yok? Katillere ait olabilecek bir İze rastlamadınız mı?»

«Elbette başka izler de bulduk. Çoğu kısmî. Onları yeni later taramalı, yüksek hız karşılaştırma programından geçiyoruz. Sabıkası

olan tanınmış suçluların parmak izlerine uydurmaya ılışıyoruz, ama şimdiye kadar şansımız tutmadı. Tutacağı da yok gibi görünüyor.» Sustu, Piposuna tütününü doldurup hazırlamıştı artık. Ceplerini yoklayıp kibrit aradı, sonra devam etti. Senin tecrübene göre katillerin suç yerinde net, bozulmamış, Kolayla tanımlanabilir parmak izi bırakma oranı nedir?»

«İki kere,» dedi Dan. «On dört yılda yalnızca iki kere. Demek parmak izlerinden hayır yok. Peki, ne var elimizde şu an Porteau piposunu yaktı, tatlı kokulu dumanı üfledi, kibritini sallayarak söndürdü. «Hiç silah bulunmadı...»

«Cinayet kurbanlarından birinin elinde bir şömine çubuğu vardı,» dedi Haldane. Porteau başını salladı. «Dediğin çubuk Bay Cooper'ın elindeydi,» dedi. «Ama onunla hiç kimseye vuramadı. Üzerinde bulduğumuz kan örneklerinin tümü Cooper'ın kendisine ait. Zaten pek fazla kana bulanmış da değildi. Cesedin çevresinde tüm duvarlara ve yere sıçrayan yağmur gibi damlalardan bir kısmı da çubuğun üzerine gelmiş.»

«Yani Cooper kendisine saldıran kişiye çubukla vurmayı başaramadı ama kendisi de hiç çubuk darbesi almadı, öyle mi?»

«Kesinlikle.»

«Vakumla çalışan ekip evde tozdan başka bir şey bulabilmiş mi?»

«Sonuçlar inceleniyor. Açıkçası ben pek iyimser değilim.»

Oysa Porteau genellikle iyimser bir insandı. Bu da Sherlock Holmes özelliklerinden bir diğeriydi. Bu olaydaki kötümser tutumu Dan'i çok rahatsız etmişti.

«Ya cesetlerin tırnak içlerinde bulunanlar?»diye sordu.

«Önemli ve ilginç bir şey yok. Ne sıyrık deri, ne saç, ne de bir başkasına ait kan bulabildik. Bu da sanırım saldırganlara vurma ya da karşı koyma şansını elde edemediklerini gösteriyor,»

«Ama saldırganların çok yakında durmuş olmaları gerekiyor. Unutma ki bu insanlar dövülerek öldürüldüler, Felix.»

«Evet, öyle. Kurbanlarına yaklaşmış olmaları gerekiyor ama belli ki hiçbiri yaralanmamış. Evdeki odaların her köşesinden, her zeminden kan örnekleri aldık. Şu ana kadar yaptığımız incelemelere göre, kanın tümü ölenlere ait.»

Bir süre sessizlik içinde oturdular.

Porteau kokulu dumanını üfleyip duruyor, başının tepesinde bulutlar uçuşuyordu. Cinayet olayıyla ilgili kanıtlar üzerinde kafa yorarken gözlerine uzak bir yere bakıyormuş gibi dalgın ve düşünceli bir ifade yerleşmişti. Eğer Sherlock gibi keman çalabiliyor olsa, şu anda kesinlikle uzanıp eline alırdı kemanını. Sonunda Dan, «Cesetlerin fotoğraflarını gördün,» dedi.

«Evet. Korkunç. İnanılmaz. Bu derece hiddet...»

«Oldukça garip bir olayla karşı karşıya olduğumuz duygusuna kapıldın mı?»

«Daniel, bence tüm cinayetler gariptir,» dedi Porteau.

«Ama bu hepsinden daha garip görünüyor.» Porteau, «Gerçekten de öyle,» diyerek ona katıldı. Sonra karşılaştığı bu zorlu olayın kendine meydan okuyuşundan zevklenmiş gibi gülümsedi.

Dan BSB şefini kokulu bulutların arasında bırakıp tekrar asansöre bindi, bu kez bodruma, Patoloji Bölümüne indi.

Hâlâ hipnoz durumunda olan çocuk, «Hayır!»'diye bağırdı. «Melanie, tatlım, sakin ol, korkma. Kimse canını yakamayacak.»

Melanie başını bir yana eğmiş, paniğin eşiğinde olduğunu belli, eden bir şekilde, hızlı ve kısa soluklar almaya başlamıştı. Hissettiği korku ve dehşetten kaynaklanan çığlık boğazında takıldı kaldı, kendini zorlamasına rağmen dudaklarının arasından yalnızca ince tiz bir iiiiiiiiii! sesi çıktı. Vücudunu eğip büküyor, kendini annesinin kollarından ve kucağından kurtarmaya çalışıyordu.

Laura ona daha sıkı sarıldı. «Benimle mücadele etme, Melanie. Kıpırdama. Sakin ol.»

Çocuk birdenbire gerçekte varolmayan, hayalî bir saldırganı yumruklar atmaya başlamıştı. İki elini birden kullanarak havayı döver gibi hareketler yapıyordu. Farkında olmadan Laura'ya iki kere vurdu. Önce göğsüne, sonra yüzüne. Güçlü ve acı veren darbelerdi bunlar.

Laura bir an için o kadar şaşırdı ki ne yapacağını bilemedi. Melanie yüzüne öyle hızlı ve sert vurmuştu ki, hissettiği acıdan Közlerine yaşlar yükseldi.

Melanie bu boşluktan faydalanıp annesinin kucağından aşağı, yere kaydı, emekleyerek kanepeden uzaklaşmaya başladı. «Melanie, dur!» Aslında hipnotize edilmiş olduğu için Melanie'nin kendisine söylenen her şeye karşılık vermesi ve emirlere uyması gerekirdi. Ama o yine de annesini duymadı. Emekleyerek, katıksız ve kör bir korkudan kaynaklanan acıklı, hayvansı sesler çıkaracak, sallanan koltuğun yanından geçti.

Kedi o koltuğun üzerinde, ayakta durmaktaydı artık. Kıtlıkları yassılmış, tüyleri dikilmiş, tıslamaya başlamıştı. Melanie koltuğun

yanından geçerken, kedi de onun üzerinden sıçradı, ört ayağının üzerinde yere düştüğü anda koşmaya başladı ve odadan fırlayıp gitti.

«Melanie, beni dinle.»

Çocuk çalışma masasının arkasında görünmez olmuştu.

Yüzüne yediği tokattan sol yanağı hâlâ yanan Laura onun peşinden çalışma masasının arkasına geçti. Melanie masanın altına girmiş, bir köşeye sinip saklanmıştı. Laura eğilip ona baktı. Melanie oturmuş, dizlerini göğsüne çekmiş, kollarını bacaklarına sarmıştı. Çenesi dizlerine dayanmış, sırtı kamburlaşmıştı. Kocaman açılmış gözleri ne Laura'yı, ne de odanın içindeki başka bir şeyi görüyordu.

«Canım?»

Melanie sanki uzun bir süreden beri koşuyormuş gibi sesli sesli soluk almaya çabalayarak, «Açılmasına... izin verme. Kapalı... kalsın... sımsıkı kapalı,» diye mırıldandı.

Earl Benton birdenbire kapı eşiğinde belirmişti.

«İyi misiniz?» diye sordu.

Laura çalışma masasının üzerinden ona baktı.

«Evet,» dedi. «Yalnızca... kızım... şimdi düzelir.»

«Emin misiniz? Bana ihtiyacınız yok mu?»

«Hayır, hayır. Onunla yalnız olmalıyım. Ben durumu idare ederim.»

Earl isteksiz adımlarla salona geri döndü.

Laura tekrar masanın altına baktı. Melanie hâlâ soluk soluğaydı. Vücudu şiddetle sarsılmaya başlamıştı. Yanaklarından aşağı yaşlar yuvarlanıyordu.

«Haydi, çık oradan bir tanem.» Çocuk yerinden kıpırdamadı.

«Melanie, beni dinleyeceksin ve sana söylediklerimi yapacaksın. Şimdi, hemen çıkmanı istiyorum oradan.»

Melanie dışarı çıkacağına, gidebileceği başka yer olmadığı halde masanın köşesine iyice sinmeye, biraz daha geri çekilmeye çalıştı.

Laura tüm meslek hayatı boyunca, hipnoz terapisi sırasında bu derece isyankâr davranan bir hasta daha gördüğünü hatırlamıyordu. Bu tür davranış aslında olamayacak bir şeydi. Bir süre kızına baktıktan sonra, masanın altında kalmasına izin vermeye karar verdi. En azından orada kendini güvende hissediyor gibiydi.

«Hayatım, neden saklanmaya çalışıyorsun?» Karşılık gelmedi.

«Melanie, bana anlatmalısın... kapalı tutmak istediğin şey nedir? Ne görüyorsun?»

Çocuk perişan ve acı dolu bir sesle, «Açılmasına izin verme,» dedi. İlk defa Laura'ya cevap verir gibi konuşmuştu ama gözleri hâlâ bir başka zaman ve yerde yaşanan dehşete odaklanmış durumdaydı.

«Neyin açılmasına izin vermeyeyim? Söyle bana, Melanie.» Çocuk, «Kapalı kalsın!» diye bağırdı ve gözlerini belirdi.

Laura masanın altına uzandı, eliyle Melanie, «Kkkapı,» diye kekeledi. «Hangi kapı?»

«O kapı!»

«Tankın kapısı mı?» «Açılıyor, açılıyor!»

Laura kesin bir sesle, «Hayır,» dedi. «Şimdi beni dinle. Beni dinlemek ve söyleyeceklerimi kabul etmek zorundasın. Kapı açılmıyor.

Çünkü kapalı. Hem de sımsıkı kapalı. Bak ona. Gördün mü? Aralık bile değil. Sıkı sıkı kapalı. Bir santim bile açılmamış.»

Melanie, «Bir santim bile açılmamış,» diye tekrarladı. Kafasının bir bölümüyle Laura'yı duyabildiğine ve karşılık verebildiğine kuşku yoktu artık. Gerçi gözleri hâlâ uzaklarda, bakışları donuktu ama yine de Laura'yı duyuyordu. Kendi dünyasına gömülmüş olduğu halde, arada sırada dış dünyanın gerçeklerine de uzanabiliyordu. Laura da, «Bir santim, bile açılmamış,» diye tekrarladı. Sonunda kontrolün birazını tekrar eline alabildiği için çok rahatlamıştı.

Melanie de biraz daha sakinleşmişti. Hâlâ titriyordu, yüzü hâlâ derin korku çizgileriyle kaplıydı ama artık dudağını ısırmıyordu. Kan damlası kızıl renkli, ince bir iz bırakarak çenesinin kıvrımına doğru süzülmüştü.

«Artık kapı kapalı, hayatım,» dedi Laura. «Ve bundan böyle kapalı kalacak. Kapının gerisindeki hiçbir şey onu açamayacak, çünkü ben üzerine yeni bir kilit taktını. Yepyeni, ağır, demir sürgülü bir kilit. Anlıyor musun?» Çocuk kuşkulu ve zayıf bir sesle, «Evet,» diye inledi.

«Şimdi kapıya bak. Üzerinde kocaman, pırıl pırıl, yepyeni bir kilit var. Görebiliyor musun yeni kilidi?»

«Evet,» dedi Melanie. Bu kez sesi daha güvenliydi.

«Büyük, pirinç bir kilit. Koskocaman.»

«Evet.»

«Hem kocaman, hem de sağlam. Hiçbir şey kıramaz bu kilidi.»

Melanie, «Hiçbir şey kıramaz,» diyerek ona katıldı.

«Güzel. Çok güzel. Şimdi... artık kapının açılamayacağını biliyoruz ama yine de arkasında ne olduğunu öğrenmek istiyorum.»

Melanie bir şey söylemedi.

«Canım? Bana o kapının gerisinde ne olduğunu söyle.»

Melanie'nin küçük, beyaz elleri birdenbire yükselip masanın altındaki hava boşluğunu okşamaya başladı. Sanki bir şeyin resmini çizmeye çalışıyordu.

Laura tekrar, «Ne var kapının gerisinde?» diye sordu.

Eller durmadan hareket ediyordu. Küçük kız yine sözsüz, öfkeli sesler çıkarmaya başlamıştı.

«Söyle bana, hayatım.»

«Kapı...»

«Nereye açılıyor bu kapı?» «... kapı...»

«Kapının gerisinde nasıl bir oda var?» «Açılan kapı...» «Nereye açılan?»

«Kışa... kışa... açılan kapı,» dedi Melanie. Korkusu diğer duygularının ezici ağırlığı altında parçalanıyordu. Umutsuzluk, acı yalnızlık ve öfke onu perişan ediyordu. Çıkardığı sözsüz seslerin ve iniltilerin içinde hepsinden izler bulmak mümkündü. Birdenbire kontrol edemediği hıçkırıklara gömülerek, «Anne? Anneciğim?» diye ağlamaya başladı.

«Buradayım, bebeğim,» diye atıldı Laura. Kızının kendisini çağırdığını duymak onu şaşırtmış, teleşlandırmıştı.

«Anneciğim?»

«Buradayım. Gel bana, bebeğim. Çık oradan artık.»

Hıçkıra hıçkıra ağlayan çocuk dışarı çıkmadı ama tekrar Anne?» diye seslendi. Belli ki yine yalnız olduğunu, Laura'nın sevgiyle kendisine uzanan kollarından uzaklarda bulunduğunu sanıyordu. Oysa gerçekte aralarında yalnızca birkaç santim varili Laura masanın altındaki gölgeli karanlığa bakıyor, küçük kızının içini parçalayan hıçkırıklarını, acılı iniltilerini dinliyor, Uzanıp ona dokunuyor, Melanie'nin duygularının birazını, özellikle acısını ve öfkesini paylaşıyordu. Ama aynı zamanda güçlü bir merak duygusuna kapılmıştı.

Kışa açılan kapı da ne demekti?

«Anne?»

«Yanındayım, canım. Buradayım!» Birbirlerine bu kadar yakın oldukları halde aralarında korkunç ve esrarengiz bir boşluk uzanmaktaydı.

Luther Williams, rahat giyinirdi... rahat tulumlar ve gereğinden fazla mücevher...

Ekonomi konusunda nutuk atmış, piyasa ekonomisinin yoksulları kalkındırma aracı olarak degerini vurgulamaya çalışmıştı. Öylesine iyi bir patologdu, ayrıntılar konusunda öyle duyarlı gözleri vardı ki, vereceği bilgileri alabilmek için siyasal zırvalarını dinlemeye değerdi. Hemen hemen.

Luther mikroskobun başına oturmuş, bir doku örneğini inceliyordu. Dan yeşil fayanslı laboratuvara daldığında başını kaldırıp gelenin kim olduğuna baktı. «Danny, oğlum! Sana verdiğim biletleri kullandın mı?»

Dan bir an onun neden söz ettiğini anlayamadı, ama sonra hatırladı. Luther, William F. Buckley ile Robert Scheer arasındaki bir münazaraya bilet almış, bir engeli çıkınca da gidemeyeceğini anlamıştı. Geçen hafta koridorda Dan'e rastlayınca, biletleri ona zorla vermek istemişti. «Bilinç düzeyini yükseltir,» diye tutturmuştu.

Dan olduğu yerde tedirgin kıpırdandı. «Belki gidemem diye geçen hafta söylemiştim sana. O biletleri başkasına ver demiştim.»

«Gitmedin mi yani?» Luther'in sesinde hayal kırıklığı vardı. «Vaktim yoktu.»

«Danny, Danny, böyle şeyler için zamanı kendin yaratmalısın. Ortada hayatımızı biçimlendirecek bir savaş sürüp gidiyor. Özgürlüğü sevenlerle sevmeyenler arasında bir savaş. Bir yanda özgürlük âşığı liberaller, öbür yanda özgürlükten nefret eden faşistler ve solcular.»

Dan on iki yıldır ne oy vermiş, ne de seçmen kaydım yaptırmıştı. İktidara hangi parti, hattâ hangi ideolojik akım geçmiş, umurunda bile değildi. Bunun nedeni, Cumhuriyetçilerle Demokratların, liberallerle muhafazakârların beceriksiz olduğuna inanması değildi. Herhalde beceriksiz oldukları doğruydu ama Dan ona da aldırmıyordu. Siyasal kayıtsızlığının nedeni bu değildi. Ona göre, yöneten kim olursa olsun, toplum yine de yolunu saptırmadan ilerlerdi. Luther'in can sıkıcı siyasal görüşlerini dinlemeye zamanı yoktu.

Onu asıl ilgilendiren, tutku düzeyinde ilgilendiren konu, cinayetti. Bu yüzden zamanı yoktu politikaya. Cinayet ve katiller. Bazı insanlar akla hayale gelmeyecek gaddarlıklar yapabiliyorlardı. Dan bundan çok etkilenmekteydi. Deli katiller değildi onu ilgilendiren. Tahrik karşısında çileden çıkıp cinnet getirerek öldürenler de değildi. Ötekilerdi asıl. Bazı kocalar karılarını, sırf onlardan bıktıkları için

öldürüyorlardı. Pişmanlık duymadan. Anneler arasında, artık sorumluluk duymak istemedikleri için çocuklarını öldürenler vardı. Bunlar da suçluluk, pişmanlık duymuyorlardı. Lanet olsun, şu toplumun içinde olur olmaz nedenlerle adam öldürebilenler bile vardı. Örneğin trafikte yol vermedi diye. Sosyopattı bunlar. Ahlâk anlayışları sıfırdı. İşte bu insanlar ve bu insanların sapık psikolojisi Dan'in asla canını sıkamazdı. Anlamak isterdi onları. Akıl hastası mıydı bunlar? Soğukkanlı cinayetleri öz savunma olmaksızın işleyenler yalnızca bazı kimseler miydi? Özel bir tip mi oluşturuyorlardı? Eğer koyunlardan oluşan bir toplumun içinde bu kurtlar gerçekten özel ise onları neyin farklılaştırdığını bilmek istiyordu. Nesi eksikti bu insanların? Niçin merhamet ve anlayıştan bu kadar yoksundular? Cinayet konusuna duyduğu bu entelektüel tutkuyu tam anlamıyla kavramış da sayılmazdı. Düşünceye, ' felsefeye fazla eğilimli biri değildi. En azından kendini öyle görmüyordu. Belki de her gün kan, ölüm ve şiddet dünyası içinde çalışa çalışa, yıllar İnsanı ister istemez filozof yapıyordu. Belki diğer cinayet masası polislerinin de çoğu insan potansiyelinin karanlık yanlarını düşünmeye bu kadar çok zaman ayırıyorlardı. Belki kendisi tek değildi bu konuda. Bunu bilemezdi. Polislerin çoğu böyle şeylerden söz etmezlerdi. Beri yandan Dan'ın cinayeti ve katilin aklından geçenleri anlama ihtiyacı belki de hem erkek kardeşinin, hem de kızkardeşinin durumuydu. Evet, belki.

Patoloji laboratuvarının taburesinde, alkol ve kimsayal madde kokuları içinde gülümseyen Luther Williams, «Dinle, Danny,» dedi. «Haftaya Milton Friedman'la Galbraith arasında nefis bir münazara var.»

Dan onun sözünü kesti. «Luther üzgünüm ama çene çalacak aküm yok. Bana biraz bilgi gerek. Hem de hemen.» «Acelen ne?»

«Şey... doğrusu... tuvalete gitmem gerek.» Luther'in ekşi ifadesine yarı inanmazlık, yarı sabırsızlık karışıyordu. «Bak, Danny, biliyorum, politika seni sıkıyor ama...» «Yo, nedeni o değil.»

Dan'in yüz ifadesi çok ciddiydi. «Gerçekten tuvalete gitmem gerek. Luther içini çekti. «Günün birinde totaliterler iktidarı ele geçirecek, yazılı izin olmadan kimse tuvalete gidemez diye yasa çıkaracak. O zaman mesanen çatlar durumda karşıma geçeceksin. 'Beni niye bu heriflere karşı uyarmadın?' diyeceksin.

«Hayır, yapmam. Söz veriyorum, bir kenara saklanır, mesanemin sessizce çatlamasını beklerim. Seni rahatsız etmem, inan bana.»

«Tabii! 'Demedim mi,' sözünü duymamak için mesanenin çatlamasına razısın.»

Luther laboratuvar tezgâhının başında, tekerlekli bir tabureye oturmuştu. Dan de bir tabure çekip onun karşısına oturdu. «Pekâlâ, anlat bakalım göz kamaştırıcı bilimsel bulguları, Doktor Williams. Dün gece üç müşterin vardı. McCaffrey, Hoffritz ve Cooper.»

«Onların otopsisi bu akşamın programında.» «Hâlâ yapılmadı mı?»

«Programın gerisindeyiz, Danny. Bizim çalışma tempomuzdan daha hızlı öldürüyorlar.»

«Yani serbest piyasa ilkelerini mi ihlâl ediyorlar?»

diye sordu Dan.

«Hı?»

«Bakıyorum, arzınız talebinizden çok fazla.»

«Haklısın aslında. İstersen soğuk odaya geç, masalara cesetleri nasıl üstüste yatırmışız, bak. Çok geçmeden herifleri normal dolaplara buz torbaları arasında yatırmak zorunda kalacağız.»

«Benim ilgilendiğim üç tanesini en azından gördün mü bari?» «Gördüm.»

«Bana onlar hakkında söyleyeceğin bir şey var mı?»

«Ölmüşler.»

«Totaliterler iktidara gelir gelmez ilk iş olarak ukalâ siyah patologları işten atacak.»

«İşte ben de sana onu söylemeye çalışıyorum,» dedi Luther. «O üçünün yaralarına baktın mı?» Patologun yüzü biraz daha kardı. «Ömrümde böyle şey görmedim. Her ceset üstüste çakışan yırtık ve eziklerle dolu. Belki yüzlerce. Berbat bir durum. Tanrım... o çürüklerin hiçbiri ötekine benzemiyor, düzinelerce' de kırık var. Ama kırık kemikler de birbirinden farklı durumda. Asıl sonucu otopsi verecek, ama ilk incelemeye göre, kemiklerin kimi kırılmış, kimi dağılmış, kimi ezilmiş. Cinayet âleti olarak kullanılan sert bir araç kemiği asla zerrelerine ayıramaz. Darbe etkisi kemiği ya kırar, ya yarar. Ama asla ezemez. Meğer ki korkunç bir darbe olsun. Örneğin bir otomobil, yayaya çarpıp onu tuğla duvara çakarsa. Genellikle kemiği ezmek için basınç uygulamak gerekir. Sıkmak yani. Ben burada çok büyük

«O halde neyle vurulmuş onlara?»

«Beni anlamıyorsun. Bak, birisine bu kadar sert ve bu kadar çok kere vurulursa, kırıklarda bir benzerlik olur... ya hepsi keskin, ya hepsi düzgün, ya hepsi yuvarlak, her neyse. Bakınca rahat rahat, 'Bu adama ucu yuvarlak bir çekiçle vurulmuş,' diyebilirsin. Ya da demir çubukla. Kitap desteğiyle. Salamla. Ama bir kere yaraları inceleyince, çoğu

zaman âletin adını koyabilirim . Oysa bu sefer öyle olmuyor. Her hasarın ayrı bir biçimi var. Sanki her biri ayrı bir âletle yapılmış.»

Dan sol kulak memesini çekiştirerek, «Herhalde katil sırf çeşitliliği sevdiği için elinde bir bavul dolusu sert cinayet aletiyle gelmedi,» dedi. «Zaten çekici bırakıp küreği, küreği bırakıp sopayı alırken kurbanların da oturup uslu uslu bekleyeceğine İnanamam.»

«Bunu söylerken fazla yanılmış olamazsın. Ama mesele başka... yaraların bir teki bile çekiçle, kürekle, demir sopayla oluşmuşa benzemiyor. Her biri hem birbirine göre farklı, hem de çok özgün... garip kırıklar.»

«Bir önerin var mı?»

«Doğrusu eğer bu bir Fu Manchu romanı olsaydı, katilimiz manyak, yeni bir silah icat etti derdim. Arnold Schwarzenegger' m balyozundan daha güçlü bir basınç hava makinesi filân.»

«Renkli bir varsayım. Ama olacak şey değil.»

«Sen hiç Sax Rohmer'i, Fu Manchu kitaplarını okudun mu? egzotik silahlarla doludur o kitaplar. Olmayacak cinayet yöntemleri vardır bol bol.»

«Ama biz gerçek hayattan söz ediyoruz.»

«Onlar da öyle diyor.»

«Gerçek hayat Fu Manchu romanı değildir.»

Luther omuz silkti. «Bundan o kadar emin değilim. Son zamanlarda haberleri dinlemiyor musun?»

«Bu kadarı bana yetmez, Luther. Bu konuda çok daha fazla yardıma ihtiyacım var.»

Bir an birbirlerine baktılar.

Sonra Luther zerre kadar mizah içermeyen bir sesle, «Ama görünüş öyle, Danny,» dedi. «Sanki basınçlı havayla dövülmüş herifler.»

Laura, Melanie'yi masanın altından çıkardıktan sonra hipnoz terapisine son vermek için gerekli adımları birer birer atmasını sağladı. Tabii Melanie hipnozdan sonra da tümüyle kendine gelmiş, bilincine kavuşmuş değildi. Hipnotik trans halinden çıkmak için yukarıya doğru değil, daha çok yana doğru, başka tür bir trans haline doğru kaydı. Kısa süre sonra, polis tarafından bulunduğunda içinde olduğu yarı katatonik duruma dönmüştü.

Laura aslında hipnotik transın sona ermesiyle birlikte kızının birdenbire katatoniden de kurtulacağına dair az da olsa bir umut beslemişti. Kısa bir an boyunca çocuğun gözleri gerçekten de Laura'nın gözlerine takıldı, hattâ gözlerine inanamıyor muş gibi elini uzatıp parmaklarıyla Laura'nın yanağına dokundu. Annesinin varlığı onu şaşırtmış gibiydi. «Benimle kal, bebeğim,» diye fısıldadı Laura. «Uzaklara kaçma. Benimle kal.» Ama Melanie yine de kayıp gitti. Aralarında kurulan bağlantı belirgindi ama süresi acı verecek kadar kısaydı.

Terapi Melanie'nin tüm gücünü tüketmişti. Yüzü bitkin, gözleri kanlıydı. Laura onu biraz uyuyup dinlenmesi için yatağına yatırdı. Küçük kız, başı yastığa değdiği anda derin bir uykuya daldı. Laura tekrar salona gittiğinde, Earl Benton'un koltuğundan kalkmış, takım elbisesinin ceketini çıkarmış olduğunu gördü. Bu arada omuz kayışındaki tabancasını da çıkarmış, sağ eline almıştı. Eli vücudunun yan tarafında yere doğru sallandığından, tabancayı pek o anda kullanacakmış gibi görünmüyordu. Ama yakın gelecekte tabancaya ihtiyacı olacakmış gibi davranıyordu. Fransız stili pencerelerden

birinin yanında durmuş, geniş yüzünde kaygı ifadesiyle bir şeye bakmaktaydı.

Laura tedirgin bir sesle, «Earl?» diye seslendi. Genç adam ona döndü. «Melanie nerede?» diye sordu.

«Uyuyor.»

Earl dikkatini tekrar evin önündeki caddeye çevirmişti. «Gidip onun yanında otursanız iyi olur.»

Laura soluğunun boğazına tıkandığını hissetti. Güçlükle yutkundu. «Sorun nedir?» diye sordu.

«Belki de sorun yoktur. Yarım saat kadar önce bir telefon şirketi kamyonu caddenin karşı tarafına park etti. İçinden kimse inmedi.» Laura pencereye doğru yürüdü, onun yanında durdu.

Üzerine mavi ve beyaz renkte harfler yazılmış grili mavili bir kamyon evin karşısında, hafif eğimde, burnunu caddenin yukarısına çevirmiş, duruyordu. Kamyonun yarısı güneşte, yarısı gölgede kalmıştı. Her gün görülen telefon şirketi kamyonlarına benziyordu. Hiçbir özelliği, hiçbir tehlikeli hali yoktu.

«Neden kuşkulandın bu kamyondan?» diye sordu Laura.

«Söylediğim gibi, görebildiğim kadarıyla içinden kimse inmedi.»

«Belki de tamirci bu sefer şirketin zamanından çalıp biraz kestirmek istemiştir.»

«Pek sanmam. Telefon şirketleri bu tip kaytarmalara izin vermeyecek kadar iyi yönetilen şirketlerdir. Ayrıca... burnum koku alıyor. İçimden bir ses beni uyarıyor. Buna benzer durumları daha önce de yaşadım ve benim için anlamı şu: Gözetim altındayız.»

«Gözetim mi? Kimin tarafından gözetleniyor olabiliriz?» «Bunu tahmin etmek zor. Ama telefon şirketi kamyonları.... çey, genellikle federaller o şekilde çalışırlar.» «Federal ajanlar mı?» «Evet.»

Hayretler içinde kalan Laura gözlerini kamyondan ayırıp Earl'ün profiline dikti. Earl onun şaşkınlığını paylaşmıyordu. Yani, FBI mı demek istiyorsun?»

«Olabilir. Ya da belki Maliye. Savunmanın güvenlikle ilgili bir kolu da olabilir. Federallerin çeşitli türleri vardır.»

«Ama federal ajanlar neden bizi gözetim altında tutsunlar ki? Biz şu anda mağdur durumdayız... ya da en azından, duruma adayız... suçlu değiliz ki!»

«Ben bunların federaller olduğunu söylemedim. Yalnızca genellikle bu şekilde çalıştıklarını söyledim.»

Kamyondan gözlerini ayırmayan Earl'e bakan Laura, onun ne kadar değişmiş olduğunu farketti. Biraz önceki saf ve masum delikanlı görünüşünü kaybetmiş, Batı Los Angeles cilasını üzerinden sıyırıp atmıştı. Yirmi altı yaşından çok daha büyük görünüyordu artık Tavırları da biraz öncesine göre çok daha profesyonel ve dikkatliydi. Aklı karışan Laura, «Eh, eğer bunlar devletin görevlendirdiği kişilerse, kaygılanmamızı gerektirecek bir durum yok demektir,» dedi.

«Yok mu sizce?»

«Onlar Melanie'yi öldürmeye çalışanlar değil.»

«Değiller mi?»

Biraz daha şaşıran Laura telâşla, «Tabii ki değiller,» dedi. «Kocamı ve diğer ikisini öldüren hükümet değildi.»

Earl gözlerini telefon bakım kamyonundan ayırmadan, «Bundan nasıl emin olabiliyorsunuz?» diye sordu.

«Tanrı aşkına...»

«Kocanız ve onunla birlikte öldürülen

«Onlara fon tahsis ediliyordu. Araştırmaları için.»

«Evet, elbette, ama...»

«Belki de o fonların bir kısmı, hattâ çoğu, hükümet tarafından tahsis ediliyordu, değil mi?»

Laura karşılık vermedi. Çünkü Earl'ün kendi sorusunun cevabını bildiği belliydi.

«Savunma Bakanlığı fonları,» dedi. Laura başını salladı.

«Savunma Bakanlığı, davranış geliştirme alanına ilgi duyabilir,» diye devam etti Earl. «Zihin kontrolü. Düşmanla başetmenin en iyi yolu, zihnini kontrol etmek, onu kendi egemenliğiniz altına almaktır. Düşmanınızı daha ne olup bittiğini anlamadan dostunuz haline getirirsiniz. Bu alandaki gerçek bir buluş, bizim bildiğimiz anlamdaki savaşa tümüyle son verebilir.»

«Dylan'ın işiyle ilgili bütün bu ayrıntıları nereden biliyorsun? Ben bunları anlatmadım sana.»

Earl ona cevap vereceği yerde, «Belki de kocanızla Hoffritz hâlâ hükümet hesabına çalışıyorlardı,» dedi.

«Hoffritz gözden düşmüş bir...»

«Ama yaptığı araştırmalar önemliydi. Sonuçlar elde ediyordu. Bu durumda, akademik çevrelerde gözden düşmüş olmasına aldırmayabilirler. Onu yine de kullanmaya çalışırlar.»

Laura'ya baktığında gözlerinde hafif bir alay, yüzünde de bu dünyadan yorulmuş bir insanın ifadesi vardı. Biraz önceki halinden tümüyle farklı görünüyordu.

Laura artık basit köy çocuğu görünüşünü hiç göremez olmuştu. Kendine kaliteli ve şık bir hava vermeye çalışan basit bir insan görüntüsünün, aslında üzerinde çalışılmış bir rol olup olmadığını düşündü. Görebildiği kadarıyla Earl Benton genç olmasına rağmen kesinlikle basit bir insan değildi. Hiçbir zaman da olmamıştı. Laura bundan emindi. Yalnız... artık ona tümüyle güvenebileceğinden deminki kadar emin değildi.

İçinde bulunduğu durum birdenbire öyle karmaşık bir hal almış, ihtimallerin sayısı o kadar artmıştı ki, başı döner gibi oldu. «Bir hükümet komplosu, öyle mi?» diye sordu. «Ama madem Dylan onlar hesabına çalışıyordu, o zaman neden Dylan'la Hofritz'i öldürdüler?»

Earl cevap vermek için duraksamadı bile. «Belki de öldüren onlar değildir,» dedi. «Hattâ onlar olması çok uzak bir ihtimal. Ama belki kocanızın araştırmaları askerî uygulamalarda devrim yaratacak yeni buluşlara doğru gidiyordu. Belki bu yüzden karşı taraf ondan kurtulmak istedi.»

«Karşı taraf mı?»

Earl'ün gözleri yine caddedeydi. «Yabancı ajanlar,»diye karşılık verdi.

«Ruslar mı yani?»

«Bu gerçek bir durum, biliyorsunuz. Sovyetler gerçektir. Bazı insanların sandığı gibi mitolojik öcüler değildir.» «Ama bu çılgınlık,» diye karşı koydu Laura. «Neden?»

«Bütün bu gizli ajanlar, casuslar, uluslararası komplolar... Sıradan insanlar böyle işlere karışmazlar. Ancak filmlerde olur bunlar.»

«İşte bütün mesele de bu,» dedi Earl. «Kocanız sıradan biri değildi. Hoffritz de değildi.»

Laura gözlerinin önünde köklü bir değişim geçirmekte olan hu adamdan gözlerini ayıramıyordu. Earl onun bakışları altında gittikçe sertleşiyor, yaşlanıyordu. Daha önce karşılık alamadığı Sorusunu tekrarladı. «Bütün bu tahminler...» diye başladı. «Kocamın çalışma alanını, işini, kişiliğini ve yaptığı araştırmaları bilmeden bunları düşünemezdin. Dylan hakkında nasıl bu kadar bilgili olabiliyorsun? Ben sana bunları anlatmamıştım.»

«Dan Haldane anlattı.»

«Polis şefi mi? Ne zaman?»

«Beni aradığında. Öğleden hemen önce.»

«Ama ben firmanızı aradığımda saat biri geçmişti.»

«Dan kartımızı size vereceğini, sizin bizi arayacağınızı söyledi. Olay hakkındaki tüm ihtimalleri en baştan bilmemizde yarar görüyordu.»

«Ama bu işe FBI ajanlarının, hattâ Rusların karışmış olabileceğini bana hiç söylemedi.»

«Karışmış olduklarını bilmiyor, Doktor McCaffrey. Yalnızca bu cinayetlerin ulusal çapta önemli olabileceğini farketti, o kadar. Bu konuları sizinle fazla konuşmamış olabilir, çünkü büyük ihtimalle sizi gereksiz yere endişelendirmek istememiştir.»

«Ulu Tanrım!»

Paranoyanın o çılgın ve baştan çıkarıcı mırıltısı yine geri dönmüştü. Laura kendini, komplolardan oluşmuş sımsıkı bir ağın içine düşmüş gibi hissediyordu.

«Gidip Melanie'ye bir baksanız iyi olacak,» dedi Earl.

Dışarda kocaman bir Chevrolet ağır ağır caddenin yukarısına doğru ilerlemekteydi. Telefon bakım kamyonunun yanına gelince durdu, sonra biraz daha ilerleyip kamyonunun önüne park etti. İçinden iki adam indi.

«Bizimkiler,» dedi Earl.

«Paladin'in ajanları mı?»

«Evet. Biraz önce bizim büroyu aradım... kamyonun gözetleme aracı olduğuna karar verdikten sonra. Kendim oraya gidip sizleri burada yalnız bırakmak istemediğimden, buraya adam yollamalarını ve kamyonu kontrol etmelerini istedim.»

Chevrolet'den inen iki adam kamyonun iki yanına doğru ilerlemekteydi.

«Gidip Melanie'ye baksanız iyi olacak,» diye tekrarladı Earl. «Melanie iyi.»

«Öyleyse en azından pencereden geri çekilin.»

«Neden?»

«Çünkü kendimi tehlikeye atmam için bana para ödeniyor ama size ödenmiyor. Ayrıca dediklerimi yapmanız gerektiği konusunda sizi en baştan uyarmıştım.»

Laura pencereden geri çekildi ama tümüyle uzaklaşmadı. 'Kamyonun yanında neler olup bittiğini görmek istiyordu:

Paladin ajanlarından biri sürücü kapısının yanında durmaktaydı. Diğeri ise kamyonun öbür tarafına dolanmıştı.

«Eğer gerçekten federallerse ateş etmezler,» dedi Laura. «Melanie'yi ele geçirme peşinde olsalar bile ateş edemezler.»

Earl, «Doğru,» diyerek ona katıldı. «O zaman Melanie'yi onlara teslim etmemiz gerekirdi. Ama en azından kimin elinde olduğunu bilir, geri alabilmek için mahkemeye başvururduk. Tabii bu adamlar federaller olmaya da bilir.»

«Ya... değillerse?» diye sordu Laura. Ya Ruslarsa, demek istemiş, ama diyememişti.

«O zaman işler karışabilir.»

İri, güçlü parmakları tabanca kabzasının etrafında sıkıştı. Laura önce ona, sonra pencereden dışarı baktı. Camda dün gecenin yağmurundan kalma izler vardı. '

Öğleden sonranın güneş ışığı caddeyi parlak bakır rengine boyamaktaydı.

Laura gözlerini kısarak baktı, telefon şirketi kamyonunun, kapılarının savrularak açıldığını gördü.

Dan patoloji bölümünden çıkmış, koridor boyunca birkaç adım atmıştı ki, aklına gelen düşünce onu durdurdu. Geri döndü, kapıyı açtı, içeri uzandı. Luther başını bir kere daha mikroskobundan kaldırmıştı.

«Tuvalete gitmek zorunda olduğunu söylemiştin,» dedi patolog. «Kapıdan çıktığından beri yalnızca on saniye geçti.»

«Burada, holün bir köşesinde işimi gördüm,» dedi Dan.

«Tipik cinayet dedektifi' davranışı!»

«Dinle, Luther, sen liberal misin?»

«Şey, evet, ama türlü türlü liberal var. Muhafazakâr liberaller var, anarşist liberaller var, hattâ ortodoks liberaller bile var. Bazı liberallerin inandığı...»

«Luther, bana şu anda dikkatlice bakarsan 'sıkıntı' kelimesinin tanımını göreceksin.»

«Öyleyse neden sordun...»

«Yalnızca Özgürlük Şimdi adında liberal bir grubun varlığını duyup duymadığını bilmek istedim.» «Hatırladığım kadarıyla hayır.» «Bir tür siyasal eylem komitesi.» «Bana bir anlam ifade etmiyor.»

«Özgürlükçü çevrelerde sen de oldukça faalsin. Gerçekten önemli bir grup olsa, Özgürlük Şimdi'yi duymuş olman gerekirdi, değil mi?»,

«Sanırım öyle.»

«Ernest Andrew Cooper.»

«Studio City'den gelen kadavralardan biri,» dedi Luther. «Öyle olduğunu biliyoruz. Daha önce hiç duymuş muydun

bu adı?» «Hayır.» «Emin misin?» «Evet.»

«Özgürlükçü çevrelerde oldukça önemli bir yeri varmış.» «Neredeki çevrelerde ama?» «Burada, Los Angeles'te.»

«Hayır burada öyle biri yok. Olsa bilirdim. Oysa adını daha önce hiç duymadım.» «Emin misin?»

«Elbette eminim. Neden benimle dikkafalı cinayet polisleri gibi konuşuyorsun?»

«Çünkü ben dikkafalı bir cinayet polisiyim de ondan.»

Luther sırıtarak, «Dikkafalı olduğun kesin,» dedi.

«Seninle birlikte çalışmış herkes öyle söylüyor. Bazıları başka kelimeler kullanıyorlar ama sonuçta hepsi aynı şeyi demek istiyor.»

«Dikkafalı, sivri, kabadayı... aklını bu tür kelimelere mi taktın? Neyin var senin, Luther? Evde kalmış yaşlı kızlar gibi konuşuyorsun.» Patolog güldü. İçten kahkahası insanı etkiliyor, içinde onunla birlikte gülme isteği doğuruyordu. Dan, Luther William kadar canlı, iyimser, enerjik bir adamın neden hayatını cesetler arasında çalışarak geçirmeyi seçtiğini bir türlü anlamıyordu.

*

Doktor Irmatrude Gelkenshettle, UÇLA Üniversitesi Psikoloji Bölümünün başıydı. Binanın köşesinde, bol camlı ve bahçe manzaralı bir odası vardı. Öğleden sonra saat 4:45'te kısa kış gününün ışığı solmaya başlamıştı bile. Ortalığı yangın ışığına benzeyen çamurlu, portakal rengi bir ışık kaplamıştı. Dışarda gölgelerin rengi her an biraz daha koyuluyor, öğrenciler kendilerini akşamın dondurucu soğuğuna karşı korumaya çalışarak yürüyorlardı. Dondurucu soğukla birlikte, birazdan alacakaranlık bastıracaktı.

Dan Danimarka yapımı modern koltuğa yerleşirken, Doktor Gelkenshettle de çalışma masasının etrafından dolaşıp kendi hasır kaplı koltuğuna yürüdü.

Elli yaşlarında, kısa boylu, tombul bir kadındı. Demir rengi kır saçları çirkin kesilmiş, daha doğrusu kısaltılmıştı. Yüzü asla güzel olamayacak bir yüzdü ama yine de çekici ve iyi ifadeliydi. Mavi pantolon, erkek gömleğine benzeyen apoletli, bol cepli bir gömlek giymişti. Gömleğin kollarını yukarı kıvırmış, koluna büyükçe bir erkek saati takmıştı. Sade,

ama güvenilir bir Timex'di kolundaki. Görünüşüne rağmen, cinsiyet tanımıyla herhangi bir sorunu yoktu. Dan bu konuda bahse girebilirdi. Lezbiyenlikle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Her yanından zekâ ve yararlı olma çabası fışkırıyordu. Rekabetten hoşlanan bir tipti. Onunla tanışalı yalnızca birkaç dakika geçmiş olduğu halde Dan doktoru çok uzun zamandır tanıyormuş gibi bir duyguya kapılmıştı. Kendi Kay Teyzesi, üvey annesinin kızkardeşi de tıpkı onun gibiydi. Kilisenin kadın inanç ordusu grubunda kıdemli subaylık yapmıştı teyzesi. Irmatrude Gelkenshettle belli ki giysilerini, rahatlığa, dayanıklılığa ve ekonomik değere önem vererek seçiyordu. Modaya uymaya çalışanları horgörüyor değildi ama gardrobunu yenileme zamanı geldiğinde moda akımlarını gözönüne almak hiç aklına gelmemişti. Tıpkı Kay Teyze gibi. Dan onun neden erkek saati takmayı tercih ettiğini bile biliyordu. Kay Teyze de erkek saati takardı, çünkü erkek saatlerinin kadranı daha büyük olduğundan, üzerindeki sayıları okumak daha kolay olurdu.

Onu ilk gördüğünde, görünüşüne biraz şaşırmıştı. En önemli üniversitelerden birinde psikoloji bölümü başkanı olarak kafasında yarattığı imaja pek uymamıştı çünkü. Ama sonra çalışma masasının arkasındaki kütüphanenin raflarından birini boydan boya kaplayan yirmi beş kadar kalın cildin üzerinde onun adını görmüştü.

«Doktor Gelkenshettle...» diye söze başladı. Kadın elini havaya kaldırarak onun sözünü kesti. «Telâffuz edilmesi çok zor, hattâ imkânsız bir isim,» dedi. «Bana Doktor Gelkenshettle diyenler yalnızca öğrencilerim, hoşlanmadığım meslekdaşlarım, bir de araba tamircim... Araba tamircilerine özellikle mesafeli davranmak gerekir, yoksa en basit iş için insana yıllık gelirine yakın faturalar yollarlar... hem yabancıdır onlar. Biz de yabancı sayılırız ya da yabancı sayılmaya

en yakın durumdayız, ama aynı zamanda ikimiz de profesyonel olduğumuza göre resmiyete boşverelim. Bana Marge diyebilirsin.»

«Marge ilk adınız mı?»

«Ne yazık ki hayır. Ama Irmatrude adı da Gelkenshettle kadar berbat. Üstelik bir adım da Heidi. Sence Heidi'ye benziyor muyum ben?» Dan gülümseyerek, «Sanmıyorum,» dedi.

«Bu konuda çok haklısın. Annemle babam tatlı insanlardı ve beni çok severlerdi ama nedense isim konusunda biraz dikkatsiz davranmışlar.»

«Benim adım Dan.»

«Çok daha iyi. Basit. Mantıklı. Herkes Dan diyebilir. Demek Dylan McCaffrey ve Willy Hoffritz hakkında konuşmak istiyorsun. Öldüklerine inanmak çok zor.»

«Cesetleri görmüş olsanız size de zor gelmezdi. Önce Dylan' dan başlayalım. Ne düşünürdünüz onun hakkında?»

«McCaffrey buradayken ben bölüm başkanı değildim. BöİÜm başkanlığını dört yıl kadar önce üstlendim.»

«Ama yine de bu üniversitede ders veriyor, kendi araştırmalarınızı yapıyordunuz. Onunla aynı bölümde çalıştınız.»

«Evet. Onu iyi tanımazdım ama daha yakından tanımak istemeyeceğimi bilmeye yetecek kadar tanımıştım.»

«Anladığım kadarıyla kendini işine adayan bir kişiliği varmış. Hattâ kendisi gibi psikolog olan karısı onun saplantı ve takıntıları olduğunu söylüyor.»

«Delinin biriydi,» deyiverdi Marge.

* * *

İki yeni Paladin ajanı, telefon şirketi kamyonundan uzaklaşıp dosdoğru Laura'nın evinden ön kapısına yürüdüler. Earl Benton kapıyı açıp onları içeri aldı.

Gelenlerden biri uzun, diğeri kısa boyluydu. Uzun boylu olanı ince ve solgun yüzlüydü. Kısa boylusunun tombul yüzü ise burnunu ve yanaklarını kaplayan çillerle doluydu. Oturmak, kahve içmek istemediler. Earl kısa boylu olana Flash diyordu. Laura bu adın soyadı mı yoksa takma ad mı olduğunu anlayamadı.

Uzun boylu adam ifadesiz bir yüzle dikilip dururken, gerekli konuşmaların tümünü Flash yapıyordu. «Kimliklerini ortaya çıkardığımız için ateş püskürdüler,» dedi Flash.

Earl, «Kimliklerinin ortaya çıkmasını istemiyorlarsa daha dikkatli davranmalılar,» diye karşılık verdi.

Flash, «Ben de onlara aynı şeyi söyledim,» diye açıkladı.

«Kimmiş kamyondakiler?»

«Bize FBI kimlik kartlarını gösterdiler.»

«Adlarını yazdın mı?»

«Adlarını da, kimlik numaralarını da yazdım.»

«Kimlikleri gerçek miydi?» «Evet,» dedi Flash.

«Peki, adamlar nasıldı? Federal Büro tipine benziyorlar mıydı. »

«Evet,» dedi Flash tekrar. «Temiz pak ve şık giyinmişlerdi, ikin ve yumuşak bir sesle konuştular. Hattâ kızdıklarında bile nezaketi elden bırakmadılar. Ama bu sakin görünüşün altında yatan o kibiri ve saldırgan tutumu bilirsin işte.»

«Biliyorum,» dedi Earl.

Flash, «Biz şimdi büroya geri dönüp bu isimlerle numaraların gerçekten federallerden olup olmadıklarını kontrol ederiz,»

«Bu adamlar gerçekte o kişiler olmasa bile isimleri yine de bulacağınızdan eminim,» dedi Earl.

«Gerçek FBI ajanlarının fotoğraflarını bulun, bu adamlara benzeyip benzemediklerini kontrol edin.

«Biz de öyle yapmayı düşünüyorduk,» dedi Flash.

İki adam kapıya doğru giderken Earl, «Bana mümkün olduğu kadar çabuk haber verin,» dedi. Laura birden, «Bir dakika,» diye seslendi. Herkes dönüp ona baktı.

«Ne söylediler size?» diye sordu Laura. «Evimi gözetlemeleri için ne sebep gösterdiler?» Earl, Laura'ya dönüp, «FBI istemiyorsa, operasyonları hakkında bilgi vermeme yetkisine sahiptir,» diye açıklamada bulundu. .

«Bu adamlar da bilgi vermediler,» dedi Flash. Uzun boylu adam onu onaylarcasına başını sallıyordu.

«Eğer Melanie ile beni korumak için buradalarsa, öyle söylerlerdi, değil mi?» diye sordu Laura,

«Demek ki burada bulunuşlarının nedeni onu benden kaçırmak.»

«Öyle olmayabilir,» dedi Flash.

Earl tabancasını yeniden omuz kayışına yerleştirirken, «Laura, bu olay bizim için ne kadar karmaşık ye belirsizse, FBI için de öyle olabilir,» dedi. «Düşünsene, belki de kocan çok önemli bir Pentagon projesi üstünde çalışırken, birdenbire Melanie ile birlikte ortadan

kayboldu. Belki de FBI ajanları o günden beri onu arıyorlardı. Ve şimdi de belki son derece garip koşullar altında cesedi ortaya çıktı. Son altı yıldır ona para veren bizim hükümetimiz olmayabilir. Belki onlar da parayı nereden bulduğunu merak ediyorlardır.»

Laura bir kere daha yerin ayakları altında kaymakta olduğunu hissetti. Sanki bugüne kadar varlığından bir an olsun kuşku duymadığı gerçek dünya yalnızca bir hayalden ibaretti. Asıl gerçek, bir paranoyağın görünmeyen düşmanlar ve hayal edilemeyecek derecede karmaşık komplolardan oluşan kâbusuymuş gibi geliyordu Laura'ya.

«Yani o telefon bakım kamyonunun içinde oturup evimi gözetlemelerinin nedenini, Melanie'yi almaya çalışacak başkalarının gelebileceğine bağlıyorsunuz,» dedi. «Gelenler her kimse, onların peşinde olduklarını söylüyorsunuz bana. Ama ben hâlâ anlamıyorum. Neden en başta bana gelip bir süre evimi gözetleyeceklerini haber vermediler?»

«Çünkü size güvenmiyorlar,» dedi Flash.

«Kimliklerini ortaya çıkarmamıza nedeni, yalnızca onları gözetleyebilecek kişilerin durumu anlamalarından korkmaları değildi,» dedi Earl. «Senin de durumu anlamaman gerekiyordu.» Laura şaşırarak, «Neden?» diye sordu.

Earl rahatsız olmuş görünüyordu. «Çünkü onların gözünde, sen de bu işte başından beri kocanla birlikte olabilirsin.» «Melanie'yi benden çaldı o.» Earl boğazını temizledi, bütün bunları ona açıklamak zorunda kaldığı için mutsuz göründü.

«Büro'nun bakış açısından, kızının kocan tarafından alınmasına izin vermiş olabilirsin. Böylece ailenin ve meraklı dostların zararlı etkilerinden uzakta, deneylerini rahat rahat sürdürebilecekti.»

Şoka kapılan Laura, «Ama bu çılgınlık!» diye bağırdı. «Melanie'ye neler yaptıklarını gördün. Ben nasıl karışırım böyle bir şeye? Onu her şeyden çok seviyorum. O benim küçük kızım. Dylan ruh hastasıydı, hattâ belki deliydi, tamam. Kendi kızının canım yaktığını, onu mahvettiğini göremeyecek, görse bile aldırmayacak kadar dengesizdi. Ama ben dengesiz değilim. Ben Dylan gibi değilim.»

«Biliyorum,» dedi Earl onu yatıştırmaya çalışarak.

«Olmadıkını biliyorum.»

Laura, Earl Benton'un gözlerinde güven, merhamet ve inanç Kördü. Diğer iki adama baktığında, az da olsa kuşku ve güvensizlik sezinledi.

Bu adamlar onun tuttuğu adamlardı ama yine de doğruyu söylediğinden tümüyle emin olmuyorlardı. Çılgınlıktı bu.

Bir girdaba kapılmış, kâbusa doğru sürükleniyordu. Kuşkuya, aldatmacaya, şiddet dolu bir dünyanın bilinmeyenlerle dolu derinliklerine, hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığı yerlere doğru. Çılgınca, Kansas'ta kasırgaya kapılan Dorothy ile Toto'yu düşündü. «Oz» diyarına doğru sürüklenen Dorothy ile Toto'yu. Ama kendi sürüklenmekte olduğu yer «Oz» değildi. Cehennemin ta kendisiydi.

Dan şaşkınlık içinde, «Deli mi dediniz?» diye sordu.

«Psikologların böyle kelimeler kullandıklarını bilmezdim.»

Marge hüzünle gülümsedi «Tabii ki sınıflarda, gazete «Mahkemelerde ruh sağlığı konusunda yeminli bilirkişi ifadesi verirken de kullanmamaya özellikle dikkat ederiz. Ama şu anda kendi

büromun içindeyim ve bu konuşma hemen hemen yabancı sayılabilecek iki kişi arasında geçiyor. Söylüyorum sana Dan, gerçekten delinin biriydi. Elinde deli raporu yoktu tabii. Zaten deliliği kanıtlanabilecek gibi de değildi. Ama yalnızca tuhaf biri olduğunu söylemek onu; azımsamak olur. Asıl araştırma alanı, kriminal kişiler üzerinde kullanıldığında yepyeni bir kişilik yaratacak davranış geliştirme tekniklerinin uygulanması ve geliştirilmesiyle ilgiliydi. Ama o kendi konusunda yoğunlaşacağına durmadan başka alanlara kayar, garip fikirler bulup kendini tümüyle kaptırır, hattâ bunları tutkudan da öte, saplantı haline getirirdi. Yeni bir araştırma dalma duyduğu ilgiyi altı ay kadar sürdürmeyi başarır, sonra tüm ilgisini kaybederdi.»

«Neydi ilgisini çeken diğer alanlar?»

Marge koltuğunda arkasına yaslanıp kollarını göğüslerinin üstünde kavuşturdu. «Şey, bir ara uyuşturucu ilaçlarla uygulanacak bir tedavi bulup nikotin bağımlılığını yenmeye karar vermişti,» dedi. «Sana mantıklı geliyor mu? Tiryakileri sigara bağımlılığından kurtarıp uyuşturucuya bağımlı hale getirmek mantıklı bir iş mi? Lanet olsun! Altı ya da sekiz ay boyunca da bilinçaltının kontrol edilmesi ve uygun şekilde programlanması sayesinde, doğaüstü güçlerin varolamayacağına dair kesin ön yargılarımızdan kurtulabileceğimize inandı. Bu programdan geçenler zihinlerini psişik güçlere açabilecek, kendi psişik güçlerini kullanabileceklermiş. Ruhları da birbirimizi gördüğümüz kadar kolaylıkla görebilecekmişiz.»

«Ruhlar mı? Yani hayaletlerden mi söz ediyorsunuz?»

«Evet, onlardan söz ediyorum. Daha doğrusu o söz ediyordu.»

«Psikologların hayaletlere inanacağı hiç aklıma gelmezdi.»

«İncelediğiniz kişi inanıyordu ama. McCaffrey hayaletlere inanan bir psikologdu.»

«Evinde bulduğumuz kitapları hatırlıyorum. Bazıları gerçekten de doğaüstü güçlerle ilgiliydi.»

«İlgisini çeken alanların yarısı bu konuları içerirdi zaten,» dedi Marge. «Ya doğaüstü bir güç ya da açıklaması olmayan, doğaüstü bir olay.»

«Bu tür araştırmayı kim finanse ediyordu?»

«Dosyalara bakmam gerek. Sanırım doğaüstüyle ilgili çalışmalarının giderlerini kendisi karşılıyor ya da başka araştırı l m far için ayrılmış fonları yanlış alanlara kaydırıyordu.» «Asıl çalışmalarını finanse eden kimdi?»

«Araştırmaları için, mezunlar tarafından kurulmuş vakıflardı biraz para alıyordu. Tabii bu tür çalışmaları destekleyen bazı şirketlerle de anlaşmıştı. Bir de devletin desteği vardı.»

«Bunların içinde en önemli destek devletten geliyordu, değil mi?

«Öyle diyebiliriz.»

Dan kaşlarını çattı. «Madem Dylan McCaffrey delinin biriydi, devlet neden onun araştırmalarına mâlî yönden destek oluyordu?

«Evet, gerçi deliydi ve doğaüstü güçlere duyduğu ilgi insanı çileden çıkaracak türdendi ama yine de zeki adamdı. Parlak bir zekası vardı. Bunu kabul etmem gerek.

destek görüyor muydu?» «Evet.»

«Pentagon için ne tür bir araştırma yapıyordu ki?» «Söyleyemem. Birincisi, bilmiyorum. Önce dosyaları kontrol ötmem gerek. Ama bilseydim bile yine söyleyemezdim.

«Doğru. Peki, Wilhelm Hoffritz hakkında ne söyleyebilirsiniz?

«Pis bir herifti.»

Dan güldü. «Doktor... Marge, gerçekten sözünüzü pek esirgemiyorsunuz.»

«Ben doğruyu söylüyorum. Hoffritz ukalâ ve kendini beğenmiş herifin tekiydi. Bu bölümün başı olmak istiyordu. Tabii bu konuda hiç şansı yoktu. Eline üzerimizde kullanabileceği bir güç geçerse neler olacağını hepimiz biliyorduk. Hain bir adamdı. insanları istismar ederdi. Koca bölümü, içinde çalışanlarla birlikte, birkaç günde mahvedebilirdi.»

«O da Savunmayla ilgili araştırmalar yapıyordu, değil mi?»

«Hemen hemen tek yapan oydu. Bu konuda da bilgi vermem mümkün değil.»

«Dedikodulara bakılırsa üniversiteden zorla uzaklaştırılmış.» «UÇLA için bir yüzkarasıydı o.»

«Neden ondan kurtulmak istediniz?» «Genç bir kız vardı, öğrencilerinden biri...» «Ha, anladım.»

«Düşündüğünden çok daha kötü,» dedi Marge.

«Olay ahlâksızlıktan öte ve çok daha korkunçtu. Hoffritz öğrencisiyle yatan ilk öğretmen değildi tabii. Aralarında seks ilişkisi vardı, evet. Ama bir gece kızı hastanelik etti. İlişkileri... manyakçaymış. Sonunda bir gece kontrolden çıkmış işte.»

«Kölecilik oyunlarını filan mı kastediyorsunuz?» diye sordu Dan.

«Evet. Hoffritz sadistti.»

«Kız da ona mı uyuyordu? O da mazohist miydi?»

«Evet. Ama bir gece... umduğundan fazlasıyla karşılaşmış. Hoffritz kontrolünü kaybetmiş, kızın burnunu, üç parmağını ve sol kolunu kırmış. Hastaneye onu görmeye gittim. İki gözü de morarmış, dudakları parçalanmış, yüzü çürükler içinde kalmıştı.»

Laura ve Earl pencerenin yanında durup, gittikçe koyulan alacakaranlıkta Flash ile uzun boylu adamın caddeye doğru yürüyüşünü izlediler.

Telefon şirketinin kamyonu koyu ve şekilsiz bir karaltı gibi görünüyordu artık. Yaklaşan akşam, gölgeleri birbiriyle birleştirdikçe, ayrıntıları seçmek zorlaşıyordu.

«FBI, ha?» dedi Laura. «Hâlâ burada kalmaya devam edecekler mi?»

«Evet.»

«Onların varlığının bilincinde olduğum halde mi?»

«Şey, senin kocanla birlikte bir komplo planlamış olduğundan tümüyle emin değiller. Aslında buna ikna olmaları biraz zor. Onların gözünde, zayıf ihtimallerden biri bu. Dylan'ın araştırmalarını finanse eden her kimse, onun buraya gelip Melanie'yi almaya çalışacağını düşünüyorlar. Ve bu olay olduğunda da burada olmak istiyorlar.»

«Benim yine de sana ihtiyacım var,» dedi Laura.

«Çünkü belki de FBI'ın kendisi kızımı elimden almaya kalkışır.»

«Evet. Eğer iş o noktaya gelirse, mahkemelerde onları alt edebilmek için bir tanığa ihtiyacın olacak.» Laura kanepeye yürüyüp kenarına oturdu. Omuzlan çökmüş, başı eğilmiş, kollan sarkmıştı. «Galiba aklımı kaybediyorum,» diye mırıldandı.

«Her şey yoluna girer, eğer...»

Sözleri Melanie'nin çığlığıyla kesildi.

Marge kız öğrencinin hastanedeki durumunu anlatırken Dan yüzünü buruşturdu. «Ama Hoffritz'in hiç sabıka kaydı yok,» dedi.

«Kız ondan şikâyetçi olmadı.»

«Ona bütün bunları yaptı, kız da yaptıklarının yanına kalmasına izin mi verdi? Neden peki?» Marge ayağa kalktı, pencereye yaklaştı, bahçeyi seyretti.

Gün batınımın portakal rengi ışığı, yerini alacakaranlığın mavili grili gölgelerine bırakmıştı. Gökyüzü deniz yönünden gelen bulutlarla kaplanmaktaydı.

Sonunda psikolog konuşmaya başladı.

«Hoffritz'i görevinden uzaklaştırdığımızda, önce öğrencilerle geçmişteki ilişkilerini incelemeye başladık. O kızın ilk kurbanı olmadığını anladık. Önceki yıllarda en az dört kişi daha olmuştu. Ya da biz sadece onları bulabildik. Dördü de Hoffritz'le seks ilişkisine girmiş öğrencilerdi. Onun sadist eğilimleri karşısında mazohist rolünü üstlenmişlerdi. Ama hiçbiri ciddi bir zarar görmemişti. Bu kız ortaya çıkıncaya kadar, bu iş pis bir oyun düzeyinden öteye geçmemiş. Israr ettiğimiz zaman, diğer dört öğrenci bu konuda konuşmakta istekli davrandılar. Onlarla yaptığımız görüşmeler sonucu ilginç, şaşkınlık verici ve... korkutucu bazı bilgiler edin Dan onu devam etmesi için

zorlamadı. Bir meslekdaşının böyle işlere bulaşmış olmasını kabullenmek ona acı veriyor olmalıydı. Meslekdaşı sevmediği bir kişi de olsa, yine de bu utanç yüzünden Doktor Marge kendini küçük düşmüş hissediyor, akademik çevrelerin de genelde dünyanın geri kalanından daha Boylu olmadığım kabul etmek zorunda kalıyordu. Ama o hoş olmayan gerçeklerle bile yüzleşebilecek kişiliğe sahipti. Bu özellik akademi çevrelerinde de, dış dünyada da zor bulunurdu. Dan'e sonunda her şeyi anlatacaktı ama bunu kendi kararlaştırdığı şekilde yapacak, aceleye getirmeyecekti.

Hâlâ alacakaranlığı seyrederek, «O ilk dört kızın hiçbiri, kafası ve durumu karışık kızlar değildi, Dan,» dedi. «Hepsi de iyi ailelerin iyi çocuklarıydı. Buraya anne babalarının otoritesinden kaçıp erkeklerle düşüp kalkmaya değil, doğru dürüst bir eğitim görmeye gelmişlerdi. Hattâ içlerinden iki tanesi, Hoffritz'in büyüsüne kapılmadan önce bakireymiş. Hiçbiri Hoffritz'den önce bu tür sadomazohist ilişkilere girmemiş. Bu olaydan sonra da girmemişler tabii. Hoffritz'in kendilerine yapmasına izin verdikleri şeylerin anıları buna engel olmuş.»

Marge yine susmuştu.

Dan onun kendisinden bir soru beklediğine karar vererek, «Eğer hoşlarına gitmediyse, neden o şekilde davranmışlar?» diye sordu.

«Bu sorunun cevabı biraz karmaşık.»

«Anlamayı beceririm sanıyorum. Ben kendim de biraz karmaşık bir insanımdır.»

Marge pencereden odaya dönüp gülümsedi, ama gülümsemesi kısa sürdü. Bundan sonra söyleyecekleri, eğlenmesini engelleyecek türdendi. «Dört kızın her birinin, kendi istekleriyle Hoffritz'in davranış

geliştirme deneylerine karıştıklarını ortaya çıkardık,» diye anlattı. «Sözünü ettiğim deneyler hipnoz terapisini ve birtakım ego bastırıcı ilâçların kullanımını da içeriyordu.»

«Neden böyle bir deneyde kullanılmayı kendi istekleriyle kabul etmişler?»

«Bir profesörü memnun etmek, o dersten iyi not alabilmek için. Ya da belki gerçekten ilgilerini çektiği için. Öğrenciler bazen öğrendikleri konulara ilgi duyarlar. Hattâ bugünlerde ve üniversiteleri dolduran seviyesiz öğrencilerde bile buna benzer durumlara rastlayabiliyoruz zaman zaman. Hoffritz'in de belli bir etkisi ve çekiciliği vardı elbette. Demek ki, bu çekiciliği, bazılarının üstünde diğerlerine göre daha etkili oluyordu.»

«Ama sizin üstünüzde etkili olmamış.»

«İnsanları etkilemeye çalıştığında onu her zamankinden bile daha iğrenç buluyordum ben. Her neyse, bu kızlara ders verirken, aynı zamanda onları etkilemeyi de başarmış. Bu arada, kendi alanında oldukça ' ünlü, eserleri pek çok kişi tarafından okunan, belli düzeyde saygınlık kazanmış bir kişi olduğunu da unutmamalısın.»

«Demek bu deneylerden sonra kızlar onunla seks ilişkisine girdiler. Sizce onlara istediğini kabul ettirmek... onları bir bakıma değiştirmek için hipnoz, ilaç ve bilinçaltı kontrolü uyguladı, öyle mi?»

«Psikolojik özelliklerini, mazohizmi ve karmaşayı içerecek biçimde yeniden düzenledi, bir bakıma bilinçaltını değişik şekilde programladı. Evet. Tam olarak böyle düşünüyorum.»

Melanie'nin tiz çığlığı bütün evi doldurmuştu. Laura kızının adını haykırarak Earl Benton'un peşinden koridora koştu. Koruma görevlisi elinde tabancayla Laura'dan önce çocuğun odasına girdi ve ışığı yaktı.

Melanie odada yalnızdı. Çığlıklarına neden olan kötülük yalnızca onun görebildiği bir kötülüktü. Uykuya yattığı sırada üzerinde bulunan beyaz kısa çorapları ve beyaz pamuklu külotuyla bir köşeye sinmiş, kendini görünmeyen bir düşmandan korumaya çalışırcasına ellerini havaya kaldırmıştı. Öyle hızlı bağırıyordu ki, boğazı acımış olmalıydı. Kırılmaya hazır, insanın içine acı verecek derecede narin bir görünüşü vardı... O anda Laura'nın Dylan'a karşı hissettiği nefret öyle yoğundu ki, bir an bacaklarının gücü kesilir gibi oldu, yere yığılmasına ramak kaldı. Öfkesinin ağırlığı çökertiyordu onu.

Earl tabancasını yerine koydu. Melanie'ye uzandı ama o ken isine uzanan ellere vurmaya çalışarak geri kaçtı. Yerde sürünerek duvar boyunca ilerliyordu.

«Melanie, canım, dur! Geçti artık,» dedi Laura. Çocuk annesini duymadı. Bir sonraki köşeye vardı, dizlerini göğsüne çekerek oturdu, yumruk halindeki küçük ellerini kendini savunmak istercesine önünde tuttu. Artık bağırmıyordu ama naniğin eşiğinde olduğunu belli eden tuhaf, ritmik bir ses çıkarmaktaydı.

«Ih... ıh... ıh... ıh... ıh...»

Earl onun yanına çömelerek, «Bir şey yok, evlât,» dedi.

«Ih... ıh... ıh... ıh...»

«Geçti artık. Gerçekten geçti. Bitti hepsi. Ben sana iyi bakacağım.»

«O kkkapı,» dedi Melanie. «Kapı. Açılmasına izin verme!» Laura hızla kızına doğru yürüyüp yanına diz çökerek, «Kapı kapalı,» dedi. «Kapı kapalı ve kilitli, canım.» «Kapalı kalsın!»

«Hatırlamıyor musun? Kapının üzerinde yepyeni, kocaman, ağır bir kilit var,» dedi Laura. «Hatırlamıyor musun, tatlım?»

Earl belirgin bir şaşkınlıkla Laura'ya baktı.

«Kapı kapalı,» diye tekrarladı Laura. «Kilitli. Mühürlü. Dört tarafına çiviler çakılmış. Kimse açamaz artık onu, canım. Hiç kimse.»

Çocuğun gözlerinden Earl onu yatıştırmaya çalışarak, «Ben sana bakacağım,» dedi.

«Bebeğim, burada güvendesin. Kimse sana zarar veremez artık.»

Melanie içini, çekti, yüzünü kaplayan korku yavaş yavaş, dinmeye başladı.

«Güvendesin. Artık tümüyle güvendesin.» Melanie solgun renkli ellerinden birini basına götürüp dalgın dalgın bir saç tutamıyla oynamaya başladı. Saçını parmağına sarıyor, büküp duruyordu. Kafası oğlan çocuklarla, atlarla, partilerle ya da onun yaşında k bu... küçük bir hareketti, basitti. Bir geri dönüş. Onun durumunda bir kıpırtı bile sayılmazdı ama yine de normaldi.

Laura tüm gücüyle o ânı yakalamaya çalıştı.

«Benimle bir kuaför salonuna gelmek ister miydin, bebeğim? Hımm? Seninle hiç gerçek bir güzellik salonuna gitmedik biz. İkimiz de saçlarımızı yaptırırız. Ne dersin buna?» Melanie'nin gözleri hâlâ biraz cam gibiydi, ama alnı sanki öneriyi değerlendiriyormuş gibi kırışmıştı.

«Tanrı biliyor yâ, psikolojik bağı derinleştirmeye, genişletmeye, uzatmaya çalışıyordu. «Saçlarını kestirir, güzel bir şekil veririz.

Saçlarını kıvırmaya ne dersin, canım? Bukleler eminim sana çok yakışacaktır.»

Çocuğun yüz hatları yumuşadı, bir an için dudaklarının kenarlarında bir gülümseme titreşir gibi oldu.

«Güzellik salonundan sonra da alışverişe çıkarız. Buna ne dersin, hayatım? Kendimize bir sürü yeni elbiseler alırız. Elbiseler ve kazaklar. Hattâ belki o pırıl pırıl Michael Jackson montundan bile Bütün çocuklar ona deli oluyorlar. Herhalde sen de yatak odanın duvarlarına onun posterlerini asmak isteyeceksin... sekizle on sekiz yaş arasındaki bütün diğer kızlar gibi.»

Melanie'nin yüzündeki buz gibi ifade yerini bir tiksinti ifadesine bıraktı.

Sonra birdenbire garip ve beklenmedik bir şey yaptı. Küçük yumruklarıyla kendi vücuduna vurmaya başladı. Olanca gücüyle dizlerine, bacaklarına vuruyor, yumruklarının sesi odayı dolduruyordu. Sonra göğsüne vurmaya başladı...

«Melanie!»

... çocuk, iki yumruğunu birden göğsünün üst kısmına indirdi. İçi boş gibi görünen incecik kollarını, omuzlarını yumrukluyor, kendini acımasızca, beklenmedik bir güç ve hiddetle cezalandırmaya çalışıyor, kendi canını yakmaya uğraşıyordu. «Yeter artık! Melanie!» dedi Laura. Kızının kendi kendine acı vermek için harcadığı bu ânî çaba onu şoka ve korkuya sürüklemişti.

Melanie bu kez yüzüne vurmaya başladı.

«Yakaladım onu!» diye bağırdı Earl.

Koruma görevlisi onu tutmaya çalışırken çocuk onu bütün gücüyle ısırdı. Sonra bir kolunu kurtarıp kendi göğsünü kanatıncaya kadar şiddetle tırmaladı.

Eaxl, «Tanrım!» diye söylenirken Melanie çıplak ayaklarıyla tekmeler atıyor, bir kere daha serbest kalmayı başarıyordu,

* * *

Marge'a kaşlarını çatarak bakan Dan,

«Psikolojik özelliklerini mazohizmi içerecek şekilde düzenlemek mi?» diye sordu. «Böyle bir şey mümkün mü?»

Marge başını salladı. «Eğer psikologun modern beyin yıkama teknikleri hakkında derin ve geniş bir bilgisi varsa, mesleğinin soylu ilkelerine bağlı değilse, kendi isteğiyle deneylerde kullanılmaya hazır biri varsa ya da uzun süreler boyunca fiziksel bakımdan kontrol ve baskı altında tutabileceği birine sahip bulunuyorsa, dediğim olay mümkün olabilir. Ama genellikle çok uzun zaman alır. Sabırlı ve azimli olmak gerekir. Bu olayın şaşırtıcı ve korkutucu yönü, Willy Hoffritz'in bu kızları programlamayı birkaç hafta içinde başarmış olması... onlarla günde bir iki saat, haftada üç dört gün çalışarak istediği sonucu elde etmesi. Belli ki psikolojik koşullandırmayla ilgili, inanılmayacak kadar etkili yöntemler geliştirmiş. Neyse ki bu yöntemlerin etkileri ilk dört kişide uzun süreli olmadı. Hiçbirinde bir kaç haftadan ya da birkaç aydan uzun sürmedi. Sonunda kızların her birinin gerçek kişilikleri tekrar su yüzüne çıkabildi. Başlangıçta hepsi de Hoffritz'le giriştikleri seks ilişkileri yüzünden suçluluk hissettiler ve olaylarda mazohist rolü üstlenmenin neden olduğu küçük düşme ve acı duygusundan zevk almayı sürdürdüler. Ama zamanla korku ağır bastı, ilişkinin sadomazohist yönünden nefret etmeye, hattâ iğrenmeye başladılar. Sonunda Hoffritz'den ve etkisinden kurtulmak istediklerinde, dördü de bunun kötü bir kâbustan uyanmaya benzediğini söylediler. Dördü de sonunda bu kâbustan kurtulmak için gerekli gücü ve isteği kendi içinde bulmayı başardı.»

«Tanrım,» diye mırıldandı Dan. ^ «Tanrı'nın varlığına ben de inanıyorum ama bazen Hoffritz gibilerinin dünya yüzünde yaşamasına nasıl olup da izin verdiğini çok merak ediyorum.»

«Neden dört kızdan hiçbiri onu polise... ya da en azından üniversite yönetimine şikâyet etmedi?»

«Çok fazla utanıyorlardı. Derin bir utançtı bu. Onları bu lup soruşturmaya başladığımız güne kadar mazohist eğilimlerinin Hoffritz'in marifeti olduğundan kuşkulanmamışlardı. Bütün bu sapıklıkların kendi içlerinde yaşadığını ve başından beri hep orada olduğunu düşünüyorlardı.»

«Ama bu çok garip. Davranış geliştirme deneylerine katıldıklarını biliyorlardı. Daha önce hiç davranmadıkları şekillerde davranmaya başladıklarında...»

Marge elini havaya kaldırarak onu susturdu.

«Hoffritz herhalde her kıza hipnotik etki sonrasında direktifler işliyor, kızın bu yeni davranışları konusunda onu sorumlu bulma ihtimalini önlüyordu.»

Beynin bu kadar âciz olması, bu kadar kolay etki altına girmesi Dan'in ödünü patlatmıştı.

Melanie, Earl'in elinden kurtulmayı başardıktan sonra ayağa kalkmaya çabaladı, yatak odasının ortasına doğru iki titrek adım attı. Sonra durup ileri geri sallandı, düşecek gibi oldu ve tekrar kendine vurmaya başladı. Sanki kötü bir şey yaptığı için cezalandırılmayı hak etmiş ya da kötü ve karanlık bir ruhu, kendine ihanet eden vücudundan kovmaya çalışıyormuş gibi, hiddetle ve acımasızca vurmaktaydı.

Laura onun yanına koştu, küçük yumruklar hızla kendisine çarptıkça hissettiği acıya aldırmamaya çalışarak kollarını kızına sardı, onu kucakladı, çocuğun kollarını hareketsiz tutmaya çalıştı.

Melanie, kolları sıkıca tutulduğunda bile sakinleşmedi. Bu kez tekmeler atarak bağırmaya başlamıştı.

Earl Benton ona arkasından yaklaştı, küçük kızı Laura'yla kendisinin vücudu arasına sıkıştırıp hiç hareket etmemesini sağladı. Melanie artık yalnızca bağırıp ağlıyor, kendisini saran kollardan kurtulmaya başarısızca çalışıyordu. Üçü bir dakikadan biraz daha uzun bir süre boyunca öylece durdular, sonra Laura yatıştırıcı bir sesle konuşarak kızına güven vermeye çalıştı. Sonunda Melanie mücadele etmekten vazgeçti, vücudu kendisini korumaya çalışan iki insanın arasında çöker gibi oldu.

«Tamam mı?» diye sordu Earl.

«Sanırım geçti artık,» dedi Laura.

«Zavallı çocuk.»

Melanie bitkin görünüyordu. Earl geri çekildi.

Artık sakinleşmiş olan Melanie, Laura'nın kendisini yatağa doğru götürmesine izin verdi.

Yatağın kenarına oturdu. Hâlâ ağlıyordu. Laura, «Bebeğim,» dedi. «İyi misin?»

Gözleri bir kez daha camlaşmış olan Melanie,

«Açıldı,» dedi. «Yine açıldı. Sonuna kadar açıldı!» Bütün vücudunu kontrol edemediği bir titreme sardı.

«Peki ya beşinci kız?» diye sordu Dan, «Yediği dayak yüzünden hastaneye kaldırılan kızın adı neydi?»

Kısa boylu, tombul psikolog alacakaranlığın bastığı pencereden uzaklaştı, çalışma masasına döndü ve koltuğuna çöktü. Sanki bütün bu tatsız anılar tüm enerjisini alp götürmüş, gün boyu zorlu çalışmanın, asla yaratmayacağı etkiyi yaratmıştı.

«Size söyleyebileceğimden emin değilim.»

«Bence söylemeniz gerekiyor.»

«Özel hayatı ihlâl, kişiliğe saygı, vesaire.»

«Polis araştırması, vesaire...»

«Doktor hasta ilişkisinin mahremiyetine ne diyeceksin?»

«Beşinci kız sizin hastanız mıydı?»

«Onu birkaç kere hastanede ziyaret ettim.»

«Yeterince iyi bir bahane değil, Marge. Kelimeler özenle seçilmiş, ama yine de yeterince iyi bir bahane sayılmaz. Babam üçlü açık kalp ameliyatı geçirdiğinde ben de hemen hemen her gün hastaneye gidip onu ziyaret ediyordum. Ama günlük ziyaretlerim bana, kendimi onu doktoru gibi görme hakkını vermeydi.»

Marge içini çekti. «Zavallı kız bu olaylar yüzünden o kadar acı çekti ki,» dedi. «Olay kapandıktan tam dört yıl sonra acı gerçekleri yeniden su yüzüne çıkarmak...»

«Onu bulup eski olayları su yüzüne çıkarmaya, yeni evlenmiş olabileceği kocasının önünde küçük düşürmeye niyetli değilim,» dedi Dan. Marge'in içini rahatlatmaya çalışıyordu. «Belki fazla iri, aptal ve

kaba bir görünüşüm olabilir, ama gerçekte duygusal ve son derece kurnaz bir insanımdır.»

«Bana hiç de kaba ve aptal görünmedin.»

«Teşekkür ederim.»

«Ama doğrusu, tehlikeli birine benziyorsun.»

«Bu imajı yaratmak için bayağı uğraşıyorum. Benim mesleğimde işe yarıyor.»

Marge bir süre daha durakladı, sonra omuzlarını silkti ve, «Adı Regine Savannah'tı,» dedi.

«Şaka ediyor olmalısınız.» ,

«Irmatrude Gelkenshettle başka birinin adı konusunda şaka eder mi sence?»

«Doğru, özür dilerim.» Küçük not defterine 'Regine Savannah' diye yazdı. «Nerede oturduğunu biliyor musunuz?»

«O zamanlar üniversitedeki lisans programının üçüncü yılını tamamlamak üzere olan bir öğrenciydi. Westwood'da, kampus dışında bir apartman dairesinde, üç kız arkadaşıyla birlikte otururdu. Ama eminim uzun süre önce o adresten taşınmıştır.»

«Hastaneden çıktıktan sonra ne oldu? Okulu bıraktı mı?»

«Hayır. Üniversiteyi bitirdi ve lisanüstü eğitimi almaya hak kazandı. Bu arada onun başka bir okula transfer edilmesi gerektiğini düşünenler de çıktı tabii. Bazılarına göre onu burada tutmak, utanç verici olayı sürdürmekten başka bir şey değildi.»

Son cümle Dan'i şaşırtmıştı. «Utanç verici mi?» diye sordu. Fiziksel ve psikolojik açıdan hayatına kaldığı yerden devam edebilecek kadar iyileşmesi herkesi sevindirir sanırdım.»

«Ama hâlâ Hoffritz'i görmeye devam ediyordu.»

«Şaşırtıcı, değil mi?»

«Yani onu hastanelik ettikten sonra da mı Hoffritz'i görmeye devam etti»

«Evet, öyle. Daha da kötüsü, Regine bana mektuplar yazıyor, Hoffritz'i savunuyor, bölümün başı olarak benden yarar umuyordu.»

«Aman Tanrım!»

«Üniversite dekanına ve yönetim kurulundaki başka profesörlere de mektuplar yazdı. Willy Hoffritz'in işini kaybetmemesi İçin elinden gelen her şeyi yaptı.»

Dan bir kere daha içini ürpertilerin kapladığını hissetti. Aslında yaradılış olarak, melodramatik hareketlerden ve düşüncelerden kolay etkilenen bir insan değildi. Ama nedense Hoffritz hakkında konuşmak bile kanını dondurmaya yetiyordu. Eğer Hoffritz, Regine'i böylesine güçlü bir şekilde kontrolü altına almayı başarabildiyse, kimbilir Dylan McCaffrey ile ikisi şeytanî, yeteneklerini birleştirdiklerinde ortaya ne mucizeler çıkarmışlardı! Melanie'yi neredeyse zerzavattan farksız hâle getirmelerinin gerisindeki neden neydi acaba? Neyi amaçlamışlardı?

Dan artık yerinde oturamaz olmuştu. Hareketsizliğe dayanamıyordu. Ayağa kalktı. İçinde bulunduğu oda küçük, kendisi ise iriyarı bir adamdı. Arşınlayabileceği alan pek büyük sayılmazdı. Koltuğunun yanında, ayakta durdu, ellerini ceplerine sokarak,

«Regine'i dövdükten sonra onun üzerindeki hakimiyetinin son bulacağını sanırdım,» dedi.

Marge başını iki yana sallı yordu. «Willy Hoffritz üniversiteden atıldıktan sonra Regine onu okulun sosyal faaliyetlerine; kavalyesi olarak getirmeye başladı. Mezuniyet törenine davet ettiği tek konuk da Hoffritz'di.»

«Tanrım!»

«İkisi de bu iğrençliğe diğer insanları bulaştırmaktan zevk alıyorlardı.»

«Kızın psikiyatrik tedaviye ihtiyacı olduğu belli. Programlanmış halinden kurtarmak gerekiyormuş onu.»

Psikologun genelde iyi yüreklilik yansıtan yüzünü kederli bir ifade kaplamıştı. Birdenbire artık ağırlığına dayanamıyormuş gibi gözlüğünü çıkardı. Biraz öncesine göre çok daha ağırlaşmıştı kalın camlar. Yorgun gözlerini ovuşturdu. Dan kadının o anda neler hissettiğini oldukça iyi anladığını sanıyordu. Marge kendini işine adamış bir insandı. İşinde gerçekten iyiydi ve kendine göre standardları, idealleri, amaçları vardı. İnsanın onunki kadar gelişmiş bir vicdanı olunca, Hoffritz'i yalnızca mesleğinin adını küçük düşüren biri olarak görmekle kalmıyor, aynı zamanda onun varlığını kendi kişiliğine karşı bir saldırı sayıyor, bundan utanç duyuyordu. «Regine'e ihtiyacı olan yardımı sağlamaya çalıştık,» dedi.

«Ama o reddetti.»

Dışarda sodyum buharlı lambalar yanmış, gecenin karanlığım başarısızca geciktirmeye çalışıyordu.

«Öyleyse bir konu açıkça ortaya çıkmış oluyor,» dedi Dan. «Regine asla Hoffritz'e karşı dönmediğine göre, demek ki yediği dayaktan hoşlanmıştı.»

«Haklısın.»

«Hoffritz onu dayaktan hoşlanması için programlamıştı.» «Kesinlikle.»

«İlk dört kızdan yeterince tecrübe edinmişti.»

«Evet.»

«Onların kontrolünü elinden kaçırmış, ama yaptığı hatalardan bazı şeyler öğrenmişti. Sıra Regine'e geldiğinde, artık demir kıskacını nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu.» Dan hareket etmek, enerji fazlasının bir kısmından kurtulmak zorundaydı. Kütüphaneye doğru beş adım attı, sonra yerine dönüp ellerini koltuğun sırtına dayadı. «Bundan böyle 'davranış geliştirme' kelimesini her duyuşumda midemde bir bulantı hissedeceğimden eminim. Bir daha asla bu kelimeyi duymaya dayanamayacağım.»

Marge savunmaya geçti. «Aslında bu konu psikolojide çok önemli bir araştırma dalı, vazgeçilmez bir inceleme alanıdır. Davranış geliştirme yöntemleri sayesinde çocuklara bir şeyler öğretmenin daha kolay yollarını bulabilir, öğrendiklerini çok daha uzun bir süre boyunca akıllarında tutmalarını sağlayabiliriz. Yine davranış geliştirme sayesinde, suç oranını düşürebilir, hastaları iyileştirebilir, hattâ belki daha barışçı bir dünyanın yaratılmasında etkili olabiliriz.» Dan hareket etmek için giderek daha büyük ihtiyaç duyuyor, Marge ise tam tersine, koltuğuna gömüldükçe gömülüyor, sanki zorla konuşuyordu. İşlerin yönetimini eline almaya alışkın bir kişiydi. Önüne çıkan her şeyle uğraşmaya hazır, güçlükleri altetme mücadelesinde sabırlıydı.

Ama Hoffritz gibi bir canavara karşı bir şey yapamıyordu. Elini uzatıp onu yakalayamıyor, kontrolü altına alamıyordu. O anda ordudaki kadın subaylardan çok, sallanan iskemlesine oturup ballı çayını yudumlamayı özleyen bir büyükanneye benzemekteydi. Dan bu güçsüz görünüşünden, elinden bir şey gelmediğini kabul edişinden ötürü onu daha da çok sevdi. Konuştuğunda sesi pürüzlü ve yorgundu. «Davranış geliştirmeyle beyin yıkama aynı şey değildir,» dedi.

«Kesinlikle farklıdır. Beyin yıkama olayı, davranış geliştirmenin sapıkça uygulanış şekillerinden biridir. Davranışların gerçek anlamda geliştirilmesiyle ilgisi yoktur. Zaten Hoffritz de sıradan bir bilim adamı ve araştırmacı değil, beyni sapıklıklarla dolu bir manyak bileğine hâlâ onunla birlikte miydi?»

«Bilmiyorum. Onu en son iki yıl önce gördüm. O sıra hâlâ birlikteydiler.»

«Eğer yediği dayak bile ondan vazgeçmesini sağlamadıysa, Hoffritz'in hiçbir davranışı ayrılmalarına neden olamazdı. Belki de son zamanlara kadar hâlâ görüşüyorlardı.»

«Eğer Hoffritz, Regine'den bıkmadıysa tabii,» dedi Marge.

«Dinlediklerimden anladığım kadarıyla, Hoffritz hükmedebileceği ve korku verebileceği birinden asla sıkılmayacak bir tip.»

Marge üzgün üzgün başım salladı.

Dan saatine bir göz attı. Artık bir an önce gitmek, harekete geçmek, bir şeyler yapmak için sabırsızlanıyordu. «Dylan McCaffrey'nin çok zeki, hemen hemen dâhi düzeyinde bir bilim a, damı olduğunu söylediniz,» dedi. «Aynı şeyi Hoffritz için de söyleyebilir misiniz?»

«Sanırım söylerim. Ama onun dehâsı karanlık, karmaşık ve sapıklıklara yönelikti.»

«McCaffrey de öyleydi.»

«Ama Hoffritz'in yarısı kadar bile sapık değildi,» dedi Marge.

«Eğer yeterli... hattâ belki de sınırsız mâli fondan destek alarak, herhangi bir yasal ya da ahlâki sınırlama olmaksızın, ellerindeki insan deneği üzerinde birlikte çalışmaya başlasalar, oldukça korkunç ve tehlikeli bir çift oluştururlardı, değil mi?»

«Evet,» dedi Marge. Durakladı, sonra, «Uğursuz,» diye ekledi.

Marge in böylesine garip bir kelime seçmesi kişiliğine hiç de uygun değildi. Onun tarafından söylendiğinde, bu tür bir kelimenin anlamı daha da korkunçlaşıyordu. Ama Marge'ın o kelimeyi dikkatle seçtiğinden ve özellikle söylediğinden emindi Dan.

Holdeki banyoda biraz tentürdiyotla yara bandı bulan Laura, Earl Benton'un elindeki küçük yaraya bakım yapıyordu. Mücadeleleri sırasında Melanie'nin ısırdığı yer fena halde kanamıştı. Earl, «Önemli bir şey değil,» diyerek Laura'yı rahatlatmaya çalıştı. «Kaygılanmana gerek yok.» Melanie banyo küvetinin kenarına oturmuş, gözlerini yeşil fayans kaplı duvarlara dikmişti. Birkaç dakika önce yatak odamda saldırıya geçen küçük şeytanla en ufak bir benzerliği yoklu şu anda.

«İnsan ısırıkları, kedi, köpek ya da herhangi bir hayvanın ısırıklarından çok daha kolay ve çabuk mikrop kapar,» dedi La

«Yarayı tentürdiyota buladım, kanama da kesildi.

Zaten fazlı ı, derin bir ısırık değildi. Artık acımıyor bile.» Earl'ün bu sözlerine rağmen Laura yaranın en azından zonkladığını ve yandığını Laura, «Son zamanlarda tetanoz iğnesi olmuş muydun?» diye sordu.

«Evet. Geçen ay belâlı bir kabadayıyı kovalamak zorunda kalmıştım. Adamı kıstırdığımda bana bıçak çekti. Hasar fazla değildi ama doktor yarayı onarabilmek için sekiz tane dikiş attı. işte tetanoz aşısını da o sırada oldum. Yani üzerinden fazla zaman geçmiş sayılmaz.»

«Elin için gerçekten çok üzgünüm.»

«Bunu daha önce de söyledin.»

«Ama hâlâ üzülüyorum.»

«Melanie'nin bunu isteyerek yapmadığını biliyorum. Hem Zaten böyle kazalar benim işimin bir parçasıdır.»

Laura, Melanie'nin önüne diz çöküp sol yanağındaki çürükleri inceledi. Kendini kaybettiği sırada attığı yumruklardan yüzünün bazı yerleri morarmaya başlamıştı. Bluzunun açık yakasından boğazındaki ve göğsündeki tırmık izleri görünüyordu. O gün öğleden sonra, hipnoz terapisi sırasında ısırdığı dudağı hâlâ şiş ve patlaktı.

Korku ve kaygıdan ağzı kuruyan Laura, «Onu nasıl koruyabiliriz?» diye sordu. «Onu ele geçirmek isteyen, pusu kurmuş bekleyen, yüzü olmayan bir düşman değil yalnızca. Hükümetin ajanları ya da Rus casusları da değil. Kendi canım yakmak, kendine zarar vermek istiyor. Onu kendi kendinden nasıl koruyabiliriz ki?»

«Birisi her an onun yanında bulunup her hareketini izlemek zorunda.»

Laura eliyle kızının çenesini tuttu. Başım hafifçe kendine doğru çevirdiğinde gözleri karşılaştı. «Bu kadarı çok fazla, bebeğim,» dedi. «Annen seni ele geçirmeye çalışan o kötü adamlarla savaşır, durumunu düzeltmek, bu duvarı yıkmak için elinden geleni yapar ama

bu... bu çok fazla. Neden kendine zarar vermek istiyorsun, bebeğim? Neden?»

Melanie olduğu yerde kıpırdandı. Sanki annesine cevap vermek için umutsuzca çabalıyor, ama bir şey ya da birisi ona engel oluyordu. Şiş dudakları aralandı, kıvrıldı, büküldü, ama Melanie hiç ses çıkarmadı. Ürperdi, başını iki yana sallayarak hafifçe mırıldandı.

Kızının dehşet kıskacını üzerinden silkeleme çabalarını seyretmek Laura'nın yüreğine gerçek anlamda sızı veriyordu.

Aynı günün daha erken saatlerinde hastane otoparkındaki arabasında ölü olarak bulunan eski polis ve eski FBI ajanı Ned Rink'in evi, Van Kuys sınırında, küçük, çöl çiftliği stilinde yapılmıştı. Dan, Marge Gelkenshettle'le görüştükten sonra doğru oraya gitti. Ev dümdüz damına beyaz taşlar döşenmiş, alçak bir yapıydı. San Fernando Vadisinin çok sıradan bir kesiminde, sıradan bir caddede, diğer sıradan evlerin arasında, hiç dikkat çekmiyordu. Evin sert geometrik çizgilerini ve ellili yıllardan kalma bahçe yolunu yumuşatan tek şey, çevresindeki bitki örtüsü, Californiya'nın o tipik klorofil zenginliğiydi.

Ev karanlıklara gömülmüştü. Bahçenin köşesindeki sokak lambasının başlığı kirlenmiş olduğundan çevreye pek fazla ışık yaymıyordu. Özenle biçimlendirilmiş gölgeli çalıların, boyları bir metreye varan katır tırnaklarının, minyatür portakal ağaçlarının ve ince yapraklı hurma palmiyelerinin arasından evin bomboş ve karanlık pencereleriyle, kuvvetli güneş ışınları yüzünden rengi iyice sararıp solmuş duvarları görülmekteydi.

Dar sokağın bir yanına arabalar park edilmişti. İşaretsiz polis arabası, iki sokak lambasının arasına rastlayan karanlık ve hareketsiz

alanda, hiç dikkat çekmeyecek şekilde pusuya yatmış olduğu halde, Dan onu bir bakışta gördü. Emniyet Müdürlüğüne ait Ford marka arabanın içinde bir tek kişi vardı. Direksiyonun başında, koltuğuna iyice sinmişti. Rink'in evini gözlüyordu. Onun orada olduğunu bilen biri bile yerini belirlemekte zorluk çekerdi.

Dan evin önünden geçti, blokun etrafında bir tur atıp geri döndü ve arabasını işaretsiz polis arabasının biraz gerisine park etti. İnip Ford'a doğru yürüdü. Sürücü tarafındaki pencere yarıya kadar açıktı. Dan içeri bir göz attı.

Evi gözetleme işiyle ilgili sivil kıyafetli polis, Doğu Vadisi dedektiflerindendi. Dan onu tanıyordu. Âdı George Padrakis'ti. ; En önemli özelliği, Perry Como'ya benziyor olmasıydı. Padrakis yarı açık pencereyi sonuna kadar açarak, «Ne o, nöbet devralmaya mı geldin?» diye sordu. Sesi de Perry Como' ya benziyordu. Yumuşak, hüzünlü ve uykuluydu. Saatine baktı.

«Daha birkaç saatim var,» dedi. «İşi devralman için henüz çok «Yalnızca içeriye bir göz atmaya gelmiştim,» dedi Dan. Ona bakabilmek için başını bir yana eğmek zorunda kalan Padrakis, «Bu iş senin işin, değil mi?» diye sordu. «Evet, benim.»

«Wexlersh'le Manuello evi daha önce dipten bucağa aradı Wexlersh'le Manuello Doğu Vadi Bölümünde, Ross Monda, lu'in en güvendiği adamlarıydı. İkisi de şeflerine sonuna kadar sadıktı. Meslek hayatlarının geleceğini onun kuyruğuna bağlamışlardı, Mondale için her şeyi yapabilecek, hattâ arada sırada yasayı işlerine geldiği şekilde, kendilerine çıkar sağlayacak şekilde kullanacak adamlardı bunlar. Dan ikisinden de nefret ediyor, onları pislik gibi görüyordu.

«Onlar da mı bu işe karıştılar?» diye sordu.

«İşi tek başına halledecek halin yok, değil mi? Zaten bir kişinin başa çıkamayacağı kadar büyük bir olay. Dört Ceset birden. İçlerinden birisi bir Hanckok milyoneri. , Maskeli Süvari yaklaşımı için fazla büyük ve karışık bir belâ.» Dan, Padrakis'le yüzyüze konuşabilmek için hafif çömelerek, «Seni neden diktiler buraya?» diye sordu.

«Bilemem. Sanırım evin içinde Rink'in kimin hesabına varlığını ineceklerinden, buraya gelip onu yok etmeye çalışırlar diye tahmin ediyorlar.»

«Ve buraya geldiklerinde sen de onları yakalayacaksın, ha?»

Padrakis uykulu bir sesle, «Komik geliyor, değil mi?» diye sordu.

«Kimin fikriydi bu?» «Kimin olabilir?» «Mondale'in,»dedi Dan.

«Ödül olarak kumaştan yapılmış oyuncak hayvanların arasından en beğendiğini seçebilirsin.» Zaten buz gibi esen rüzgâr birdenbire daha da dondurucu oldu, tepelerindeki ağaçların yapraklarım hışırdattı.

«Dün gece de Studio City'deki evdeydin. Yirmi dört saattir aralıksız çalışıyor olmalısın,» dedi Padrakis.

«Yirmi dört saat yakın sayılır.»

«Öyleyse ne arıyorsun burada? Şu anda evinde, biranı yudumluyor, yorgun ayaklarını dinlendiriyor olman gerekirdi. Ben olsam öyle yapardım.»

«Ben kendim işine adamış bir insanım,» dedi Dan.

«Sana evin anahtarını bıraktılar mı, George?»

«Duyduğuma göre işkolikmişsin.»

«Beni önce analiz mi etmen gerekiyor, yoksa anahtarı bırakıp bırakmadıklarını söyleyebilecek misin?»

«Evet, anahtar bende. Ama sana vermenin doğru bir iş olduğu konusunda kararsızım.»

«Bu iş benim işim, George.» t

«Ama ev zaten arandı.»

«Olabilir ama ben aramadım. Haydi, George, neden zorlaştırıyorsun her şeyi?»

Padrakis isteksiz bir tavırla ceplerinde Ned Rink'in ev anahtarını aramaya başladı. «Mondale seni görmeyi gerçekten çok istiyor,» dedi.

Dan başını salladı. «Sohbette üstüme yoktur da ondan,» dedi.

Padrakis anahtarı buldu ama hemen Dan'e vermedi. «Bütün gün seni yakalamaya çalıştı.»

«Bir de kendine dedektif diyor, ha?» Dan anahtarı almak için elini uzatmıştı.

«Bütün gün seni aradı durdu. Şen ise söz verdiğin gibi Merkeze döneceğine kalkıp buraya geldin... ve ben de anahtarı sana veriyorum... duyduğunda hiç hoşuna gitmeyecek.»

Dan içini çekti. «Anahtarı vermeyi reddetsen, ben de camlardan birini kırarak eve girmek zorunda kalsam, sence daha mı çok hoşuna gider?»

«Öyle bir şey yapamazsın.»

«Camlardan birini seç.»

Sonunda Padrakis anahtarı ona verdi. Dan kaldırım boyunca yürüdü, bahçe kapısından içeri girdi, ön kapıya doğru ilerledi. Bütün bunları yaparken zayıf dizine yüklenmemeye çalışıyordu. Yağmur yağmaya devam edecekti. Bunu dizi de biliyordu. Kapının kilidini açıp içeri girdi.

K1Kendini küçük bir holde bulmuştu. Sağ tarafındaki salon, sokak lambalarından içeriye sızan solgun, grimsi ışık dışında, karanlıktı. Solda, ince uzun koridorun dibine doğru bir yerde, bir çalışma odasının ya da yatak odasının ışığı yanıyordu. Dan caddedeyken ışığı görememişti. Wexlersh'le Manuello herhalde evi aramayı bitirdikten sonra elektrik düğmesini açık bırakmış olmalıydılar. Tam onlara göre bir hareketti bu. İkisi de sakar ve dikkatsizdi.

Dan holün ışığını yaktı, sağ tarafındaki karanlık alana ilerledi, bir lamba bulup yaktı ve ilk önce salona göz attı. Gördükleri şaşırtıcıydı. Burası mütevazı bir mahallede, mütevazı bir evdi una içi sanki Rockefeller'lerden birinin gizli sığınağı gibi döşenmişti. Salonun orta yerine son derece göz alıcı, dört metreye dört metre boyunda, hemen hemen on santim kalınlığında, koskocaman bir Çin halısı yayılmıştı. Halının üzeri renkli ejderha ve vişne goncası desenleriyle kaplıydı. On dokuzuncu yüzyıl ortalarım n Fransız sitili koltuk takımlarının bacakları ve ayakları elle uyularak biçimlendirilmişti. Koltuklara uygun stilde, krem rengi kumaşla kaplı kanepe, yerdeki halının desensiz kısımlarının rengiyle tam bir uyum içindeydi. İki bronz lambanın ayaklarındaki işlemeler gerçekten dikkat çekiciydi. Üst taraflarındaki Strauss kristallerin pırıltısı ise görülmeye değerdi. Dan ömründe bu salonun ortasında duran sehpa gibi bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Bir kere, çok büyük bir masaydı. Tümüyle bronz ve bakır karışımından yapılmış gibi görünüyordu. Masanın yüzeyine sanatsal bir Uzakdoğu manzarası işlenmişti. üst kısımdaki oymalar ve işlemeler yanlara doğru eğimleniyor, pasağı inerek masanın bacaklarını oluşturuyordu. Bu yüzden koskoca mobilya bir tek parçadan oyularak biçimlendirilmiş gibi görünmekteydi. Duvarlara, her biri süslü püslü çerçeveler içine yerleştirilmiş peyzajlar asılmıştı. Resimlerin tümü ünlü ustaların elinden çıkmışa benziyordu. Karşıdaki köşeye

yerleştirilmiş antika bir Fransız etajer, vazo, kâse ve bardaklardan oluşan nadide bir kristal koleksiyonuyla tıka basa doluydu. Parçaların hepsi de birbirinden güzel ve değerliydi. Yalnızca salondaki eşyalar bile mütevazı görünüşlü evin kendisinden daha değerliydi. Belli ki Ned Rink'in kiralık katil olarak kazancı oldukça iyiydi. Ayrıca parasını neye yatıracağını da iyi biliyordu. Eğer en iyi mahallelerden birinde büyük bir ev almış olsa, vergi dairesi ergeç uyanır, ensesine yapışır, bunca parayı nereden bulduğunu sorardı. Ama burada, mütevazı koşullar altında yaşıyormuş gibi göründüğü halde, her türlü lüksün tadını çıkarabilmekteydi.

Dan, Rink'i bu salonun içinde gözünün önüne getirmeye çalıştı. Adam kısa boylu ve son derece çirkindi. Rink'in çevresini güzel şeylerle doldurmak istemesini anlıyordu Dan. Yine de, bu odada oturduğunda, doğum günü pastasının üzerine tırmanmış bir hamamböceğinden farklı olamazdı. Dan salonda hiç ayna bulunmadığını da farketti. Sonra holde de ayna görmediğini hatırladı. Belki de evde, banyonun dışında hiçbir yerde ayna yoktu.

Hayranlık içinde tekrar koridora döndü, evin geri kalan kısımlarına da göz atmaya karar vererek Wexlersh'le Manuello' nun ışığını yanık bıraktıkları odaya doğruldu. Tam odanın kapısından içeri girdiği sırada, belki de ışığı yanık bırakanların Wexlersh'le Manuello olmayabileceği geldi aklına. Belki de şu anda evde biri daha vardı. Belki ön kapıyı gözetleyen George Padrakis'e rağmen görünmeden içeriye süzülmeyi başarmıştı. Kapıdan girdiği sırada gözünün ucuyla bir hareket farketti ama çok geç kalmıştı. Döndüğünde kendisine doğru savrulan tabancanın kabzasını ancak seçebildi.

O tarafa doğru dönmekte olduğu için de darbeyi kafatasının yan kısmına değil, alnının tam ortasına yedi.

Yere düştü. Hızla.

Tepedeki ışık söndü.

Kafatası sanki ezilmiş ve parçalanmıştı ama Dan kendinden geçmemişti.

Yakınında bir hareket sezdi, kendisine saldıran kişinin yanından geçerek kapıya doğru ilerlemekte olduğunu farketti. Holün ışığı hâlâ yanıyordu ama Dan'in görüşü bulanıklaşmıştı. görebildiği tek şey, holden parlayan ışık yüzünden silüetleşmiş ve şekilsizleşmiş bir insan vücuduydu. Siluet aynı zamanda yukarı aşağı kayıyormuş gibi görünüyor, daireler çizerek dönüyordu. Tıpkı atlı karıncaya binmiş biri gibi diye düşünen Dan, bayılmamak için bilincine dört elle sarılmak zorunda olduğunu hissetti. Kendini yattığı yerde ileri doğru itti, başındaki ağrı şimşekler çakarak omuzlarından sırtına doğru yayılırken acıyla yüzünü buruşturarak soluk almaya çalıştı ve kaçan saldırganı pantolonunun paçasından yakaladı. Parmaklarının arasındaki kumaşa olanca gücüyle asıldı.

Yabancı sendeledi, kapının pervazına çarptı, yüksek sesle, Lanet olsun!» diye söylendi. Dan asılmaya devam etti.

Yabancı küfrederek onun omzuna bir tekme attı. Sonra bir tane daha.

Dan artık adamın bacağına iki eliyle birden sarılmış, tüm gücüyle onu yere çekmeye çalışıyordu.

Başında bir ağrı hissetti, adamın bacağını tutan parmakları gevşedi.

Görüşü biraz daha bulanıklaştı, ışık daha da solar gibi oldu. Gözleri fena halde batıyordu. Bilincini alt ve üst çenesinin arasında ısırarak tutmaya çalışıyormuş gibi dişlerini gıcırdattı. Holün solgun ışığında

hâlâ siyah bir karaltı gibi görünen yabancı eğilip, tabancasının kabzasını Dan'in omzuna, sonra sırtının ortasına, sonra bir kez daha omzuna indirdi.

Gözlerini açarak görüşünü berraklaştırmaya, yanma duygusunu azaltmaya çalışan Dan, adamın bacağını bıraktı ama sağlam kalan sol elini yukarı doğru savurarak boğazına ya da yüzüne ulaşmaya çalıştı. Eline bir kulak geldi, Dan tüm gücüyle kulağa asıldı.

Yabancı inledi.

Dan'in eli kanayan kulaktan aşağı parmaklarını adamın gömleğinin yakasına taktı. Yabancı Dan'in kolunu yumrukladı, ondan kurtulmaya çalıştı, kurtulamadı.

Dan'in sağ kolundaki uyuşukluk biraz azalır gibi olmuştu. O eline dayanarak kendini yukarı itti, düşmanın gömlek yakasına takmış olduğu parmaklarıyla da çekti. Böylelikle dizlerinin üstüne yükselmeyi, hattâ bir ayağını yere basmayı başardı. Bir hamleyle adamı geriye, hole doğru itti. İkisi birbirinin etrafında dönerek birkaç sarsak adım attılar. Dans etmeyi bilmeyen bir çifte benziyorlardı. Sonunda ikisi birlikte yere düştüler. Bu kez Dan üstte kalmayı başarmıştı ama saldırganın nasıl biri olduğunu hâlâ göremiyordu. Görüşü bir türlü netleşmiyor, holün ışığı da olması gerektiğinden daha loş görünüyordu. Gözleri, içlerinde asit varmış gibi yanmaktaydı. Alnından akan kanlar ve ter damlaları dolmuş olmalıydı gözlerine.

Elini paltosunun koynuna sokup omzundaki askılıktan Özel Polis .38'liğini çıkardı. Ama ne yazık ki saldırganın eline doğru savurduğu yumruğu zamanında göremedi, eğilerek darbeden kaçmayı başaramadı. Sert bir şey eklemlerine çarptı, tabanca elinden uçtu.

Birbirlerini etkisiz hale getirmeye çalışarak duvara doğru yuvarlandılar. Dan sağlam dizini yabancının bacakları arasına indirmeye uğraşıyor, ama adam buna izin vermiyordu. Daha da kötüsü, durmadan Dan'in öbür dizine darbeler ve tekmeler indirmekteydi. Dan'in en zayıf noktasıydı o diz. Yayılarak ilerleyen korkunç bir acı dalgası kalçasına yükseldi, sonra beline dolanarak midesine girdi. Sakat dizine aldığı bir darbe, bacak arasına yiyeceği bir tekme kadar etkiliydi. Bütün gücü kesilir gibi oldu, adamı bırakmasına ramak kaldı.

Neredeyse bırakacaktı.

Adam üste çıktı, vücudunu çekiştirerek kurtarmaya, mutfağa doğru ilerlemeye çalıştı ama Dan bu kez de onun ceketine yapışmıştı. Adam emekledi, Dan ise yarı emekler, yarı sürüklenir pozda peşinden gitti. Eğer canları acıyor olmasa, kilometrelerce koşmuş atlar gibi solumasalar, o andaki halleri komik bile görünebilirdi. Ama her ikisi de son derece ciddiydi.

Gözleri kararan, her şeyi daha da bulanık görmeye başlayan Dan son bir umutsuz çabayla kendini ileri ve yukarı doğru itti, adamla aynı hizaya gelmeye, sonra da onu altına almaya çalıştı. Ama belli ki yabancı da en iyi savunmanın etkili bir saldırı olduğuna karar vermişti. Kaçmaya çalışmaktan vazgeçti, geri dönüp Dan'in üstüne geldi. Öyle hızlı ve öfkeli küfrediyordu ki, ağzından tükürükler saçılmaktaydı. Yumruk atmaya başladığında Dan onun bir an için dört ya da beş kolu olduğunu sandı. Koridor boyunca birkaç adım geriye doğru yuvarlandılar. Sonunda durduklarında yabancı yine üstteydi.

Sert ve soğuk bir cisim Dan'in dişlerine dayandı. Dan biliyordu onun ne olduğunu. Tabancanın buz gibi namlusuydu.

«Artık kes bu saçmalığı!» diye bağırdı yabancı. Soğuk maden dişlerinin üzerinde titreşirken Dan, «Beni öldürecek olsan daha önce öldürürdün,» dedi.

«Şansını zorla bakalım,» dedi yabancı. Sesi öyle öfkeliydi ki, gerçekten isteyip istemediğini düşünmeden tetiği çekmeye hazır gibiydi.

Dan öfkeyle gözlerini kırpıştırarak bakışlarındaki bulanıklıktan kurtulmaya çalıştı ama pek başarılı olamadı. Görebildiği tek şey suratına yapıştırılmış tabancanın belki bir top namlusu kadar büyük ve bulanık namlusuydu. Tabancanın gerisindeki adamı da görebiliyordu ama yalnızca kaba hatlarıyla. Koridorun tavanındaki ışık itoğlunun tam arkasında ve tepesindeydi. Bu yüzden suratı gölgelerin içinde kalıyor, bir tek sol kulağının garip bir şekilde sarktığı görünüyordu. Kan damlamaktaydı o kulaktan.

Dan kendi kirpiklerinin de akan kanlar yüzünden yapış yapış olduğunu farketti. Kan damlaları şu anda bile, hızla akan tuzlu ter ırmaklarına karışarak gözlerine dolmaktaydı. Bu durum tıpkı tahmin ettiği gibi, bakışlarını bir türlü netleştire memesine neden oluyordu. Mücadele etmekten vazgeçti.

«Lanet olası... itoğlu... bıraksana... beni!» diye söylendi yabancı. Dan'in üstüne diz çökmüş, soluk soluğa konuşmaya çalışıyordu. Sanki sözcükler manyetik maden parçalarıyla da, belli bir güç harcamazsa onları ağzından çıkarması mümkün olmuyordu.

Dan ellerim çekerek,«Pekâlâ,» dedi.

«Sen deli misin, be adam?»

«Tamam,» dedi Dan.

«Lanet olası, kulağımı koparıyordun neredeyse!»

«Anladık. Tamam.»

«Ne zaman yere serilmen gerektiğini bilmez misin sen, aptal herif?»

«Şimdi mi?» diye sordu Dan. «Evet ya, şimdi!»

«Pekâlâ.»

Yabancı ağırlığını geriye verdi. Tabancayı hâlâ Dan'e doğru tutuyordu ama namlu artık dişlerine dayalı değildi. Kısa bir süre boyunca yorgun argın Dan'i inceledikten sonra ayağa kalktı. Bacaklarının titrediği belliydi.

Dan artık onu daha iyi görebiliyordu ama bunun da pek önemi yoktu. Onu daha önce gördüğünü hiç hatırlamıyordu.

Adam geriye, mutfağa doğru çekildi. Bir eliyle tabancayı, öbür eliyle kanayan kulağını tutuyordu. Düşmanın ateş edeceğinden korktuğu için kıpırdamaya cesaret edemeyen Dan koridorda sırtüstü, savunmasız durumda yatmaktaydı. Başı hafif dik duruyor, alnından boşalan kanlar gözlerine doluşuyordu. Kan kokusu alıyor, kan tadı alıyor, kalbi gümbür gümbür çarpıyordu. Sonuna kadar gitmek, şansını zorlamak istiyordu. Tabancaya rağmen adamın üstüne atılmamak için kendini güç tutuyor, duygularını kontrol altına almaya çalışıyordu. Adamın kaçışını seyretmekten başka bir şey yapamayacaktı. Deli ediyordu bu durum onu.

Yabancı kapısı açık duran mutfağa vardı, geri geri kapıdan geçti, bir an durakladı, sonra arkasını döndü ve koşarak uzaklaştı.

Dan de kendi tabancasına doğru atıldı. Tabanca tuzağa düşürüldüğü odanın kapı eşiğinde, yerdeydi. Onu eline aldı, sendeleyerek ayağa kalktı, acı bombası sakat dizinin içinde patla dığında dayanamayıp

bağırdı. Nasılsa acıyı beyninin içinde küçük bir kutuya hapsetmeyi başardı, kutunun kapağını kilitleyerek mutfağa doğru atıldı. Evin arka kapısına varıp serin gece havasına çıktığında yabancı çoktan gözden kaybolmuştu. Kırmızı çitin hangi tarafından atladığını tahmin etmek mümkün değildi.

Dan, Rink'in banyosunda yüzünü yıkadı. Alnı çürümüş ve fena halde patlamıştı.

Bakışlarını yeniden odaklayabiliyordu. Başı uzun bir süre boyunca demirci örsü gibi kullanılmıştı sanki. Ama Dan yine de beyin sarsıntısı geçirmediğinden emindi.

Ağrıyan tek yeri başı değildi. Boynu, omuzları, sırtı ve sol dizi zonkluyor, sızlıyordu. Musluğun üzerindeki ilaç dolabında bir paket sargı bezi buldu, bezi alnına kompres yapmak için kullandıktan sonra bir kenara bıraktı.

Dolapta biraz Bactine de buldu, alnındaki açık yaraya, sıyrılmış deriye sıktı. Melhemi özenle yaranın üstüne yaydı, biraz bekledi, sonra bir miktar daha sıktı. Sargı bezini alıp sağ eliyle sıkı sıkı abıma bastırdı. Kanamayı tümüyle durdurmayı umuyordu. Bu arada eve de bir göz atacaktı.

Tuzağa düşürüldüğü odaya girerek ışığı yaktı. Burası bir çalışma odasıydı. Belki salon kadar şık döşenmemişti ama içindeki mobilyalar en az salondakiler kadar pahalıydı. Duvarlardan biri tümüyle kitap raflarına ayrılmıştı. Rafların arasında, özel hazırlanmış oyuğa monte edilmiş bir televizyon ve video vardı. Rafların yansını kitaplar doldurmuştu, diğer yarısı ise video kasetleri.

Önce kasetlere baktı, bazılarının adlarını tanıdı: Gümüş Kırbaç, Abbott ve Castello filmlerinin tümü, Tootsie, Hoşçakal, Bebek, Şike,

birkaç tane Charlie Chaplin filmi ve iki adet Marx Brothers kaseti. Normal filmlerin hepsi komedi türündeydi. Demek ki profesyonel bir katil bile, insanların beyinlerini dağıtıp durduğu yorucu bir iş gününden sonra evine döndüğünde biraz gülmeye ihtiyaç duyabiliyordu. Ama raflardaki film kasetlerinin çoğunluğunu komediler oluşturmuyordu. Bu filmlerin çoğu pornoydu. Debiie, Dallas'ı Beceriyor, Derin Gırtlak gibi adları vardı. Aşağı yukarı üç yüz kadar porno film olmalıydı koleksiyonda.

Kitaplar daha ilginçti, çünkü belli ki deminki yabancı da onlarla ilgilenmişti. Kitaplığın önünde, yerde karton bir kutu duruyordu.

Raflardan seçilerek alınmış birkaç kitap kutunun içine dizilmişti. Dan önde raflara göz gezdirdi, kitapların tümünün doğaüstü güçlerle, bu konunun bir dalı ya da belli bir alanıyla ilgili bilimsel araştırma ve incelemeler olduğunu gördü. Bu kitapların arasında bir tek roman yoktu. Sargı bezini bir eliyle alnına bastırmaya devam ederek karton kutunun içindeki yedi kitabı elden geçirdi. Kitapların hepsi de aynı yazar tarafından yazılmıştı. Albert Uhlander. Uhlander mi?

Ceketinin iç cebine uzanıp, önceki gece Studio City'deki evden aldığı küçük adres defterini çıkardı. Dylan McCaffrey'nin defteriydi bu.

Sayfaları birer birer çevirip 'U' harfine geldiğinde, sayfanın tepesinde bir tek isim gördü. Uhlander. Demek ki doğaüstü güçlere ilgi duyan McCaffrey, Uhlander'i tanıyordu. Yine doğaüstü garipliklerle ilgilenen Rink, Uhlander' in en azından kitaplarını okuyor, hattâ belki o da onu tanıyordu. Artık McCaffrey ile Ned Rink arasında bir bağlantı vardı. Ama acaba ikisi aynı taraftan mıydı, yoksa birbirine düşman mıydı?

Ayrıca, bilinmeyen güçlerle ne ilgileri vardı?

Düşünceleri baş döndürücü bir hızla akıp gidiyordu. Kafası karmakarışıktı. Ama bu karışıklığın başına yediği darbelerle ilgisi yoktu. Her neyse, Uhlander neler döndüğünü anlamak için bir anahtar olabilirdi. Eve gizlice giren adam yalnızca onun kitaplarını ayırıp götürmek istemiş, Uhlander'in olaylarla bağlantısını gizlemeye çalışmıştı.

Dan sargı bezini alnına bastırarak çalışma odasından çıktı. Başındaki acı elektrik akımı gibi sargı bezinden eline geçiyor, oradan koluna, sağ omzundan sırtının ortasına ve sol omzuna ilerliyor, ensesine yükselerek yüzünün yan kısmını kaplıyor, tekrar alnına dönerek devreyi tamamlıyordu. Tabii bir devre bittiği anda yenisi başlıyordu. Sakat sol dizine yüklenmemeye çalışarak, tek elini kullanarak araştırmasına devam etti. Kendini iri ve sakat bir ayı gibi hissetmekteydi. Evin geri kalan kısmını âdet yerini bulsun diye.üstünkörü gözden geçirdi ama ilginç bir şey bulamadı. Rink kiralık katildi. Kiralık katiller polis araştırmalarına yardımcı olmak için küçük adres defterleri bulundurmaz, yaptıkları işlerin kaydını tutmazlardı.

Tekrar banyoya girip alnındaki sargı bezini kaldırdı, kanamanın gerçekten kesilmiş olduğunu gördü.

Berbat görünüyordu ama bunda şaşılacak bir şey yoktu. Zaten o da kendini berbat hissediyordu.

Dan kolunun altında küçük kitap kutusunu taşıyarak topallaya topallaya kaldırıma çıktığında, George Padrakis hâlâ işaretsiz arabasının içinde, direksiyonun başındaydı. Penceresini yarıya kadar açmış, karanlıkta oturuyordu. Dan'i görünce pencereyi sonuna kadar açtı. «Biraz önce Merkezle konuştum,» dedi. «Mondale diyor ki... Hey, ne oldu alnına?» Dan ona evde karşılaştığı adamı anlattı. Padrakis kapıyı açıp arabadan indi. Perry Como'ya benzemekle ve

onun gibi konuşmakla kalmıyor, üstelik tıpkı Perry Como gibi hareket ediyordu. Vücudunun hareketleri tembel ve rahattı. Kendisinin farkına varmadığı bir zerafeti yansıtıyordu. Elini paltosunun koynuna sokup tabancasını çekerken bile, yine sakin ve rahattı.

Padrakis, Rink'in evine doğru bir adım atarken Dan, «Adam çoktan gitti,» dedi. «Boşuna zahmet etme.»

«Ama nasıl girdi oraya?»

«Arka taraftan.»

«Bu cadde çok sessizdi. Benim de pencerem açıktı,» diye karşı çıktı Padrakis. «Cam kırılsa ya da ona benzer bir şey olsa, kesinlikle duyardım.»

«Ben kırılmış cam görmedim,» dedi Dan.

«Mutfak kapısını anahtarla açarak girmiş olmalı.»

«Lanet olsun, bunun suçunu bana yükleyemezler,» dedi Padrakis. Tabancasını tekrar kılıfına yerleştiriyordu. «Aynı anda iki yerde birden bulunamam. Eğer evin arkasının da gözetlenmesini istiyorlarsa, buraya iki adam yollamaları gerekirdi. Sana saldıran herifi iyice gördün mü bari?»

Dan, Padrakis'ten aldığı, anahtarı geri verirken, «Pek iyi gördüğümü söyleyemem,» dedi. «Ama kulağı yarı kopmuş birini görürsen, bil ki karşındaki o.»

«Ne?»

«Neredeyse kulağını koparıyordum.» «Neden yaptın bunu?»

Dan sabırsızlanarak, «Çünkü beynimi dağıtmaya çalışıyordu,» dedi. «Ayrıca ben matador gibiyimdir, eve mutlaka bir zafer anısıyla dönmeye çalışırım. Bu herifin de kuyruğu olmadığına göre...»

Padrakis yüzünde şaşkın bir ifadeyle ona bakıyordu.

Dev bir kamyon köşeyi döndü, motorunu kükreterek ilerledi, sonra bir dinazor gibi uzaklaştı.

Dan'in kolunun altındaki kutuya kaşlarını çatarak bakan Padrakis motorun gürültüsünü bastırmak için avazı çıktığı kadar bağırarak, «Ne var o kutuda?» diye sordu.

«Kitaplar var. İnsanı hem eğlendirmek, hem de bazı konularda eğitmek için hazırlanmış soru cevap kâğıtları var. Şimdi gelelim şu telsiz meselesine. Mondale ne istiyormuş?»

«O kitapları yanında mı götüreceksin?»

«Evet.»

«Bunu yapabileceğinden emin değilim.»

«Üzülme, beceririm, o kadar ağır değil. Mondale ne istiyormuş, anlatsana.»

Padrakis, Dan'in kolunun altındaki kutuya mutsuz mutsuz baktı, bataklıklarda yaşayan tarih öncesi yaratıklar gibi ses çıkaran kamyonun geçip gitmesini, içine gömüldükleri egzos dumanlarının dağılmasını bekledi. Ortalık yine sakinleştikten sonra, «Burada olduğunu haber vermek için Mondale'i aradım,» dedi. «Ventura'daki Pentagram Simgesi dükkânına doğru yola çıkmak üzereydi. Seninle orada buluşmak istiyor.»

«Pentagram Simgesi de ne demek oluyor?» Padrakis hâlâ çatık kaşlarla kitap kutusuna bakmayı sürdürerek, «Galiba kitapçı dükkânı gibi bir yer,» dedi. «Adamı orada öldürmüşler.»

«Hangi adamı?»

«Galiba dükkânın sahibiymiş. Adı Scaldone. Mondale cesedin Studio City'deki cesetlere benzediğini söylüyor.»

«Al başına belâyı,» diye söylendi Dan. Morumsu siyah gölgelerin içinden kaldırım boyunca kendi arabasına doğru yürüdü.

Padrakis peşinden geliyordu.

«Sen de okur musun, George?»

«... o kitaplar ölmüş bir adamın malı...»

«Elime iyi bir kitap alıp köşeye kıvrılmaktan daha zevkli şey düşünemiyorum.»

«...burası herkesin önüne gelen kanıtları arabasına doldu it rup canının istediği yere götürebileceği bir pazar yeri değil...»

Dan kutuyu arabanın kenarına dayayarak dengeledi, bagajı açtı, içeri koydu. «'İyi kitaplar okumayan adamın, onları okuyamayan adama göre hiçbir üstünlüğü yoktur.' Bunu Mark Twain söylemiş, George.»

«O yüzden de, ölenin ailesinden biri bulunup onayı alınıncaya kadar bence kesinlikle doğru değil bu...»

Dan bagajın kapağını çarparak kapattı.

«'Kitaplardaki hazine, korsanların Define Adasına gömdükleri hazineden çok daha büyük ve değerlidir. Walt Disney. Bu sözlerinde de çok haklıymış, George. Daha fazla okumalısın.»

«'Kitaplar cansız kâğıt yığınları gibi görünürlerse de gerçekte raflarda yaşayan hayat dolu beyinlerdir.' Gilbert Highet.» Padrakis'in omzuna pat pat vurdu. «Daralmış ufuklarını genişlet, George. Bu korkunç ve karanlık dedektif hayatına biraz renk kat. Oku, George, oku!»

Dan arabasına bindi, kapıyı kapattı ve motoru çalıştırdı. Padrakis kaşlarını çatmış, pencereden ona bakıyordu. Dan uzaklaşırken ona el salladı.

Köşeyi dönüp birkaç blok boyunca ilerledikten sonra arabayı kaldırımın kenarına çekti, Dylan McCaffrey'in adres defterini çıkardı. 'S' sayfasında Joseph Scaldone'un adını buldu. İsmin yanına 'Pentagram' kelimesi, bir telefon numarası, ve Ventura'da bir adres yazılmıştı. Studio City'deki cinayetlerin, Ned Rink'in ölümünün ve şimdi de Scaldone olayının birbiriyle bağlantılı olduğu hemen hemen kesin gibiydi. Olay bir temizlik harekâtına çok fazla benzemeye başlamıştı. Birileri garip ve anlaşılmaz bir komployu gizli tutabilmek için, bu işe karışmış herkesi bir an önce ortadan kaldırmaya çalışıyordu sanki. Eninde sonunda Melanie McCafrey'i de ya öldürecek... ya da annesinden kaçıracaklardı. Eğer rüzü olmayan bu düşmanlar kızı bir kere daha ellerine geçirirlerse, Melanie sonsuza kadar kaybolur, ikinci bir kez kurtulacak kadar şansı olmazdı.

Saat yediyi beş geçtiğinde, Laura mutfakta Melanie, Earl ve kendisi için akşam yemeği hazırlamaktaydı. Ocağın üzerinde kocaman bir tencere dolusu su kaynamayı bekliyor, bu arada daha küçük kaplarda spagetti sosu ve köfteler ısınıyordu. Mutfaktaki kokular insanın ağzını sulandıracak türdendi: sarımsak, soğan, domates ve peynir kokuları birbirine karışmaktaydı. Laura birkaç siyah zeytin yıkadı, onları da büyük kapta hazırladığı salatanın içine kattı.

Melanie masada oturuyor, hiç kıpırdamadan ve ses çıkarmadan ellerine bakıyordu. Elleri kucağında birleşmişti. Gözleri kapalıydı. Uyuyor olabilirdi ama belki de yalnızca ona ait olan o gizli ve özel dünyaya çekilmişti. O anda nerede olduğunu tahmin etmek mümkün değildi.

Laura altı yıldan beri ilk defa kızı için yemek hazırlamaktaydı. Melanie'nin yürek parçalayan hali bile bu değerli ânı tümüyle bozamıyordu. Laura kendini tam bir anne ve ev kadını gibi hissetmekteydi. Oysa bu duyguları çok uzun bir süredir unutmuştu, annelik duygusunun, mesleğindeki başarılarının tümünden daha doyurucu ve önemli olduğunu bir kere daha hissediyordu.

Earl tabakları, bardakları, çatal bıçakları ve peçeteleri masaya taşıdı, sofrayı kurdu. Sonra masanın öbür tarafına, Melanie'nin karşısına geçip oturdu. Gömleğinin kollarını sıvamış, ama tabanca askılığını çıkarmamıştı. Gazeteyi inceliyor, şaşırtıcı bir haber gördüğünde ya da dedikodu sütunlarında komik bir şeye rastladığında yüksek sesle Laura'ya da okuyordu.

Pepper buzdolabının yanındaki köşeye rahatça kıvrılıp yatmış, motordan gelen mırıltılı titreşimlerin zevkini çıkarmaktaydı. Mutfak tezgâhlarına ve masaya çıkmaması gerektiğini bilir, mutfaktan tümüyle dışarı kovalanmamak için genellikle hiç sesini çıkarmaz, uslu uslu otururdu. Buna rağmen birdenbire bir çığlık atarak ayağa fırladı. Sırtı kavislenmiş, tüyleri kabarmıştı. Gözlerini vahşi vahşi açarak etrafına bakındı, ağzından salyaları damladı.

Earl gazetesini elinden bırakarak, «Ne oluyor, kedicik?» diye sordu.

Laura salatayı doğramakta olduğu kesme tahtasından başını kaldırdığında Pepper'in anlamsız bir paniğe kapılmış olduğunu gördü.

Hayvanın kulakları kafatasına yapışıp yamyassı olmuş, dudakları geriye çekilmiş, incecik, çarpık çurpuk dişleri ortaya çıkmıştı. «Pepper, ne oluyor sana?» Kedinin kapıldığı dehşet yüzünden yuvalarından uğramak üzere olan gözleri bir an için Laura'ya takıldı. Bu gözler uysal bir ev kedisinin gözlerine hiç benzemiyordu. Bakışları vahşileşmiş, çılgınlaşmıştı.

«Pepper...»

Kedi sindiği köşeden ok gibi fırladı, öfke, korku ya da ikisinin karışımı bir çığlık atarak dolaplara doğru atıldı, sonra sanki o tarafta korkunç bir yaratıkla karşılaşmış gibi birden durdu ve musluğa doğruldu. Vahşi yerlilerin savaş çığlıklarına benzer bir çığlık daha atarak durdu, tekrar yön değiştirdi.

yer karolarını kazıyor, fıkırdıyordu. Beş altı kere olduğu yerde dönerek kendi kuyruğunu kovalıyormuş gibi göründü. Ağzından salyalar saçılıyor, dişleri birbirine çarpıyordu. Birdenbire sanki bir darbe yemiş gibi havaya yükseldi, ön pençelerini ve arka ayaklarını kıvırıp bükerek, havayı tırmalayarak garip bir dansa başladı. Sonra birden dört ayağı üstünde yere çarptı ve daha ayakları yere değerken koşmaya başladı. Canını kurtarmaya çalışıyormuş gibi masanın altına, iskemlelerin arasına daldı, sonra da mutfak kapısından fırlayıp yemek odasında görünmez oldu.

Hayvan inanılmaz bir şov yapmıştı. Laura hayatında böyle bir şey gördüğünü hatırlamıyordu. Melanie kedinin gösterisinden hiç etkilenmemişti. Hâlâ elleri kucağında, başı önünde, oturuyordu. Gözleri kapalıydı.

Earl elindeki gazeteyi bırakmış, oturduğu iskemleden kalkmıştı. Evin başka bir bölümünde Pepper son bir acılı çığlık daha attı, sonra bütün ev sessizliğe gömüldü.

Pentagram Simgesi, Güney California'nın umut ve hülyalarının merkezi olan kalabalık bir alışveriş mahallesinde, ufacık bir dükkândı. Ventura Bulvarının bu kesiminin bir resmi çekilse, ansiklopediye kapitalizm tanımı olarak basılabilirdi. Bir minik dükkân öbür minik dükkâna, bir ufacık restoran öbür ufacık restorana yaslanmış, bu durum böyle bloklar boyunca devam diyordu. Söz konusu ufacık girişimler, her yaştan, her kimselere borç verilir», «Âmerikalılaşmış Nijerya Mutfağı» lokantası, ardından Çin lokantası, ona bitişik Fransız-Çin lokantası, her tür askerî araç gereç satan bir dükkân (silah hariç). Bu girişimcilerin bir kısmı zenginleşiyordu ama bazılarının hiç zenginleşeceği yoktu. Yine de, hepsinin kafası çeşitli hayallerle doluydu. Dan'e göre, akşam karanlığında Ventura Bulvarını aydınlatan şey, tepedeki ışıklar kadar da bu umutlardı.

Pentagram Simgesine bir blok kala arabasını park etti, bir televizyon istasyonunun Görgü Tanığı programını çekmek için dolaşan kamyonetinin yanından yürüyerek geçti, sonra işaretli ve işaretsiz polis arabalarının, morg arabasının yanından ilerledi. Kaldırımda bir kalabalık vardı. Mahallenin meraklıları, babalarının pahalı evlerinde oturmaya devam ederken sokak serserisine benzemeye çalışan punk gençler, sansasyon arayan basın temsilcileri... Gazetecilerin çevreye fıldır fıldır gözlerle bakışları Dan'e hep çakalları düşündürürdü. Kalabalığın arasından kendisine yol açmaya çalışırken Los Angeles Times muhabirinin kaldırıma yanaşan kamyonetten inmekte olduğunu gördü. Dördüncü kanaldaki gece haberleri için çekim yapmakta olan Pete Pepper'in kamera merceğinden kaçmaya çalıştı. Saçları mavi ve yeşile boyanmış yeniyetme bir kızın arkasından

dolaşıp geçerken, giydiği diz boyu siyah çizmelere, kırmızı mini eteğe, üzerinde ölü bebek desenleri bulunan beyaz kazağa bakmadan edemedi. Dükkânın ön cephesine, büyü ve burç simgelerinin amatörce resimleri yapılmıştı.

Tam kapı girişinde üniformalı bir Los Angeles polisi nöbet bekliyor, kimsenin içeri girmesine izin vermiyordu. Dan ona rozetini gösterip geçti. Dükkânın içindeki keşmekeş yabancı bir görünüm sayılmazdı. Dün gece Studio City'de ortalığı parçalayan dev, bir kere daha dünyaya iniş yapmış, bu sefer bu dükkânı kırıp geçirmişti. Yazar kasa, balyozla parçalanmışa benziyordu. Ama pilli devrelerinde hâlâ biraz can kalmıştı. Dijital ekranında bir tek rakam pırıl pırıl parlamaktaydı. Tutarsız bir 6 rakamı. Sanki ölen adamın son sözüydü o rakam. Sanki yazar kasa polislere bir mesaj iletmeye çalışıyordu. Kitap raflarının bazdan parçalanmış, ciltlerin hepsi toz içinde yere yığılmıştı. Ama Pentagram Simgesi'nde satılan tek mal kitap değildi. Yerlere hep renk, biçim ve boyda mumlar, özel fal iskambilleri, yüzlere egzotik pudra ve yağlar da saçılmıştı. İçerde gül, çilek ve ölüm kokusu birbirine karışmaktaydı.

Wexlersh ve Manuello adlı dedektifler, içerde çalışmakta olan parmakizi ekibiyle polislerin arasındaydı. Dan'i daha kapıdan girerken gördüler. Döküntülerin arasından, yüzlerinde birörnek soğuk gülümseme ifadeleriyle ilerlediler. Bu gülümsemeler Dan'e Jaws filmini hatırlattı. Wexlersh'le Manuello da karada gezen köpek balıklarıydı işte. Wexlersh kısa boylu, açık mavi gözlü, teni balmumu renginde bir adamdı. Kış mevsiminde bile California'ya uymayan bir ten rengi vardı.

«Kafana ne oldu?» diye sordu.

«Alçak bir dala tosladım,» dedi Dan.

«Herhalde masum bir sanığı dövüyor, adamın vatandaşlık haklarını ihlâl ediyordun, o da karşı koyma budalalığını «Siz Doğu Vadisinde sanıklara öyle mi davranırsınız?»

Wexlersh sırıtarak, «Belki de sen rozetini gösterdiğin halde beleş numune sunmaya yanaşmayan bir sokak fahişesiydi,» dedi.

«Espri yapmaya kalkışmasan daha iyi olur,» diye terslendi Dan. «Senin mizah anlayışın banyodaki klozetinki kadar.»

Wexlersh hâlâ sırıtmayı sürdürüyordu ama gözlerine zalim bir pırıltı yerleşmişti.

«Haldane, ne tür bir manyakla karşı karşıyayız biz?»

Manuello adına rağmen görünüş olarak İspanyola benzemiyordu. Uzun boylu, sarışın, kare yüzlü bir adamdı. Çenesinin orta yerinde Kirk Douglas gibi gamzesi vardı. «Evet, Haldane, 'i tecrübelerinin erdemini paylaş bizimle.»

Sözü Wexlersh devraldı. «Evet, yetkili sensin. Biz iki sünepe dedektifiz alt tarafı.»

«Bu acayip suça ilişkin gözlemlerini ve kuramlarını bekliyoruz,» diye arkadaşını destekledi Manuello. «Görüşlerini bir an r önce alabilmek için sabırsızlanıyoruz.»

Dan'in rütbesi onlardan daha yüksek olduğu halde böyle itaatsizlik etmekten, onu alaya almaktan çekinmiyorlardı. Dan genellikle Merkeze bağlı çalışırken, onlar Doğu Vadisinin adamlarıydı. Yani Ross Mondale'in köpekleri oldukları için, ne olursa olsun korunacaklarından emin görünüyorlardı.

«Biliyor musunuz, siz ikiniz yanlış meslek seçmişsiniz,» dedi Dan. «Yasayı korumaya çalışacağınıza yasaya karşı gelerek yaşasanız çok daha mutlu olurdunuz.»

«Komik... çok komik,» dedi Wexlersh. «Ama gerçekten, Şef şu âna kadar bazı varsayımlar geliştirmişsindir sen. İnsanları döve döve çilek reçeli haline getiren bu manyak katil nasıl biri sence?»

«Ona bağlı olarak...» diye ekledi Manuello,

«...burada öldürülen manyak kurban nasıl biriydi?»

«Joseph Scaldone mu?» diye sordu Dan. «Bu dükkânı o işletiyordu, değil mi? Ne demek istiyorsunuz manyak demekle?»

«Eh...» diye söze başladı "Wexlersh, «...doğrusunu istersen pek sıradan bir işadamı değildi.»

«Ticaret Odasına asla kabul edilmeyecek bir tipti,» dedi Manuello.

Wexlersh, «Ya da Seçkin Meslekler Odasına,» diye ekledi.

Manuello, «Katıksız bir sapık,» diye fikrini belirtti.

«Siz ikiniz neler saçmalıyorsunuz böyle?» diye sordu Dan.

Yüzünde Peter Benchley'nin su canavarlarınınki kadar sevimli bir sırıtma ifadesi beliren Manuello, «Sence dükkânında böyle şeyler satan biri manyak değil de nedir?» deyip elini paltosunun cebine soktu, zeytinlerin satıldığı kavanozlarla aynı büyüklük ve biçimde bir şişe çıkardı.

Dan ilk bakışta şişenin içinde gerçekten küçük zeytinler olduğunu sandı. Sonra onların zeytin değil, göz olduğunu anladı. Üstelik insan gözü değildi bunlar. Daha küçük, daha garipti, Tanrım! Bazılarının irisleri sarı, bazılarının yeşil, bazılarının portakal rengiydi. Renkleri

farklıydı ama hepsinin şekli aşağı yukarı aynıydı. İnsan ve hayvanlardan birçoğunun gözü gibi yuvarlak biçimli küreler değil, iki yana doğru uzayan, oval biçimli, insanın içini ürperten gözlerdi.

Manuello şişenin üzerindeki etiketi göstererek, «Yılan gözü,» diye açıkladı. Wexlersh de kendi paltosunun cebinden bir şişe çıkarmaktaydı. «Ya buna ne dersin?» diye sordu.

Şişe ağzına kadar gri renkli bir tozla doluydu. Üzerindeki dikkatle daktilo edilmiş etikette YARASA GUANO'su yazılıydı.

«Yarasa kakası,» diye tercüme etti Wexlersh.

«Toz haline getirilmiş yarasa kakası, yılan gözü, kertenkele dili, sarımsak kolyesi, boğa kanı örnekleri, büyü malzemeleri, uğursuzluğu kovalayan sihirli eşyalar,» diye saydı Manuello.

«Buraya bu manyaklıkları almak için ne tür insanlar geliyor sence, Şef?»

Dan bir şey söylemeden Wexlersh, «Cadılar,» diye atıldı.

Manuello, «Cadı olduklarını sananlar,» diye düzeltti.

«Büyücüler,» dedi Wexlersh.

«Büyücü olduklarım sananlar.»

Wexlersh, «Garip insanlar,» diye devam etti . Manuello, «Manyaklar,» diyerek onu düzeltti. Dan, «Ceset nerede?» diye sordu.

Wexlersh parmağıyla dükkânın arka tarafını gösterdi. «Orada, Teksas Katliamı filminde kanlı bir rol kapabilmek için son hazırlıklarını tamamlıyor.»

Dan dükkânın arka tarafına doğrulduğunda Manuello, «Umarım siz Merkez polislerinin mideleri güçlüdür,» dedi.

Wexlersh de, «Sakın oraya girdiğinde kusma,» diye seslendi.

«Evet, yargıç hiçbir mahkemeye üzeri kusmukla kaplı bir kanıtı kabul etmez.»

Dan onları duymazlıktan geldi. Eğer gerçekten kusacak olursa, bu işi Wexlersh ile Manuello'nun üstüne yapmaya kararlıydı. Yerlere saçılmış, üstüne yasemin yağı dökülmüş kitapların üzerinden atlayıp, kızıl renkli, şekilsiz bir et yığınına eğilmiş olan adlî tıp görevlisine doğru yürüdü. Et yığını belli ki Joseph Scaldone'un bir zamanlar canlı olan vücudunun kalıntısıydı.

#

Kedinin insan kulağının duyamayacağı kadar alçak bir ses duyup ve paniğe kapılmış olabileceği varsayımından yola çıkan Earl Benton, evin her odasını dolaştı, pencereleri ve kapıları kontrol etti, dolapların içine, ağır ve büyük mobilyaların arkalarına baktı. Evin içinde kendilerinden başka kimsenin bulunmadığından emin olmaya çalışıyordu. Hiçbir şey bulamadı. Ev güvenliydi.

Pepper'ı salonda buldu. Kedi artık korkmuş görünmüyordu ama biraz yorgun gibiydi; Televizyonun üstünde yatmaktaydı. Earl'ün okşamasına izin verdi, hattâ mırıldanmaya başladı.

«Ne oldu sana, kedicik?» diye sordu Earl.

Bir süre okşandıktan sonra kedi bir bacağını ekranın üzerinden düğmelerin bulunduğu kontrol paneline doğru uzattı. Sanki Earl'den sesli resimli ısıtıcının açma düğmesine dokunmasını rica ediyordu. Böylece soylu kemikleri yattığı yerde biraz ısınabilecekti. Earl televizyonu açmadan mutfağa döndü. Melanie hâlâ masada oturmaktaydı. Bir bitkiden farkı yoktu. Annesi de hâlâ Earl'ün biraz önce bıraktığı yerde, elinde tuttuğu bıçakla durmaktaydı. Ama Earl evi

araştırırken yemek hazırlıklarına devam etmemişti. Mutfağa Earl yerine başka birinin dönebileceğinden korkarak, elinde bıçakla beklemişti.

Earl mutfağa girince rahatlamış göründü, bıçağı bıraktı. «Ne buldun?» diye sordu.

«Hiçbir şey.»

Buzdolabının kapısı birdenbire canlanmış gibi ardına kadar açılıverdi. Dolaptaki şişeler, kavanozlar ve cam rafların üstündeki diğer şeyler zangırdamaya, şangır şungur sesler çıkarmaya başlamıştı.

Birkaç dolap kapağı, sanki görünmeyen eller tarafından çekilmiş gibi ardına kadar açıldı.

Laura soluğunu tuttu.

Earl içgüdüsel bir hareketle omzundaki askılıkta taşıdığı tabancaya uzandı ama ateş edebileceği hiçbir şey yoktu. Kendini aptal gibi hissederek, gittikçe daha fazla telaşa kapılarak, elini tabancanın kabzasından ayırmadan bekledi.

Raflardaki tabak çanak zangır zangır titriyor, birbirine çarpıyordu.

Arka kapının yanındaki duvara asılı takvim, korkulu kanat çırpışma benzer bir ses çıkararak yere düştü.

Onlara bir saat kadar uzun gelen on, on beş saniyeden sonra tabaklar zangırdamaz oldu, dolap kapaklan savrulup durmaktan vazgeçti, buzdolabının içindeki malzemeler duruldu.

«Deprem oldu,» dedi Earl.

Laura McCaffrey kuşkulu bir sesle, «Deprem miydi gerçekten?» diye sordu.

Earl onun ne demek istediğini biliyordu. Sarsıntı fazla şiddetli olmayan bir depreme benziyordu ama... farklıydı depremden. Odadaki havanın baskısı birdenbire yoğunlaşmış, garipleşmişti. Ayrıca ısı öyle ani ve hissedilir bir şekilde düşmüştü ki, bu etkiyi tümüyle buzdolabının açılan kapışma ve oradan gelen soğukluğa bağlamak mümkün değildi. Gerçekten de, sarsıntı kesildiğinde odanın içindeki hava bir anda yeniden ısındı. "Oysa buzdolabının kapağı hâlâ açıktı.

Peki ama deprem değilse neydi bu? Herhalde bir ses bombası olamazdı. Isının düşmesini ve havadaki ağır basıncı açıklamazdı bu. Hayalet de değildi. Zaten Earl hayaletlere inanmazdı. Bu düşünce de nereden çıkmıştı, Tanrı aşkına? Dün gece yatmadan önce videoda Spielberg'in Ölünün Ruhu adlı filmini seyretmişti. Belki de o yüzden aklına böyle saçma bir açıklama gelmişti. Yine de, iyi bir korku filminin kendisini bu kadar etkilemesine şaşırmış, elinin altında gayet mantıklı ve basit bir açıklama hazırken, kalkıp doğaüstü mucizelerle ilgili açıklamalar bulmaya çalışmasına hayret etmişti.

Laura'ya güven vermeye çalışarak, «Yalnızca depremdi,» dedi. Oysa bu konuda derin kuşkuları vardı.

Cesedin dükkân sahibi Joseph Scaldone'a ait olduğuna karar verdiler. Gerçi diş kayıtlarının onayından ya da parmak izi kontrolünden önce tam anlamıyla emin olamayacaklardı ama adamın cüzdanındaki tüm kart ve kayıtlar Scaldone adına düzenlenmişti. Şimdilik kimlik konusunda cüzdana güvenmek zorundaydılar. Scaldoneü tanıyan hiç kimse onun yüzüne bakarak kimliğini belirleyemezdi artık. Zavallının yüzü yok olmuştu. Yara izlerine ya da başka kimlik belirleyici işaretlere dayanarak yola çıkmaları da imkânsızdı. Adamın vücûdu öyle kötü parçalanmış, ezilmiş, dağılmış ve şişmişti ki, tüm eski yara izleri ve doğum işaretleri kanlı kalıntıların

arasında kaybolmuştu. Kırılmış kaburga kemikleri gömlekteki deliklerden dışarı uzanmaktaydı. Birkaç yerinden kırılmış bir başka kemik, hem bacağı, hem. pantolonun kumaşını, delerek dışarı çıkmıştı. Adam tam anlamıyla ezilmiş, pelteye dönmüştü.

Cesetten uzaklaşan Dan, biyolojik saati ciddi kronolojik karışıklığa uğramış gibi görünen bir adamla karşılaştı. Adamın cildi pürüzsüz ve kırışıksızdı. İri iri açılmış gözleri vardı. Yüzüne bakan ancak otuz yaşında olduğunu tahmin ederdi. Oysa kırlaşmaya başlayan saçları elli yaşlarında birine daha uyardı. Yuvarlak ve çökmüş omuzları ise akla emeklileri getiriyordu. İyi dikilmiş koyu lâcivert bir takım elbise, beyaz gömlek giymiş, koyu lâcivert kravat takmış, kravatını bir klips ya da iğneyle tutturacağına, altın bir zincir iliştirmişti. «Sen Haldane misin?» diye sordu.

«Evet, benim.»

«Michael Seames, FBI.»

El sıkıştılar. Seames'in eli soğuk ve hafif nemliydi. Cesetten uzaklaştılar, odanın içindeki karışıklığın nispeten ulaşamadığı bir köşeye ilerlediler.

«Sizinkiler de mi bu işe bulaştı?» diye sordu Dan. Seames, «Sizi dışlıyor değiliz,» diye güvence verdi.

«Biz de bu olayda rol almak istiyoruz. Yalnızca gözlemci olarak... şimdilik. Bu olay üstünde çalışan herkesle konuştum. Onlara söylediğimi sana da söylemek istiyorum. Bana bilgi verin. Gelişmeler ne olursa olsun, ne kadar önemsiz görünürse görünsün, bilgi edinmek istiyorum.»

«İyi ama, FBI'ın bu işe karışmak için ne gibi bir gerekçesi var?»

«Gerekçe mi? Sen kimin tarafındansın, Şef Haldane?»

«Yani hangi federal yasalar ihlâl edildi ki?»

«Bir tür ulusal güvenlik meselesi diyelim.» Seames'in gencecik yüzünün ortasında gözleri öylesine yaşlı, öylesine tarih öncesinden kalma, öylesine dikkatliydi ki, insana dünya yüzünde yapılabilecek tüm hileleri bilen, taş devrinden kalma bir hayvanı hatırlatıyordu.

«Hoffritz Pentagon hesabına çalışıyordu,» dedi Dan.

«Onlar için araştırmalar yapıyordu.»

«Doğru.»

«Öldürüldüğünde hâlâ Savunma Bakanlığı için araştırmalar yapıyor muydu?» «Hayır.»

Ajanın sesi tekdüze, ifadesiz, duygudan ve heyecandan tümüyle uzaktı. Dan onun yalan mı yoksa doğru mu söylediğinden emin olamadı.

«Peki, ya başka araştırma yapıyor muydu?» «Bizim için yapmıyordu,» dedi Seames. «Başka birisi için mi yapıyordu yani? Ruslar için mi?» Seames yine o boş ve anlamsız ses tonuyla, «Bilmiyoruz,» dedi. Doğruyu söylemiyorsa bile, bu ses tonu yalanını rahatlıkla gizlerdi. «Bu yüzden işin içinde olmak istiyoruz. McCaffrey kızıyla birlikte ortadan kaybolduğunda, gerçekten Pentagon'un fon sağladığı bir proje üstünde çalışıyordu. O sıralarda Savunma Bakanlığının isteğiyle konuyu araştırdık ve projesiyle ilgili herhangi değerli bir bilgi kaçırmadığına karar verdik. Bu durumda olay göründüğü gibi olmalıydı..', çocuğun vesayetiyle ilgili, tümüyle kişisel bir anlaşmazlık.» «Belki de öyleydi gerçekten.» «Evet, olabilir,» dedi Seames.

«En azından başlangıçta öyleydi. Ama belli ki McCaffrey bir süre sonra önemli... hattâ belki de tehlikeli bir şeylere bulaştı. Studio City'deki evin gri odasına girince ister istemez bu duyguya kapılıyor insan. Hoffritz'e gelince... McCaffrey'in ortadan kayboluşundan on sekiz ay sonra, Hoffritz uzun süreli bir Pentagon projesini tamamladı ve savunma bölümüyle ilgili yeni bir,iş almak istemediğini belirtti. Bu tür işlerin vicdanını rahatsız etmeye başladığını söyledi. O sıralarda askerî kuvvetler onu fikrini değiştirmesi için ikna etmeye çalıştılar, ama sonunda dediğini kabul etmek zorunda kal«Hakkmda şu ana kadar öğrendiklerimin ışığında, Hoffritz' in bir vicdanı olabileceğine inanmıyorum,» dedi Dan. Seames'in insanın içine işleyen, baykuşa benzeyen gözleri bir an olsun Dan'in gözlerinden ayrılmıyordu. «O konuda haklısın galiba,» dedi. «Hoffritz yeni projelerde çalışmayı reddettiğinde, Savunma Bakanlığı bizden onun birdenbire dünya barışma yönelmesinin nedenlerini incelememizi istemedi. Verdiği nedenleri olduğu gibi kabul ettiler ve derinine inmediler. Ama bugün Willy Hoffritz'in geçmişini daha yakından incelediğimde görüyorum ki, Pentagon fonlarının desteklediği projeler için çalışmayı reddedişinin nedeni başkaymış. Beklenmedik zamanlarda habersiz yapılan, ama hiç aksamayan güvenlik soruşturmalarına hedef olmak istemiyormuş artık. İnsanların kendisini gözlemeleri canını sıkıyor. Kendine ait bir proje için gözlerden ve dikkatlerden uzak olmaya ihtiyacı var.»

«Projesi de dokuz yaşında bir kız çocuğuna işkence etmek,» dedi Dan.

«Evet. Birkaç saat önce Studio City'deki evdeydim. Çevreye bir göz attım. Gerçekten berbat.» "Yüzündeki ve gözlerindeki ifade sesinin beğenmez ve ayıplar tonuna hiç uymuyordu. Gözlerine bakan, Seames'in gri odayı itici değil, son derece çekici ve ilginç bulduğunu sanırdı.

«Sence neden o âletleri kullanarak Melanie McCaffrey'e eziyet ediyorlardı?»

Seames, «Bilmiyorum,» dedi. Ama yüzündeki masumiyet ifadesi hesaplanmış görünüyordu.

«Ne gibi bir etki elde etmeye çalışıyorlardı?»

«Bilmiyorum.»

«O evde yaptıkları deneyler yalnızca davranış geliştirme incelemeleriyle ilgili değildi.» Seames omuzlarım kaldırdı.

«Onlar beyin yıkamanın, tüm zihin kontrolünü ele geçirmenin... ya da daha başka... daha kötü bir şeyin peşindeydiler,» dedi Dan.

Seames sıkılmış göründü, gözlerinin Dan'den uzağa kaymasına izin verdi, Bilimsel Soruşturma Bölümü teknisyenlerinin karmakarışık, kan içindeki odada çalışmalarını izledi.

«Ama neden?» diye sordu Dan.

Seames bu kez sabırsız bir sesle, «Bilmiyorum,» dedi. «Ben yalnızca...»

«Sen bu manyakça projeyi kimin finanse ettiğini bir an önce bulabilmek için deli oluyorsun,» dedi Dan.

«Öyle de denebilir, çünkü gerçekten çılgın bir durumla karşı karşıyayız.»

«O zaman neler döndüğüne dair bazı fikirlerin olmalı. Telâşa kapılmana neden olan bir şeyler biliyorsun.»

Seames öfkeli bir sesle, «Tanrı aşkına, Haldane,» dedi. Öfkesi bile hesaplanmış, yönlendirilmişti.

«Cesetlerin durumunu gördün. Geçmişte Pentagon desteğiyle çalışan, önde gelen bilimadamları, garip ve açıklamasız cinayetlere kurban gidiyor... lanet olsun, tabii ki ilgilenmemiz gerekiyor!»

«Açıklamasız mı?» diye sordu Dan. «Böyle bir şey yok. Hepsi de dövülerek öldürüldüler.»

«Haydi, Haldane, işlerin göründüğünden daha karmaşık olduğunu bilmen gerekir. Kendi büronun ilgili bölümüyle konuşmuş olsan, cinayetlerin ne ,tür bir silahla işlenmiş olduğunu bir türlü bulamadıklarını öğrenirdin. Kurbanların karşı koyabilme şansları olmadığını, tırnaklarının altında kan, deri parçası ya da saç teli bulunmadığını bilirdin. Ayrıca darbeleri eli sopalı bir adamın indirmiş olamayacağını, çünkü hiçbir insanın, bir başkasının kemiklerini dağıtacak gücü olmadığını da öğrenirdin. Kemiklerin ezilip dağılması için korkunç, mekanik... hattâ insanüstü bir güç gerekiyor. Adamlar dövülerek öldürülmekle kalmamış, sinekler gibi ezilmişler. Ya buradaki kapılara ne dersin?»

Dan kaşlarını çattı. «Ne kapısı?» diye sordu.

«Buradakiler. Bu dükkânın ön ve arka kapıları.»

«Ne olmuş onlara?»

«Bilmiyor musun?»

«Daha yeni geldim, kimseyle de doğru dürüst konuşamadım.» Seames sinirli bir hareketle kravatının düğümünü yoklayıp düzeltti. Dan karşısında sinirli bir FBI ajanı görmekten rahatsız olmuştu, çünkü daha önce hiç böyle bir durumla karşılaştığını hatırlamıyordu. Üstelik bu kez Seames rol yapıyor gibi de görünmüyordu.

«Sizinkiler buraya vardıklarında kapılar kilitliymiş. Scaldone öldürülmeden hemen önce dükkânını kapatmış. Arka kapı herhalde baştan beri kilitliymiş ama öldürülmeden önce ön kapıyı da kapayıp kilitlemiş, kepenkleri indirmiş. Arabası arka tarafta olduğu için, günlük hesaplarını topladıktan sonra herhalde kendisi de arka kapıdan çıkacakmış. Ama hesaplarını bitirmeye fırsat bulamamış. Kapılar kilitliyken içerde öldürülmüş. Buraya varan ilk polis içeri girebilmek için ön kapının kilidini kırmak zorunda kalmış.»

«Ne demek bu?»

«İçerde yalnızca ceset bulundu,» dedi Seames.

«Kapıların her İkisi de kilitliydi ve katil Scaldane'in yanında değildi.»

«Bunda bu kadar şaşacak ne var?» diye sordu Dan.

«Demek ki katilin anahtarı vardı.»

«Yani işini bitirip kapıdan çıktıktan sonra durup kapıyı mı ilitledi?» «Olabilir.»

Seames başını iki yana salladı. «Kapıların ne şekilde kilitlenmiş olduğunu bilsen böyle demezdin. Her kapıda ikişer kilide ek olarak, birer demir sürgü var. Ve sürgüleri yerine oturtabilmek için içerde olmak gerekiyor.»

«Kapılardaki sürgülerin ikisi de itilmiş mi?» diye sordu Dan.

«Evet. Dükkânın yalnızca iki penceresi var. Biri büyük vitrin camı. İşte orada ve sağlam durumda. Önce camı kırmadan oradan çıkması mümkün değil. Diğer pencere arka odada, büro olarak kullanılan kısımda. Havalandırma için kullanılan jaluzili bir pencere.»

«İçinden insan geçebilecek kadar büyük mü?»

«Evet,» dedi Seames. «Ama iç kısmı demir parmaklıklarla kapatılmış.»

«Demir parmaklık mı?»

«Demir parmaklık.»

«Öyleyse dışarı çıkışın bir yolu daha olmalı.»

«Sen bul bulabiliyorsan,» dedi Seames. Başka çıkış yolu olmadığından emindi.

Dan içinde bulundukları odayı gözden geçirerek düşündü. Eliyle yüzünü ovuşturuyor, yorgunluğunun birazını sıyırıp atmaya çalışıyordu.

Parmakları alnındaki yapışkan yaraya değdiğinde yüzünü buruşturdu. «Scaldone'un kilitli bir odada dövülerek öldürüldüğünü söylüyorsun sen bana,» dedi.

«Kilitli bir odada öldürüldüğü doğru. Ama ben 'dövülme' konusundan hâlâ emin değilim.»

«İlk polis arabasının gelişinden önce katilin buradan çıkabileceği hiçbir delik yok.»

«Yok.»

«Ama katil yine de burada değil.»

«Doğru.» Seames'in genç görünüşlü yüzü, kırlaşmış saçları ve çökmüş omuzlarıyla uyum sağlamaya başlamış, son on dakika içinde birkaç yıl birden yaşlanmıştı. «Olayı çözmek için deli oluşumun nedenini anladın mı, Şef Haldane? Telâşa kapılıyorum', çünkü geçmişte savunmanın araştırma programlarına katılmış iki önemli bilimadamı bilinmeyen güçler ya da kişiler tarafından öldürüldü. Kilitli

kapılardan ve duvarların içinden geçen, karşı konulması kesinlikle mümkün olmayan bir silahla hem de...»

* * *

Laura bu olayın depremden farklı bir şey olduğunu hisse diyordu ama farkın ne olduğunu tam olarak bulamıyordu. Bir kere, camların zangırdadığını hatırlamıyordu. Oysa dolap Ii basınçlıydı. Soluk almak zorlaşmış, rutubet artmış, hava sanki... elektrik yüklenmişti. Laura daha önce de birkaç deprem olayı yaşamıştı ama hiçbirinde havanın bu şekilde değiştiğini hatırlamıyordu. Deprem açıklamasını çürüten daha başka, Laura salatayı hazırlamayı bitirdi, soğuması için buzdolabına kaldırdı. Bu arada spagetti de pişmekteydi. Su kaynamış, tencereden buharlar tütmeye başlamıştı. Laura spagetti kutusunu açtığı sırada Earl başını gazetesinden kaldırıp,

«Hey, böylece kedinin durumu da açıklanmış oluyor!» dedi. Laura anlamamıştı. «Ne?» diye sordu.

«Hayvanların yaklaşan depremi hissettikleri söylenir. Sinirli ve tuhaf davranmaya başlarlar. Belki Pepper da bu yüzden çıldırdı, mutfağın içinde hayaletleri kovalamaya başladı.» Laura daha Earl'ün söylediklerini düşünmeye fırsat bulamadan radyo birdenbire çalışmaya başladı. Sanki görünmeyen bir el, açma düğmesini çevirmişti.

Laura yalnız başına yaşadığı altı yıl boyunca zaman zaman evin sessizliğine ve boşluğuna dayanmakta zorluk çekmişti. Bu yüzden birkaç odada radyo bulunduruyordu. Mutfaktaki radyo ekmek kutusunun yanında, Laura'nın durduğu yerin birkaç adım uzağındaydı. Sony marka, saatli bir radyoydu. Kendi kendine çalmaya başladığında, KRLA istasyonuna ayarlanmıştı. Laura radyoyu en son o istasyona

ayarlayıp dinlediğini hatırlıyordu. Bonnie Earl, «Ne oluyor, Tanrı aşkına?» diye bağırdı. Melanie çevresinde olup bitenlerden habersiz, kendi özel karanlığının derinliklerine gömülmüştü. Bonnie Tyler'ın sesi ve şarkının sözlerine eşlik eden müzik mutfak duvarlarına çarpmakta, camları 'deprem'in yapamadığı şekilde titretmekteydi.

Isının yine düştüğünü hisseden Laura radyoya doğru bir adım attı.

Evin başka bir bölümünde Pepper yine çığlıklar atmaya başlamıştı.

*

Dan başını Michael Seames'den uzağa çevirirken FBI ajanı, «Aklıma gelmişken sorayım, alnına ne oldu?» dedi. «Şapka deniyordum,» diye karşılık verdi Dan.

«Ne?»

«Başıma küçük gelen bir şapka denedim. Çıkarıncaya kadar akla karayı seçtim. Sonunda şapka çıktı ama başımın derisi de soyuldu.» Seames bir şey diyemeden, Ross Mondale dükkânın arka tarafındaki bir kapıdan içeri girdi. Satış tezgâhının gerisindeki yerinden Dan'i gördü,

«Haldane, gel buraya,» diye seslendi.

«Ne oldu, Şef?»

«Seninle konuşmak istiyorum.» «Ne hakkında, Şef?» Mondale sert bir sesle, «Yalnız konuşmak istiyorum,» dedi. «Bir dakikaya kadar geliyorum, Şef.»

Seames'i şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırır durumda bıraktı, harabe haline gelmiş odanın içinde yürüyüp cesedin yanından geçti, tezgâhın etrafından dolandı. Mondale ona kapıdan geçmesini işaret etti, kendi de onu izledi.

Arka oda da ön taraftaki dükkân kadar genişti ama boyu yalnızca üç buçuk metreydi. Tuğla duvarları sağlam görünüşlüydü. Burası hem büro, hem de stokların tutulduğu depo olarak kullanılıyordu. Sol tarafa içleri satılacak mallarla dolu kutular yığılmıştı. Sağ tarafta ise bir masa, üzerinde IBM marka bir bireysel bilgisayar, birkaç dosya dolabı, küçük bir buzdolabı, bir de üzerinde kahve makinesinin durduğu küçük masa vardı. Burada herhangi bir şiddet olayı yaşanmamıştı. Her şey düzenli ve temizdi.

Mondale çalışma masasının çekmecelerini araştırmış, bulduğu ve önemli saydığı birkaç parça eşyayı masanın üzerine dizmişti. Eşyaların arasında bir de ince adres defteri vardı.

Mondale kapıyı kapatırken Dan çalışma masasının etrafından dolaşıp koltuğa oturdu.

«Sen ne yaptığını sanıyorsun?» diye sordu Mondale. «Yalnızca ayaklarımın üstündeki yükü hafifletmeye çalışıyorum. Oldukça uzun ve zorlu bir gün geçirdim.» «Onu demek istemediğimi biliyorsun.» «Ya, öyle mi?»

Mondale her zamanki gibi kahverengi takım elbise ve açık bej rengi gömlek giymiş, kahverengi kravat takmış, kahverengi çorapları ve ayakkabılarıyla kıyafetini tamamlamıştı. Kahverengi gözlerinde, yakut taşlı yüzüğünden yayılan ışığa

«Aldığını çok iyi biliyorum.» Dan boş gözlerle ona baktı.

Mondale çalışma masasının birkaç adım önünde durmaktaydı. Boynu kasılmış, omuzları gerilmişti. Kolları yanlarına doğru dümdüz uzanmış, elleri ikide bir âni ve kısa hareketlerle kasılıyor, parmakları bükülüyordu. Yumruklarını sıkıp Haldane'e saldırmamak için güç tutuyordu kendini. «Bütün gün ne yaptın?»

«Hayatın anlamı hakkında uzun uzun düşündüm.»

«Rink'in evine gitmişsin. Ben seni oraya yollamamıştım.»

«Ben iyi bir dedektif şefiyimdir. Soruşturmalarda genellikle kendi içgüdülerime uyarım.»

«Bu olayda böyle olmayacak. Çünkü bu sefer gerçekten büyük bir olay üstünde çalışıyoruz. Sen takımın yalnızca bir tek birimisin. Sana söylediklerimi yapar, gitmeni istediğim yerlere gidersin. Ben izin vermedikçe tuvalete bile gidemezsin.»

«Dikkatli ol, Ross. Gücün başım döndürmeye başlıyor galiba.»

«Alnına ne oldu?»

«Karate dersi alırken oldu.»

«Ne?»

«Bir kalası başımla kırmaya çalıştım.» «Eminim öyledir.»

«Pekâlâ, olayın aslı şu: George Padrakis beni burada görmek istediğini söyledi, ben de senin adını duyduğum anda kendimi dizlerimin üstüne attım, başımı da öyle hızlı eğdim ki, alnımı kaldırıma vurdum.»

Ross bir an konuşamadı. Kahverengi yüzü kıpkırmızı kesilmişti. Güçlükle, sesli sesli soluk alıyordu.

Dan, Mondale'in çekmecelerden çıkarıp ayırdığı eşyalara daha yakından bakmak üzere eğildi. Masanın üzerinde adres defterinden başka, Pentagram Simgesi adına açılmış bir hesabın çek defteri, bir randevu takvimi, oldukça kalın bir faturalar yığını vardı. Dan adres defterini aldı. Mondale yeniden konuşmayı başararak en sert sesiyle,

«Onu yerine bırak ve beni dinle,» dedi. ' ' Dan ona en tatlı, en masum bakışıyla bakarak,

«Ama içinde bir ipucu olabilir, Şef,» dedi. «Bu olayın soruşturmasını ben yürüttüğüme göre, önüme çıkan her ipucunu incelemezsem işimi doğru dürüst yapıyor sayılmam.»

Mondale öfkeden morarmış bir halde masaya doğru yürüdü. Elleri sonunda yumruk halini almış, et ve kemikten oluşan küçük çekiçlere dönüşmüştü.

Ah, sonunda ikimizin de yıllardır beklediği ve istediği şov başlıyor işte, diye düşündü Dan. Laura, Sony'nin önünde durmuş, âlete bakakalmıştı. Çevresini saran dondurucu hava yüzünden titriyor, radyoya dokunmaya korkuyordu. Soğuk hava radyodan yayılıyor gibiydi. AM-FM istasyon göstergesindeki solgun yeşil ışıktan kaynaklanıyordu sanki.

Bu çılgınca bir düşünceydi.

Eninde sonunda radyoydu bu âlet, klima değildi. Başka bir şey de değildi. Yalnızca radyoydu. Sıradan, basit bir radyo.

Sıradan basit radyo, kimse ona dokunmadığı, düğmesini çevirmediği halde, kendiliğinden çalmaya başlamıştı.

Bonnie Tyler'ın şarkısı bitmiş, yeni bir şarkı başlamıştı. Bu kez eskilerden Procul Harum, ' A Whiter Shade of Pal e' parçasını söylüyordu. Ses yine sonuna kadar açıktı. Radyo tezgâhın üzerinde titriyor, titreşim camları sarsıyor, Laura'nın kulaklarını acıtıyordu.

Earl onun yanına gelmişti.

Pepper evin başka bir bölümünde hâlâ çığlık atıyorsa bile, sesi mutfağın içinde patlayan yüksek müziğin içinde kaybolmuştu.

Laura çekinerek parmaklarını ses ayarlama düğmesinin üstüne koydu. Metal düğme buz gibiydi. Laura ürperdi, elini hızla geri çekti. Metal düğme inanılmayacak kadar soğuk olmakla kalmıyor, nasıl oluyorsa, etiyle birlikte hem zihnini, hem de ruhunu donduruyordu. Normal bir soğuk değildi bu. Bir garipliği vardı. Yine de Laura düğmeyi bir kere daha tuttu, sesi kısmaya çalıştı. Düğme kesinlikle yerinden kıpırdamıyordu. Procol Harum'un sesini kısamıyor, açma-kapama düğmesi de aynı durumda olduğundan radyoyu kapatamıyordu. Bütün gücüyle düğmeye yüklendi, kollarındaki kasların gerildiğini hissetti, ama düğmeyi oynatmayı başaramadı.

Tüm vücudu şiddetli bir şekilde titremeye başlamıştı.

Düğmeyi bıraktı.

Radyoda çalan şarkı aslında yumuşak ve güzel bir melodi olduğu halde, bu kadar yüksek sesle dinlendiğinde sert ve uğursuz bir etki yapıyordu. Müziğin her akoru, gittikçe yaklaşmakta olan korkunç bir yaratığın ayak seslerine benziyordu. Şarkının daha melodik kısımları ise aynı yaratığın düşmanca çığlıklarını getiriyordu akla.

Laura radyonun elektrik kordonunu yakaladı, hızla çekti. Kablonun ucundaki fiş, duvardaki prizden çıktı.

Müzik bir anda kesildi.

Elektrik gücü kesildikten sonra bile radyonun çalmaya devam edeceğinden' korkmuştu Laura. Dan, Joseph Scaldone'un adres defterini masanın üzerine bırakmayınca Mondale aralarında duran masanın üzerinden uzanıp sağ eliyle Dan'in sağ elini yakaladı ve vargücüyle sıkarak defteri düşürmesini sağlamaya çalıştı. Mondale uzun boylu bir adam değildi ama omuzları ve göğsü yapılıydı. Güçlü kolları, kaim bilekleri, büyük elleri, vücudunun diğer bölümleriyle

uyumsuzluk içindeydi. Kuvvetli bir adamdı aslında Mondale. Ama Dan daha kuvvetliydi. Adres defterini bırakmadı. Gözlerini sabit bakışlarla Mondale'in gözlerine dikmişti. Sol eliyle Mondale'in elini tutarak adamın parmaklarını açabilmek için sıktı.

Gülünç bir görünüşleri vardı. Erkek olmaya özenen iki budala yeniyetmeye benziyorlardı. Mondale, Dan'in sağ elini ezmeye çalışıyor, Dan ne acı duyduğunu belli ediyor, ne pes ediyor, bu arada kendini kurtarmaya çalışıyordu.

Mondale'in parmaklarından birini yakalayıp geriye doğru bükmeye başladı.

Mondale'in çenesi kasılmış, boynundaki kaslar dışarı fırlamış, titremeye başlamıştı.

Parmak geriye doğru büküldü, büküldü. Mondale, Dan'in sağ elini daha büyük bir güçle sıkarak bükülmenin verdiği acıyı azaltmaya çalıştı ama Dan pes etmemeye kararlıydı. Parmağı daha da geriye itti.

Mondale'in alnında ter damlacıkları birikmişti. Benim köpeğim senin köpeğinden akıllı, benim annem senin annenden güzel, diye düşündü Dan.

Tanrım! Kaç yaşmdayız biz? On dört mü? On iki mi?

Yine de gözlerini Mondale'in gözlerinden ayırmıyor, canının yandığını ona belli etmiyor, yakaladığı parmağı durmadan daha geriye doğru büküyordu. Sonunda parmağın kırılacağını anladığında biraz daha itti, Mondale hızlı bir soluk çekerek Dan'in elini bıraktı.

Adres defteri hâlâ Dan'in elindeydi.

îlk pes edenin kim olduğu konusunda bir yanlış anlama olmaması için Mondale'in parmağını bir iki saniye daha tuttu Dan. Yarışma

çocukça ve budalacaydı ama böyle olması Ross Mondale'in olayı ciddiye almadığı anlamına gelmiyordu. Kesinlikle ciddiydi Mondale. Fiziksel güç uygulayarak Dan'e bir ders verebileceğini düşünmüşse bile, haklı çıkmamıştı. Belki... ama yalnızca belki... aynı yöntemle kendisi bir ders öğrenmişti.

Birdenbire sessizliğe gömülen mutfakta durup radyoya baktılar. Sonra Earl, «Nasıl olur...» diye mırıldandı. «Bilmiyorum,» dedi Laura. «Daha önce hiç...» «Asla.»

Radyo artık zararsız bir elektrikli âlet gibi görünmüyordu .gözlerine. Çevreye tehlike ve kötülük yaymaktaydı. Earl, «Fişi tekrar prize sok,» dedi.

Laura mantıksız bir korkuya kapılmıştı. Radyoyu tekrar hayata döndürdükleri anda, plastiğin içinden yengeç bacağına benzer uzantıların çıkacağından, âletin tezgâhın üzerinde emeklemeye başlayacağından korkuyordu. Bu Laura'nın kişiliğine uymayan, son derece garip bir düşünceydi. Bâtıl korkulara kapılması, doğaüstü güçlerin akımına birdenbire inanmaya başlaması, Laura'yı şaşırtıyordu. Kendini her zaman mantıklı ve sağduyulu bir insan olarak görmüştü. Bilime hizmet eden bir kişiydi o. Ama yine de radyonun kötü ve kaynağı açıklanamayan bir güç tarafından ele geçirilmiş olduğunu düşünmekten Düşüncelerinin etkisinden sıyrılmayı başaramayan Laura, «Prize sokmak mı? Neden?» diye sordu.

«Ne yapacağını görmek istiyorum,» dedi Earl.

«Onu bu durumda bırakamayız. Fazlasıyla garip bir durum bu. Neler olup bittiğini anlamak zorundayız.»

Laura onun haklı olduğunu biliyordu. Ağır ağır kordona uzandı, yavaşça eline aldı. Kablonun birdenbire harekete geçmesini, eğilip

bükülerek buzdan bir yılan gibi elinden kurtulmasını bekliyordu. Ama öyle bir şey olmadı. Basit bir elektrik kablosuydu elinde tuttuğu. Cansız ve sıradan. Hiçbir garip tarafı yoktu.

Radyonun ses ayarı düğmesine dokundu, bu sefer hareket ettirebildiğini gördü. Düğmeyi sonuna kadar sola çevirdi, kapalı duruma getirdi. Kararsızlığı her geçen saniyeyle biraz daha belli olarak fişi yuvasına soktu.

Hiçbir şey olmadı.

Beş saniye geçti. On. On beş. Radyo birdenbire hayata döndü, Hava yine buz gibi oldu.

Melanie'nin yanında durdu, bir elini kızın omzuna sardı, ona güven vermeye çalıştı. Ama Melanie çevresinde olup biten hiçbir şeyin bilincinde olmadığı gibi, radyodaki garipliklerin de farkına varmıyordu.

Ses ayarlama düğmesi hareket etti, Laura, Bruce Springsteen'in en son ve en gözde parçasını duydu. Bu kez ses düğmesi sonuna kadar dayanmadı, yarı yerde durdu. Müziğin sesi yine yüksekti ama dayanılmaz değildi.

Bir başka düğme daha, görünmez bir el tarafından dokunulmuş gibi hareket etmeye başladı. İstasyon arayan düğmeydi bu bu seferki. Kırmızı ışık, yeşil pırıltılı göstergenin üzerine hızla ilerliyor, Bruce Springsteen'i geride bırakıyor, sağa doğru kayarken çeşitli şarkıların, reklamların, haberlerin, diskcokeylerin ve bir sürü başka istasyonun bir anlık sesleri duyuluyordu. Kırmızı ışıklı çizgi göstergenin sonuna dayandığında tekrar sola doğru kaymaya başladı, başa geldiğinde yine sağa uçtu. Çok hızlı hareket ettiği için bütün istasyonlar ve sesler birbirine karışıyor, garip, elektronik bir uğultu oluşturuyordu.

Earl Sony'e yaklaştı.

«Dikkatli ol,» dedi Laura. Bir insanı basit bir radyoya karşı dikkatli olması için uyarmak komikti. Alt tarafı cansız bir nesneydi bu âlet! Üç dört yıl önce almıştı Laura onu. Evine müzik getirmiş, kendisine arkadaş olmuştu. Yalnızca bir radyoydu işte.

* * *

Mondale elini geri çektiğinde parmaklarını hiç ovuşturmadı, hattâ acının etkisinden kurtulmak için elini açıp kapatmadı bile. Gururu yaralanmış budala bir liseli gibi sert erkek davranışlarını sürdürdü. Arada bir, sanki bozuk paralarını ya,da anahtarlarını kontrol ediyormuş gibi elini cebine sokuyor, bir süre orada tutuyordu.

Öbür elini havaya kaldırdı, parmağını Dan'e doğru sallayarak konuştu. «İşimi berbat etmeye kalkma sakın, Haldane. Bu önemli bir olay. Ortalık ısınacak, hem de çok ısınacak. Fırının içinde çalışıyor gibi olacağız. Basın topuklarımın dibinden ayrılmıyor, FBI sürekli ensemde. Daha şimdiden Belediye Başkanı ve Bölge Şefi beni arayıp sonuç istediklerini bildirdiler. Bu işi yüzüme gözüme bulaştırmak gibi bir niyetim yok. Meslek hayatım, üzerinde çalıştığın olaya bağlı olabilir. Kontrol bende Haldane. Her şeyi ve herkesi kontrol edeceğim. Gözükara bir Maskeli Süvarinin ortaya çıkıp boynumu ipe geçirecek şeyler yapmasına izin verememem. Eğer boynum ipe geçecekse, bunun sorumlusu ben olacağım. Bu iş takım işi, anlıyor musun? Kaptan, antrenör ve oyuncular tek bir varlık gibi hareket edecekler.

Takım oyunu oynayamayan, ortak çabaya katılamayan, sahaya bile çıkamayacak. Anladın mı?»

Başlangıçta öyle görünmüş olmasına rağmen belki de final şovunu bugün yaşamayacaklardı. Ross yalnızca köpürecek, ateş püskürecekti.

Parmağını bir astının gözüne doğru uzatabildiğinde, insanları hırpalayabildiğinde, kendini önemli ve sert hissediyordu.

Dan biraz hayal kırıklığıyla içini çekti, çalışma masasının koltuğundan geriye yaslandı. Ellerini ensesinde bakarak, «Bölge Şefi Kelsey'in ricasıyla bu olay üzerinde çalışacak özel bir grup kuruyorum,» dedi.

«Birkaç yıl önce Hillside Canavarı olayında da böyle bir grup kurulmuştu. Emirler benden gelecek, görev dağıtımını kesinlikle ben yapacağım. Sana da soruşturma boyunca merkezde bir masabaşı işi veriyorum. Soruşturmanın bazı yönleriyle ilgili dosya koordinasyonunu yapacaksın.» «Ben masabaşı tipi değilim.» «Artık olmak zorundasın.» «Yarın sabah ilk iş olarak Özgürlük Şimdi Derneği'nin faaliyetlerini inceleyecektim...» «O işi Wexlersh ve Manuello halledecekler,» dedi Mondale. «Ayrıca UCLA'daki psikoloji bölümünün başkanıyla da konuşacaklar. Ama sen masanın başında oturuyor olacaksın ve yalnızca sana söylenenleri yapacaksın.» Dan UCLA'ya zaten gitmiş, Irmatrude Heidi Gelkenshettle ile çoktan konuşmuş olduğunu açıklamadı. Mondale'e herhangi bir bilgi vermeye niyeti yoktu. Onun yerine, «Wexlersh dedektif filan değil,» dedi. «Çişini yapmak istediği zaman şeyini bulabilmek için fosforlu boyayla sarıya boyaması gerekiyor. Manuello da içki içiyor.»

«Sen öyle sanıyorsun,» dedi Mondale sert bir sesle.

«Görev başında sık sık alkol alıyor.» Mondale ısrarla, «O mükemmel bir dedektiftir,» dedi.

«Senin 'mükemmel' kelimesinden anladığın, 'itaatkâr' kelimesinden anladığınla aynı. Onu seviyorsun, çünkü durmadan sana yağ çekiyor. Sen kendine yağ çekilmesine bayılıyorsun, Ross. Ama berbat bir polis

ve ondan da kötü bir lidersin. Senin kendi iyiliğin için bana verdiğin masabaşı görevini reddedip soruşturmayı kendi bildiğim şekilde yürütmeye devam edeceğim.»

«Pekâlâ itoğlu! Bu iş buraya kadar! Senin işin bitti artık. Patronunu, Templeton'ı arayacağım. ve seni Merkeze, ait olduğun yere attıracağım!»

Dan'e arkasını dönüp kapıya doğru yürümeye başladı.

Dan, «Eğer Templeton'a beni bu olaydan almasını söylersen, ben de ona ve başka herkese Cindy Lakey'i anlatmak zorunda, kalırım,» dedi.

Mondale elini kapının kulpuna uzattığı sırada durdu. Hızlı hızlı soluyor, ama arkasını dönüp Dan'e bakmıyordu.

Dan, Mondale'in sırtına bakarak, «Onlara sen olmasaydın bugün küçük Cindy Lakey'in, sekiz yaşındaki o zavallı kızın hâlâ yaşıyor olabileceğini, hattâ belki de evlenip kendi küçük kızını büyütmeye başlamış olabileceğini anlatmam gerekecek,» diye devam etti.

Laura, Melanie'nin yanında, kolunu kızının omuzlarına sarmış durumda duruyordu. Herhangi bir şey olursa kızını yakalayıp koşmaya hazırdı. Earl Benton radyonun üstüne doğru eğilmişti. Sihirli gibi dönüp duran istasyon arama düğmesine, ışıklı panelin üzerinde; hızla bir ileri bir geri kayan kırmızı çizgiye hayran hayran bakıyordu.

Kırmızı çizgi birdenbire durdu ama yalnızca bir an boyunca, diskcokeylerden birinin iki kelime söylemesine yetecek bir zaman boyunca sabit kaldı...

«... bir şey...»

...sonra panelin üzerinde kaydı, bir başka istasyonda duraklayıp spikerin tek bir kelimesini yakaladı...

«...geliyor...»

... sonra yeşil ışıklı rakamların üzerinden kaydı, bu kez durduğunda seçtiği söz bir şarkının içinden alınmaydı... «... bir şey...»

... yeni bir istasyona geçti, bir reklam sloganının son kelimesine yetişti...

«... geliyor...»

... ve yine kaymaya devam etti.

Laura birdenbire istasyon arayıcısının duraklamalarının anlamlı bir nedeni olabileceğini farketmişti.

Bize bir mesaj gönderiliyor, diye düşündü. Bir şey geliyor.

Bilgiye çok ihtiyacı vardı ama genç kadını kanlı cinayetlerin yer aldığı, odaya götürmek içini bulandırıyor olmalıydı.

Peki, mesajı yollayan kimdi? Nereden geliyordu bu mesaj?

Earlona baktı. Yüzündeki şaşkınlık ifadesi, aynı sorulana onun da zihnini kurcaladığını belli ediyordu.

Laura hareket etmek, koşmak, oradan kaçmak istiyor, ama ayaklarını kıpırdatamıyordu.

Kemikleri kenetlenmiş, kasları korkudan uyuşmuştu.

Kırmızı çizgi tekrar durdu. Bu kez Laura kelimenin içinden alındığı şarkıyı tanıdı. Şarkıyı Beatles grubu söylüyordu. Kırmızı çizgi durakladığında duyulan söz aynı zamanda şarkının da adiydi: «Bir şey...»

Çizgi yeşil rakamların üzerinde kayarak yeni bir istasyon buldu, kısa bir an boyunca olduğu yerde durdu, «...geliyor...»

Hava soğuktu ama Laura’nın içindeki ürpertinin nedeni yalnızca soğuk hava değildi.

Bir şey... geliyor...

Yalnızca bir mesaj değildi bu. Aynı zamanda bir uyarıydı.

Mondale, Joseph Scaldone'un bürosunu Pentagram Simgesi dükkânının satış bölümüne bağlayan kapıyı açmaktan vazgeçmişti. Dan'e döndü. Öfkesi ve gazabı yerini daha ilkel ve basit bir duyguya bırakmıştı. Yüzünün tüm hatlarını ve gözlerini kopkoyu, katıksız bir nefret kaplamıştı. Dan on üç yılı aşkın bir süreden beri Cindy Lakey'in adını ilk defa ağzına alıyordu.

Paylaştıkları kirli sır, ilişkilerinin kökünü kemirip çürüten kötü hastalık, sonunda su yüzüne çıkmıştı. Dan bunca yıldır bildiklerini kendine saklamıştı.

Mondale alçak, ama etkili bir sesle, «Lanet olsun, Cindy Lakeyi ben öldürmedim!» dedi.

«Ama öldürülmesine engel olabileceğin halde olmadın ve ölümüne neden oldun.»

Mondale acı bir sesle, «Ben Tanrı değilim,» diye söylendi.

«Sen polissin. Bazı sorumlulukların var.»

«Seni sinsi itoğlu it!»

«Toplumu korumaya yemin ettin.»

«Ettim, ha? Lanet olası toplum bir polis öldüğünde arkasından ağlıyor mu?» diye sordu Mondale. Tüm öfkesine ve gözünü karartan nefretine rağmen, yan bölümdekilerin konuşulanları duymalarından korktuğu için alçak sesle konuşmaya dikkat ediyordu.

«Aynı zamanda takım arkadaşının hayatını korumak, ona destek olmak için elinden geleni yapmak da senin görevin.»

Mondale nefret dolu bir sesle, «Takım ruhun ve işine bağlılığın ne kadar da mükemmelmiş,» dedi.

«Birlik ruhu. Hepimiz birimiz, birimiz hepimiz için. Saçmalık! Yumurta kapıya dayandığında herkes kendi canını kurtarmaya bakar ve sen de bunu çok iyi biliyorsun.»

Dan, Cindy Lakey'in adını ağzına aldığına çoktan pişman olmuştu bile. Az önce kapıldığı sevinç uçmuş gitmişti. Hattâ kendini son zamanlarda hiç hissetmediği kadar kötü hissediyordu. Kemiklerinin yorgunluktan sızlandığını farketti. Aradan geçen bunca yıldan sonra, Mondale'e sorumluluklarını kabul ettirmeye çalışmış, ama çok geç kalmıştı. Mondale asla hatâlarını ya da zayıflıklarını kabul edebilen biri olmamıştı. Bir yolunu bulup hatâlarının sorumluluğundan kurtulmayı, her zaman suçu ve cezayı başkalarının üstüne atmayı başarırdı. Sicili kusursuz, lekesiz ve tertemizdi. Herhalde hayatının sonuna kadar da öyle kalacaktı. Üstelik yalnızca başkaları değil, kendi de inanıyordu kusursuzluğuna. Hatâlarını ve zayıflıklarını kabul edemiyor, kendi kendileriyle hesaplaşamıyordu. Suçluluk duygusundan ve kendini eleştirebilme yeteneğinden yoksundu Mondale. Şu anda ayakta dikilip dururken, Cindy Lakey'in başına gelenlerle ilgili herhangi bir suçluluk hissetmiyor, sorumluluğu kesinlikle almıyor, bir pişmanlık duymuyordu. İçinde kaynayıp duran tek duygu nefretti. Dan'e yönlendirilmiş mantıksız ve sınırsız, bir nefret.

«Eğer o kızın ölümünden sorumlu biri varsa, o da kendi annesidir,» dedi.

Dan tartışmaya devam etmek istemiyordu. Kendini yüz yaşında gibi hissetmekteydi. Hiçbir şey söylemedi.

«İlk başta Felix Dunbar'la flört eden annesiydi.» Mondale'e şehir kaldırımlarının taşlarından biriymiş, ya da ne olduğu pek anlaşılmayan pis bir cisimmiş gibi bakan Dan, «Yani Fran Lakey'in, Dunbar'ın dengesiz manyağın biri olduğunu bilmesi mi gerekiyordu?» diye sordu.

«Elbette öyle, lanet olsun!»

«Her bakımdan iyi birine benziyordu Dunbar.»

«Ama yine de kızın kahrolası kafasını uçurdu, değil mi?»

«Adamın kendi şirketi vardı. İyi giyimliydi. Sabıka kaydı yoktu. Kiliseye devam ediyordu. Her bakımdan dört dörtlük bir vatandaştı.»

«Dört dörtlük vatandaşlar insanların beyinlerini uçurmazlar. Fran Lakey serserinin biriyle, bir yılanla, tüm şanslarını yitirmiş bir sokak köpeğiyle flört ediyordu. Sonradan duyduğuma göre hayatına bir sürü başka erkekler de girmiş ve flörtlerinin çoğu Dunbar gibi serserilermiş. Kızının hayatını ben değil, o tehlikeye attı.»

Dan ona, yemek masasının üzerinde yürüyen iğrenç ve çirkin bir böceğe bakar gibi bakmaktaydı.

«Geleceği nasıl tahmin edebilirdi ki?» diye sordu.

«Ondan ayrıldığı zaman erkek arkadaşının birdenbire çıldıracağını, dengesini kaybedeceğini nasıl bilebilirdi? Onunla sinemaya gitmek istemedi diye elinde tabancayla evine gelip kızını dà, onu da öldürmeye çalışacağını tahmin etmesi mi gerekiyordu? Eğer geleceği o kadar iyi görebilseydi Ross, ne yapar eder, Jeanne Dixon'u devre dışı bırakır, meşhur olmanın bir yolunu bulurdu.» Dan öne doğru eğilmiş,

masaya yaslanmış, sesini iyice alçaltmıştı. «Geleceği görebilseydi, o gece polise haber verip yardım istemenin işe yaramayacağını bilmesi gerekirdi. Telefona cevap verenin Mondale olacağını bilir, Mondale'in tıkanıp kalacağını tahmin eder ve...».

«Ben tıkanıp kalmadım,» dedi Mondale. Dan'i korkutmaya çalışarak masaya doğru bir adım attı ama çabası tümüyle etkisizdi.

«Bir şey... geliyor...»

Earl şaşkınlık ve dehşet içinde, gözünü ayırmadan radyoya bakmaktaydı.

Laura terasa ve arka balkona açılan kapıya baktı. Kilitliydi. Pencereler de öyle. Gölgelikler sıkıca çekilmişti.

Eğer gerçekten bir şey geliyorsa, nereden gelecekti acaba? Neydi bu gelen şey, Tanrı aşkına, ne olabilirdi? .

Radyo, «Dikkatli...» dedi. Sonra, «Ol...» diye ekledi. Laura yemek odasına açılan kapıya baktı. Gelen şey her neyse, şu anda evin içinde de olabilirdi. Belki salondan yemek odasına geçecek, oradan da mutfağa girecekti.

İstasyon arayan kırmızı çizgi bir kere daha durdu, mutfağın içini diskcokeylerden birinin radyodan taşan sesi doldurdu. Adam anlamsız şeyler söylüyor, iki şarkının arasındaki boşluğu saçma sapan sözlerle doldurmaya çalışıyordu ama bu sözler Laura için karanlık ve korkunç anlamlar taşımaktaydı. «Hey, siz oradakiler, dikkatli olsanız iyi olur, rock'n roll hayranları! Dikkatli olun, çünkü burası garip, soğuk, buz gibi bir dünya! Gece olduğunda bu dünyadaki her şey ve herkes çıldırıyor, sizi koruyabilecek tek kişi de Kuzen Frankie, yani benim! Yani şu anda beni dinlemez, başka bir istasyona geçmeye karar verirseniz sorumluluk size ait! Yatağınızın altında yaşayan ve yalnızca

Frankie Amca'nın sesinden korkan obur canavarlardan sakının! Uyarıyorum sizi, dikkatli olun!»

Earl elini radyonun üstüne dayadı. Laura neredeyse plastiğin içinde bir ağzın açılıp Earl'ün parmaklarını koparmasını bekliyordu.

Düğme harekete geçip yeni bir istasyon ararken Earl, «Soğuk,» dedi. «Buz gibi.»

Laura, Melanie'yi sarsmaktaydı. «Tatlım, haydi gel, kalk ayağa.»

Kız yerinden bile kıpırdamadı.

Düğme istasyonlardan birindeki bir haber bülteninin ortasında durduğunda, korkunç bir kelime açık seçik duyuldu: «... cinayet...»

* * *

Dan o anda bir hamburgercide hamburgerini yiyip birasını içiyor olmayı ne kadar istediğini düşündü. Aslında hamburgerci şart değildi. Bir sandviççiyle de idare edebilirdi. Onu da beceremiyorsa, en azından evde, dün geceden kalma kirli bulaşıkları yıkıyor olabilirdi. Şu anda bulunduğu yer dışında herhangi bir yerde olabilmek için can atıyordu. Bu konuşmaya daha fazla dayanamayacaktı. Söylenen sözler anlamsız ve yıkıcıydı.

Ama artık durmak için çok geç kalmışlardı. Lakey cinayetini adım adım tekrar yaşamak zorundaydılar. Sertleşmiş kabuğu kazıyacak, koparacak, alttaki yaranın iyileşip iyileşmediğine bakacaklardı. Bu da zaman kaybından ve duygu sömürüsünden başka bir şey değildi, çünkü ikisi dé yaranın iyileşmediğini ve asla iyileşmeyeceğini biliyorlardı.

Dan, «Dunbar beni Lakey'lerin bahçesinde vurduğunda...» diye söze başladı.

«Herhalde o da benim suçumdu,» diye atıldı Mondale.

«Hayır,» dedi Dan. «Benim ona doğru koşmamam gerekirdi. Tabancasını kullanmayacağını düşündüm ama y anıldım. Ne var ki beni vurduktan sonra herif kısa bir an boyunca ne yapacağını şaşırmıştı, Ross. Birini vurmuş olmanın şokunu yaşıyordu ve o anda etkisizdi...»

«Etkisizdi, ha? Olsa olsa bir tank kadar etkisizdi.

Herif manyağın, sapığın biriydi ve elinde de hayatımda o güne kadar gördüğüm en büyük tabanca vardı...»

Dan, «Otuz ikilik bir silahtı,» diye düzeltti. «Daha büyük silahlar da olduğunu biliyorsun, Ross. Her polis ondan daha büyük silahlarla karşılaşmıştır ve durmadan karşılaşır. O anda gerçekten etkisiz ve şaşkındı. Ve senin herifi vurabilmek için yeterince zamanın vardı.»

«Senin en çok nefret ettiğim yanın nedir, biliyor musun, Haldane?»

Dan onu duymazlıktan gelerek, «Ama sen arkanı döndün ve kaçtın,» dedi.

«O inanılmaz ukalâlığından ve bilgiçliğinden her zaman nefret ettim.»

«Dunbar isteseydi beynime bir kurşun daha gömebilirdi. Sen kaçıp evin arkasında görünmez olduktan sonra onu durduracak kimse kalmamıştı.»

«Sanki sen lanet olası hayatın boyunca bir tek hatâ bile yapmadın, değil mi?»

İkisinin de sesleri fısıltı düzeyindeydi artık.

«Ama sen arkanı döndün ve...» ' «Sanki sen hayatın boyunca asla korkmadm, değil mi?»

«...herif de ön kapının kilidini uçurdu...»

«Kahramanlık gösterisi yapmak istiyorsan, buyur yap. Bir sen bir de Audie Murphy. Bir sen, bir de İsa.»

«... içeri girdi ve tabancanın kabzasını Fran Lakey'in kafasına indirdi...»

«Senden nefret ediyorum.»

«...sonra onu karşısına oturttu ve...»

«Midemi bulandırıyorsun.»

«... dünyada en çok sevdiği insanın ölümünü seyrettirdi,» dedi Dan.

İçini bir huzursuzluk ve telaş kaplamıştı, çünkü söyleyeceklerinin tümünü söyleyip bitirmeden önce susması mümkün değildi. Konuşmaya başladığı için pişmandı, bazı gerçeklerin derinlerde gömülü kalması gerektiğini anlamıştı, ama artık başladığına göre, bitirmek zorundaydı. Çünkü o eski şiirdeki denizci gibiydi Dan. Çünkü bu kâbus, zihninden uzaklaştırmak, bir an önce kurtulmak zorunda olduğu bir kâbustu. Çünkü kendini sonuna kadar gitmek zorunda hissediyordu. Çünkü orta yerde duracak olursa, söylemediği sözler boğazına büyük ve önüne geçilmez bir kusmuk dalgası gibi yükselmiş, orada sıkışıp kalmış olacaktı. Boğacaktı o kusmuk onu. Bu kez gerçek burada, tam karşısındaydı. Bu kez olayı yumuşatmaya, kendini kandırmaya çalışmıyordu. Her şey apaçık ortadaydı. Bunca yıldan sonra bile çocuğun ölümü ruhuna hâlâ demir gülle gibi dayanılmaz bir ağırlık vermekteydi. Belki şimdi Ross'la konuşarak kendini o demir gülleden ve ağır zincirlerden kurtarmanın yolunu bulabilecekti.

*

Radyonun sesi yine sonuna kadar açılmıştı. Her kelime bir top patlaması gibi dolduruyordu mutfağın içini.

Mondale'in nefreti uçsuz bucaksız ve karanlık bir bataklık gibiydi. Cindy Lakey ile ilgili tatsız gerçek su yüzüne çıktığında, o bataklığa çekilip saklanıyordu. Gerçek onu köşeye sıkıştırıp boğazını sıktıkça, kapkara nefret çukuruna iyice gömülüyor, orada ruhunun beslediği yılanların, böceklerin ve çamurların arasına siniyordu.

Gözlerinden ateşler saçarak Dan'e baktı, tehditkâr bir tavırla çalışma masasının üzerine abandı. Ama hissettiği nefretin harekete dönüşmesi gibi bir tehlike yoktu. Bir tek yumruk bile atacak değildi. Nefret duygusunu Dan'e vurarak yatıştırmak istemiyor, hırsını dindirmeye ihtiyaç duymuyordu. Hissettiği öfkeyi de, hırsı ve nefreti de beslemeye ihtiyaç duymaktaydı. Böylece sorumluluktan kaçması kolaylaşacaktı.

«... geliyor...»

Laura yaklaşan felâketten korkuya kapılmış durumda, biraz öncekinden daha telaşlı bir sesle konuşarak Melanie'yi ayağa kaldırmaya çalıştı. Gerektiği zaman kızının kaçmaya hazır olmasını istiyordu. «Tatlım, haydi,» dedi.

«Haydi, kalk ayağa.»

Radyo onlara mesajlar vermeyi sürdürüyordu:

«...saklan...»

«... geliyor...»

Ses biraz daha yükseldi.

Radyonun sesi gökgürültüsüne benziyor, kulak zarlarını patlatacak gibi oluyordu. «... serbest...» Earl elini ses ayarlama düğmesine koydu.

«... o...»

Elini elektrik çarpmış gibi hızla geri çekti, Laura'ya baktı. Yüzü panik ve dehşet yansıtıyordu. Elini gömleğine sürterek silmeye, temizlemeye çalıştı. Laura onu bu derece sarsan şeyin elektrik alanı olmadığını biliyordu. Düğmeye dokunduğunda garip, anormal ve iğrenç bir şey hissetmişti Earl. Radyonun sesi kulaklarında bir kere daha patladı: «...ölüm...»

Perde ne kadar ağır ve kalın olursa, Mondale için o kadar iyiydi. Mondale'in kafası böyle çalışıyordu işte. Dan onu tanıyor, neler düşündüğünü biliyordu. Ah, hem de nasıl biliyordu! Ama Boss ne kadar saklanmaya çalışsa da, gerçek orada, karşısındaydı ve ondan kaçınılmazdı. Felic Dunbar, Dan'i vurmuş, Mondale de ateşe karşılık veremeyecek kadar çok korkmuştu. Dunbar, Lakeylerin evine girmiş, Fran Lakey'i dövmüş ve Ross Mondale Tanrı bilir nerede, Tanrı bilir hangi işle meşgulken, sekiz yaşındaki Cindy Lakey'e üç kez ateş etmişti. Dan ağır yaralı ve kan kaybeder durumda kendi tabancasını çekmiş, yarı emekleyerek, yarı sürünerek Lakeylerin evine girmişti. Dunbar, Fran Lakey'in de beynini uçurmadan önce onu öldürmüştü. Bu arada Ross Mondale ya garajın bir köşesinde kusuyor, ya mesanesinin kontrolünü kaybetme tehlikeleri yaşıyor, ya da çimenlerin üstüne serilip yatmış durumda, doğanın bir parçası gibi görünmeye çalışıyordu. Olay bittikten, ortalık sakinleştikten sonra tebeşir rengi yüzü, ter tabakasıyla kaplı cildiyle, güçsüz bacaklarının üstünde sendeleyerek geri dönmüştü.

Hâlâ Joseph Scaldone'ün masasının başında oturmakta olan Dan, «Eğer beni bu işten alıkoymaya, hareket alanından uzaklaştırmaya kalkışırsan, Lakey cinayetiyle ilgili gerçeği, bu iğrenç hikâyeyi, beni dinleyecek herkese anlatırım,» dedi. «Biliyorsun, bu da parlak meslek hayatının sonu olur.»

Mondale tam kendisinden beklenebilecek bir kibirle, «Eğer gerçekten söyleyecek olsaydın bunu yıllar önce yapardın,» dedi. Bu kibir onun özelliklerinden biri olmasa Dan'i çileden çıkarırdı, ama artık Mondaie'i iyi tanıdığı için bu sözleri ancak sıkıcı buluyordu.

«Böyle düşünmek içini rahatlatıyor olmalı ama yanılıyorsun,» dedi Dan. «O. sıralarda seni korudum ve sırrını sakladım, çünkü sen benim ekip arkadaşımdın. Her insanın, hayatı boyunca bir kere ele olsa, işleri berbat etmeye hakkı olduğunu düşünüyordum. Ama aradan geçen zaman boyunca böyle davrandığım, için yeterince pişman oldum. İyi bir neden yaratmayı başarırsan, yarım bıraktığım işi büyük bir zevkle tamamlayacağımdan emin olabilirsin.»

«Bütün bunlar çok uzun zaman önce oldu,» dedi Mondale.

«Aradan on üç yıl geçti diye görev ihmali gibi bir suça kimsenin aldırmayacağını mı sanıyorsun?»

«Sana kimse inanmaz. Aramızda basit bir kıskançlık, çekememezlik meselesi olduğunu düşünürler. Ben mesleğimde ilerledim, önemli dostlar edindim. Ama sen... sen hep tek başına kaldın. Ukalânın biri olarak yaşadın. Benim peşimden ayrılmayan, etrafımda dolanıp duran insanlar var. Bana atacağın çamurlarla hiçbir şeyi lekeleyemezsin. Kimse yalanlarına inanmaz. Senin gibi bir ukalâya kim inanır ki? Hiç şansın yok.»

«Ted Gearvy inanır bana,» dedi Dan. Biraz daha alçak sesle konuşsa, sesi hiç duyulmayacaktı. Fısıltı tonundaki sesine ve dört kelimeden oluşan kısacık cümlesine rağmen, Mondale'in kafasına olanca gücüyle bir çekiç indirse ancak bu kadar etkili olurdu. Mondale birden hasta gibi göründü. Gearvy onlardan on yaş daha büyük, eski ve tecrübeli bir devriye polisiydi. Mondale'in mesleğe başlarken geçirdiği âcemilik yılı boyunca ikisi aynı ekipte çalışmışlardı. Mondale'in birkaç hatâsını yakalamıştı Gearvy. Gerçi bunlar daha sonra Lakey'lerin evinde yaşanan olaylara neden olan hatâ kadar önemli değildi ama yine de hatâydı. Daha sonra Dan, Mondale'in ekip arkadaşı olarak Gearvy'nin yerini almıştı. Birlikte geçirdikleri süre boyunca Gearvy, Mondale'de bazı rahatsız edici yargılama yanılgıları saptamıştı. Olayları yanlış anlayabiliyor, yanlış yargılayabiliyordu. Sorumluluk duygusu da fazla gelişmemişti Gearvy'ye göre. Ross'un bazı korkaklıklarını farketmiş, ama tıpkı zamanı geldiğinde Dan'in de yapacağı gibi ona arka çıkmış, genç polisi korumuştu. Gearvy iri yarı, babacan, rahat ve aldırmaz bir tipti. Dörtte üç İrlandalı kanı dolaşırdı damarlarında. Acemi polislere karşı fazlasıyla anlayışlı davranırdı. Acemilik dönemi boyunca Mondale'e yüksek notlar vermemişti. Yaşlı İrlandalı iyi ve anlayışlı bir insandı ama tümüyle de sorumsuz değildi. Yine de fazla yumuşak yürekli olduğundan, Mondale'e verdiği notlar fazla kötü değildi. Lakey olayından birkaç ay sonra Dan yeni bir ekip arkadaşıyla işinin başına dönmüştü. Ted Gearvy birkaç kez gelip Dan'i yoklamış, ona bazı ipuçları vermeye çalışmıştı. Geçmişte Ross'a karşı fazla yumuşak ve anlayışlı davranmış olmaktan korkuyordu. Ayrıca Ross'un hatâsını sır olarak saklamakla Dan' in de büyük bir hatâ yapmış olabileceğini düşünüyor, kaygılanıyordu. Sonunda Gearvy ile Dan bilgi değiş tokuşunda bulundular ve Ross'u korumakla büyük bir yanılgıya düşmüş olduklarını anladılar. Ross'un hatâlarının ve uygunsuz

hareketlerinin sıklık derecesini farkettiklerinde şaşırdılar. Kırk yılda bir her insanın yapabileceği hatâlardan değildi Ross'unkiler. Ama gerçeği anladıklarında iş işten geçmiş, bildiklerini anlatmak için geç kalmışlardı. Departman yönetiminin gözünde, Gearvy'nin ve Dan'in (belli bir süre boyunca bile olsa) , Mondale'i korumaya çalışmaları, görev ihmalini rapor etmeyişleri büyük bir suçtu. Hattâ o da görev ihtimali kadar büyük bir suç sayılabilirdi. Gearvy ile Dan de tıpkı Mondale gibi kendilerini kapının önünde bulurlardı. O sıralarda meslek hayatlarına zarar vermeye, hattâ belki de onu mahvetmeye hazır değillerdi.

Hem zaten Mondale o zamana kadar Halkla İlişkiler Bölümünde bir görev almış, sokaklardan çekilmişti. Gearvy'le Dan, Ross'un Halkla İlişkiler Bölümünde daha başarılı olacağına karar verdiler. Bir daha asla devriye polisi yaşamına dönmez, bir insanın hayatını ellerinde tutmazsa, sorun çözümlenmiş olacaktı. O zamanlar en iyi ve en güvenli yol bu gibi görünmüştü. Zaten yapabilecekleri başka bir şey de yoktu.

Günün birinde Mondale'in en yüksek rütbeli ve en güçlü polislerden biri olacağını ikisi de düşünememişlerdi. Eğer geleceği görebilseler, belki de önlem alma yoluna gideceklerdi. Polis olarak topluma hizmet verdikleri yıllar boyunca ikisinin de en çok pişmanlık duydukları konu, harekete geçmekte kararsızlık göstermiş olmalarıydı. Mondale belli ki Gearvy ile Dan'in bilgi alışverişinde bulunduklarını ilk defa öğreniyordu. Gerçek ona güçlü bir şok dalgası gibi çarpmıştı.

Radyo bangır bangır bağırıyordu: «O!»

«Geliyor!»

«SAKLANIN! GELİYOR!»

Sony'den yayılan sesler inanılmayacak derecede yüksekti. Hoparlörlerin kapasitesinin çok üzerinde bir gürültüydü bu. Birbiriyle bağlantısız kelimeler gök gürültüsü gibi kükrüyor, duvarları sarsıyordu. Bu korkunç ses patlamaları yüzünden hoparlörlerin çoktan yanmış ya da parçalara ayrılmış olması gerekirdi ama nasıl oluyorsa hâlâ çalışıyordu. Radyo tezgâhın üzerinde şiddetle sarsıldı, titredi.

«SERBEST!»

«GELİYOR!»

Her kelime Laura'ya hemen hemen fiziksel bir güçle çarpıyor, kontrolünü her an biraz daha kaybetmesine neden oluyordu. Korkuya ve paniğe kapılmıştı.

Mutfağın ışıklan bir an göz kırptı, sonra iyice loşlaştı. Bu arada radyonun istasyon göstergesini aydınlatan yeşil ışıltı giderek parlaklaşıp anormal bir görünüm kazanmıştı. Sanki radyo kendi beyniyle düşünebiliyor, elektriğe karşı korkunç bir açlık hissediyordu. Mutfakta alınabilecek durumdaki elektriğin tümünü emmeye çalışıyor gibiydi. Ama bu da pek mantıklı değildi, çünkü radyo ne kadarlık bir güçle çalışırsa çalışsın, göstergeyi aydınlatan düşük voltajlı ampulün böylesine güçlü bir parlaklık yaratması mümkün değildi. Ama yaratıyordu işte.

ışıklar loşlaşırken, radyonun ön kısmındaki plastik camdan göz kamaştırıcı zümrüt renkli ışıklar yayılmaya devam etti. Işık Earl Benton'un yüzünü yeşile boyuyor, buzdolabının ve fırının kromajlı kısımlarından yansıyor, mutfağın havasını bulanıklaştırıyordu. Böyle bir ışıkta insan kendini suyun içindeymiş gibi hissediyordu.

«...PARÇALIYOR...» «... YIRTIYOR...Havanın soğukluğu donma derecesine yaklaşmıştı.

«...PARÇA PARÇA...»

«...EDİYOR...»

Laura mesajın bu kısmım tam olarak anlayamamıştı. Kelimeleri ancak fiziksel şiddet tehditleri olarak yorumlayabiliyor

Laura daha da şiddetle sarsılmaya başlamıştı. Biraz sonra radyo tezgâhın üzerinde bir aşağı bir yukarı zıplamaya başlayacaktı herhalde.

«... İKİYE... AYRILIYOR...»

Eğer gerçekleri açıklarsam, büyük ihtimalle Gearvy de bana katılır,» dedi Dan. «Belki seni en kötü halinde görmüş başkaları da vardır, Ross. Biz diğer insanlara açılınca, onlar da açılmak, vicdanlarındaki yükten kurtulmak isteyebilirler.» Mondale'in yüzündeki ifadeden, böyle bir başkasının daha olduğu anlaşılıyordu. Meslek hayatını bir anda mahvedebilecek bir kişi daha. Mondale konuştuğunda sesi artık kibirli değildi.

«Bir polis asla bir diğer polisi satmaz, lanet olsun!»

«Saçma. Eğer aramızda bir katil varsa, onu korumayız.»

«Ben katil değilim,» dedi Mondale.

«Eğer aramızda bir hırsız varsa, onu da korumayız.»

«Ben hayatım boyunca bir tek kuruş bile çalmadım.»

«Eğer aramızda komiser olmaya çalışan bir korkak varsa, onu da korumaktan vazgeçmemiz gerektiğine inanıyorum. Çünkü ön büroya yerleştiği anda başka insanların hayatlarıyla istediği gibi oynamaya başlayacağını biliyorum. Tanıdığım bazı başka korkaklara da savaş

alanından uzaklaşıp yeterince güce ulaştıklarında böyle davrandıkları için iyi biliyorum.»

«Pekâlâ, dediğin gibi olsun bakalım! Hayatımda gördüğüm en ukalâ, züppe, kendini beğenmiş piçsin sen!»

«Bu kelimeleri sen söylemiş olduğun için iltifat olarak kabul ediyorum.»

«Şifreyi bilirsin sen. Biz hepimiz, onlara karşı. Yoksa öyle değil mi?»

«Of, Tanrı aşkına Ross! Daha birkaç dakika önce herkesin kendi canını kurtarmaya baktığını söylüyordun.»

Lakey'lerin evindeki olayla ilgili görüşünü, biraz önce büyük bir rahatlıkla benimsediği şerefli birlik çağrısından ayırt etmek için mantıksız bir çaba harcayan Mondale, sözlerini tekrar etmekten başka çare bulamadı. «Biz hepimiz, onlara karşı tekiz,» dedi.

Dan başını sallayarak, «Evet ama, 'biz' dediğinde işin içine sakın kendini de katma,» diye karşıladı bunu. «Biz ikimiz kesinlikle aynı gruba dahil olamayız.»

Mondale, «Kendi meslek hayatını mahvedeceksin,» diye tısladı.

«Olabilir.»

«Kesinlikle öyle. İç Yönetim Bölümü, senin görev ihmali diye tanımladığın durumu neden bu kadar zaman boyunca gizli tutmak istediğini bilmek isteyecek.»

«Üniforma giyen bir başkasına karşı duyulan yanlış sadakat ve inanç.»

«Yeterince iyi bir neden sayılmaz. Seni kahvaltı niyetine üç lokmada çiğ çiğ yalayıp yutarlar.»

«İşini ve görevini gerçek anlamda eline yüzüne bulaştıran tek kişi sensin aramızda,» dedi Dan.

«Benim mânevi sorumsuzluğum pasif bir suç.

Böyle bir suç işledim diye Emniyet Müdürlüğünden uzaklaştırmazlar beni.»

«Belki uzaklaştırmayabilirler. Ama mesleğinde bir daha asla yükselemezsin.»

Dan omuzlarını silkti. «Önemli değil,» dedi. «Ben kendimi ilgilendiren noktaya kadar geldim. Daha ötesiyle ilgilenmiyorum zaten. Beni yönlendiren duygu hırs değil, Ross. Senin gibi değilim, ben.»

«Ama... böyle bir şey yaptıktan sonra bir daha asla kimse güvenmez sana.»

«Tabii ki güvenirler.»

«Hayır, hayır. Başka bir polisi satan adama asla güvenilmez.»

«Eğer satılan polis sen olursan, iş değişir.» Mondale'in tüyleri diken diken olmuştu. «Benim dostlarım var!» diye bağırdı..

«Üst taraf senden hoşlanıyor, çünkü onlara her zaman duymak istediklerini söylüyorsun ve onları istediğin şekilde yönlendirmeyi beceriyorsun. Ama günlük hayatın yükünü omuzlayan polislerin hepsi senin gerçekte ne mal olduğunu biliyor.»

«Sen öyle sanıyorsun. Benim her yerde ve her düzeyde dostlarım var. Kendini bir anda dışlanmış, etkisiz hale getirilmiş ve evine hapsedilmiş bulacaksın.»

«Bu doğru olsa bile... ki değil... ne çıkar? Ben zaten yalnız , bir insanım. Unuttun mu? Sen kendin söyledin bunu. Benim yalnız bir insan olduğumu söyledin. Bu insanlar tarafından dışlansam, aldırır mıyım sanıyorsun?»

Mondale'in tüm yüzünü kaplayan nefret ilk olarak yerini derin bir kaygıya bırakmaya başlamıştı.

«Gördün mü?» dedi Dan. Dudaklarındaki gülümseme yavaş yavaş bütün yüzüne yayılıyordu. «Başka şansın yok. Bu olay üzerinde istediğim kadar ve istediğim şekilde çalışmama izin vermek zorundasın. İşlerime burnunu sokamayacaksın. Eğer bana karışmaya kalkarsan seni mahvederim. Tanrı da biliyor ya, kendi başımı belâya sokmak zorunda kalsam bile yaparım bunu.»

Tavandaki ışık biraz daha hafifledi,

«...DURUN... İMDAT... KAÇIN... SAKLANIN... YARDIM EDİN...»

Radyonun üst kısmını kaplayan Plexiglas cam birdenbire tam ortasından çatladı.

Sony sarsıldı, öyle şiddetle titredi ki, tezgâhın üzerinde kaymaya başladı. Laura birkaç dakika önce zihninde canlandırdığı hayali hatırladı. Korkunç bir kâbusa benzeyen o hayali... plastik kutunun içinden yengeç bacağına benzeyen uzantıların çıkışı ve...

Buzdolabının kapağı bir kere daha kendi kendine açıldı.

Mutfaktaki tüm dolap kapakları, menteşeleri gıcırdayarak, bir anda ardına kadar açılıverdi. Kapaklardan biri Earl'ün bacağına çarptığında genç adamın dengesini kaybedip yere düşmesine ramak kaldı.

Radyo çeşitli istasyonlardan seçtiği kelimeleri yayınlamaktan vazgeçmişti. Artık ses kapasitesinin çok üzerinde ve son derece tiz bir

elektronik gürültü çıkarmakla yetiniyordu. Tıpkı ustalıkla söylenen tiz bir Si notasının iyi cins kristali tuzla buz edişi gibi, bu ses de onların etlerini kemiklerinden ayırmaya, beyinlerini etkisiz hale getirmeye çalışıyor gibiydi.

Ross Mondale bir koltuğa çöküp yüzünü ellerinin arasına gömdü. Ağlıyormuş gibi görünüyordu.

Bu hali Dan Haldane'i şaşırtmış, tedirgin etmişti. Mondale' in ağlayabilecek bir insan olduğunu hiç düşünmemişti,

Mondale ne hıçkırıyor, ne burnunu çekiyor, ne de başka bir ses çıkarıyordu. Yarım dakika kadar sonra başını kaldırıp baktığında, gözleri de kupkuruydu. Demek aradan geçen süre boyunca ağlamamış, yalnızca düşünmüştü. Umutsuzca, beynini çatlatırcasına düşünüyordu.

Bu arada yüzüne yeni bir ifade yerleştirmeyi de başarmıştı. Bilinçli bir seçimdi bu. Bir maskeyi çıkarıyor, yerine yenisini takıyordu. Yüzündeki korku, kaygı ve öfke tümüyle yok olmuştu. Nefret duygusunu bile bir dereceye kadar saklamayı başarmıştı. Yine de gözlerinde, kışları sığ suların kenarlarında donan kara buz parçaları kadar soğuk ve kirli gölgeler oynaşmakta, hırsım belli etmekteydi. Dost canlısı, tevazu yansıtan maskesini takmıştı ama içtenlik sözkonusu olduğunda maske saydamlaşıyordu.

«Tamam, Dan. Pekâlâ. Bir zamanlar dosttuk. Belki yine dost olabiliriz.»

Biz hiçbir zaman gerçek anlamda dost olmadık, diye düşündü Dan. Ama bir şey söylemedi. Ross Mondale'in olayı yatıştırmak için ne numaralara kalkışacağını merak ediyordu.

«En azından, birlikte çalışmak için çaba gösterebiliriz,» dedi Mondale. «Senin Emniyet Müdürlüğündeki en iyi dedektiflerden biri olduğunu itiraf etmek zorundayım galiba. Sistemli çalışıyorsun ama içgüdülerine de kulak verebiliyorsun. Seni geride tutmaya çalışmam doğru olmaz. Doğuştan yetenekli bir av köpeğini, burnunun aldığı kokuyu izlemekten alıkoymaya benzer. Pekâlâ, kabul. Olayı istediğin gibi inceleyebilirsin. İstediğin yere git, istediğin kişiyi, istediğin zamanda gör. Arada bir bana biraz bilgi ver, yeter. Çok makbule geçer. Belki ikimiz de biraz ödün verir, biraz esnek olmayı kabul edersek, yalnızca birlikte çalışmakla kalmaz, yeniden dost bile olabiliriz.»

Dan, Mondale'in kudurmuş öfkesinden ve gizleyemediği nefretinden daha çok hoşlandığına karar verdi. Zekice yatıştırma çabaları, ikiyüzlü, dostça konuşmaları hiç çekilmiyordu. Nefretini açıkça belli ettiği zamanlar, en dürüst olduğu anlardı. Bal gibi tatlı sesi ve davranışları Dan'i yatıştırmıyor, tam tersine çileden çıkarıyor, tüylerini ürpertiyordu.

Mondale öne doğru eğilerek, iyi niyetli ve dürüst görünmeye dikkat ederek, «Sana bir şey sorabilir miyim?» dedi.

«Neymiş soracağın şey?»

«Kafanı neden bu olaya taktın? Neden böylesine güçlü bir görev aşkıyla adadın kendini bu göreve?»

«Yalnızca işimi yapmaya çalışıyorum ben.»

«Daha başka bir neden olmalı. O kadın yüzünden mi?»

«Hayır.»

«Çok güzel bir kadın.»

«Nedeni kadın değil,» dedi Dan. Aslında Laura McCaffrey' nin güzelliği gözünden kaçmış değildi. Olayı çözmek için duyduğu kararlıbkla, küçük de olsa bunun elbette bir etkisi olmuştu.

«Çocuk yüzünden mi?»

«Olabilir.» ,

«Çocukların zarar gördüğü ya da tehlikede bulunduğu olaylar her zaman kendini en çok zorladığın olaylar olmuştur.»

«Her zaman diyerek genelleme yapmak doğru değil.»

«Bence her zaman,» dedi Mondale. «Erkek kardeşinle kız kardeşine olanlar yüzünden mi böylesin?»

Radyo giderek daha şiddetle ve hızla sarsılıyor, tezgâhın üzerinde tangırdıyordu. Birdenbire havaya doğru yükseldi, öylece durdu, öne arkaya sallandı, ipinin ucunda hafifçe salman bir balon gibi asıldı kaldı.

Laura artık şaşkınlığın da ötesine geçmişti. Ne diyeceğini, ne yapacağını bilemeden hareketsiz duruyordu. Artık kapıldığı korku da etkisini yitirmeye başlamıştı. Gördüklerine inanamıyor, soğuk yüzünden zihni ve vücudu uyuşuyordu. Elektronik uğultu iyice tizleşti, inceldi, uzaklaştı. Yere çarpmak üzere yaklaşan bir bombanın ses kaydının tersten çalınırına benziyordu çıkardığı ses.

Laura başım eğip Melanie'ye baktığında, küçük kızın sonunda kendi dünyasının derinliklerinden çıkmakta olduğunu gördü. Melanie henüz gözlerini açmış değildi. Hattâ sımsıkı kapalı tutuyordu onları. Ama küçücük elleriyle kulaklarını kapatmış, ağzını açmıştı.

Sihirliymiş gibi havada asılı duran radyodan dumanlar tütmekteydi. Birdenbire gürültüyle patladı.

Laura gözlerini yumdu, tam radyo patladığı sırada başını eğdi, kırık plastik parçalarının yağmur gibi üzerine yağdığını, kollarına, başına ve ellerine çarptığım hissetti.

Görünmez ellerin kaldırıcı desteği kesildiğinde, radyonun hâlâ kabloya bağlı kalan birkaç büyük parçası hızla yere düştü, gürültüyle yer karolarına çarptı. Fiş duvardaki prizden çıkmıştı. Kablo tezgâhın üzerinde kaydı, parçalanmış Sony'nin yanına, yere düştü, hareketsiz kaldı.

Patlama sırasında Melanie birdenbire çevresinde olup bitenlere güçlü bir şekilde tepki göstermeye başlamıştı. Oturduğu sandalyeden fırlamış, uçuşan parçalar yere düşerken kendini elleri ve dizleri üzerinde yere atmış, arka kapının yanındaki köşeye doğru emeklemeye başlamıştı. Şu anda sinmiş durumda, orada oturmaktaydı. Basını kollarının arasına saklamış, hıçkırıyordu.

Radyonun garip isyanını ve sonunda kendini yok edişini izleyen sessizlik boyunca duyulabilen tek ses, Melanie'nin yürek parçalayan hıçkırıklarıydı. Hıçkırıklarının ve iç çekişlerinin her biri yumuşak bıçak darbeleri gibi Laura'nın kalbine saplanıyor, fiziksel acıdan çok, duygusal ve çok güçlü bir etki yaratıyordu. Yediği her darbe onu umutsuzluğa ve paniğe biraz daha yaklaştırmaktaydı.

Dan cevap vermeyince Mondale sorusunu tekrarladı. Sesi masum bir merak yansıtıyor, ama bu ölçülü merakın altında kötü niyetli ve karanlık emeller yatıyordu. «Kız kardeşinle erkek kardeşine olanlar yüzünden mi çocuklarla ilgili olaylarda kendini parçalıyorsun?»

Dan, «Olabilir,» dedi. Mondale'e bunları hiç anlatmamış olmayı çok isterdi. Ama devriye arabasına tıkılıp kalmış iki genç polisin, birlikte geçirdikleri uzun geceler boyunca birbirlerine sırlarını ve hayatlarını

anlatmalarından, ruhlarını açmalarından daha normal bir şey olamazdı. Ross Mondale'i hiç sevmediğini ve asla sevemeyeceğini anladığında, iş işten geçmiş, ona çok fazla şey anlatmıştı bile. «Belki bu davadan vazgeçmek istemeyişimin nedenlerinden biri bu olabilir. Ama kesinlikle tek neden olamaz. Bu davranışımın biraz da Cindy Lakey ile ilgisi var. Görmüyor musun, Ross? Elimizdeki olayda yine bir kadın ve bir çocuk tehlikede. Anne kız yine bir manyak tarafından tehdit ediliyorlar. Belki de bir değil, birkaç manyak tarafından... Tıpkı Lakey olayı gibi. Belki de vicdanımı rahatlatmak, kendimi suçluluk duygusundan kurtarabilmek için bir fırsat bu. Ciudy Lakey'in .hayatını kurtaramayışımı telâfi etmek için bir şans... bu vicdan yükünden kurtulmak için bir yol.»

Mondale şaşkınlık içinde ona bakıyordu.

«Küçük kız öldürüldü diye sen kendim suçlu mu hissediyorsun yani?» diye sordu.

Dan başım salladı. «Elinde tabancasıyla bana döndüğü an da Dunbar'ı vurmam gerekirdi. Duraklamaman, ona bir şans tanımamalıydım. Eğer ona o anda ateş etseydim, evin içine giremezdi.»

Mondale hayretler içindeydi. «Tanrım!» dedi. «Ama 0 zamanlar durum nasıldı, biliyorsun. Şimdikinden bile daha kötüydü. Büyük jürinin elinde polis zulmüne dair en az bir düzine dava vardı. Üstelik dava açılması için iddiaların sağlam kanıtlara dayanması da gerekmiyordu. Kendini bir şey sanan, politikaya, eğilimli yarım akıllılar bize karşı cephe almışlardı. Her fırsatta Emniyetin başına belâ oluyorlardı. Evet, durum şimdikinden çok daha kötüydü. Bir polis kendini savunmak için son çare olarak birisini vurduğunda bile kıyameti koparıyor, adamı mahkemelerde süründürüyorlardı. Polisler

orada öylece durmak, göğüslerine saplanacak kurşunları beklemek zorundaydılar. Gazeteciler, politikacılar, üniversite çevreleri... hepsi bizi gözünü kan bürümüş faşistler gibi, ya da ona benzer bir şey gibi görüyorlardı. Allah kahretsin, hatırlamıyor musun bunları?»

«Hatırlıyorum,» dedi Dan. «Dunbar'ı vurmam gerekirken bu nedenlerden ötürü vurmamıştım.

Herifin dengesiz ve tehlikeli olduğunu görüyordum. İçgüdüsel olarak, o gece birini öldüreceğini de biliyordum. Ama zihnimin gerilerinde üzerimizdeki baskıyı düşünüyor, tetiğe asılma meraklısı polisler olarak suçlandığımızı hatırlıyordum. Eğer herifi vursaydım, bir açıklama yapmak zorundaydım. O ateşli günlerde kimse beni dinlemez, sonunda yanan ben olurdum. İşimi kaybetmekten, Emniyet Müdürlüğünden atılmaktan korkuyordum. Saçma sapan bir hatâ yüzünden meslek hayatımı mahvetmek istemiyordum. O yüzden de, herif tabancasını çekip bana nişan alıncaya kadar bekledim. Ama gerektiğinde bir saniye fazla beklediğim için ona beni vurması için şans tanımış oldum. İçgüdülerime uymadığım, kafamı kullanmadığım için de Cindy Lakey'i öldürdü.» Mondale başını hızlı hızlı iki yana sallamaktaydı.

«Ama bunların hiçbiri senin hatân değildi,» dedi.

«İşin aslım anlamadan her şeye burunlarını sokmaya kalkışan sosyal reformcuları suçla. Gerçek savaşın ne demek olduğunu, kime karşı verildiğini bilmiyor onlar. Asıl suçlanması gereken onlardır. Sen ya da ben değiliz.»

Dan gözlerinden alevler saçarak ona baktı. «Sakın kendini benimle aynı kefeye koymak gibi bir hatâ yapma. Böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret ettiğini bilmiyorum. Sen kaçtın, Ross. Hen işi elime yüzüme

bulaştırdım, çünkü işimi en iyi şekilde yapmayı düşünmem gerekirken kendimi ve önümde uzanan yılları düşündüm. Maaşımı kaybetmek istemedim ve hareket etmekte geç kaldım. Ben bu yüzden suçluluk duyuyorum, vicdan ıradaki yükü bu yüzden hissediyorum. Bu yükün senin ve benim üzerimde eşit olarak dağılmış olduğunu söyleme sakın. Çünkü işin aslı öyle değil. Saçmalıyorsun ve bunun da farkındasın.»

Mondale arkadaşı için kaygılanmış görünmeye, yüzüne dürüst bir ifade yerleştirmeye çalışıyordu ama nefretini bastırmakta güçlük çektiği belliydi.

«Belki de farkında değilsindir,» dedi Dan. «Bu daha da beter bir durum. Belki de senin yaptığın, kendi paçalarını tutuşmaktan kurtarmaya çalışmak değil. Sen gerçekten suçlayabileceğin, bütün yükü üzerine atabileceğin birini arıyorsun. Ahlâksız davranışlarını ve sözlerini en iyi şekilde açıklayan düşünce biçimi bu galiba.»

Mondale cevap vermeden ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdü.

«Vicdanın gerçekten tümüyle temiz mi, Ross?» diye sordu Dan. «Tanrı sana yardım etsin. Galiba gerçekten öyle.»

Mondale başını çevirip ona baktı. «Bu olayla ilgili ne istiyorsan yapabilirsin, yeter ki benden uzak dur,» dedi.

«Cindy Lakey'i düşünerek bir tek uykusuz gece bile geçirmedin, değil mi Ross?»

«Sana benden uzak dur dedim.»

«Bayıla bayıla uzak dururum.»

«Saçmalıklarını dinlemek zorunda kalmak istemiyorum.» «Sen inanılmaz bir insansın.» Mondale karşılık vermeden kapıyı açtı. «Sen

hangi gezegenden geldin, Ross?» Mondale dışarı çıktı. Dan boş odanın içinde kendi kendine konuşarak, «Bahse girerim ki geldiği gezegende yalnızca bir tek renk vardı,» dedi. «Kahverengi. Onun dünyasında her şey kahverengi olmalı. Bu yüzden tüm giysileri kahverengi... ona evini hatırlattığı için.» K; Zayıf bir espriydi. Belki de Dan kendi yaptığı şakaya bu yüzden gülümseyemedi. Belki.

Mutfaktaki hareket kesilmişti. Sessizlik sürüyordu.

Çevrelerini saran hava bir kere daha ısındı. «Bitti,»dedi Earl.

Korkudan donup kalmış olan Laura yavaş yavaş kendine geliyordu. Paramparça olan radyonun plastik kısımlarından biri, adımını attığı anda ayağının altında çıtırdadı. Laura iki adım daha atıp Melanie'nin yanına diz çöktü.

Kızına sevgi dolu sözcükler fısıldayarak, saçlarını ve yüzünü okşayarak sakinleştirmeye çalıştı. Çocuğun yüzünden gözyaşlarını sildi.

Earl yerlere saçılan plastik ve metal parçalarını karıştırmaya, kendi kendine mırıldanarak incelemeye başlamıştı. Olayın inanılmazlığı karşısında bir tür hayranlık duymaktaydı.

Laura, Melanie'yi kucağına doğru çekmiş, kollarını ona sarmış durumda, yerde oturmaktaydı. Kızını yatıştırabilmek için kolları arasında sallıyor, Melanie'nin hâlâ yanında olmasından, onu avutabilmekten büyük zevk alıyordu. Birkaç dakika önce olanları silip atabilmek için, gördüklerinin gerçekliğini inkâr edebilmek için her şeyi yapmaya hazırdı. Ama gördüğü garip olayların etkisini azaltmak için kendini küçük zihin oyunlarına, mantıklı açıklama arama çabalarına kaptırmayacak kadar iyi bir psikologdu. Olayı standart psikoloji yaklaşımıyla, mantıklı bir şekilde çözümlemeye de çalışamazdı. Laura

hayal görmediğini biliyordu. Bu paranormal durum... ya da belki doğaüstü olay... duyu sisteminde meydana gelen bir karışma ya da bozulmayla açıklanamazdı. Laura gördüklerinin mümkün olamayacak şeyler olduğunu biliyordu ama yine de gözlerine ve görüşüne güveniyordu. Bazı şizofrenik kişilerde rastlandığı gibi mantıklı ve normal bir olaylar dizisini kendi çarpık algılayışı nedeniyle mantıksız ve anormal bir hale getirmiş değildi. Üstelik Earl de her şeyi görmüştü. Paylaşılmış bir halüsinasyon değildi onların gördüğü. Kitleleri etkileyen bir yanılma da değildi. Çılgınlıktı, imkânsızdı... ama gerçekti. Radyo... ruhlar tarafından ele geçirilmişti. Sony'nin bazı parçalarından hâlâ dumanlar tütmekteydi. Havada ağır bir yanık kablo kokusu hissediliyordu.

Melanie yavaşça inledi. Vücudu kasılır gibi oldu.

«Sakin ol, tatlım, rahatla.»

Çocuk başını kaldırıp annesine baktı. Laura gözleri arasında, kurulan bağlantıdan sarsılmıştı. Melanie'nin bakışları uzaklardaki, noktalara dikilmiyordu artık. Kimsenin göremediği kanındık dünyasından bir kere daha geri dönmüştü. Laura, Melanie'nin bu kez gerçekte ait olduğu dünyada kalması için dua etti. Gerçi pek küçük bir olasılıktı, ama küçük kız belki de bir daha hiç dönmezdi o karanlık derinliklere.

«Ben... istiyorum...» dedi Melanie.

«Nedir istediğin, canım? Ne istiyorsun?»

Çocuğun gözleri Laura'nın gözlerini araştırdı.

«Benim... ihtiyacım var...»

«Neye ihtiyacın var, hayatım? Ne istiyorsan söyle. Bana söyle, yeter. Neye ihtiyacın olduğunu söyle anneciğine.»

Hissettiği derin korku sesinden belli olan Melanie, «Onların hepsini yakalayacak,» dedi. Earl başını duman tüten plastik parçalardan kaldırmış, dikkatle dinlemeye ve seyretmeye başlamıştı.

«Nedir o?» diye sordu Laura. «Onları yakalayacak olan şey Rnedir, tatlım?»

«Sonra da... o... beni yakalayacak,» dedi çocuk. Laura hemen, «Hayır,» dedi. «Hiçbir şey seni yakalayamayacak. Ben seni koruyacağım, sana bakacağım.»

«O... içerden... gelecek... yukarı...»

«Neyin içinden gelecek?»

«Nedir o, hayatım? Neden korkuyorsun? Korktuğun şey ne?»

«O... gelecek... ve... beni yiyecek.»

Küçük kız, «Yiyip... bitirecek...» dedikten sonra ürperdi.

«Hayır, Melanie. Korkma. Sakın...» Laura sesinin hafiflemesine izin verdi, sonra da sustu. Melanie'nin gözlerindeki değişikliği farketmişti.

Gözler tümüyle odaksız olmamakla birlikte, artık Laura'yı tam olarak görüyor sayılmazdı. Çocuk içini çekti, soluması değişti. Onu çıplak durumda sokaklarda dolaşırken bulduklarından beri içinde saklandığı özel ve gizli dünyasına bir kez daha çekilmişti.

Earl, «Söylediklerinden bir anlam çıkarabildiniz mi, Doktor?» diye sordu.

«Ben hiçbir şey anlamadım.»

«Ben de öyle.»

Laura daha önce, yemek hazırlarken, gelecekle ve Melanie ile ilgili iyimser duygulara kapılmıştı. Hattâ kendini hemen hemen normal hissetmeye başlamıştı. Ama birdenbire durum değişmiş, kötüleşmişti. Laura'nın sinirleri keman telleri kadar gergindi.

Bu şehirde yaşamakta olan bazı kişiler deneylerine devam edebilmek için Melanie'yi kaçırmak istiyorlardı. Laura onların neyin peşinde olduklarını, neden Melanie'yi seçtiklerini bilmiyordu. Ama kızını ele geçirmeye çalıştıklarından emindi. FBI bile emin görünüyordu" bundan.

Ayrıca Melanie'nin ölmesini isteyen başkaları da vardı. Ned Rink'in cesedi Melanie'nin hayatının kesinlikle tehlikede olduğunu kanıtlıyordu.

Ama şimdi Melanie'yi ele geçirmeye çalışanların yalnızca bu yüzü olmayan kişiler olmadığı anlaşılıyordu. Bir başka düşman daha vardı. Kendilerine radyo aracılığıyla ulaştırılan mesaj o düşmanla ilgiliydi işte.

Kimdi ya da neydi radyoyu kontrolü altına alan güç? Nasıl yapabilmişti bunu? Uyarıyı yollayan kimdi? Neydi? Neden yollamıştı?

Daha da önemlisi kimdi bu yeni düşman?

Radyo ondan söz ederken 'O' demişti. Diğer düşmanların toplamından çok daha tehlikeli ve korkunç olduğunu imâ ekmişti. 'O' şimdi serbest, demişti radyo. 'O' geliyordu. Kaçmaları gerekiyordu. Öyle demişti radyo. Saklanmak zorundaydılar. 'O' şeyden.

«Anneciğim? Anne?» «Buradayım, tatlım.»

«Aneeeeeeeeeeee!»

«Yanındayım. Geçti artık. İşte buradayım.»

«Ben... ben... ben... korkuyorum,» dedi Melanie. Artık Laura'yla ya da Earl'le konuşmuyordu. Laura'nın onu yatıştırmaya çalışan sesini duymuyor, kendi kendine konuşuyordu. Sesinde yalnızlığın acısı seziliyordu. Tümüyle kayıp ve terkedilmiş bir çocuktu. «Korkuyorum. Çok korkuyorum,» diyerek ağladı.

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Çarşamba, 20:00 Perşembe, 6:00

Ventura'daki dükkânın arka odasında, Joseph Scaldone'un masasında hâlâ oturmakta olan Dan Haldane, IBM bilgisayarın yanında duran disket kutusuna dikkatle bakmaktaydı. Her disketin etiketini okuyor, çoğunun kendini ilgilendirmediğini görüyordu. Ama bir etikette MÜŞTERİ ADRES LİSTESİ yazısını okudu. İşte bu incelemeye değerdi.

Bilgisayarın açma düğmesine bastı, ekranın ışıklanmasını bekledi, gerekli yazılımı bulup ayarladı, sonra da adres üstesi disketini yerine taktı. Programı böylece yükledikten sonra, bir süre çeşitli programları denedi, sistemi bir dereceye kadar tanıyınca adres dosyasını çağırdı. Liste ekranda yeşil harflerle belirdi. Yirmi altı ayrı belge vardı. Her biri alfabenin bir harfine ayrılmıştı. 'M' belgesini çağırdı, aşağı doğru, Dylan McCaffrey'in ,adım ve adresini buluncaya kadar taradı. İşte oradaydı.

'H belgesini çağırıp Willy Hoffritz'i buldu.

Dan bir an düşündükten sonra 'R' belgesini çağırdı. Çok geçmeden Ned Rink de karşısına çıktı. Ölenlerin dördünü birbirine bağlayan bir kordon bulmuştu işte. Doğaüstü konularına ilgi, daha doğrusu, Joseph Scaldone' un garip dükkânının müşterisi oluşları.

'Ü harfine geçti. Ojai'de bir adres ve telefon numarası, isim olarak da Albert Uhiander. Bu da Ned Rink'in evinden kitaplarını çalmak istedikleri yazardı. O kitaplar şu anda Dan'in arabasının bagajında, güven içinde beklemekteydi.

Başka kimi aramalıydı?

Bir an bu soruya cevap düşündü Sonra 'S' belgesini çağırıp Regine Savannah'yı aradı. Willy Hoffritz'in tam denetimi altına giren, yediği dayakla psikologun dört yıl önce UCLA'dan atılmasına yol açan kız. Hayır, o kız Scaldone'in müşterileri arasında yoktu. 'G' belgesi. Ne olur ne olmaz diye. Irmatrude Gelkenshettle da yoktu. Zaten Dan onu bulmayi beklemiyordu. Aramış olması bile utandırıyordu onu. Ama cinayet dedektiflerinin yapısında vardı kimseye güvenmemek.

'O' belgesini çağırıp Burbank'ta oturan Mary Katherine O'Hara'yı aradı. Özgürlük Şimdi'nin sekreterini. Cooper ve Hoffritz'in yanında, derneğin muhasip üyesiydi o da. Yo, Mary O'Hara besbelli diğer ikisinin doğaüstü literatüre duydukları ilgilerini paylaşmıyordu, Dan'in aklına bakacak başka isim gelmiyordu ama adres listesini sonuna kadar okuduğunda başka ilginç isimlere rastlayacağı kesindi. Bilgisayarın başından kalktı, çalışma masasının arkasındaki rafın üzerine yerleştirilmiş printeri açtı. Tekrar ekranın ve klavyenin başına döndü, adres listesini basmaya başladı.

Printer'in kâğıt sistemi rulo halinde değil, tek tek sayfalarla işleyen bir mekanizmaydı. İlk sayfanın basılması bir dakikadan daha az zaman aldı. Makine listenin geri kalan kısmım basmayı sürdürürken Dan tepsiye düşen ilk sayfayı kaptı. Sayfanın üzerinde toplam yirmi tane isim ve adres vardı. Onar tanelik iki sütun halinde basılmıştı. Dan listenin ilk bölümündeki isimlerden hiçbirini tanıyamadı.

Makineden çıkan ikinci sayfayı da aldı. İkinci sütunun sonlarına doğru, hem tanıdığı, hem de bu listede görmekten şaşırdığı bir isimle karşılaştı. Palmer Boothe. Los Angeles Journal' in sahibi, dev bir mirasın vârisi. Aynı zamanda ülkenin en başardı ve faal işadamlarından biri. Palmer Boothe kendisine miras yoluyla kalan zenginliği çok daha fazla arttırmıştı. Gazetecilik işinin yanısıra, gayrimenkul alım satımı, bankacılık, filmcilik ve sinema sanayi, ulaştırma, çeşitli yüksek teknoloji endüstrileri, tarım, cins at yetiştirme ve para kazandıran her ilanda faaliyetleri vardı. Kendisi toplumda saygı gören, güçlü, siyasal çevrelerde söz sahibi bir kişiydi. İnsan sevgisi nedeniyle birçok hayır kurumlarının bir numaralı gözdesi haline gelmiştik İnatçı pragmatizmiyle ünlüydü. Peki, pragmatizm nasıl oluyor da doğaüstü güçlere inançla birarada varlığım sürdürebiliyordu? Kapitalizmin kurallarına, saçmalıktan uzak yöntemlere ve mekanizmalara inanan akıllı bir işadamı, nasıl oluyor ela Pentagram Simgesi gibi bir dükkânla ilgili olabiliyordu? Palmer Boothe ile McCaffrey, Hoffritz ve Rink gibi insanlar orasında bir bağlantı bulunması elbette kesinlikle imkânsızdı. Scaldone'un adres listesinde adının bulunması onun bu olayla ilgisi olduğu anlamına gelmezdi. Pentagram Simgesi'nden alışveriş eden herkes olaya karışmış olamazdı. Dan yine de Scaldone'un kendi adres defterini açtı ve 'B' sayfasını çevirdi. Bu defter biraz önce Mondale'le çekişmelerime neden olan defterdi. Dan, Boothe'un yalnızca müşterilerden biri olmakla kalmayıp, Scaldone'la başka bağlantısı olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. 'B' sayfasında Boothe'un adı yoktu. Demek ki Scaldone'la tek ilgisi, arada sırada dükkândan doğaüstü güçlerle ilgili kitap ve malzeme satın alışıydı.

Dan elini paltosunun cebine sokup McCaffrey'in adres deflerini çıkardı. Boothe'un adı o defterde de yoktu. İz bu noktada takılıp kalıyordu. Böyle olacağını tahmin etmişti zaten.

Aklına yeni bir fikir geldi, McCaffrey'in defterinde Albert' Uhlander'in adını aradı. Evet, yazarın adı, Ojai'deki adresi ve lelefon numarası buradaydı işte.

Scaldone'un defterine tekrar baktı. Uhlander'in adı orada pda vardı. Demek ki Uhlander, Pentagram'ın Simgesi müşterilerinden biri olmakla kalmıyor, başka konulara da bulaşıyordu.

Doğrusu oldukça eğlenceli bir küçük grup oluşturmuşlardı.

Biraraya geldiklerinde neden söz ediyorlardı acaba? Yarasa kakası türlerini mi karşılaştırıyorlardı? Yılan gözüyle lezzetli yemekler mi pişiriyorlardı? Dünyaya hükmetmek ve tüm insanların beyinlerini yıkamak için megalomanyak planlar mı yapıyorlardı?

Küçük kızlara işkence mi ediyorlardı?

Printer adres listesinin on beşinci ve sonuncu sayfasını basmayı bitirdiğinde, Dan' de beşinci sayfayı okumaktaydı. Dan kâğıtların hepsini topladı, birbirine zımbaladı, katlayıp cebine koydu. Adres listesinde üç yüze yakın isim vardı. Dan bu isimleri daha sonra inceleyecekti. Evde yalnız basınayken birasını açıp oturduğunda daha iyi konsantre olabileceğini biliyordu.

Boş bir karton kutu buldu, Dylan McCaffrey'nin adres defterini, Scaldone'un adres defterini ve daha birkaç parça eşyayı kutuya doldurdu.

Kutuyu bürodan dışarı taşıdı, adlî tıp görevlilerinin Joseph Scaldone'un paramparça olmuş cesedini bir naylon torbaya sokmakla uğraştıkları bölümden geçip dışarı çıktı.

Dışarda toplanan meraklıların sayısı azalmıştı. Bu soğukta ve bu saatte sokaklarda beklemek pek akıllıca olmazdı zaten. Birkaç gazeteci, dükkânın kapısına sığınmış bekleşmekteydiler. Omuzlarını kaldırmış, ellerini ceplerine sokmuş, tir tir titriyor, ama yine de vazgeçmiyorlardı. Ventura Bulvarında esen uğultulu rüzgâr, sıcaklığın son damlasını da önüne katıp götürüyordu. Hava ağır ve rutubetliydi. Sabah olmadan önce yağmur yine başlayacaktı herhalde.

Nolan Swayze, Earl Estrada'ya benzeyen genç bir devriye polisiydi. Bu benzerlikten de gurur duyardı. O gün Pentagram Simgesi'nin önünde nöbet bekleyen üniformalı polislerden biri de oydu. Dan karton kutuyu ona uzattı. «Bunu Doğu Bölümüne götürüp memurlara ver,» dedi. «Kutunun içinde iki tane adres defteri var. Defterlerin içindeki isimlerin liste haline getirilip çoğaltılmasını, yarın sabaha kadar özel görev grubundaki polislerin her birine dağıtılmış olmasını istiyorum.»

«Tabii,» dedi Swayze.

«Ayrıca IBM bilgisayarlarında kullanılan bir de disket var. Disketin içindeki bilgilerin de çoğaltılıp herkese dağıtılmasını istiyorum. Kutuda bir de randevu programı var.»

«Onun da mı kopyaları dağıtılacak?»

«Çabuk kavrıyorsun.»

Swayze başını salladı. «Günün birinde komiser olmak istiyorum,» dedi.

«Aferin sana.»

«Annem gurur duyacak benimle.» ; «Ayrıca bir deste fatura var.» «Faturalardaki bilgilerin daha kullanışlı bir hale getirilmesin istiyorsunuz.» p

«Doğru,» dedi Dan.

«Kopyaları herkese dağıtılacak.»

«Belki belediye başkanı bile olursun bu gidişle.»

«Bu defter de...»

«O bir çek defteri,» dedi Dan.

«Kuponlardaki bilgilerin toplanıp çoğaltılmasını ve herkese dağıtılmasını istiyorsunuz. Belki de vali olsam daha iyi olacak.» «Yo hayır, o iş sana göre değil.»

«Vali olursan Sacramento'da yaşaman gerekir.»

«Tanrım, haklısınız, ben uygarlığı tercih ederim.»

* # *

Akşam yemeği gecikmişti, çünkü önce mutfağı temizlemek zorunda kalmışlardı. Spagetti için kaynatılan su, içinde yüzen plastik radyo parçaları yüzünden musluğa boşaltıldı. Laura tencereyi ovarak yıkadı, tekrar doldurdu, kaynaması için bir kere daha ocağın üstüne yerleştirdi.

Sonunda yemeğe oturduklarında, artık Mutfağa iştah açıcı zengin kokular yayılmıştı.

Sarımsağın, , domates sosunun ve Parmesan peynirinin kokusu gerçekten ağız ' sulandıracak türdendi. Ama onların gerisinde hâlâ

kızgın metal ve erimiş plastik kokusu hissedilmekteydi. Kötü niyetli ruhların varlığında izler kalmış gibiydi mutfakta. Laura bunun çılgınca bir düşünce olduğunu biliyordu, ama ne yazık ki gerçekti. Tanrım, bana yardım et, diye düşündü.

Earl Benton, Laura'dan daha çok yedi ama onun da fazla iştahlı olduğu söylenemezdi. Pek konuşmuyordu. Başını tabağından kaldırmıyor, lokmalar arasında geçen sürelerde bile hep tabağına bakıyordu. Yalnızca arada bir biraz önce Sony'nin durduğu tezgâha doğru bakmak için başını kaldırmaktaydı. Sorunları çözümlemeye alışkın, işini bilir hali yok olmuş, gözlerine dalgın bir ifade yerleşmişti.

Melanie'nin gözleri de uzaklarda bir noktaya dikilmişti. Ama yine de Laura ile Earl Benton'dan daha çok yemek yedi. Bazan lokmaları dalgın ve ağır hareketlerle çiğniyor, bazan önündeki tabağa kurt gibi saldırıyor, dört beş lokmayı peşpeşe, büyük bir hızla ağzına dolduruyor, bazan de yemek yediğini tümüyle unutuyor, böyle zamanlarda Laura'nın ona hatırlatma yapması gerekiyordu.

Kızına yemek yediren, ikide bir çenesinden akan spagetti sosunu silen Laura, birdenbire kendi korkunç çocukluk yıllarını hatırladı. Annesi Beatrice kendini tümüyle dine adamış bir bağnazdı. Laura'nın şarkı söylemesine, dans etmesine, İncil ve birkaç dinî yayın dışında kitap okumasına izin vermezdi. Her şeyden elini eteğini çekmiş bir münzevinin kompleksiyle eziyet etmeye meraklı olan Beatrice, Laura'nın dış dünyadan korkan, kendi içine kapanık, utangaç bir çocuk olarak büyümesi için elinden gelen her şeyi yapmıştı.

Laura, Melanie'nin şimdiki halinde olsa, Beatrice herhalde sevinçten deliye dönerdi. Şizofrenik katatoni durumunu, kötülüklerle dolu dünyanın, doğal insan ihtiyaçlarının reddedilişi gibi görür, Tanrı ile derin bir bağlantı ve birlik kurulmuş olduğuna inanırdı. Beatrice,

Laura'nın gerçek dünyaya dönmesine ne yardım edebilir, ne de yardım etmeye çalışırdı.

Laura kızının çenesinden aşağı süzülen yeni bir sos damlasını silerken, ama ben sana yardım edebilirim, canım, diye düşündü. Bize geri dönmen için sana yardım etmeye hazırım ve bunu başarabileceğime inanıyorum. Keşke bana birazcık yardım etsen, Melanie. Bana uzanmaya çalışsan keşke.

Melanie'nin başı önüne düştü, gözleri kapandı. Laura çatala biraz daha makarna sarıp kızının dudaklarına yaklaştırdı. Ama çocuk birden tüm iştahını kaybetmiş, daha derinlere kaymış, hattâ belki de uykuya dalmıştı. «Haydi Melanie, bir lokma daha ye. Biraz kilo alman gerek, tatlım.»

Bir şey gürültüyle fıkırdadı.

Earl Benton başını hemen tabağından kaldırdı.

«Neydi o?» dedi.

Laura cevap veremeden önce arka kapı öyle büyük bir hızla açıldı ki, oraya takılı olan güvenlik zinciri yerinden çıktı, gürültüyle koptu, tahtanın esnerken çıkardığı ses duyuldu.

İlk tıkırtı kendi kendine açılan sürgünün sesiydi. Evet, kendi kendine açılmıştı koskoca demir.

Earl üstünde oturmakta olduğu iskemleyi devirerek ayağa fırladı.

Evin arka tarafındaki karanlık ve rüzgârlı bahçeden içeri bir şey girdi.

Dan, Pentagram Simgesi'nin hemen yanındaki dükkânın sahibiyle yaptığı konuşmada ilginç bir şey öğrenemedi. Saat 9:15' te karnını doyurmak için yolunun üstündeki bir McDonald's'a uğradı. İki cheeseburger, bir büyük porsiyon patates kızartması ve bir bardak

kola aldı, arabasının içinde, bir yandan bilgisayar sistemindeki bilgileri kullanarak Regine Savannah'nın yerini saptamaya çalışırken, bir yandan yemeğini yedi.

Terminalin ekranı arabanın ön panelindeki bombeli kısma monte edilmişti. Yüzü yukarıya dönüp olduğundan, Dan'in okumak için eğilmesi gerekmiyordu. Kullanıcının klavyesi ise iki koltuğun arasındaki konsala yerleştirilmişti. Son iki yıl içinde Los Angeles Emniyet Müdürlüğüne bağlı tüm devriye arabalarına bilgisayar sistemi ve birer ekran takılmıştı. Hattâ işaretsiz araçların bile çoğunda bu teknoloji harikalarından bulunmaktaydı. Arabalardaki mobil bilgisayar sistemleri mikrodalga bağlantılarla, yerin altında bulunan en iyi şekilde korunan ve patlamalara karşı dayanıklı kablolarla kuşatılmış olan polis haberleşme merkezine ulaşmaktaydı. Merkez de modemler aracılığıyla hükümete ve özel girişime ait çeşitli bilgi bankalarına uzanabilmekteydi. Cheeseburger'inden bir lokma ısıran Dan arabanın motorunu çalıştırdı, ekranı açma düğmesine bastı, kendi şifresini yazdı ve telefon şirketinin kayıtlarına girdi. Regine Savannah' mn Los Angeles'teki herhangi bir adrese kayıtlı olabilecek telefon numarasını aradı.

Birkaç saniye sonra ekranda pırıl pırıl parlayan yeşil harfler belirdi.

KAYDA RASTLANMADI : SAVANNAH/ REGINE KAYDA RASTLANMADI: SAVANNAH, R.

Bu ada kayıtlı olmayan, fakat faturası R. ya da Regine Savannah tarafından ödenen herhangi bir telefon numarası bulmaya çalıştı ama yine bir sonuç alamadı.

Birkaç tane patates kızartması yedi. Ekran yumuşak bir ışıkla, sabırlı sabırlı parıldamaktaydı.

Motorlu Taşıt Ehliyetleri dosyalarına girdi, Regine Savannah adını bulmaya çalıştı. Cevap olumsuzdu.

Başka bir yaklaşım bulmaya çalışırken birinci cheeseburger' ini bitirdi, rüzgârlı caddede akan trafiği izledi.

Sonunda tekrar Motorlu Taşıt Ehliyetleri dosyasına girdi ve iik adı Regine, ikinci adı Savannah olan, soyadı daha sonra gelen bir kişi için düzenlenmiş ehliyet var mı diye araştırmaya başladı. Regine evlenmiş, ama kızlık soyadını tümüyle terketmek istememiş olabilirdi.

Üç dakika kadar sonra aradığı isim ekranda ışıldamaya başlamıştı.

REGİNE SAVANNAH HOFFRITZ

Dan ekranda gördüğüne inanamayarak bakıyordu. Hoffritz, ha? Marge Gelkenshettle bu konuda hiçbir şey söylememişti. Yoksa kız kendisine, hastaneye kaldırılmasına neden olacak kadar dayak atan adamla evlenmiş miydi sonunda? Hayır. Dan'in bildiği kadarıyla Wilhelm Hoffritz bekârdı. Henüz Hoffritz'in evine gitmiş değildi ama dosyalardaki bilgilerin tümünü okumuştu. Bir karısı ya da ailesi olduğunu, hatırlamıyordu. Hattâ en yakın akrabası olan kızkardeşinin yeri saptanmıştı. Kızkardeşi Detroit'den ya da Chicago'dan uçakla gelecek, cenaze işlerini halledecekti. Regine'le Hoffritz evlenmiş olsalar, Marge Gelkenshettle söylerdi bana, diye düşündü. Tabii o da bilmiyor olabilirdi.

Ehliyet dosyalarından öğrendiğine göre Regine Savannah Hoffritz siyah saçlı, kahverengi gözlü bir kadındı. Boyu 1.70, kilosu elli beşti. 3 Temmuz 1961'de doğmuştu. Marge'in anlattıklarına göre, Dan'in aradığı kadının da bu yaşlarda olması gerekiyordu. Sürücü ehliyetindeki adres Hollywood'da. tepelerdeydi. Dan adresi kendi not defterine çekti. Wilhelm Hoffritz ölmeden önce Westwood'da

oturuyordu. Eğer Regine Savannah ile evli olsalar, iki ayrı evde otururlar mıydı?

Boşanmış olabilirlerdi. Evet, bu da bir ihtimaldi. Boşanmayla sonuçlanmış olsa bile, evlilik fikri Dan'e yine de garip görünüyordu. Acımasız bir sadistle evli olmak, beynini yıkamış olan adamın tümüyle kontrolü altında bulunmak, Regine'in nasıl bir hayat yaşamasına neden olurdu acaba? Hoffritz bir keresinde onu hastanelik edecek kadar dövdüğüne göre, bu olay her zaman tekrarlanabilirdi. Eğer Hoffritz, Regine'i öğrencisiyken bu kadar istismar edebilmiş, kendi meslek hayatını tehlikeye sokacak kadar ciddi kişisel saldırılarda bulunabilmişse, kimbilir Regine karısı olduğunda, onu evlerinin dört duvarı arasına kapattığında neler yapardı? Sonuçların çok daha kötü olacağından emindi Dan. Düşünmek bile tüylerini ürpertiyordu.

Earl Benton tabancasını eline almıştı ama dışardaki karanlıktan mutfağa giren şey, tabancasının iyi nişanlanmış palto giymekteydi. Çünkü mutfağın içi birdenbire havada uçuşan çiçeklerle, evin arkasındaki bahçeden koparılmış sarı, kırmızı ve beyaz güllerle, dallarla, yapraklarla I' ve çeşitli türlerdeki goncalarla dolmuştu. Bazı dallar topraktan kökleriyle birlikte çıkmış, bazıları ise dalları kırılarak koparılmıştı. Rüzgâr hayvan silkindi, çiçeklerden oluşan paltosu kabardı, taşıdığı dalların yaprakları kopmuş tüyler gibi uçuştu, parlak renkli çiçekler, eğilmiş dallar, kökler ve kökleri tutan ıslak toprak parçaları yerlere saçıldı. Duvardaki takvim yerinden çıkmıştı. Düşmeden önce kâğıttan kanatlarıyla mutfağın orta yerine kadar uçtu, ancak ondan sonra düştü. Pencerelerdeki perdeler tüylü kanatların çırpılmasına benzeyen bir sesle uçuştular, asılı oldukları raylardan kendilerini kurtarmaya, bir an önce bu garip dansa katılmaya çabaladılar. Eaılün üzerine nemli toprak parçaları gelmişti. Uçan bir gül yüzüne çarptı, Earl dikenlerden birinin hafifçe boynuna

battığını hissetti. Kendini korumak için bir, kolunu havaya kaldırdı. Laura McCaffrey'in de kızını korumaya çalıştığını gördü. Bu garip ve açıklanamaz olaylar karşısında kendini aptal gibi hissediyordu. Tümüyle çaresiz kalmıştı.

Kapı biraz önce nasıl kendi kendine açıldıysa, şimdi de büyük bir gürültüyle çarparak kapandı. Ama mutfağın içinde dönüp duran çiçeklerin dansı devam ediyordu. Mutfağın içindeki rüzgâr, sanki dışarda geceyi kasıp kavuran rüzgârın bir parçası değil, kendi gücünü dışardaki rüzgârdan bağımsız olarak kullanabilen başka bir varlık gibiydi. Böyle bir şey mümkün değildi tabii. Çılgınlıktı bu. Düşünülemeyecek bir şeydi. Ama gerçekti. Dönüp duran hava akımı fısıldıyor, tıslıyor, yapraklan, goncaları, kırılmış dalları mutfağın içinde döndürüp duruyor, arada bir silkindikçe çiçekler, toprak parçaları ve yapraklar hava akımından kurtulup yerlere düşüyordu. Üzerinde hareket halindeki bitki örtüsünden oluşan paltosuyla rüzgâr hayvan sokak kapısının hemen iç tarafında durdu. Soluğu her köşede hissediliyor, ama çiçekli paltonun yerinden rüzgârlı varlığın yeri de belli oluyordu. Varlık orada durdu, bir süre ne yapacağına karar vermeye çalışıyormuş gibi mutfaktakilere baktı. Sonra birdenbire yok oldu. Rüzgâr ağır ağır dinmemiş, birdenbire kesilivermişti. Silkinmeler sırasında yere düşmeyen, dönmeye devam eden çiçekler hafif hışırtılı sesler çıkararak mutfak karolarının üstüne yığıldılar. Hepsi yere düştüğünde mutfak bir kere daha sessizleşti, hareketsizleşti.

Ehliyetleri'nin kayıtlarından çıkıp tekrar telefon şirketinin bilgi bankasına girdi. Bu kez Regine Hoffritz adına kayıtlı bir telefon numarası buldu. Adres, ehliyet dosyalarında bulduğu adresle aynıydı.

Saatine göz attı: 9:32. Demek ekranla çalışmaya başladığından beri ancak on dakika geçmişti. Polis arabalarında bilgisayar sisteminin

bulunmadığı eski günlerde, bu bilgileri toplamak için en az iki saatini ziyan etmek zorunda kalırdı. Sistemi kapattı, arabanın içindeki karanlık koyulaştı.

İkinci cheeseburger'ini bitirip kolasını yudumlarken, içinde yaşadığı dünyanın ne büyük bir hızla değiştiğini düşündü. Çevresinde yepyeni bir dünya, bilimkurgu romanlarındakine benzer bir toplum şekillenmekteydi. Değişim büyük bir güçle, hırsla ve hızla gerçekleşmekteydi. Bu zamanda yaşıyor olmak hem sevindirici hem ürkütücüydü. İnsanoğlu yıldızlara ulaşmayı başarmış, içinde yaşadığı dünyadan evrene yayılmasını sağlayan, o büyük adımı atmıştı. Ama öte yandan, kaçınılmaz göç başlayamadan kendi ırkını dünya yüzünden tümüyle silmenin yolunu da bulmuştu. Yeni teknoloji, tıpkı bilgisayarların yaptığı gibi kadınları ve erkekleri özgürleştiriyor, onları her türlü yükten kurtarıyor, zaman kazandırıyordu. Ama... ne yazık ki kazanılan zaman dinlenmeye, düşünceleri geliştirmeye, dünyayı daha sakin ve daha iyi bir hale sokmak için fırsatlar yaratmaya ayrılmıyordu. Her yeni teknoloji dalgasıyla birlikte hayatın temposu biraz daha hızlanmaktaydı. Yapılması gereken daha fazla iş, verilmesi gereken daha fazla karar vardı. Edinilmesi gereken deneyimlerin sayısı her geçen anla birlikte artmaktaydı. Daha birkaç dakika önce boşalan bu kazanılmış saatleri, gerekli deneyimlerle hevesli hevesli doldurmaktaydı insanlar. Her yıl yaşam, bir önceki yıla göre daha hızlı akıp gitmekteydi. Sanki Tanrı zamanın akışını kontrol eden düğmeyi her gün biraz daha açıyordu.

Aslında bu düşünce de pek doğru değildi, çünkü Tanrı kavramı modası geçmiş bir kavramdı artık. Her yeni günle esrarlarından biraz daha arındırılan bu çağda, evrendeki gelişmelerin izlendiği böylesine modem bir dönemde, kavramlar tümüyle farklılaşmıştı. Artık yeni tanrılar, bilim, teknoloji ve değişim olmuştu. Bu üç başlı güç, gerçi eski

tanrılar kadar zalim ya da yargılayıcı değildi, ama tümüyle soğuktu. Hasta, düşkün ve yalnız kişilere karşı acımasızca ilgisizdi.

Pentagram Simgesi gibi bir. dükkân nasıl olur da bilgisayarların, mucize ilaçların, uzay gemilerinin dünyasında varlığını sürdürebilirdi? Fizikçiler, biyokimyacılar, genetik mühendisleri her gün yeni açıklamalar ve cevaplar üretirlerken, kim sorularının cevaplarını aramak için doğaüstü güçlere dönerdi ki? Tarihin başlangıcından beri, ruh çağırma seanslarının, Ouija tahtalarının kime yararı dokunmuştu?

Dylan McCaffrey ve Wilhelm Hoffritz gibi bilim adamları nasıl oluyor da fare kakası ve yılan gözü satan bir manyakla ilişki kuruyordu?

Demek ki bütün bunların saçma olmayan bir yanı bulunduğuna inanıyorlardı, diye düşündü Dan. Doğaüstü güçlerin bir yönü ya da bir paranormal olgu McCaffrey ile Hoffritz'in ilgisini çekmiş olmalıydı. Kendi araştırmalarında uygulayabilecekleri bir yöntem ya da kuram bulmuş olabilirlerdi. Nedense bilim ve sihir dünyasını birleştirmenin bir yolunu bulmak peşindeydiler. Ama nasıl yapacaklardı bunu? Ve neden böyle bir amaç edinmişlerdi?

Dan kolasının son yudumunu içerken eski bir şarkının bir dörtlüğünü hatırladı:

Karanlıklara gömülüp Felâketlere uğrayacağımız gün, Bilimle Şeytanın Kolkola girdiği gün olacaktır. Dan bu dörtlüğün hangi şarkıya ait olduğunu hatırlayamıyor, ama eski bir rock'n'roll parçası olabileceğini tahmin ediyordu. Sürekli bu tür müzik dinlediği günlerden aklında kalmış olmalıydı. Hatırlamak için kendini zorladı, anımsar gibi oldu, ama yine de şarkının adını bir türlü tam olarak çıkaramadı. Nükleer savaşı ve insanlığın yok olması tehdidini protesto eden bir şarkı olduğunu hayal meyal hatırlıyordu.

Bilimle Şeytanın kolkola yürüdüğü gün.

Çocukça bir imajdı... hattâ budalaca. Belki o şarkı uygarlığı yok edip yeni baştan çadırlara dönmek isteyenlerin propagandasından başka bir şey değildi. Ama her nedense, 'Bilimle Şeytanın kolkola yürümesi' imajı bu gece onu çok etkiliyor, içinde buz gibi ürpertilerin dolaşmasına yol açıyordu. Birdenbire, şu anda Regine Savannah Hoffritz'i ziyaret edebilecek durumda olmadığını hissetti. Uzun, hem de çok uzun bir gün olmuştu bugün. Artık eve dönme zamanı gelmişti. Alnı fena halde zonkluyor, vücudunun çeşitli yerlerindeki çürükler sızlıyordu. Tüm eklemleri alev alev yanmaktaydı. Gözleri sulanıyor, kaşınıyor, batıyordu. Bir iki şişe bira içmeye, on saatlik bir uyku çekmeye ihtiyacı vardı.

Ama yapılması gereken işler onu beklemekteydi.

Laura tam bir şok ve inanmazlık içinde çevresine bakındı.

Toprak parçaları, çiçekler, yapraklar ve kökler mutfak masasının ve tabaklarındaki yenmemiş yemeklerin üzerini kaplamıştı. Parçalanmış güller mutfak tezgâhlarına ve yerlere saçılmıştı. Musluğun içi, ezilmiş, şekillerini kaybetmiş kırmızı ve mor goncalarla doluydu. Beyaz bir gül, buzdolabının kulpuna asılı kalmıştı. Çeşitli yeşillikler ve yüzlerce gül yaprağı perdelere, duvarlara ve dolapların kapaklarına takılmıştı. Rüzgârın kasıp kavurduğu bitkiler yerde, belli bir noktada üstüste yığılıp kalmıştı. Rüzgârın birdenbire kesildiği ve çiçekleri taşımaktan vazgeçtiği nokta orasıydı işte.

Earl tabancasını hâlâ elinden bırakmayarak, «Bir an önce çıkalım buradan,» dedi.

Laura, «Ama bütün bu pislik...» diyecek oldu.

Earl, «Daha sonra halledersin,» diyerek Melanie'ye doğru yürüdü, kendi dünyasında yaşayan çocuğu oturduğu iskemleden kaldırdı. Laura tümüyle aklı karışmış ve sersemlemiş durumda, «Ama burayı temizlemem gerek...» dedi.

Earl sabırsızlanarak, «Haydi, çabuk,» diye üsteledi. Cildinin kanlı canlı, köylü çocuğu görünüşü tümüyle yok olmuştu. Yüzü solgun ve yapış yapış görünüyordu artık. «Doğru salona.» Laura durakladı, mutfağı kaplamış olan bitki örtüsüne baktı.

«Haydi,» dedi Earl tekrar. «O kapıdan daha beter bir şey girmeden önce çıkalım buradan!»

Regine Savannah Hoffritz, Hollywood tepelerinde, nispeten daha az pahalı caddelerden birinde oturmaktaydı. Evi California'da ender rastlanan, fakat kibirli New York'luların Batı zevksizliğine örnek diye kabul ettiği türden çağdışı klasik karışımı, çılgın bir mimarî örneğiydi. Kullanılan tuğlaların tümüne ve dış duvar kirişlerine bakan Dan, evin esas olarak İngiliz Tudor stili olduğunu, ama araya ince oymalı Viktorya çağı saçakları, Amerikan sömürge dönemi pancurları, hiçbir çağa ait olmayan pirinç araba fenerleri karıştığına dikkat etti. Bu fenerler ön kapıyla garaj kapısının, iki yanını süslemekteydi. Kapının iki yanındaki sütunlar pütürlü betondu. Tepelerindeki demir lambalar Tudor stiline kullanılan diğer pirinç lambalardan çok daha yakındı. v Bahçe yoluna siyah bir Porsche park edilmişti. Fenerlerin çakışan ışıkları altında arabanın kavisli silueti insana bir böceğin sırtını hatırlatıyordu. Dan kapıyı çaldı, cebinden polis kimliğini çıkardı, buz gibi rüzgâra karşı omuzlarını eğmiş durumda, bir süre bekledi, sonra zili tekrar çaldı. Sonunda kapı açıldığında, güvenlik zinciri takılıydı. Kapı aralığından çok güzel bir yüzün yarısı, gür siyah saçların, porselen cildin, kocaman ve berrak, kahverengi bir gözün bir bölümü göründü.

Burunun görünen kısmı, üfürülerek biçimlendirilmiş cam kadar kusursuzdu. Olgun, dolgun ve biçimli dudakların da bir yarısı görünmekteydi.

Kadın, «Evet?» dedi. Sesi yumuşaktı. Soluğunun içinden konuşuyordu. Belki de Tanrı'nın ona verdiği gerçek sesi böyleydi. Ama yine de konuşması sahte ve hesaplanmış geliyordu kulağa. Dan, «Regine Floffritz?» diye sordu. «Evet?»

«Benim adım Haldane. Polis şefiyim. Sizinle konuşmak istiyorum. Eşiniz hakkında.»

Regine gözlerini kısarak onun kimlik kartına baktı, sonra, «Kocam mı?» diye sordu.

Dan onun sesinde bir başka şeyin varlığını da sezdi. Bir uysallık, bir çekingenlik, titrek ve teslim olmaya hazır bir zayıflık. Kendisini sorgusuz sualsiz itaata yöneltecek emri bekliyormuş gibiydi. Dan onun bu ses tonunun, kendisinin polis oluşuyla ilgisi bulunduğunu sanmıyordu.

Regine'in her zaman böyle olduğundan, herkesle böyle konuştuğundan kuşkulanmaktaydı. Daha doğrusu, Hoffritz onu değiştirdiğinden beri böyle davranmaya ye konuşmaya başlamış olmalıydı.

«Kocanız,» dedi Dan. «Willy Hoffritz.» Regine, «Ya, bir dakika,» dedi.

Kapıyı kapattı. Kapı on saniye, yirmi saniye, yarım dakika, hattâ daha da uzun bir süre boyunca kapalı kaldı.

zili tekrar çalmak üzereyken güvenlik zincirinin yerinden çıkarıldığını duydu.

Kapı açıldı. Regine geri çekildi, Dan bir kenarda duran üç parça valizin yanından geçerek içeri girdi. Salonda bir koltuğa oturdu, Regine de pas rengine çalan kahverengi kanepeye yerleşti. Duruşu ve hali gururlu, ama yarattığı genel etki son derece baştan çıkarıcıydı.

Çarpıcı bir kadın olmasına rağmen, tam yerine oturmayan bir tarafı vardı. Güçlü dişiliği biraz hesaplı, biraz abartılı gibiydi. Saçları o kadar kusursuz taranmış, makyajı o kadar özenle ve titizlikle yapılmıştı ki, şu anda Revlon mamullerinin reklam filmi için kamera karşısına geçmeye hazır gibiydi. Üzerinde yere kadar, krem rengi, ipek bir sabahlık vardı. Belinin kuşağı dolgun göğüslerini vurgulayacak şekilde sımsıkı bağlanmıştı. Göbeği yamyassı, kalçaları yuvarlaktı. Sabahlığın kumaşı çok dokumluydu. Yakasında, kol ağızlarında ve eteğinde fırfırlar göze çarpıyordu. Narin boynuna altın tellerden örülü bir köpek tasması takmıştı sanki. On yıl önce moda olan o sımsıkı kolyelerden. Bugün artık bu tür mücevherler özel bir önem taşımadığından, köpek tasmaları da pek seyrek olarak sırf süs olsun diye kullanılır hale gelmişti. Ama sado mazohist çiftler arasında hâlâ yaygındı. Çünkü cinsel itaatin simgesi olarak görülüyordu. Dan gerçi Regine'i ilk olarak bir dakika önce tanımıştı, ama yine de bu tasmayı boyunduruk gibi, mazohist bir niyetle taktığını biliyordu. Zaten kızın bütün davranışında, gözlerini kaçırışında, zarif olmasına rağmen mütevazı hareketlerinde, ezik ve söz dinler bir ruhun izleri belliydi. Her an sapık bir darbe, bir tokat, zalim bir çimdik bekler gibiydi. Gözgöze gelmekten de çekiniyordu.

Söze Dan'in başlamasını bekledi.

Dan bir süre ağzını açmadı, evi dinledi. Kızın zinciri geç açması, evde biri olduğundan kuşkulanmasına yol açmıştı. Çabucak biriyle

görüşmüş, Dan'i içeri almak için izin almış olmalıydı. Ama ev çok sessizdi. Besbelli başka kimse yoktu burada.

Sehpanın üzerinde yarım düzine kadar fotoğraf göze çarpmaktaydı. Hepsi de Willy Hoffritz'in resimleriydi. En azından, Dan'in tam karşısına rastlayan üç tanesi Hoffritz'indi. Ötekiler de onun olmalıydı. Yine o dikkat çekmeyen surat, o ayrık gözler, o dolgun yanaklar, o domuz burun. Studio City'deki cesedin cebinden çıkan cüzdanda bulduğu ehliyet fotoğrafındaki surat.

Sonunda Dan, «Herhalde kocanızın öldüğünü biliyorsunuz,» dedi.

«Willy mi yani? Evet, öldüğünü biliyorum.»

«Size birkaç soru sormak istiyorum.»

Regine ellerine bakarak zayıf bir sesle, «Yardımcı olamayacağımdan eminim,» dedi.

«Willy'yi en son ne zaman görmüştünüz?» «Bir yıl kadar önce.» «Boşandmız mı?» ;

«Ayrıldınız mı?»

«Evet ama tam öyle değil... yani sizin dediğiniz şekilde değil.»

Keşke konuşurken bana baksa, diye düşündü Dan. «Ne şekilde oldu peki?» diye sordu. Regine kanepede oturduğu yerde sinirli hareketlerle kıpırdandı. «Biz hiçbir zaman... yasal anlamda evli olmadık.»

«Öyle mi? Ama şu anda onun adını taşıyorsunuz.» Regine ellerine bakmaya devam ederek başını salladı. «Soyadımı değiştirmeme izin verdi,» dedi.

«Mahkemeye gittiniz ve adınızı Hoffritz olarak değiştirdiniz, öyle mi? Peki ama neden yaptınız bunu?»

«İki yıl kadar önce oldu. Çünkü... çünkü... şey... nasıl olsa anlamayacaksınız.»

«Siz yine de deneyin anlatmayı.»

Regine hemen cevap vermedi. Dan onun açıklamasını kafasında oluşturmasını beklerken çevresine bakındı. Beyaz mermer şöminenin üzerindeki rafta Willy Hoffritz'in sekiz tane daha fotoğrafı vardı.

Ev gayet iyi ısıtılmış olduğu halde, Dan ölü psikologun gümüş çerçevelere özenle yerleştirilmiş fotoğraflarına bakarken içine buz gibi bir ürpertinin yayıldığını hissetti.

«Willy'ye ona ait olduğumu, tümüyle onun olduğumu kanıtlamak istiyordum,» dedi Regine.

«Adını taşımanıza karşı çıkmadı mı? İlerde nafaka davası açmak isteyeceğinizden kuşkulanmadı mı?»

«Yo, hayır, Willy'ye asla öyle bir şey yapmazdım ben. Asla öyle bir şey yapmayacağımı o da bilirdi. Yo, hayır. Kesinlikle, mümkün değil.»

«Madem soyadını taşımanızı istiyordu, neden sizinle evlenmedi?»

Regine yumuşacık bir sesle, «Çünkü evli olmak istemiyordu,» dedi. Sesinden uğradığı derin hayal kırıklığı ve üzüntü, yanılgıya yer bırakmayacak şekilde belli oluyordu.

Başı hâlâ önüne eğik durumda olmasına rağmen,. Dan onun, yüz hatlarının, hissettiği acı ve yoğun üzüntü nedeniyle birdenbire yerçekiminin etkisine kapılmış gibi aşağıya doğru sarktığını gördü.

Şaşırdığını belli ederek, «Sizinle evlenmek istemedi ama soyadını taşımanıza razı oldu,» dedi. «Ona ait olduğunuzun bir tür... göstergesi olarak.» «Evet.»

«Onun adını almak bir bakıma... onun damgasını taşımak gibi.»

Regine boğuk bir fısıltıyla, «Ah, evet,» diye atıldı. Hoffritz. tarafından damgalanmaktan aldığı garip zevki hatırlamış, yüzüne bir gülümseme yayılmıştı. «Evet,» dedi tekrar.

«Tıpkı onun damgasını taşımak gibi.»

«Doğrusu çok tatlı bir insanmış,» dedi Dan.

Regine onun sesindeki gizli alayı farketmemişti. Dan onu biraz daha iğnelemeye karar verdi. Kırbaçlanmaya alışkın köpek davranışlarını delip geçebilmeyi umuyordu.

«Tanrım, gerçek anlamda bir egomanyak olmalı bu adam!»

Regine hızla başını kaldırdı, sonunda Dan'in gözlerinin içine bakabildi. Kaşlarını çatarak,

«Yo, hayır,» dedi. Ses tonu öfkeli ya da sabırsız değildi. Yalnızca ölen adamın karakteriyle ilgili yanlış anlamayı düzeltmek için hevesli görünüyor, sıcacık bir sesle konuşuyordu. «Yo, hayır,» dedi yine. «Willy öyle değildir. Willy gibi bir kişi daha yoktur. O mükemmeldir. Willy için yapmayacağım bir tek şey bile yoktur. Bir tek şey bile. O özeldir. Willy'yi tanımadınız. Eğer tanıyor olsaydınız, onun aleyhinde sözler söylemezdiniz. Willy'nin aleyhinde konuşmazdınız. Yapamazdınız bunu. Tanısaydınız yapamazdınız.»

«Ama onu iyi tanıdıkları halde hakkında pek iyi konuşmayan insanlar var. Eminim siz de biliyorsunuz bunları.»

Regine tekrar başını önüne eğdi. Yine aynı yumuşak ve tatlî sesle, «Onlar kıskanç, yalancı ve Willy'yi çekemeyen insanlar,» dedi. Ses tonu soluk kesen dişiliğiyle tam bir uyum içindeydi. Sanki tiz bir sesle konuşması ya da öfkesine kapılarak sesini yükseltmesi, kusursuz dişiliğine zarar gelmemesi için yasaklanmış gibi davranıyordu.

«Hoffritz UCLA'dan atılmıştı.» Regine hiçbir şey söylemedi.

«Size yaptıkları yüzünden.»

Regine yine bir şey söylemedi, gözlerini kaçırmaya devam etti, oturduğu yerde tedirgin hareketlerle kıpırdandı. Sabahlığının önü biraz açıldı, incecik, kusursuz baldırlarından biri göründü. Krem rengi teninin üzerinde yarım dolar büyüklüğünde bir çürük göze çarpmaktaydı. Bilek kısınmda da daha küçük iki başka çürük vardı.

«Benimle Willy hakkında konuşmanızı istiyorum.»

«Konuşamam.»

«Studio City'de Dylan McCaffrey'le birlikte neler çeviriyordu?»

«Ben asla Willy'nin aleyhinde bir şey söylemem. Bana ne yaparsanız yapın. Hiç aldırmıyorum. İsterseniz beni cezaevine atın. Umurumda değil, umurumda değil.» Sesini yine yükseltmemişti ama güçlü duygulara kapılarak konuştuğu belliydi. «Onun pabuçlarını bile yalamaya lâyık olmayan insanlar Willy hakkında çok kötü şeyler söylediler,» dedi. Dan, «Regine,» dedi. «Bana bak.»

Regine bir elini ağzına, götürdü, eklemlerinden birini dişlerine dayadı, yavaşça derisini ısırmaya başladı.

«Regine? Bana bak. Regine.»

Sinirli bir tavırla parmak eklemini yarı çiğnemekte, yan emmekte olan Regine başım kaldırdı, ama Dan'in gözlerine bakamadı. Omzunun üzerinden arkasına doğru baktı.

«Regine, o adam seni dövdü. Hastaneye kaldırılmana neden oldu.»

Kız parmağının eMemini ağzından çekmeden, «Onu seviyordum,» dedi. Dikkati giderek eklemi üzerinde daha çok yoğunlaşmaktaydı.

«Beynini yıkamak için bazı gelişmiş ve karmaşık teknikler kullandı, Regine'in gözlerini dolduran yaşlar yanaklarından aşağı akmaya başlamıştı. Hissettiği derin üzüntü, yüzünün çizgilerinden belli olmaktaydı. «Onu o kadar çok seviyordum ki,» dedi.

Elini ağzına götürdüğü sırada sabahlığının kolu sıyrılmış, kolunun bir kısmı ortaya çıkmıştı. Dan, kolunun ön kısmında, dirseğine yalan yerde bir küçük çürük daha gördü. Üstelik bileğinde de ip kesiklerine benzeyen çizikler vardı.

Willy Hoffritz'i bir yıldan beri görmediğini söylemişti. Demek ki ona son zamanlarda esir muamelesi eden bir başkası daha vardı.

Dan önlerindeki sehpada süslü püslü çerçevelerin içine yerleştirilmiş resimlere, ölen psikologun yüzündeki hain gülümsemeye baktı. Birdenbire odanın içindeki hava ağır, yağlı ve kirli geldi ona.

Temiz havaya duyduğu dayanılmaz ihtiyaç neredeyse oturduğu koltuktan kalkmasına, kendini ön kapıya atmasına neden olacaktı. Kendini zorlayarak olduğu yerde kaldı, «Sana bu kadar acı veren bir adamı nasıl oldu da sevebildin?» diye sordu.

«O beni özgür kıldı...»

«Ne yapmak için özgür kıldı?»

«Olmam gereken şekilde olabilmem için.»

«Nasıl olman gerekiyordu?»

«Şimdi olduğum gibi.»

«Nasıl yani?»

«Nasıl olmam isteniyorsa, öyle.» Regine'in gözyaşları kesilmişti.

Dudaklarının kenarlarında bir gülümsemenin başlangıcı kıpırdandı. Söylediği cümle hoşuna gitmişti. «Nasıl olmam isteniyorsa öyle,» diye tekrarladı. Başka birisine tutsak olma, onun önünde küçültülme fikri bile, içine fiziksel zevk ürpertileri yayılmasına neden olabiliyordu. Vücudu hafifçe titredi.

Dan'in öfkesi ve kızgınlığı giderek artmaktaydı.

«Yani sen yalnızca Willy Hoffritz'in söylediklerini yapmak ve onun istediği gibi olmak için mi geldin bu dünyaya?»

Regine bu kez Dan'in gözlerinin içine bakarak, «Ne isterse yapardım,» dedi. «Ben bunun için varım.» Dan onun yine omzunun üstünden gerilere bakıyor olması m istedi. Çünkü kalbi o gözlerde gördüğü işkenceye, kendine karşı duyduğu tiksintiye, inanılmayacak derecede yoğun umutsuzluğa dayanamıyordu. O gözler aracılığıyla, paçavraya dönmüş, ciddi şekilde yaralanmış, mahvolmuş, bir kenara atılmış, unutulmuş bir ruhu görüyordu.

Bu kadının olgun, kusursuz, şehvet duyguları uyandıran vücudunun içinde, dıştan bakıldığında görünen, boyun eğmeye alışmış çocukkadın kişiliğinin altında, bir başka Regine, daha iyi bir Regine vardı. O Regine tuzağa kısılmış, diri diri gömülmüş, Hoffritz'in zihnine yerleştirdiği psikolojik engellerin gerisinde varlığını sürdürmekteydi. Kaçması, kurtulması mümkün değildi ama zaten kaçmak için herhangi bir umut beslemiyor, kurtulmaya çalışmıyordu. Aralarında kısa bir an

boyunca kurulan o bağlantı sırasında Dan gerçek Regine'i, Hoffritz'le karşılaşmadan önce varolan asıl kişiliği görür gibi oldu. Gördüğü içler açışıydı. Gerçek Regine'den geriye kalan kurumuş bir saman bebeğe benziyordu. Yıllar boyu süren işkenceler onu kupkuru ve sefil bir varlık haline sokmuştu. Küçük düşürülme, aşağılanma ve horlanma kâbuslarıyla yaşamak ruhunu köreltmişti. Onu tutuşturacak ve yok edecek kibritin alevini hevesle beklemekteydi. Çıkacak yangına minnet duyacaktı.

Dehşete kapılmış olan Dan gözlerini kaçıramadı. Başını önüne eğen yine Regine oldu.

Dan rahatlamıştı. Ama kendini hasta gibi hissediyordu.

Dudakları kupkuruydu. Dili damağına yapışmıştı.

«Willy'nin UCLA'dan atıldıktan sonra ne tür bir araştırma yaptığını biliyor musun?» diye sordu.

«Hayır.»

«Dylan McCaffrey'le ikisi ne tür bir proje üstünde çalışıyorlardı?»

«Bilmiyorum.»

«Studio City'deki gri odayı gördün mü hiç?»

«Hayır.»

«Ernest Andrew Cooper adında birini tanıyor musun?» «Hayır.»

«Peki ya Joseph Scaldone? Ned Rink?»

«Hayır.»

«Melanie McCaffrey'e ne yaptılar? Ondan ne istiyorlardı?» «Bilmiyorum.»

«Araştırmalarını kim finanse ediyordu?»

«Bilmiyorum.»

Dan, Regine'nin yalan söylediğinden emindi. Kendine güvenini, saygısını ve bağımsızlığını yitirirken, karşısındakileri söylediği sözlere inandırma ve istediği şekilde etkileme yeteneğini de tümüyle kaybetmişti.

Dan, Regine'i gördükten, Hoffritz'in ona yaptıklarına, bu korkunç ve şaşırtıcı duruma tanık olduktan sonra, Hoffritz'e bir insan olarak kesinlikle saygı duyamaz olmuştu. Ama onun insanları yönlendirme ve etkileme yeteneğinden, inanılmaz zalimliğinden, karanlık dehâsından da her zamankinden çok daha fazla korkmaya başlamıştı. Bu olayın zekice ve hızla çözümlenmesi gerekiyordu. Eğer Hoffritz, Regine'i bu derece değiştirebilmişse, kimbilir Dylan McCaffrey ile birlikte yaptıkları araştırmalarında ne sonuçlar elde etmişlerdi? Araştırmaları için zaman ve kaynak sıkıntısı da çekmemişlerdi. Dan zamanın giderek azaldığına, olayın en âcil şekilde çözülmesi gerektiğine dair bir duyguya kapıldı. Hoffritz korkunç ve bilinmeyen bir mekanizmayı harekete geçirmiş gibi geliyordu ona. Eğer mekanizmanın nasıl işlediği bir an önce anlaşılmaz, yeri saptanmaz ve etkisiz hale getirilmezse, daha pek çok insan zarar görecek, hayatlarını kaybedecekti. Regine yalan söylüyordu. Dan buna izin veremezdi. Melanie'ye yardım etmek için çok geç olmadan, sorularına bazı cevaplar bulmak zorundaydı. Çiçeklerle ve toprak parçalarıyla kaplı mutfaktan çıktılar. Ama Laura hâlâ kendini güvende hissetmiyordu. Bugün öğleden sonra eve geldiklerinden beri olaylar birbirini izlemişti. Dnce Melanie uykusundan uyanmış, korku içinde çığlıklar atmaya başlamış, kendini tırmalamış, yumruklamış, vücuduna giren şeytanı kovalamaya çalışan tövbekar bir fanatik gibi davranmıştı. Sonra radyo canlanmış,

ardından arka kapıdan içeri saldıran rüzgâr olayı yaşanmıştı. Birisi çıkıp ona bu evin ruhlar tarafından ele geçirildiğini söylese hiç şaşırmayacaktı. Belli ki mutfaktan salona geçmek Earl'e de yeterli görünmemişti. Laura konuşmaya çalıştığında onu susturdu, Melanie ile ikisini çalışma odasına soktu, yazı masasının çekmecesinde bir not defteriyle bir kalem buldu, kâğıdın üzerine kısa bir mesaj karaladı.

Onun bu esrarengiz tutumu karşısında iyice şaşıran Laura, Earl'ün yanında duruyor, yazdıklarını okuyordu. Evi terkediyoruz.

Laura bu fikre karşı çıkacak değildi. Radyonun kendilerine vermeye çalıştığı mesajı çok iyi hatırlıyordu.'O' geliyordu. Çiçekler taşıyarak gelen rüzgâr da aynı mesajı taşıyan bir başka uyarıydı. O şey her neyse, yaklaşıyordu. Melanie'yi istiyordu. Ve burada olduklarını biliyordu.

Earl bloknota yazmaya devam etti. Kendin için ve Melanie için birer bavul hazırla.

Besbelli birilerinin eve dinleme aygıtları yerleştirmiş olmasından kuşkulanmaktaydı. Aynca, evi dinleyenler gitmeye hazırlandıklarını anlarlarsa, Laura ile Melanie'yi evden güven içinde uzaklaştıramayacağını düşünmüş olmalıydı. Mantıklı bir düşünceydi bu. Dylan'la Hoffritz'e para yardımı yapanlar her kimse, Melanie'nin bulunduğu yeri bilmek isteyeceklerdi. Böylece sonunda onu istedikleri gibi öldürebilecek ya da kaçıracaklardı. FBI da onun yerini sürekli olarak bilmek istiyordu tabii. Çünkü Melanie'yi kaçırmaya gelenleri yakalama peşindeydi. Onu kaçırmak isteyen, FBI'in kendisi de olabilirdi tabii. Tanrım! Laura bir kâbusun içinde tuzağa kısılmış olma duygusunu tekrar yaşamaya başladı.

Belki de gerçekte herkes onların peşine düşmüş değildi, ama şu anda kesinlikle öyle görünüyordu. Daha da kötüsü, peşlerine düşenler yalnızca insanlar değildi... bir başka şey daha vardı onları ele geçirmek isteyen.

Saklanmak gerekiyordu. Şu anda yapabilecekleri tek şey saklanmaktı. Kimsenin onları bulamayacağı, izleyemeyeceği bir yere gitmek zorundaydılar.

Laura kalemi kaparak yazmaya başladı. Nereye gideceğiz?

Earl, «Daha sonra,» diye fısıldadı. «Şimdi acele etmeliyiz.»

'O' geliyordu.

Yatak odasına geçtiler. Earl, Laura'nın kendisi ve Melanie II içinde bir tur atıp hayvanı aradılar, bulamadılar. Pepper saklanıyor, kendine saygısı olan her kedinin bu koşullar altında yapacağı gibi zorluk çıkarıyordu. «Bırakalım onu,» diye fısıldadı Earl. «Birisi nasıl olsa yarın buraya uğrar ve onu besler.» Çamaşırhaneden geçerek garaja indiler. Evin içindeki ışıkların hiçbirini söndürmemişlerdi, çünkü kaçmak niyetinde olduklarının anlaşılmasını istemiyorlardı. Earl valizleri Laura'nın mavi Camaro'sunun bagajına yerleştirdi. Laura neden Earl'ün arabası yerine kendi arabasını aldıklarını sormaya gerek görmedi. Earl'ün arabası dışarıya, kaldırımın kenarına park edilmişti. Caddenin karşısına yerleşmiş FBI ajanları Laura ile Melanie'nin arabaya doğru yürüdüklerini görürlerse, nereye ve ne için gittiklerini öğrenmek çıkık kadar güzelleşeceğini farkediyordu. Alacağı birkaç kilo ve zihninin biraz olsun huzura kavuşması onu tümüyle ve mucizevi bir şekilde değiştirecekti. İkisi de ancak zamanla olabilecek şeylerdi. Laura birdenbire, şekilsizleşmiş kilin içinde, potansiyeli, yabancı varlığın içinde yaşayan tanıdık ruhu, griliğin içinde kısılıp kalmış

güzelliği gördü. Zaman tıpkı bir ressamın fırçası gibi, Melanie'nin şu anda ya sadığı ıstıraba neden olan olayları ve duygu fırtınalarını yok edecek, günlerin, haftaların ve yılların ekleyeceği renkli boyalar Melanie'nin babasıyla yaşadığı korkunç anıları gömmeye yetecek kadar karşılaştığında, küçük kızın iskelete benzeyen, kemikli görünüşü kaybolacaktı. Bembeyaz yüzü, bomboş ve yaralı gözleri iyileşecek, yüzüne yepyeni bir ifade yerleşecekti. Bu tuhaf yaratık, tatlı ve hoş bir insan halini alacaktı. Bu gerçeği farketmek Laura'nın soluğunu tutmasına, gelecek için yeniden ümitlenmesine neden oldu.

Daha da önemlisi, arabanın yumuşak ışığı ve okşayan gölgeleri arasında Melanie'nin yüzünde kendinden izler görmüştü. Bu gözlem onun üzerinde daha da etkili oldu. Melanie'nin kendisine benzediğini zaten biliyordu. Çocuğun yüzündeki o yıllar süren eziyetin neden olduğu işkence maskesine ve anlamsız ifadeye rağmen, yine de annesinin genlerini taşımakta olduğu belliydi. Ama Laura şu ana kadar bu benzerliği duygusal düzeyde hissetmeyi başaramamıştı. Şu anda derin bir bağlantı kuruyor, kızının yüzünde kendini görüyor, onun acısının aynı zamanda kendi acısı olduğunun yoğun bir şekilde bilincine varıyordu. Çocuğunun geleceği, kendi geleceğiydi. Melanie mutlu oluncaya kadar o da mutlu olamayacaktı. Tıpkı kızının yüzündeki maskenin gerisinde yatan güzelliği farkettiğinde yeniden umutlanması gibi, bu ikinci bilinçlenme Laura'nın gerçeği bir an önce öğrenmek için duyduğu kararlılığı arttırmıştı. Olayın aslını anlayacak, düşmanlarını yenecekti. Bütün dünya onlara karşı birleşmiş olsa bile başaracaktı bunu.

K1Earl direksiyona geçti. Laura'ya bakarak, «Yolculuğumuz bundan sonraki birkaç dakika boyunca biraz hareketli olacak,» dedi. Laura emniyet kemerini bağlayarak, «Zaten evin içinde de yeterince hareket yaşadık,» diye mırıldandı.

«Teröristlerin elinden kaçıp kurtulmayı sağlayacak yöntemlerle sürücülük öğreten bir kursa katıldım ben,» dedi Earl. «Biraz tedbirsiz ve hızlı araba kullanıyormuşum gibi olacak ama aslında öyle değil.»

«Tedbirsizlik beni rahatsız etmez,» dedi Laura.

«Mutfağıma zorla giren o rüzgârlı yaratıktan sonra kesinlikle rahatsız olmam. Hem James Bond filmlerindeki gibi araba kullanmanın her zaman eğlenceli olacağını düşünmüşümdür.» Earl ona gülümseyerek, «Cesur kadınsın,» dedi. Motoru çalıştırdığında Laura koltukların arasındaki konsolun üzerinde duran, garaj kapısını otomatik olarak açmaya yarayan âleti eline aldı.

Earl, «Şimdi,» dedi.

Laura uzaktan kumanda âletinin düğmesine bastı, garaj kapısı yukarı doğru kaymaya başladı. Kapı tümüyle açılmadan Earl arabayı geri vitese taktı ve hızla geri geri garajdan çıktı. Onlar ok gibi dışarı fırlarken arabanın tavanıyla garaj kapısı arasında yalnızca birkaç santim vardı.

Laura yükselen kapıya çarpacaklarını sanmıştı ama araba garajdan çıktı ve son hızla evden uzaklaşmaya başladı. Caddenin otoyolla birleştiği noktada biraz yavaşladılar. Earl direksiyonu hızla sağa kırdı, kendilerini yüksek tepeden aşağıya bakar durumda buldular.

Earl frene bastı, Camaro'yu geri vitesten ileri vitese taktı, ayağını gaz pedalına yapıştırdı. Lastikler gıcırdadı, araba bir an asfalta yapışmış gibi oldu, sonra birdenbire roket gibi fırladı, aşağıya doğru eğimli caddeye atıldı ve karanlığın içine daldı.

Yokuş aşağı iki blok boyunca ilerlediklerinde, Earl aynadan geriye doğru bakarak, «Geliyorlar,» dedi.

Laura geriye dönüp pencereden arkaya baktı, kamyonun harekete geçmekte, kaldırımdan ayrılmakta olduğunu gördü.

Earl yine frenlere yüklendi, direksiyonu hızla sağa kırdı, Camaro yarı dönerek, yarı kayarak köşeyi aldı, caddeye girdi. Bir sonraki kavşakta Earl sola döndü, blokun sonuna geldiğinde direksiyonu sola kırdı. Sessiz sakin mahallede çılgın gibi sürat yapmaktaydı. Sonunda Sherman Oaks'dan çıktı, vadi duvarının üst kısmına vardı, Benedict Kanyonuna, yamaçları karanlık ormanlarla kaplı, eğimli yollara girdi. Beverly Hills'in ve Los Angeles'in uzaklarda görünen ışıklarına doğru ilerliyordu.

Mutlu bir sesle, «Onları ektik,» dedi.

Laura tümüyle rahatlayabilmiş değildi. İnsan olmayan, gözle görünmeyen düşmanı, FBI kamyonundan kurtuldukları kadar kolay safdışı edemeyeceklerine inanıyordu.

Dan, Regine'i dikkatle inceledi, ona bildiklerini söyletebilmek için yol aradı. Regine boyun eğmeye öyle hazır görünüyordu ki, Dan baskıyı nasıl ve nereye uygulayacağına doğru karar verirse, istediği bilgileri elde etmesi işten değildi.

Regine artık parmak eklemini kemirmekten vazgeçmişti. Bu kez baş parmağının bir bölümünü ağzına sokmuş, emiyordu. Son derece baştan çıkarıcı bir görünüşü, bozulmayı bekleyen bir masumiyeti vardı. Dan bu görünüşün de Hoffritz'in ona öğrettiği şeylerle ilgisi olduğundan emindi. Belki de bu hareketleri yapması için programlamıştı Regine'i. Ama öte yandan, baş parmağını emmek onu sakinleştiriyor, yatıştırıyor gibiydi. İç dünyasında yaşadığı işkence öyle ciddi hasarlar doğurmuştu ki, ihtiyacı olan güven duygusunu en basit ve en çocuksu davranışlarda aramaya başlamıştı. Avutulmak istiyordu

Regine. Parmağını ağzına soktuğu anda, hanımefendi gibi dik oturmaktan vazgeçti. Omuzları çökmüş, sırtı kamburlaşmış durumda, kanepenin köşesine sinmişti. Sabahlığının yakası hafifçe aralanmıştı, derin, pürüzsüz, gölgeli göğüs çizgisi ortaya çıkmıştı.

Dan aslında onu konuşturmak için ne yapması gerektiğini oldukça iyi biliyor, ama öyle davranmak zorunda kalmaktan hiç hoşlanmıyordu.

Regine konuşabilmek için parmağını kısa bir süre ağzından çekti. «Size gerçekten yardım edemem. Edemem. Artık gider misiniz? Lütfen?»

Dan karşılık vermedi. Oturduğu koltuktan kalktı, sehpanın etrafından dolaştı, Regine'in tepesine dikilerek ona baktı.

Regine başını önüne eğmişti.

Dan ciddi, hatta hırçın bir sesle, «Bak bana,» dedi. Regine ona baktı. Artık dikkatin odak noktası olmayı istemediğini belli eden titrek bir sesle, «Artık gider misiniz?» dedi. «Lütfen. Gidin artık, lütfen.»

Dan onu azarlar gibi, «Sorularıma cevap vereceksin, Regine,» dedi. «Bana yalan söylemeyeceksin. Cevap da yine yalan söylersen...»

«Dövecek misin beni?» diye sordu Regine. Dan'in karşısındaki artık bir kadın değil, çok hasta, sefil ve kaybolmuş bir yaratıktı. Korkmuş değildi ama. Dayak yeme düşüncesi içini dehşetle doldurmuyordu. Hattâ tam tersi oluyordu. Regine hasta, kaybolmuş, sefil bir durumdaydı... ve açtı. Dövülmekten aldığı zevk konusunda açlık duyuyor, acıyı hissedebilmek için sabırsızlanıyordu. Dan içinden yükselen iğrenme duygusunu bastırmaya çakışarak en soğuk sesiyle konuştu. «Sana vurmayacağım,» dedi. «Sana dokunmayacağım bile. Ama yine de bana bildiğin her şeyi söyleyeceksin, çünkü şu anda

burada bulunuşunun nedeni bu. Sen kendinden istenileni yapan bir insansın. Ben de benimle işbirliği yapmam istiyorum, Regine. Sorularıma cevap vermeni istiyorum. Bütün sorulara cevap vereceksin, çünkü en iyi ve tek yapabildiğin şey bu... sorulara cevap vermek!» Regine beklenti içinde ona bakmaktaydı.

«Ernest Andrew Cooper'le hiç tanıştın mı?»

«Yalan, söylüyorsun.»

«Öyle mi?»

Dan ona karşı duyduğu anlayış ve merhamet duygularını bastırarak sesini daha da soğuklaştırdı, indirmeye hiç niyeti olmadığı halde bir yumruğunu havaya kaldırdı.

«Cooper'i tanıyordun."

Regine karşılık vermedi. Dan'in dayanmakta güçlük çektiği yakaran bakışlarını, havaya kalkmış olan yumruğa dikmişti. Dan âni bir ilhamla, gerçekte hissetmediği öfkeyi seslendir meye karar verdi. «Cevap ver, kahpe!» Bu şekilde hitap edilmek Regine'in kasılmasına neden oklu ama kesinlikle alınmış ya da şaşırmış değildi. Kasılmayı tüm vücuduna yayılan bir zevk dalgası izlemişti. Küçük bir hakaret kelimesi anahtar görevi görmüş, kilidi açmıştı. «Bana soyadlarını söylemezler,» dedi.

«Ernie adında birini biliyorum ama soyadının Cooper olup olmadığını bilemem.» Dan ölen milyoneri tarif etti. «Evet,» dedi Regine. «O olmalı.»

«Onunla Willy kanalıyla mı tanıştın?»

'«Evet.»

«Ya Joseph Scaldone?»

«Willy... beni Joe adında biriyle tanıştırdı ama onun da soyadını bilmiyordum.»

Dan bu kez Joseph Scaldone'u tarif etti. Regine başını sallayarak, «Evet o,» dedi.

«Peki Ned Rink?»

«Onunla tanıştığımı sanmıyorum.»

«Kısa boylu, tıknaz, oldukça çirkin bir adam.»

Dan daha onu tarif ederken Regine başını iki yana sallamaya başlamıştı bile. «Hayır, onunla hiç tanışmadım,» dedi.

«Gri odayı gördün mü hiç?»

«Evet ama birkaç yıl önceydi sanırım. O zaman odayı daha yeni boyuyor, âletleri yeni getiriyorlardı...» «Melanie McCaffrey'e ne yapıyorlardı?»

«Bilmiyorum.»

«Bana yalan söyleme, lanet olası. Sen kendinden istenilenleri yapmak, söylenilen şekilde davranmak için yaşıyorsun. Onun için bir an önce saçmalığı kes ve bana cevap ver.»

Regine zayıf bir sesle, «Hayır, gerçekten bilmiyorum,» diye inledi. «Willy bana hiç anlatmadı. O bir sırdı. Önemli bir sır. Dünyayı değiştireceğini söylüyordu. Bütün bildiğim yalnızca bu kadar. Beni o tür şeylere pek karıştırmazdı. Benimle paylaştığı hayatı, o adamlarla yaptığı işlerden ayrıydı.»

Dan onun tepesine dikilmeye devam ediyor, Regine iyice küçülüyor, kanepenin köşesine sinmeye 'çalışıyordu. Dan'in tüm tehditleri

numara olduğu halde, yine de kızgın boğa rolünü oynarken kendini son derece rahatsız hissetmekteydi.

«Doğaüstü güçlerin araştırmalarıyla ne ilgisi vardı?» diye sordu.

«Hiç fikrim yok.»

«Willy doğaüstü güçlere inanır mıydı?»

«Hayır.»

«Nereden biliyorsun?»

«Çünkü... şey... Dylan McCaffrey bu tür şeylerin tümüne inanırdı... hiçbir ayrım yapmaksızın... hayaletlere, ruh çağırma seanslarına, hattâ cinlere ve perilere bile inanırdı. Willy de bu yüzden onunla alay eder, ona budalalık ettiğini söylerdi.»

«Öyleyse neden Dylan McCaffrey'le birlikte çalışıyordu?»

«Willy, Dylan'ın dâhi olduğuna inanırdı.»

«Bâtıl inançlarına rağmen mi?»

«Onları mâli yönden destekleyen kimdi, Regine?»

«Bilmiyorum.»

«Biliyorsun. Faturalarını kim ödüyordu? Kim?»

«Yemin ederim ki bilmiyorum.»

Dan onun yanına, kanepeye oturdu. Hiç de yumuşak olmayan bir hareketle çenesini ve yüzünü tuttu. Bu hareketinde erotik bir niyet yoktu. Yalnızca biraz önce havaya kaldırdığı yumruğun taşıdığı tehdit anlamını sürdürmeye çalışıyordu. Bu tehdit hareketi anlamsız olmakla birlikte Regine tepki göstermekte gecikmedi. Onun istediği buydu işte: horlanmak, emir almak ve , itaat etmek.

«Kim?» diye tekrarladı Dan. «Bilmiyorum. Bilsem söylerdim. Yemin ederim.» Bu kez Dan ona inandı.

«Ama bir şeyi daha bilmek Tanrım, bilmek istemiyorum, bilmek zorundayım...

Regine'in ağzı ve dişleri, yüzünü sımsıkı kavrayan parmaklar yüzünden hafifçe çarpılmıştı. Bu yüzden konuştuğunda sesi biraz garip çıktı. «Ben nereden bilebilirim?» dedi.

«Sen mutlaka bilirsin,» diye üsteledi Dan. «Böyle bir şey olsa, şu veya bu şekilde sezersin. Hoffritz Studio City'de neler döndüğünü sana pek anlatmasa da bir şeyler sezersin. Belki kıza ne yapmaya çalıştığını, ondan ne istediğini anlatmamıştır, ama t tüm kontrolünü ele geçirmiş olduğu için övünmüş olabilir. Bun dan hemen hemen eminim. Onunla hiç tanışmadım ama bu tip davranışlarda bulunacağından emin olacak kadar iyi tanıyorum onu.»

«İşin içine seksin karıştığını sanmıyorum,» dedi Regine.

Dan onun çenesini sıktı, Regine yüzünü acıyla buruşturdu. Dan, Regine'in bu acıdan da zevk aldığını üzüntüyle farketti, Parmaklarını gevşetti ama yüzünü tümüyle bırakmadı. «Emin misin?» diye sordu.

«Hemen hemen eminim. Bence haklısın, öyle bir şey olsa, bana söylerdi.»

«Bu konuyla ilgili herhangi bir imâda bulundu mu?» «Hayır.»

Dan büyük ölçüde rahatlamıştı. Hattâ gülümsemesini tutamadı. En azından o bakımdan küçük düşürülmemişti Melanie. Sonra onurunu yaralayan diğer işkenceleri hatırladı ve gülümsemesi çabucak silindi.

Regine'in yüzünü bıraktıktan sonra da kanepede oturmaya devam etti. Parmaklarının kızın suratında bıraktığı kırmızı izler ağır ağır geçiyordu.

«Willy'yi bir yıldan beri görmediğini söyledin. Neden görmüyordun onu?»

Regine gözlerini kaçırdı, boynunu büktü. Omuzları daha da çökmüştü. Kanepenin köşesine iyice büzüldü.

«Neden?» diye tekrarladı Dan.

«Willy... benden sıkıldı.» «Tanrım!»

«Artık beni istemiyordu.» Regine'in ses tonu, kanserden ölümün kaçınılmaz olduğunu haber verir gibiydi. Willy'nin artık onu istememesi, hayal edilebilecek, dünya yüzünde mümkün olabilecek en korkunç, én kötü ve en dayanılmaz olaydı.

«Öylesine kesip attı mı ilişkinizi?»

«Şey... beni uzağa yolladıktan sonra... bir daha onu hiç görmedim. Ama arada sırada telefonla konuşuyorduk. Konuşmak zorundaydık.»

«Telefonda konuşmak zorunda mıydınız? Ne hakkında konuşuyordunuz?»

Regine hemen hemen fısıltı tonunda, «Bana yolladığı diğerleri hakkında,» dedi.

«Diğerleri de kim?»

«Willy'nin arkadaşları. Başka... erkekler.» «Sana başka erkekler mi yolluyordu?» «Evet.»

«Seks için mi?»

«Seks için. Benden istedikleri her şeyi yapıyorum.» Dan'in kafasında canlandırdığı Wilhelm Hoffritz imajı geçen her dakikayla birlikte biraz daha korkunçlaşıyor, şeytanlaşıyordu. Adam tam bir yılandı. Regine'in beynini yıkamakla, tüm kontrolünü ele geçirmekle, kendi sapık seks ihtiyaçlarını tatmin etmek için kullanmakla kalmamış, ondan bıktıktan sonra bile, ikinci elden, dolaylı olarak onu kontrol etmeye, işkencesini sürdürmeye devam etmişti. Belli ki kendi gözlerinin önünde olmasa bile, Regine'in eziyet çekiyor olması hoşuna gidiyor, kızın hastalıklı zihnini kontrol etmekte kullandığı demir kıskacı bir türlü gevşetmiyordu. Hoffritz kesinlikle akıl hastasıydı. Hattâ tümüyle çıldırmıştı.

Regine başını kaldırıp, pek de hevesli olmayan bir sesle, «Bana neler yaptırdıklarını anlatmamı istiyor musun?» diye sordu.

Dan ona bakıp duruyordu. Hissettiği tiksinti duygusundan ve güçlü mide bulantısından, konuşamayacak haldeydi.

«Ben hiç aldırmam,» diyerek üsteledi Regine. «O şeyleri yapmaya aldırmamıştım. Şimdi tam olarak neler yaptığımı anlatmaktan da çekinmem.»

Dan boğuk bir sesle, «Hayır,» diyebildi.

«Duymak hoşuna gidebilir.»

«Hayır.»

Regine hafifçe kıkırdadı. «Sana bazı fikirler verebilir.» Dan onu tokatlamamak için kendini güç tutarak, «Sus!» diye bağırdı.

Regine efendisi tarafından azarlanan bir köpek gibi başını önüne eğdi.

«Hoffritz'in sana yolladığı adamlar...» dedi Dan.

«Kimdi onlar?»

«Ben yalnızca ilk adlarını bilirdim. Birisi Andy'ydi. Onun soyadının Cooper olduğunu söyledin. Bir diğeri Joe'ydu.» «Scaldone mu? Başka kimler geldi?» «Howard, Shelby... Eddie...» «Eddie ne?»

«Söyledim sana, ben soyadlarını bilmem.»

«Ne kadar sık geliyorlardı sana?»

«Çoğu haftada... bir ya da iki kere.» «Hâlâ geliyorlar mı?»

«Tabii. İçlerinden yalnızca bir tanesi bir tek kere geldi, bir daha hiç gelmedi.»

«Adı neydi?»

«Albert.»

«Albert Uhlander mi?»

«Bilmiyorum.»

«Nasıl biriydi?»

«İnce uzun, kemikli yüzlü biriydi. Tam olarak hatırlamıyorum... galiba atmaca gibi bir yüzü vardı... gaga burunlu... keskin hatlı.»

Dan şu anda arabasının bagajında bulunan kitapların arka kapağındaki yazar fotoğrafına bakmamıştı. Buradan çıkar çıkmaz bakması gerektiğini kafasına not etti.

«Albert, Howard, Shelby, Eddie...» dedi. «Başka kimse var mıydı?»

«Şey, demin de söylemiştim, Andy ile Joe vardı. Ama onlar artık öldüler, değil mi?» «Evet.»

«Bir başkası daha var... sürekli gelir ama onun ilk adını bile bilmiyorum.» «O nasıl biri?»

«Bir seksen boylarında, seçkin görünüşlü bir beyefendi. Çok güzel, bembeyaz saçları var. Çok şık giyinir. Yakışıklı değil ama çok şık ve seçkin biri. Hareketleri zarif ve uyumludur... çok düzgün konuşur... kültürlü biri.»

«İlk adını bile bilmediğine göre konuşurken ona ne diyordun?»

Regine sırıttı. «Ah, bu konuda çok kesin bir isteği vardı,» dedi. «Ona yalnızca bir tek şey diyebiliyordum.» Yaramaz ve cilveli bir tavırla Dan'e göz kırptı. «Baba diyordum ona.»

«Ne?»

«Ona Baba derdim. Her zaman. Ben gerçekten babammış gibi davranırdım, o da gerçekten kızıymışım gibi davranırdı. Kucağına otururdum ye...»

Dan, «Yeter bu kadar,» derken kendini cehennemin içine girmiş gibi hissetmekteydi. Burada yaşayabilmek için uygulanan kuralları bilmek şarttı. Dan onları bilmemeyi tercih ediyordu. Sehpanın üzerinde duran fotoğrafları bir tokatta yıkmak istiyor, çerçevelerin camlarını kırmak, şöminenin üzerindekileri toplayıp ateşe atmak, yakmak istiyordu. Ama Hoffritz'in kalıntılarını yok etmenin Regine'e yardımı olmayacağını biliyordu.

Hoffritz uzun yıllar boyunca, tıpkı gizli mağaradaki kötü yürekli mitolojik bir dev gibi, bu kadının zihninde yaşayacaktı.

Dan onun yüzüne tekrar, ama bu kez daha şefkatle dokundu. «Regine zamanını günlerini nasıl geçiriyorsun? Hayatını nasıl yaşıyorsun sen?»

Regine omuzlarını silkti.

«Arkadaşlarınla sinemaya, dansa ya da yemeğe gider misin? Yoksa burada oturup birinin sana ihtiyaç duymasını mı beklersin.

«Genellikle burada kalırım,» dedi Regine.

«Burayı severim. Zaten Willy de benim böyle yapmamı isterdi.»

«Peki, hayatını kazanmak için ne yapıyorsun?»

«Ne yapmamı istiyorlarsa onu yapıyordum.»

«Ama senin psikoloji masterin var.»

«Willy bitirmemi istedi. Aslında komikti, biliyor musun? UCLA'daki o aptallar onu üniversiteden attılar ama beni o kadar kolay atamazlardı. Ben onlara Willy'yi hatırlatmak için orada kaldım. Bu Willy'nin de hoşuna gidiyordu. Müthiş bir şaka olduğunu düşünüyordu.»

«İstesen önemli, ilginç şeyler yapabilirdin.»

«Ben yapmam gereken şeyi yapıyorum.»

«Sen Hoffritz'in istediği şeyleri yapıyorsun. buraya geliyor, seni kullanıyor, canını yakıyorlardı.» Dan onun elini yakaladı, sabahlığının kolunu yukarı çekti, daha önce gördüğü çürüğü ve bileğindeki ip kesiklerini ortaya çıkardı. «Canını yakıyorlardı, değil mi?» diye sordu.

«Evet, şu ya da bu şekilde öyleydi.

«Neden dayanıyorsun bu işkenceye?»

«Çünkü hoşuma gidiyor.»

«Kiranı kim ödüyor?» diye sordu.

«Bir şirketin.» «Şirketin adı nedir?» «John Wilkes Girişimcilik.» «John Wilkes kim?» «Bilmiyorum.»

«Buraya hiç John adında biri gelmedi mi?» «Hayır.»

«John Wilkes Girişimcilik şirketinin varlığını nereden biliyorsun?»

«Her ay bana bir çek yolluyorlar. Çok dolgun bir çek.»

Dan ayağa kalktı. Regine belirgin biçimde hayal kırıklığına uğramıştı.

Dan etrafına bakındı, kapının yanındaki bavulları gördü. Eve girerken de dikkatini çekmişti o bavullar. «Bir yere mi gidiyorsun?» diye sordu.

«Evet, birkaç günlüğüne.»

«Nereye?»

«Vegas'a.»

«Kaçıyor musun, Regine?» «Neden kaçacağım ki?»

«Gri odada olanlar yüzünden insanlar öldürülüyor.»

«Ama ben gri odada neler olduğunu bilmiyorum ki,» dedi Regine. «Ayrıca aldırmıyorum da. Yani güvendeyim.»

Dan ona bakarken, Regine'in de kendine ait bir gri odası olduğunu, gittiği her yere onu da götürdüğünü farketti. Regine' in gri odası, gerçek kişiliğinin kilitlendiği, esir tutulduğu, tuzağa kısıldığı yerdeydi.

«Regine, senin yardıma ihtiyacın var.»

«Ben iyiyim.»

«Bir rehberin yardımı gerek sana.»

«Ben özgürüm. Willy bana özgür olmayı öğretti.»

«Nasıl bir özgürlük bu?»

«Sorumluluktan, korkudan, umuttan yana özgürüm. Her bakımdan, her konuda özgürüm ben.»

«Willy seni özgürleştirmedi. Seni esir etti o.» «Sen anlamıyorsun.» «Hoffritz sadistin biriydi.» «Bunun kötü bir yanı yok ki!»

«Zihnine girmeyi başardı ve seni değiştirdi. Biz hafif kaçık bir psikoloji profesöründen söz etmiyoruz, Regine. Bu adam tümüyle çıldırmıştı. Ruh hastasıydı.

Pentagon hesabına çalışıyor, davranış geliştirme araştırmaları yapıyor, beyin yıkama teknikleri geliştiriyordu. Egoyu bastıran ilaçlar kullanıyordu, Regine. Bilinçaltını kontrol altında tutuyordu. Üstelik bütün bunları kötü niyetle yapıyordu.

Tanrı aşkına, görmüyor musun şu halini? Seni bir mazohist haline getirdi.»

Regine son derece sakin bir sesle, «Beni böyle özgürleştirdi işte,» dedi. «Acıyı hissetmemeye başladığın zaman, onu sevmeyi de öğrenirsin, anlıyor musun? O zaman artık hiçbir şeyden korkmamaya başlarsın. Ben de bu yüzden özgürüm işte.»

Dan onu kendine getirmek için sarsmak istiyor, ama bunun bir işe yaramayacağını biliyordu. Onu anlayışlı bir yargıcın önüne çıkarmak, psikiyatrik tedavi görebilmesi için mahkeme kararı aldırmak istiyordu. Ama Regine onun akrabası değildi. İkisi birbirine tümüyle yabancıydılar. Bu durumda hiçbir yargıç Dan'i dinlemezdi. Ama Regine de kendi rızasıyla tedavi olmayı kabul etmeyecekti.

Dan'in onun için yapabileceği hiçbir şey yok gibi görünüyordu.

«Çok ilginç bir fikrim var, biliyor musun?» dedi Regine. «Bazan belki de Willy gerçekte ölmedi,» diye düşünüyorum.

«Yo, kesinlikle öldüğünden emin olabilirsin. Ben cesedi gördüm. Ayrıca parmak izlerini ve diş kayıtlarını da kullanarak kimlik tespiti yaptık.»

«Olabilir,» dedi Regine. «Ama... şey... içimde onun hâlâ yaşadığına dair bir duygu var. Bazan onun orada bir yerlerde olduğunu seziyorum. Onu hissedebiliyorum. Garip bir şey. Açıklayamıyorum.

Belki de bu yüzden o kadar fazla yıkılmadım. Onun ölmüş olduğuna inanmıyorum çünkü. Nasıl oluyorsa hâlâ... burada bir yerlerde o.»

Yaşamayı sürdürmesinin ana nedenleri başkaydı. Willy Hofpritzle öylesine özdeşlemişti ki, tümüyle ona bağımlıydı artık. Onun takdirini ve övgüsünü kazanmak amacıyla yaşıyor, onun istediği gibi olmaya çalışıyor, en azından arada bir telefonda sesini duymaya ihtiyaç hissediyordu. Hoffritz'in ölümünü asla kabul edemeyecekti. Dan onu morga götürse, kanlı cesetle karşılaştırsa, ellerini ölünün soğuk vücuduna değdirmesi için zorlasa, kanlı et yığınının göz çukurlarına baktırsa, adlî tıp raporunu burnuna dayasa, yine de Hoffritz'in ölmüş olduğunu kabul ettiremeyeceğini biliyordu. Hoffritz onun içine girmiş, ruhunu parçalamış, sonra parçaları kendi hoşuna gidecek şekilde yeniden biraraya getirmişti. Parçaların birbirini tutmasını sağlayan bağ kendisiydi. Regine onun ölümünün gerçek olduğunu kabul edecek olursa, kendi parçalarını birarada tutan zamk ortadan kalkmış olacaktı. O zaman akıl sağlığını tümüyle yitirmesi an meselesiydi. Şimdilik tek umudu Willy'nin hâlâ yaşıyor olduğuna inanmaktı. Başka çaresi olmadığını düşünüyordu.

Regine tekrar, «Orada bir yerlerde olmalı,» dedi.

«Hissediyorum. Nerede olduğunu bilmiyorum ama bu dünyanın bir yerinde yaşadığını seziyorum.» Kendini tümüyle etkisiz ve yararsız

hisseden Dan, bu duygudan nefret ederek arkasını döndü, kapıya doğru yürüdü.

Regine hemen kanepeden ayağa kalktı, «Bekle,» diye atıldı.

Dan dönüp ona baktı.

Regine, «İstersen... bana sahip olabilirsin,» dedi.

«Hayır, Regine.»

«Ne istersen yap bana.»

«Hayır.»

«Senin hayvanın olayım.»

Dan kapıya doğru yürümeye devam etti.

Regine, «Senin küçük hayvanın,» diye üsteledi. Dan sokak kapısını açarken kız ona yetişti. Parfümü hafif, ama etkiliydi. Bir elini Dan'in omzuna dayayarak, «Senden hoşlandım,» dedi.

«Ailen nerede senin, Regine?»

«İçimi yakıyorsun.»

«Annen, baban ne yapıyor? Nerede yaşıyorlar?» Regine incecik parmaklarını Dan'in dudaklarına, dokundurdu. Ilıktı dudakları. Parmaklarıyla ağzının çizgisini izledi. Dan onun elini itti. Regine, «Senden gerçekten, gerçekten hoşlanıyorum,» dedi.

«Belki ailen sana yardımcı olabilir.»

«Senden hoşlanıyorum.»

«Regine...»

«Canımı yak.»

Dan sanki hastalık hastasıymış da bir cüzzamlıyı itiyormuş gibi onu kendinden uzaklaştırdı. Hastalık bulaşması ihtimalinden tiksiniyormuş gibi bir hali vardı. Ama yine de onun durumuna saygı gösterdiği, incitmekten kaçındığı belliydi. Hareketleri kesin ve kararlıydı.

«Willy hastaneye kaldırılmama neden olduğunda her gün ziyaretime gelirdi,» dedi Regine. «Benim için özel bir oda ayarlamıştı. Geldiği zaman odanın kapısını kapatır, içerde yalnız kalırdık. Yalnız kaldığımızda Willy çürüklerimi öperdi. Her gün gelir, çürüklerimi öperdi. Çürüklere dokunan dudaklarının verdiği zevki bilemezsiniz, Şef. Bir öpücük ve... her küçük çürük... her hafif şişlik... acı yerine anlatılmaz bir zevk vermeye basılardı. Sanki her çürüğü yerinde bir klitoris oluşmuş gibiydi... (beni öptüğü zaman... tekrar tekrar, defalarca doruğa varırdım...»

Dan kendini ondan kurtardı, kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Buz gibi azgın rüzgâr karanlık sokaklardaki çöpleri sağa sola savurur, havada yaklaşan yağmurun kokusu burcu burcu tüterken, Earl de Laura ile Melanie'yi Westwood'da, Wilshire Bulvarının güney tarafındaki üç katlı eski apartmanın birinci katma sokmaktaydı. Dairenin salonu, yemek odası, mutfağı, bir tek yatak odası ve bir tek banyosu vardı. Ama insan buraya girince daireyi olduğundan büyükmüş gibi görüyordu. Bunun nedeni, kocaman pencerelerin bakımlı bir bahçeye bakması, gecenin bu saatinde bile o bahçede çalılar arasına saklanmış mavili yeşilli ışıkların yanıyor olmasıydı.

Earl buranın California Paladin şirketine ait olduğunu, 'güvenli ev' olarak kullanıldığını anlattı. Şirkete zaman zaman, fanatik dinsel inançlara kapılmış çocukları kurtarma görevleri gelirdi. O gençler kendilerini kaçıran grupların elinden kurtarıldıklarında, ilk önce buraya getirilir, birkaç günlük tedaviyle onlara uygulanan

programlama silinmeye çalışılır, ondan sonra anne babalarına teslim edilirlerdi. Bu daire aynı zamanda kocaları tarafından tehdit edilen kadınları saklamak için de kullanılırdı. Zaman zaman da büyük şirketlerin yöneticileri burada buluşur, başka şirketleri devralabilmek için gizli planlar yaparlardı. Burası kimsenin mikrofon yerleştiremeyeceği, sınaî casusluğun işlemeyeceği güvenli bir yerdi. California Paladin şirketi. Doğu Los Angeles'te gençlerden oluşan bir çetenin hedef olarak seçip öldüreceğini açıkladığı bir Baptist papazı da buraya saklamıştı bir ara. Tehdidin nedeni, papazın o çeteden biri aleyhine ifade vermiş olmasıydı. Ünlü bir rock yıldızı, bir amme davasında mahkemenin celp kararından kaçınmak için yine burada kalmıştı. Dünya çapında bir film yıldızı, geçirdiği kanser ameliyatından burada iyileşmeyi seçmiş, kimsenin duymamasını bu yolla sağlamıştı. Olay duyulsa, hiçbir yapımcı ona rol vermezdi. Çekimin orta yerinde hastalanabilecek, hattâ ölebilecek biriyle kim uğraşırdı? Şimdi de Melanie ile Laura yararlanacaktı bu sessiz, sade daireden. En azından bu gece için. Belki burası gençlerin çetelerine karşı kanıtladığı güvenli etkinliği, onları kovalayan şeye karşı da sağlayabilirdi.

Earl kaloriferi yaktı, kahvenin suyunu ateşe koymak üzere mutfağa gitti.

Laura, Melanie'yi bir fincan kakao içmek üzere heveslendirmeye uğraştıysa da başaramadı. Kız uyurgezer gibi salonun en büyük koltuğuna doğru yürüdü, oturup bacaklarını altına kıvırdı, başını eğip gözlerini kendi ellerine dikti. Ellerini durmadan ovuşturuyor, kaşıyor, onlara masaj yapıyor, parmaklarını birbirine geçirip sonra açıyordu. Ellerine öyle bir dikkatle bakmaktaydı ki, sanki onları kendi vücudunun parçası saymıyor, kucağında oynayan iki minik hayvan gibi görüyordu.

Rüzgârlı otoparktan binaya girinceye kadar hayli üşümüşlerdi ama kahve bu etkiyi çabucak giderdi. Ne var ki, içlerindeki öbür ürpertiyi gideremiyordu. Fiziksel olmayan, bilinmeyene karşı duydukları korkudan kaynaklanan ürpertiyi. Earl şirketi arayıp Sherman Oaks'daki evden ayrıldıklarını haber verirken, Laura kahve fincanını iki eliyle kavramış durumda salon penceresinin önünde duruyor, soludukça ağzından duman üfleyerek karşısındaki bahçenin gölgelerine, mavi ve yeşil ışıklarına bakıyordu. O sırada yağmurun ilk damlaları düşmeye başladı, palmiyelerin dallarıyla iri yapraklarında sesi duyuldu. Gecenin karanlığı içinde Melanie'yi izleyen bir şey vardı. İnsan zihninin kavrayamayacağı bir şey. Yenilmez bir yaratık. Kurbanlarını çöp arabasının sıkıştırma silindirinden geçmiş gibi ezen bir şey. Laura'nın üniversite düzeyindeki bilgileri, psikoloji doktorası, belki sonunda Melanie'yi bu içine kapanmış durumdan kurtarmaya yetecekti... ama üniversitede öğretilen hiçbir bilgi küçük kızı 'O ŞEY'den kurtarmaya yetmezdi. Şeytan mıydı o, ruh muydu, psişik bir güç müydü? Öyle şeyler yoktu aslında...

değil mi? Yoktu! Ama Dylan'la Hoffritz acaba ne yaratmışlardı... ve niçin?

Dylan doğaüstüne inanırdı, zaman zaman şu ya da bu sihir inancına veya akımına kendini kaptırır, öyle dönemlerinde her zamankinden daha sihirli, daha tartışmacı kesilirdi. Öyle zamanlarında Laura'ya annesini hatırlatırdı. Dylan'ın sihir gerçektir diye nutuk atıp durması, bir bakıma Beatrice'in sofu dindarlığına, batıl manyaklığına benzerdi. Lâura'nın boşanmasına yol açan nedenlerin en güçlüsü buydu. Kendisine korku dolu çocukluğunu hatırlatan hiçbir şeye dayanabilecek durumda değildi Şu anda aklına Dylan'ın kapıldığı kuramlardan bazıları geliyordu. Bunlar arasından, şu anda olup bitenleri açıklamaya yarayacak bir tanesini seçmeye çalıştı ama

yapamadı. Çünkü Dylan o saçmalıkları anlatmaya başladığında, Laura dinlemeyi her zaman reddetmişti... delilik saymıştı bunları. Annesinin mantıksızlığına ve bağnazlığına tepki gösteren Laura, kendine mantığa ve sağduyuya dayalı bir hayat kurmuştu. Ancak gözüyle gördüğüne, kulağıyla duyduğuna, parmağıyla dokunduğuna, burnuyla koklayabildiğine, bir de hissettiklerine inanırdı. Ayna kırılırsa yedi yıl şansının kötü gideceğine inanmazdı. Tuz döküldüğü zaman bir tutamını alıp omzunun üzerinden geriye atmazdı. Dayalı bir merdivenin çevresinden dolaşacağına, eğer durum uygunsa altından geçerdi. Hiçbir yönden annesine çekmemişti. Şeytanlara, ruhlara inanmazdı. Bir Tanrı'nın varlığını yüreğinde hisseder, ama yine de kiliseye gitmez, herhangi bir dinsel cemaate katılmazdı. Hayaletli kitaplara merakı yoktu. Vampir ve kurt adam filmlerine gitmezdi. Medyumlara, önsezilere, vizyon görmeye hiç kulak aşmazdı.

Son yirmi dört saatin olaylarına karşı tümüyle hazırlıksızdı.

Hayatını mantığa ve sağduyuya temellendirmiş olmasına rağmen, bu yapıda harç olarak bir mucize inancının, bilinmeyene bir saygının, en azından bir açık fikirliliğin bulunması gerektiğini şimdi anlıyordu. Yoksa kuru olurdu o harç. Çatlar, pul pul soyulur giderdi. Annesinin dine ve bâtıla bu kadar körü körüne inanması elbette ki sağlıklı değildi. Ama belki bunun tam tersine yönelmek de bir hatâydı. Galiba evren, başlangıçta sandığından çok daha karmaşıktı. Bir şey vardı dışarda. Anlayamadığı bir şey. O şey Melanie'yi istiyordu.

Ama pencerenin önünde durup yağmurlu geceye bakarken, esrarengizliğe ve doğaüstüne karşı yeni uyanan bu saygıyı içinde hissederken, zihni hâlâ daha mantıklı bir açıklama arıyor, etiyle kanıyla iyice somut, kötülük dolu suçlular bulmaya çalışıyordu. Earl'ün içerde telefonla konuştuğunu duyduğunda Melanie'yle kendisinin

bulunduğu yeri bir tek California Paladin' in bildiğini akıl etti. Bir an için, FBI'ın gözetiminden kaçmakla çok yanlış, çok budalaca bir şey yapmış olabileceğini düşündü. Dostlarından, komşularından, polisten uzaktaydı artık. Melanie' nin tek düşmanı da uyarısını aldıkları 'O ŞEY' değildi. Gerçek insanlar arasında da düşmanları vardı. Hastane otoparkında ölü bulunan o kiralık katil gibi. Ya o insanların California Paladimde dostları varsa? Ya Earl celladın ta kendisiyse? Yeter, kes!

Derin bir soluk aldı, sonra bir tane daha aldı. Kaygan duyguların yamacındaydı. İsteriye doğru kayıyordu. Kendi için değilse bile, Melanie'nin hatırı için özkontrolünü kazanmak zorundaydı.

Dan, Regine'in evinden çıktı, kapıyı arkasından çarparak kapattı ama hemen bahçe yolunda yürümeye başlamadı. Durdu, kapıyı dinledi. Bir erkek sesi duyduğunda Regine'in evde yalnız olmadığına dair kuşkuları doğrulanmış oldu. Adam öfke içindeydi. Avaz avaz bağırıyor, Regine ona Eddie diyor, incecik, iniltiye benzeyen bir sesle cevap veriyordu. Bir tokadın sert, apaçık ve yanılgıya yer bırakmayan sesi duyuldu. Tokat sesini Regine'in çığlığı izledi. Yarı yarıya korku ve acıdan oluşan bir çığlıktı bu. Ama içine bir zevk ve heyecan izi de karışıyordu. Rüzgâr Dan'in çevresinde ve kulaklarında uğulduyor, dönüp duruyor, ağaçların kuru dalları birbirine çarpıyor, bitki örtüsü hışırdıyordu. Evin içinde söylenenleri tam olarak duymak mümkün değildi. Ama Eddie besbelli Regine'in çok fazla konuşmuş olmasına kızmaktaydı. Dan kavganın en önemli kısımlarını duymuştu. Regine sefil ve zavallı bir sesle, bildiklerini Dan'e anlatmaktan başka çaresi olmadığını açıklamaya çalışıyordu. Dan soru sormamış, cevapları ondan zorla almıştı. Üstelik onu öyle bir şekilde zorlamıştı ki, Regine'in tüm mekanizması harekete geçmişti. Kendisine söylenen şeyleri yapmaktan zevk alan, itaatkâr bir yaratıktı. Regine için hayatın anlamı ve amacı başkalarının isteklerini yerine getirmekti. Eddie ve

arkadaşları ondan bu özelliği yüzünden hoşlanıyorlardı. Böyle olmasa, onu istemezlerdi. Bazı kimselere karşı öyle, başka insanlarla başka türlü olmasının imkânsız olduğunu söylüyordu Regine. Herkesin isteklerini birarada yerine getirmesi mümkün değildi. «Anlamıyor musun, Eddie? Anlamıyor musun?» Eddie belki de anlamıştı ama Regine'in açıklamaları onun öfkesini iyice körüklemekten başka bir işe yaramıyordu. Regine'i tekrar tekrar tokatladı. Regine'in eziyet içindeki, ama işkence görmeye hevesli çığlığı fazla bir anlam taşımıyordu. Alışıktı o buna benzer sahnelere.

Dan kapıdan uzaklaştı, evin ön duvarı boyunca ilk pencereye doğru yürüdü. Eddie'ye bir göz atmak istiyordu. Aralık kalmış perdelerin arasından salonun bir bölümü ve kırk beş yaşlarında, kızıl saçlı, kızıl bıyıklı bir adamın tombul yüzünü görebildi. Adam siyah pantolon, beyaz gömlek, gri yünlü yelek giymiş, papyon takmıştı. Yüzünde şımarık bir çocuk ifadesi vardı. Etkisiz ve güçsüz birine benzemesine rağmen, yürüdüğünde hiç de doğal olmayan bir şekilde kasılıyor, kabarıyordu. Otoritenin, şişirilmiş bir göğüsle, dimdik tutulan omuzlarla ve horoz gibi böbürlenmekle ifade edileceğine inanıyor olmalıydı. Bütün bu pozlara rağmen, yine de zayıf ve güçsüz bir görünüşü vardı. Öğrencilerini kontrolü altında tutmakta zorluk çeken, yaşlı bir öğretmene benziyordu.

Kesinlikle durup dururken bir kadına tokat atabilecek bir erkek değildi. Sebep ne olursa olsun, normal şartlar altında yapamazdı bunu. Regine'nin yerinde başka bir kadın olsa, onu da tokatlayamazdı. Büyük bir ihtimalle kadın da onu tokatlardı zaten.

Eddie en çok Regine'in John Wilkes Girişimcilik hakkında konuşmuş olmasına kızmıştı. Regine'in içinde yaşadığı evin sahibiydi o şirket. Regine'in bakımını da sağlıyor, her ay John Wilkes Girişimcilik. Dan bu

bol kapılı esrarın kilitlerinden birine uyacak yeni bir anahtar ele geçirmiş olduğunu anlıyordu.

Evden uzaklaşıp caddeye, arabasını park ettiği yere doğru yürüdü. Bagajı açtı, akşam üzeri bir karton kutuya yerleştirerek Ned Rink'in evinden taşıdığı yedi tane Albert Uhlander kitabından birini eline aldı. Regine Albert adında birinin bir kere ziyaretine geldiğini, fakat diğerlerinden farklı olarak, bir daha hiç uğramadığını söylemişti. Adamın atmacaya benzer bir yüzü, keskin hatlı, kemikli bir yüzü var, demişti. Şu anda Dan, cıva buharlı sokak lambasının donuk ışığında durmuş, ' bagajdaki lambanın daha da az aydınlık veren ışığının da yardımıyla, kitabın arka kapağındaki yazar fotoğrafını inceliyordu. Uhlander' in yüzü daracık ve upuzundu. İnsana bir kadavrayı hatırlatacak kadar zayıf ve cansızdı. Alın kemiği ve elmacık kemikleri çıkık, çene yapısı sert hatlıydı. Gözlerinde parçalamaya hazır, vahşi, buz gibi bir bakış vardı. Hem kancaya, hem de gagaya benzeyen burnu da gözönüne alındığında gerçekten atmacaya ya da yırtıcı bir kuş türüne benzediği farkediliyordu.

Demek Uhlander gerçekten Regine'in ziyaretine gelmişti. Ama yalnızca bir kere gelmiş, belli ki zavallı bir yaratık üzerinde hakimiyet kurmaktan, onu sapık seks ilişkilerine âlet etmekten diğerleri gibi zevk almamıştı. Büyük bir ihtimalle, duyduğu merak yüzünden gelmiş olmalıydı. Regine'nin durumunun gerçek olduğunu kendi gözleriyle görmek istemiş, Hoffritz'üı onu gerçekten tutsak edip etmediğini anlamaya gelmişti. Belki de Uhlander bu işlere girişmeden önce Hoffritz'in dehâsını sınamaya ihtiyaç duymuş, ona tümüyle güvenmeden önce yarattığı eseri incelemek istemişti. Daha sonra Dylan McCaffrey'le ikisinin Melanie'yi kobay olarak kullandıkları projeye katılmıştı. Ne olursa olsun, Dan onunla konuşmak istiyordu. Uhlander'in adını, kafasında sorguya çekeceği kişilerin listesine ekledi.

Listede ondan başka Mary O'Hara, Ernest Andrew Cooper'ın karısı, seph Scaldone'un karısı (eğer bir karısı varsa), John Wilkes Girişimcilik'in yöneticileri ya da sahipleri, Regine'i düzenli olarak ziyaret eden, kendisine 'Baba' dedirten gümüş saçlı, seçkin görünüşlü sapık ve onu kullanan diğer erkekler... yani Eddie, Shelby ve Howard vardı.

Kitabı tekrar karton kutuya koydu, bagajı kapattı, iri yağmur damlaları kaldırımı ıslatmaya başladığı sırada arabaya bindi. Scaldone'un adres listesi hâlâ cebindeydi. Listeyi incelese, Pentagram Simgesi'nin üç yüz müşterisi arasında Eddie, Shelby ve Howard'ın adlarını ve soyadlarını bulacağından emindi. Ama arabanın içindeki ışık zayıf, kendisi ise yorgundu. Gözlerinin içi kumla dolmuş gibiydi. Ayrıca çok geç kalmadan Laura McCaffrey'le konuşmak istiyordu. Bu yüzden listeyi cebine soktu, motoru çalıştırdı ve Hollywood tepelerinden uzaklaşmaya başladı.

Laura'nın Sherman. Oaks'daki evine vardığında saat 10:44' dü. Buz gibi bir yağmur başlamıştı; Evin içinde, birkaç odada ışıklar yandığı halde, kapıyı kimse açmadı. Dan zili üstüste çaldı, sonra kapıya vurdu, ardından yumruklamaya başladı. Ama tüm çabaları karşılıksız kaldı.

Earl Benton neredeydi? Gece yarısına kadar burada, bu evde kalacak değil miydi? Saat on ikide bir başka Paladin görevlisi gelip görevi ondan devralacaktı.

Dan dün gece Studio City'de gördüğü ezilmiş, şekilsizleşmiş cesetleri düşündü. Ölen kiralık katil Ned Rink'i hatırladı ve gittikçe daha fazla kaygılanarak kapıdan uzaklaştı. Islak çimenlerin, üzerinde koşarak, evin yakınma dikilmiş, üzeri çiçeklerle kaplı iki bodur ağacın arasına girdi, kendisine en yakın pencereden içeriye bakmaya çalıştı. Alışılmışın dışında bir şey göremedi.

Salonda ceset, kan ya da kargaşa yoktu. Bir sonraki pencereye geçtiğinde yine bir şey göremedi. Evin yan tarafındaki bahçe kapısına doğru hızlı adımlarla yürüdü, bahçeye girip arka tarafa dolandı. Kalp atışları hızlanmış, midesi birdenbire ülseri azmış gibi alev alev yanmaya başlamıştı. Mutfak kapısı kilitli değildi. Dan kapıyı itip içeri girerken, kapının menteşelerinden çıkmış, çerçevesinin de fena halde çatlamış olduğunu farketti. Güvenlik zinciri yerinden kopmakla kalmamış, yuvası yerinden çıkarken çerçevenin bir bölümünü de beraber sürüklemişti. Sonra gözlerinin önündeki kargaşayı farketti. Yerler topraktan sökülmüş, koparılmış çiçeklerle, yapraklar ve başka yeşilliklerle, nemli toprak parçalarıyla kaplıydı. Kan yoktu.

Masanın üzerinde üç tabak, tabakların içinde de yarısı yenmiş spagetti vardı. Yemeklerin de üstü çeşitli bitki türleri ve toprakla kaplanmıştı. İskemlelerden biri ters dönmüştü.

Musluğun içi birbirine dolanmış rengârenk gül goncalarıyla doluydu.

Ama İtan yoktu. Çok şükür! Kan yoktu! Şimdilik. Dan tabancasını çekti.

Buz gibi ve kapkaranlık bir koku hissediyordu. Evin başka bir bölümünde karşısına çıkabilecek paramparça olmuş, tanınmaz hale gelmiş cesetleri düşündükçe, içinde yoğun bir acı şekilleniyor, midesine saplanan sancılar yüzünden iki büklüm olmak istiyordu. Mutfaktan dikkatle çıktı, tedbirli adımlarla bir odadan diğerine geçmeye başladı. Evde kendisinden hızla kaçıp saklanan yorgun bir kediden başka bir şey bulamadı. Garaja baktığında, Laura McCaffrey'in mavi Camaro'sunun yerinde olmadığını gördü, fakat bundan ne anlam çıkarması gerektiğine karar veremedi.

Evin içinde ceset olmadığını gördüğünde Dan'in hissettiği rahatlama duygusu anlatılacak gibi değildi. Sanki bir süreden beri omuzlarında milyarlarca ton suyun baskısını hissederek okyanusun dibinde yürümüş, sonra birdenbire kendini kuru toprağın üzerine basar bulmuştu. Artık omuzlarındaki yük yalnızca havanın ağırlığıydı. Hissettiği rahatlama duygusunun derinliği ve boyutları, kapıldığı güçlü sevinç dalgası, bu kadına ve çocuğa karşı duygularının on dört yıllık polis hayatında karşılaştığı diğer kurbanlara karşı hissettiklerinden hem nitelik hem de nicelik olarak çok daha farklı olduğunu anlamasına yol açmıştı. On dört yıllık polisliği boyunca hiç böyle duygulara kapıldığını hatırlamıyordu. Kendini böylesine kaptırması, yıllar önce Fran ve Cindy olayıyla arada varolabilecek paralelliklere de dayalı değildi. Laura McCaffrey'e ruhen yaklaşması, onu ve Meianie'yi kurtarmakla, Cindy Lakey'i kurtaramama günahını ödeme tutkusundan kaynaklanamazdı. Bunun da biraz rolü vardı tabii, ama aslında Laura'yı çekici buluyordu. Üzerindeki etkisi daha önce tanıdığı duygulara benzemiyordu. Sırf güzelliğinden değildi Laura'yı çekici bulması. Sırf zekâsından da değildi. Gerçi güzel olduğu da, zeki olduğu da doğruydu. Zekânın Dan için önemli olduğu da inkâr edilemezdi. Nice erkeğin aptal sarışınlara, kafasız esmerlere duyduğu hayranlığı paylaşmazdı o. Ama, Laura'yı çekici bulmasının asıl nedeni, dehşet ve kötülük karşısında bu kadının gösterdiği o inanılmaz kuvvet ve kararlılıktı.

Ne var ki Melanie ile Laura bu korkunç kâbustan kurtulmayı başarsalar bile aralarında bir ilişkinin başlaması için pek az ümit olduğunu düşündü Dan. Laura psikologdu, kendi alanında uzmandı. Oysa Dan yalnızca bir polisti. Laura benden çok daha üstün bir eğitim görmüş, diye düşündü. Benden daha fazla para kazanıyor. Unut bu işi, Haldane. Hiç şansın yok.

Yine de evin içinde cesetlerle karşılaşmayınca müthiş bir rahatlama duygusu hissetmişti. Yüreğini coşkun bir sevinç doldurdu, omuzlarındaki baskı hafifledi. Ölümün elinden kurtulanlar bu kadınla bu çocuk değil de başka birileri olsa, böylesine yoğun duygular hissedeceğini sanmıyordu.

Mutfaktaki dağınıklığı daha yakından incelemek üzere geri döndüğünde, artık evin içinde yalnız olmadığını gördü. Birkaç saat önce Pentagram Simgesi dükkânında tanıştığı FBI ajanı Michael Seames masanın yanına dikilmiş durmaktaydı. Ellerini yağmurluğun ceplerine sokmuş, ortalığa saçılan bitki örtüsünü inceliyordu. Kırlaşmış saçlarının çevrelediği zamanın akışına karşı gelen, tarihi bir yanlışlığın eseri, genç görünüşlü yüzünde, şaşkın ve sıkıntılı bir ifade vardı.

Omuzları ise yılların yükünü taşımaktan yorulmuş gibi çökmüştü.

«Nereye gitmişler?» diye sordu Dan.

Seames, «Ben de bu soruya senin cevap verebileceğini sanıyordum,» dedi.

«Benim önerime uyarak yirmi dört saat boyunca onu koruyacak bir özel dedektif bürosuyla anlaşmıştı...» «California Paladin.» .

«Evet, öyle. Bildiğim kadarıyla, hep birlikte ortadan kaybolup saklanmak gibi bir niyetleri yoktu.

Burada, onunla birlikte kalmaları gerekiyordu.»

«Dedektiflerden biri buradaydı. Earl Benton adında biri...»

«Evet. Onu tanıyorum.»

«Bir saat öncesine kadar buradaydı. Sonra hiçbir uyarıya gerek görmeksizin Laura McCaffrey ve kızla birlikte dışarı fırladı,

cehennemden kaçar gibi kayboldu gitti. Caddenin karşı tarafına bir gözetleme kamyonu yerleştirmiştik.» «Öyle mi?»

«Bizimkiler Benton'u izlemeye çalışmışlar ama çok hızlı araba kullanıyormuş.» Seames kaşlarını çattı.

«Hattâ öğrendiğime göre bizi atlatmaya çalışmış bile olabilir. Neden böyle bir şeye kalkışmış olabileceği hakkında bir fikrin var mı?»

«Belki size güvenmiyordu.»

«Ama biz çocuğu korumaya çalışıyoruz. Onun için buradayız.»;

«Hükümetimizin Melanie'yi bir süre gözaltında tutmak istemeyeceğinden emin misin? Hoffritz'le McCaffrey'nin o gri odada ne filmler çevirdiklerini öğrenmeye çalışmayacaklar mı sende?»

«Bu dediğin mümkün,» diye kabullendi Seames.

«Bu konuda henüz bir karar verilmedi. Ama biliyorsun, burası Amerika. Onu kaçırmamız düşünülemez. Olsa olsa annesinden izin alır, yapılması gereken testler üzerinde ancak ondan sonra çalışmaya başlarız.»

Dan içini çekti. Neye inanacağını, ne düşüneceğini bilmiyordu. «Sanırım haklısındır,» dedi.

«Benton'a onları bizim gözetimimizden uzaklaştırmasını söylemiş olamazsın, değil mi?»

«Böyle bir şeyi neden yapayım ki? Ben de tıpkı senin gibi devlet memuruyum. Amaçlarımız aynı.»

«Soruşturduğun tüm olaylarda bu kadar uzun saatler boyunca çalışır mısın? Bütün gün ve gecenin de yarısı boyunca?»

«Her olayda değil tabii.»

«Çoğunda mı böyle çalışırsın?»

Dan dürüstçe, «Evet,» dedi. «Genellikle iş saatlerimi uzun tutarım. Bir olayı soruşturmaya başlayınca ipuçları birbirine eklenir. Her gün saat beş olduğunda elindeki işi bırakıp eve dönmen mümkün olmaz. Dedektiflerin çoğu uzun saatler boyunca ve düzensiz vardiyalar halinde çalışırlar.

Senin de bilmen gerekir bunu.»

«Duyduğuma göre sen hepsinden fazla çalışıyormuşsun.» Dan omuzlarını silkti.

«Senin işkolik olduğunu, hattâ işin sözkonusu olduğunda buldog köpeğine benzediğini söylüyorlar,» dedi Seames.

çok seviyormuşsun ve gerekirse dişlerini geçirip asılırmışsın.»

«Belki de öyledir. Herhalde fazla çalıştığım doğrudur. Ama sen de bilirsin ki cinayet olaylarında iz çabuk soğur. Genellikle üç dört gün içinde katilin peşine düşememişsen, onu bir daha asla bulamazsın.»

«Ama sen bu olayı çözmek için normal cinayet dedektiflerinden daha fazla çaba harcıyorsun, daha çok asılıyorsun. Hattâ bu olayın senin için biraz özel bir anlam taşıdığı bile söylenebilir. Çünkü önceki işlerine göre daha fazla zorluyorsun kendini. Öyle değil mi, Şef?»

«Olabilir.»

«Öyle olduğunu biliyorsun.»

«Herhalde biraz harekete ihtiyacım var.»

«Bundan daha fazla bir şeyler olmalı,» dedi Seames. «Bu seferki iş senin için, demin de söylediğim gibi, özel bir anlam taşıyor olmalı.»

«Öyle mi diyorsun?» «Sence öyle değil mi?»

«Benim bildiğim kadarıyla değil,» dedi Dan. O anda Laura McCaffrey'nin güzel yüzünün hayali belleğinde canlanmaktaydı.

Seames ona kuşkuyla bakarak, «Dinle, Haldane,» dedi. «Eğer birileri, askerî bir proje uygulamasında çalışsınlar diye McCaffrey ile Hoffritz'e gerçekten para verdiyse, aynı kişiler... onlara finansatörler diyelim şimdilik... aynı finansatörler kızı tekrar ellerine geçirebilmek için ortalığa bol bol para saçmaya hazır olacaklardır. Verecekleri paranın her kuruşu kara para olacak. Tabii. Kesinlikle mikroplu para. Onlardan para almayı kabul eden herkes sonunda eminim hastalanıp yatağa düşer. Ne demek istediğimi anlatabiliyor muyum?» Başlangıçta Seames her nasıl oluyorsa, Dan'in Laura'ya karşı duyduğu romantik eğilimlerin farkındaymış gibi görünmüştü. Ama şimdi birdenbire ajanın canını sıkan konunun çok daha karanlık bir kaygıdan kaynaklandığı ortaya çıkmıştı.

Tanrı aşkına, olamaz bu, diye düşündü Dan, Ruslar ya da başka birileri tarafından satın alınmış olmamdan «Tanrım, Seames, öyle yanlış bir yoldasın ki aklın durur!»

«Kızı tekrar ele geçirebilmek için çok para vermeye hazır olacaklarını biliyorum. Gerçi bu şehirde polis dedektiflerinin maaşları fena değildir ama bazı kurnazlıklara «Ben de imâyı reddedişindeki donukluk yüzünden üzüntü duyuyorum. Daha açık ve daha kesin bir şekilde dile getirebilirdin bu durumu.»

«Hayır, kendimi kimseye' satmadım ben. Hayır, negatif, kesinlikle olumsuz. Cevabım bu kez yeterince açık ve kesin oldu mu?»

Seames karşılık vermedi. Biraz önce kaldığı yerden anlatmaya devam etti. «Her neyse, bizim gözetim takımı Benton'un izini

kaybedince, beklemek için buraya geri dönmüşler. Belki kadınla kız geri gelir, ya da bir başkası çıkagelir diye düşünmüşler.

Daha sonra evin etrafında dolaşıp çevreye bir göz atmayı akıl etmişler ve arka kapıyı senin biraz önce gördüğün durumda bulmuşlar. Tabii bir de ortalıktaki bu kargaşa var.»

«Ne demek oluyor bu saçma kargaşa? Sen ne anlam verdin?»

«Çiçekler evin arkasındaki bahçeden sökülmüş,»dedi Seames.

«Ama burada ne işleri var? Kim getirmiş onları içeriye?»

«Bu sorunun cevabını biz de bulamadık.»

«Peki, ya kapıdaki güvenlik zinciri nasıl olmuş da yuvasıyla birlikte kopmuş?»

Seames, «Birisi zorla içeri girmiş olmalı,» dedi.

«Ciddi misin? Sizin Büro gerçekten çok titiz çalışıyor doğrusu. Hiçbir ayrıntıyı gözden kaçırmamışsınız!» Dan telefona doğru yürüdüğünde Seames ona ne yapmak niyetinde olduğunu sordu. Dan, «Paladin'i arayacağım,» diye karşılık verdi. «Eğer Earl, Laura ile Melanie'nin burada tehlikede olduklarını hissetmişse, onları aceleyle uzaklaştırmış olabilir. Dediğin şekilde kaçmış olmaları aklıma böyle bir ihtimali getiriyor.

Ama gittiği yere varınca, mutlaka Merkezi arayıp yerini bildirmesi gerekir.»

California Paladin'in gece nöbetçisi Lonnie Beamer'di o gece. Dan'i kim olduğunu sesinden anlayacak kadar iyi tanırdı. «Evet, Şef,» dedi. «Earl onları güvenli eve götürdü.»

Lonnie, Dan'in adresi bildiğini sanıyor olmalıydı. Ama ne yazık ki Dan bilmiyordu. Earl'ün birkaç kez o evden söz ettiğini, üzerinde çalıştığı işlerle ilgili çeşitli hikâyeler anlattığını hatırlıyordu ama Earl eğer güvenli evin tam adresini vermişse bile Dan unutmuştu. Seames'in dikkatini çekmeden Lonnie fieamer'e adresi sorması mümkün değildi. Seames dikkatli gözlerini bir an bile ondan ayırmıyordu. Nöbetçi görevliyi bir başka telefondan tekrar aramak zorundaydı. Bunun için de önce FBI ajanından kurtulması gerekiyordu.

Lonnie telefonda, «Ama orada fazla uzun süre kalacaklarını sanmıyorum,» diyordu.

«Neden?» .

«Flaberi duymadın mı? Bayan McCaffrey ile çocuğun artık bizim korumamıza ihtiyaçları kalmayacak. Gerçi Bayan McCaffrey henüz bizim işimize son vermedi... herhalde bir süre daha yanında kalmamızı isteyecek.... ama aslında siz işi bizden devralıyorsunuz. Artık polis tarafından korunacaklarmış.»

«Ciddi misin?»

«Evet,» dedi Lonnie. «Bundan sonra yirmi dört saat polis koruması uygulanacak. Hattâ şu anda Earl, Westwood'daki güvenli evde sizinkilerden birkaçının gelip McCaffreyleri ondan teslim almalarını bekliyor olmalı. Herhalde artık varmak üzeredirler oraya.»

«Kimmiş onlar?»

«Iıı... dur bir bakayım... koruma emrini Komiser Mondale vermiş. Earl'e de müşterilerimizi Dedektif Wexlersh ve Dedektif Manuello'ya teslim etmesi söylenmiş.»

Bir gariplik vardı bu işte. Büyük bir yanlışlık olduğundan emindi Dan. Emniyet Müdürlüğündeki eleman sıkıntısı öyle ciddileşmişti ki, böyle bir olayda bile yirmi dört saat polis koruması sağlamaları imkânsızdı. Ayrıca Ross asla Paladin'e telefon edip kendisi konuşmaz, bu işi yardımcılarına devrederdi. Hem koruma verilecek olsa bile, bu iş üniformalı polis memurlarına yaptırılırdı, zaten sıkıntısı çekilen sivil polis memurlarına değil. Hem neden özellikle Wexlersh ve Manuello seçilmişti bu iş için?

«Sonuç olarak orada, yani Sherman Oaks'da kalabilirsin,» dedi Lonnie. «Çünkü sizinkiler McCaffrey'leri kaptıkları gibi oraya getireceklerdir sanırım.»

Dan daha fazla bilgi almak istiyordu ama Seames ensesinde soluyup dururken rahat konuşamıyordu. «Her neyse, yine de teşekkürler, Lonnie,» dedi.

kında bilgi sahibi olmaman affedilir gibi değil. Şu anda müşterilerinize neler olduğunu bilmemen ondan da beter.» «Ne? Ama sana söyledim ya...»

«Ben her zaman Paladin'in piyasanın en iyisi olduğunu söylemişimdir ama eğer müşterilerinizin ve ajanlarınızın yerlerini bilmiyorsanız, üstelik bir de o müşterilerin hayatları tehlikedeyse...»

«Neyin var senin, Haldane?» diye sordu Lonnie. Dan, Seames'in kendisini dikkatle dinlediğini bildiği için, «Tabii, tabii,» dedi. «Herhalde güvendedirler. Earl'ün işini en iyi şekilde yaptığını ben de biliyorum, onların zarar görmesine izin vermeyeceğinden de eminim ama sen oraya doğru yola çıkarmak üzere sıkı bir ekip hazırlamaya başlasan iyi edersin. Eninde sonunda müşterinizin başına bir şey gelir, o zaman da şirketin ehliyeti elinizden alınır.»

Lonnie bir şey söylemeye başlamıştı ama Dan telefonu hızla kapattı.

Bu evden bir an önce çıkmak, başka bir telefon bulup Lonni'yle tekrar konuşmak, daha fazla bilgi edinmek zorundaydı. Ama gitmeye can attığını belli etmek istemiyor, çünkü Seames'in kendisiyle birlikte gelmek isteyeceğinden korkuyordu. Eğer Seames onun Laura ile Melanie'nin yerini bildiğine inanırsa, buradan tek başına çıkıp gitmesi mümkün olmazdı. Seames kesinlikle engellerdi onu.

FBI ajanı gözlerini Dan'e dikmiş, sert sert bakmaktaydı.

«Paladin'dekiler hiçbir şey bilmiyorlar,» dedi Dan.

«Sana öyle mi söyledi?»

«Evet.» ,

«Başka ne dedi?»

Dan, Seames'e ve FBI'a güvenmek istiyor, buna ihtiyaç duyuyordu. Bu mesleği isteyerek seçmişti. Otoriteye, hukuk kurallarına ve yasanın işleyişine inanması gerekirdi. Normalde hiç düşünmeden, otomatik olarak güvenirdi Seames'e.

Ama bu olayda güvenemiyordu işte. Çok garip bir durumla karşı karşıyaydı. Her şey öyle alışılmadık ve garipti ki, normal kuralları uygulamak mümkün değildi.

«Başka bir.şey söylemedi,» dedi Dan. «Ne demek istiyorsun?»

«Birdenbire korkudan ödün patladı.»

«Yanılmış olmalısın, bana öyle bir şey olmadı.»

«Bir anda ter içinde kaldın.»

Dan yüzünden aşağı yuvarlanan serin ter damlacıklarını hissetti. Hızla düşünerek, «Alnıma yediğim darbe yüzünden oluyor,» dedi. «Bazan geçer gibi oluyor, ben de yarayı unutuyorum, sonra birdenbire yine zonklamaya başlıyor. Öyle kötü bir acı ki, tüm vücudum zayıf düşüyor.»

«Şapkalar mı?» diye sordu Seames.

«Ne?»

«Pentagram Simgesi'nde bana alnını şapka denerken yaraladığını söylemiştin.»

«Öyle mi? Eh... ukalâlık ediyormuşum herhalde.»

«Ya... gerçekte ne oldu peki?»

«Şey, aslında ben pek fazla düşünmem, kafamı hiçbir şey için zorlamam. Alışkın değilim buna. Şu iri kıyım, aptal polisleri bilirsin ya, ben de onlardanım işte. Ama bugün bayağı düşünmek zorunda kaldım. Kendimi öyle çok zorladım ki, başım ısındı, alnımın ortasındaki deri soyuluverdi.»

«Bence sen hep düşünüyorsun, Haldane. Her an zorluyorsun kendini.»

«Bana hak ettiğimden fazla puan veriyorsun.»

«İyice düşünmeni istediğim bir konu var, Haldane. Sen bu şehrin sıradan polislerinden birisin ama ben federal ajan olarak çalışıyorum. Gerçi bir bahane bulup senin yetki alanına karışamam. Yine de, bana asla rastlamamış olmayı dilemeni rahatlıkla sağlayabilirim.»

«Zaten sizinle karşılaşmayı ben istememiştim ki, efendim. Yemin ederim istemedim.» Seames hiçbir şey söylemeden ona baktı.

«Eh, artık ben yola koyulsam iyi olacak,» dedi Dan.

«Nereye gidiyorsun?»

Dan, «Eve tabii ki,» diye yalan söyledi. «Oldukça uzun ve yorucu bir gün geçirdim. Belki de haklısın, gerçekten çok çalışıyorum. Başım kazan gibi oldu. Çatlayacak gibi ağrıyor. Birkaç aspirin alıp başıma bir buz torbası koysam iyi olacak.»

«Birdenbire McCaffrey'lere aldırmamaya mı başladın yoksa?» «Yo, yo, onlar için kaygılanıyorum elbette,» dedi Dan. «Başlarına gelebilecek her şey beni fazlasıyla ilgilendiriyor. Ama şu, anda yapabileceğim fazla bir şey .yok. Buradaki bütün bu kargaşa gerçi kuşku uyandırmaya uyandırıyor ama doğrusu ben ne anlama geldiğini çözemedim. Herhalde Earl Benton'un yanında güvendedirler. Earl iyi çocuktur, işini iyi bilir. Ayrıca, Bay Seames, cinayet dedektifleri derilerini kalınlaştırmak zorundadırlar. Biliyorsunuz, kendilerini kurbanlarla özdeşleştiremezler. Eğer öyle yapmaya kalkarsak, basket potalarından farkımız kalmaz, değil mi?»

Seames gözünü kırpmadan ona bakmaya devam ediyordu.

Dan esnedi. «Bir bira içtikten sonra kendimi yatağa atmanın zamanı geldi artık,» dedi. Kapıya doğru yürümeye başladı.

Kendini apaçık ortada hissediyordu. Umutsuzcasına saydamdı. İnsanları aldatma yeteneği hiç yoktu onda.

Tam eşiğin üzerinden adımını atmak üzereyken Seames konuşmaya başladı. «Eğer McCaffrey'ler gerçekten tehlikedelerse ve sen' de onlara yardım etmek istiyorsan, benimle işbirliği yapmak senin çıkarma olur, Şef,» dedi.

«Sana biraz önce de söylediğim gibi, şu anda tehlikede olduklarını sanmıyorum,» dedi Dan. Alnından yanaklarına doğru süzülen ter damlacıklarını hissediyor, kalbinin gümbürtüsünü dinliyor, midesi alev alev yanan bir top gibi büzülüp kasılıyordu.

Seames, «Neden inat ediyorsun?» diye sordu.

«Neden işbirliği yapmak istemiyorsun, Şef?» Dan'in gözleri onun gözleriyle karşılaştı. «Beni birilerine satılmış olmakla, McCaffrey'leri ele vermekle suçladığını hatırhyor musun?» diye sordu FBI ajanına.

«Şüpheci davranmak, herkesten ve her şeyden kuşkulanmak benim işimin bir parçasıdır,» dedi Seames.

«Benimkinin de öyle.»

«Yani... benim küçük kızın iyiliği için çalışmadığımı mı imâ ediyorsun?»

«Bay Seames, özür dilerim ama yüzünüzün tombul bir meleğin sevimli ve kırışıksız yüzüne benzemesi, kalbinizin de melek kadar iyi ve temiz olduğu anlamına gelmez.»

Dan evden çıktı, arabasına doğru yürüdü, bindi ve oradan uzaklaştı. Onu izlemeye çalışmadılar. Belki de bunun boşuna çaba olacağını tahmin etmişlerdi.

Dan'in karşısına ilk çıkan telefon, türü hızla yok olmaya başlayan tarih öncesi yapılardan sayılabilirdi... her tarafı camla kaplı bir kulübe. Bunların yok olması, çağdaş uygarlığın gerilemeye yüz tuttuğunun işaretiydi belki de. Kulübe bir benzin istasyonunun kenarına dikilmişti.

Dan kulübeyi görüp arabayı park edene kadar geçen süre boyunca, fena halde titremeye başlamıştı. Henüz paniğe kapılmış değildi ama kapılmak üzereydi. Bu da onun kişiliğine hiç uymayan bir durumdu.

Genelde sakin ve kendine hakim bir insandı Dan. İşler sarpa sardıkça, olaylar içinden çıkılmaz bir hal aldıkça, o daha da sakinleşir, iyice soğukkanlı davranmaya başlardı. Ama bu kez öyle olmuyordu. Belki de Cindy Lakey'i kafasından uzaklaştıramayışı, o trajik hatayı unutamayışı neden oluyordu bu duruma. Son yirmi dört saat boyunca kendi ablasıyla ağabeyinin cinayete kurban gidişlerini de çok fazla düşünmüştü. Ayrıca Laura McCaffrey'nin çekiciliğinin Dan üzerinde bıraktığı etki, onun kabul etmeye yanaşmayacağı kadar güçlüydü. Laura'yı kaybetmek belki de şu anda hayal edemeyeceği kadar sarsacaktı Dan'i. Kontrolünü kaybetmesinin nedeni ne olursa olsun, her geçen saniyeyle birlikte inkâr edilemeyecek bir paniğe kapılıyordu.

Wexlersh. Manuello.

Neden birdenbire onlardan bu kadar çok korkmaya başlamıştı? Gerçi onlardan hiçbir zaman fazla hoşlanmamıştı. Orası kesindi. Başlangıçta ikisi de geri planda çalışan stajyer memurdu. Kısa bir süre sonra, o bölümde en çok rüşveti yiyenlerin o ikisi olduğuna dair bir dedikodu yayılmıştı. Ross Mondale'in onları Doğu Vadisine transfer edip kendi emri altına almaya karar vermesinin nedeni belki de buydu. Sağ kolu olarak çalışacak kişilerin, kendilerine her söyleneni yapacak tipler olmasını istiyordu. En kabul edilmeyecek emirleri bile sorgusuz sualsiz uygulayacak kişiler olmalıydı emrindekiler. Mondale onlara arka çıktığı sürece, bu adamların ona olan bağlılığının asla sarsılmayacağından emindi. Dan ikisinin de Mondale'in maymunları olduğunu biliyordu. İşlerine, görev sorumluluğuna ve toplum güvenine saygı duymayan fırsatçılardı onlar. Ama yine de polisti ikisi de. Tembel ve kokuşmuş olabilirlerdi ama Ned Rink gibi kiralık katil değillerdi. Laura ve Melanie McCaffrey'nin hayatları için bir tehlike oluşturmaları düşünülecek şey değildi. Ama yine de...

Bir terslik vardı. Yalnızca bir önsezi. Çok ters bir şey. Dan kapıldığı âni korkunun yoğunluğunu açıklayacak neden bulamıyor, bu konuda mantık yürütemiyordu. Ama meslek hayatı boyunca önsezilerine güvenmeyi öğrenmişti. Şu anda da korkudan ödü patlamaktaydı.

Telefon kulübesine girdi, telaşlı ve kaygılı hareketlerle ceplerinde bozuk para arandı, birkaç bozukluk bulduğunda California Paladin'in numarasını çevirdi. Soluğu cam duvarların iç kısmının buharlanmasına neden olmuştu. Yağmur damlaları camın dışım yıkamaktaydı. Benzincinin gümüş rengi ışıkları, yağmur yüzünden, bir filtrenin gerisinden görünüyormuş gibi titremekte, donuk bir yoğunlukla dağılmaktaydı. Bu uyuyan ışık, fırtınanın gri armonisiyle birleşince, Dan'in içinde garip bir duygu uyandırıyordu. Sanki bir kapsüle kapatılıp zaman ve mekân akışının dışına fırlamış gibi. Paladin'e ait telefon numarasının son iki rakamını çevirdiğinde, kulübe kapısının arkasından ebediyen kapatıldığını, buradan asla çıkamayacağını, bir daha bir insan görmenin, duymanın ya da bir insana dokunmanın kendisine kısmet olmayacağını, şu küçücük dikdörtgen prizma kutunun içinde Alacakaranlık Kuşağında dolaşıp durmaya mahkûm olduğunu, Laura ile Melanie'ye ulaşıp onları asla uyaramayacağını, Earl'e tehlikeyi haber veremeyeceğini, hattâ kendini bile kurtaramayacağını yoğun bir biçimde hissetmekteydi. Arada sırada geceleri kâbus görür, o kâbuslarda kendini çaresiz, güçsüz, felçli gibi hisseder, ne olduğu pek de belli olmayan canavar bir yaratık gözlerinin önünde onun çok sevdiği insanlara eziyet eder, onları öldürür dururdu. Ama böyle bir kâbus ilk defa uyanık olduğu bir zamanda geliyordu.

Numaraları çevirip bitirdi, birkaç elektronik tıkırtı ve düdük sesinden sonra hattın öbür ucunda telefonun çalmaya başladığını duydu. İlk anda bu ses bile karmaşık korkusunun kalın perdesini aralamaya

yetmedi. Boğulacak gibi oluyor, rahat soluk alamıyordu. Telefonun sonsuza kadar çalmaya devam edeceğinden korktu. Alacakaranlık Kuşağı ile gerçek dünya arasında telefon bağlantısı olmadığını herkes bilirdi. Ama üçüncü zil sesinin sonunda Lonnie Beamer, «Califomia Paladin,» diyerek telefona cevap verdi. Dan rahatlayarak yutkundu.

«Lonnie, ben yine Dan Haldane.»

«Normale döndün mü bari?»

«Sana bütün söylediklerim... tepemde dikilip beni dinleyen bir herife numara yapmak içindi.»

«Sen kapattıktan sonra tahmin ettim öyle olduğunu.»

«Dinle, bu kez telefonu kapattığım zaman derhal Earl'ü aramam ve bu polis koruması işinde bir gariplik olduğunu söylemeni istiyorum.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Ona kapıya gelecek adamların gerçek polis olmayabileceklerini söyle. Kapıyı kesinlikle açmamalı onlara.»

«Söylediklerinden bir anlam çıkaramıyorum. Gelenler tabii ki polis olacak.»

«Lonnie, çok kötü bir şeyler olmak üzere.

Ortalıkta neler döndüğünü ya da neden böyle olduğunu tam olarak bilmiyorum ama...»

«Ama ben Ross Mondale'le konuştuğumu biliyorum. Sesini tanımıştım ama yine de ona Earl'ün McCaffrey'leri sakladığı yeri söylemeden önce bürosunu arayıp arayanın gerçekten o olduğunu kontrol ettim.»

Dan sabırsız bir sesle, «Pekâlâ,» dedi. «Gelenler gerçekten Wexlersh ve Manuello olsa bile, bu işte bir terslik olabileceğini söyle Earl'e. Eğer onları içeri alırsa boğazına kadar çamura gömüleceğini haber ver.»

«Tanrım, durup dururken birkaç polisle savaşmaya başlamasını söyleyemem herhalde ona.»

«Savaşması gerekmiyor. Onları içeri sokmasın, yeter. Ona yolda olduğumu, ben oraya varıncaya kadar dayanması gerektiğini söyle. Şimdi, ne cehennemdeymiş bu güvenli ev dediğiniz yer?»

«Ashnda orası bir apartman dairesi,» dedi Lonnie. Dan'e Westwood'da, Wilshire'in güneyinde bir adres verdi. «Hey, gerçekten tehlikede olduklarını mı düşünüyorsun?»

«Earl'ü ara!» diye bağırdı Dan.

Kulaklığı çarparak yerine bıraktı, kulübenin buhar yüzünden saydamlığını kaybetmiş kapısını bir tekmede açtı ve arabasına koştu.

«Tutuklanmak mı?» diye tekrarladı Earl. Gözlerini kırpıştırarak Wexlersh'e, kaşlarını çatarak Manuello'ya bakıyordu.

Earl de en az Laura kadar neye uğradığını şaşırmış, ne diyeceğini bilememişti. Kanepede Melanie ile birlikte oturmaktaydı. Dedektifler eve girdiklerinde ona oraya oturmasını söylemişlerdi. Laura kendini korkunç bir tehlikeyle yüzyüze hissediyordu. Kendisine yardım etmeye geldiklerini söyleyen polislerden neden bu kadar çok korktuğunu bir türlü anlamıyordu. Kimlik kartlarına bakmıştı. EaıTün onları daha önceden tanıdığı da belliydi. Gerçi pek iyi tanımıyor olabilirdi ama kimliklerinin doğruluğundan emin olmak için yine de yeterli kanıt vardı. Buna rağmen Laura'nın yüreğinde karanlık korku ve kuşku tohumları büyüyor, yavaş yavaş çiçek açıyordu. Bir terslik olduğunu seziyordu, bu işte birbirini tutmayan bir şeyler vardı.

Gelen polislerin görünüşlerinden hiç hoşlanmamıştı bir kere. Manuello'nun hain bakışlı gözleri ve ukalâ, karşısındakini hor gören bir gülümseyişi vardı. Kendinden emin ve sert adımlarla yürüyor, sanki otoritesinin biri tarafından sınanmasını bekliyordu. Böylece insanları istediği gibi tekmeleyip ezme fırsatını bulmuş olacaktı. Wexlersh ise, balmumu gibi bembeyaz cildi ve bomboş gri gözleriyle Laura'nın içini ürpertiyordu.

«Neler oluyor, Tanrı aşkına?» diye sordu. «Bay Benton benim hesabıma çalışıyor. Onun bağlı olduğu şirketi ben tuttum.» Birdenbire aklına çılgın bir fikir geldi, Laura kendini tutamayıp bu düşünceyi seslendirdi. «Yoksa bizi burada zorla tuttuğunu mu sandınız?»

Onu duymazlıktan gelen «Ver onu bana.» «Ruhsatı mı?» «Silahı tabii!» Wexlersh kendi tabancasını eline alarak, «Onu uzatırken çok dikkatli olmanı tavsiye ederim,» dedi.

Dan acil durum lambasını işaretsiz polis arabasının damına yerleştirmiş, ışığı yakmıştı. Araba sıradan görünüşlü olmakla birlikte, güçlü bir sireni de vardı. Sirenin ve yanıp sönen ışığın yardımıyla, önünde uzanıp giden yolu kontrolü altına almaya çalıştı. Trafik uysal davranarak önünden çekildi, yol açıldı. Dan hava durumuna aldırmıyor, kendinin ve caddelerdeki insanların can güvenliğine pek az dikkat ederek sürüyordu arabayı. Hiç âdeti olmayan bir tedbirsizlikle ve çılgınca bir hızla Westwood'a doğru ilerlemekteydi.

Eğer birisi Mondale'i satın almışsa... ki bu hiç de olmayacak bir şey değildi... aynı kişi Mondale'in Melanie"ye ihanet etmesini de sağlamış olmalıydı. Mondale, Wexlersh'le Manuello'yu kendisiyle işbirliğine ikna etmekte herhangi bir güçlük çekmezdi. Adamları güvenli eve gider, polis kimliklerini göstererek içeri girer ve çocuğu alırlardı. Komployu örtbas edebilmek için herhalde Laura ile Earl'ü

öldürmekten de çekinmezlerdi. Dan düşündükçe, Wexlersh'in ses tonuna ve kuşkucu tavrına iyice şaşıran Earl, «Benim tehlikeli olduğumu filan mı sanıyorsunuz, Tanrı aşkına?» diye sordu.

Wexlersh'in sesi buz gibiydi. «Sen dikkatli ol, yeter.» Tabancasını Manuello'ya uzatan Earl, «Neden bir polise kar şı silah kullanayım ki?» diye sordu.

Manuello silahı pantolonunun beline sokuşturdu. Telefon çalmaya başladı. Laura ayağa kalkmaya yeltendiği sırada Manuello, «Bırak çalsın,» dedi. «Ama...»

Manuello sert bir sesle, «Burak çalsın dedim,»

diye tekrarTelefon çalmaya devam ediyordu.

Earl'ün yüzünde karanlık kaygı çizgileri belirdi, Laura ona bakarken çizgiler gittikçe derinleşti. Telefon çaldıkça herkesin dikkati sesin kaynağına yönelmişti.

Earl, «Hey, bir dakika dinleyin,» dedi. «Bu işte çok ciddi bir l

Telefon yine çaldı.

Wexlersh'le Manuello'nun yeterince çıkarları olduğu takdirde cinayet işlemek için duraksamayacaklarından daha çok emin oluyordu. Üstelik kendilerini fazla bir riske atmaları da gerekmiyodu. Eve geldiklerinde bakılırsa... profesyonel iş ahlâkına cesetlerle karşılaştıklarını ve çocuğun onlar oraya varmadan önce kaçırılmış olduğunu söylerlerdi.

Caddenin bir üst yolun altından geçtiği noktaya geldiğinde, köprünün altındaki su düzeyinin arabaların geçmesine izin vermeyecek kadar yükselmiş olduğunu gördü. Arabalardan biri dönerek akan suların ortasında kalakalmış, birikmiş yağmur suları

kapıların yarısına kadar yükselmiş, birkaç başka araç sel bölgesinin kenarında durmuşlardı. Şehrin karayolları bölümünden bir kamyon, biraz önce gelmiş, fosforlu portakal rengi yelekler giymiş üç işçi pompa sistemini kurmaya başlamışlardı. Bu arada yolun üstüne engeller yerleştirmekteydiler. Biraz sonra trafiğin akış yönünü değiştirecek, ters yöne yol vereceklerdi. Dan arabanın tepesindeki acil durum ışığına rağmen birkaç dakika bu keşmekeşin ortasında sıkışıp kaldı.

Bir süre öfke içinde, küfür ederek oturdu.

Önünde bir başka araba, arkasında ise kocaman bir kamyon vardı. Yağmur tekdüze bir ses çıkararak arabanın damını dövmekteydi. Düşen her damla, akıp geçen değerli saniyeleri belirleyen saat tıkırtısına benziyordu. Zaman hızla geçiyor, dakikalar yağmur damlaları gibi birbirine eklenerek akıyor, asfalttaki drenaj ızgaralarına doluşuyordu.

Telefon on kere çaldı. Her zil sesi odadaki gerilimi biraz daha arttırıyordu.

Earl bir terslik olduğundan emindi ama tersliğin tam olarak ne olduğunu bulamıyordu.

Wexlersh ve Manuello'yla daha önce de karşılaşmış, onlar hakkında bazı söylentiler duymuştu. Emniyet Müdürlüğünün en parlak ve başarılı elemanlarından olmadıklarım biliyordu. Yanlışlık yapabilecek tiplerdi bunlar. Şu anda da kesinlikle bir hatâ yapıyorlardı. Lonnie Beamer, Laura ile Melanie'nin polis koruması altına alınacaklarını söylemişti. Earl'ün tutuklanmasıyla ilgili bir emirden söz etmemişti. Zaten böyle bir tutuklama emri olamazdı, çünkü Earl yasadışı bir şey yapmamıştı. Earl, Wexlersh ve Manuello hakkındaki bilgilerine

dayanarak, bu işi yüzlerine gözlerine bulaştırdıklarını düşünü yordu. Buraya gelmeden önce aldıkları bilgileri ya yanlış anlamış ya da yanlış değerlendirmiş, kafaları karışmış olmalıydı. Görevlerinin yalnızca McCaffrey'leri korumakla kalmayıp Earl'ü tutuklamayı da kapsadığını sanarak büyük bir yanılgıya düşmekteydiler. Peki, telefona neden cevap vermemişlerdi? Arayan büyük bir ihtimalle yine onlardan biri olmalıydı. Earl anlamı. yordu neler olduğunu.

Telefon sonunda çalmaktan vazgeçti, evin içine derin bir .sessizlik yayıldı. Sanki tüm sesler güçlü bir vakum tarafından emilip yok edilmişti. Sonra Earl damda davul çalan yağmurun tıkırtısını işitti. Wexlersh arkadaşına dönerek, «Kelepçeyi tak,» dedi.

«Neler oluyor burada?» diye bağırdı Earl. «Bana hâlâ ne için tutuklandığımı söylemediniz?»

Manuello paltosunun cebinden bir çift ayarlanabilir plastik kelepçe çıkarırken Wexlersh, «Suçlarını Merkeze döndüğümüz zaman bildireceğiz sana,» dedi.

İkisi de sinirliydi. Bu işi bir an önce bitirmeye hevesli görünüyorlardı. Neden bu kadar telaş ediyorlardı acaba?

* * *

Dan'in arabası Wilshire Bulvarından Westwood Bulvarına doğru savruldu, güneye döndü. Otuz santim derinliğinde bir su birikintisinin içinden geçerken arabanın iki yanında sular havaya doğru yükseldi, işaretsiz polis arabası bir an fosforlu kanatlarını: açmış gibi göründü.

Dan gözlerini kısarak yağmurun yıkadığı ön camdan dışarısını görmeye çalışıyor, ıslak ve kapkaranlık asfalt, sokak lambalarının ve neon ışıklı panoların donuk aydınlığında sanki hareket ediyor, bir alçalıp bir yükseliyormuş gibi görünüyordu. Zaten iyice yorulmuş ve

yanmaya başlamış olan gözlerindeki acı gittikçe daha beter oluyor, yaralı alnı ve başı ağrıyor, zonkluyordu. Hepsinden kötü bir başka sızı daha hissetmekteydi Dan. Başarısızlığın beklenmeyen korkusuydu bu sızının nedeni. Hiç istemediği halde, ölüm ve umutsuzlukla ilgili engelleyemediği hayaller görmekteydi.

Manuello plastik kelepçeyi elinde tutarak Earl'e doğru yü rüdü, «Arkanı dön ve ellerini arkanda birleştir,» dedi.

Earl durakladı. Laura ile Melanie'ye baktı. Elinde polisler için özel yapım Smith Wesson marka tabancasını tutan Wexlersh'e baktı. Bu insanların polis olduğunu biliyordu, ama birdenbire, kendisine söylenenleri yapmaması gerektiği duygusuna kapılmıştı. Tabancasını teslim etmekle doğru bir iş yaptığından emin değildi. Kelepçelenmek ise hiç hoşuna gitmemişti.

«Tutuklanma emrine karşı mı geliyorsun?» diye sordu Manuelle «Evet, Benton, herhalde böyle bir saçmalığa kalkışacak değilsindir,» diye ekledi Wexlershı de. «Tutuklamaya karşı gelirsen, özel dedektif ehliyetinin derhal iptal edileceğini biliyorsun, değil mi?»

Earl isteksiz adımlarla olduğu yerde dönüp ellerini arkasında birleştirdi. «Bana haklarımı okumayacak mısınız?» diye sordu.

Manuello plastik kelepçeleri Earl'ün bileklerine geçirip sıkıştırırken, «O iş için arabada bol bol vaktimiz olacak,» dedi.

Wexlersh, Laura ile Melanie'ye dönerek, «Sizler de paltolarınızı giyseniz iyi olacak,» dedi.

«Ya benim paltom ne olacak?» diye atıldı Earl.

«Kelepçeleri takmadan önce paltomu giymeme izin vermeniz gerekirdi.»

«Sen paltosuz da idare edebilirsin,» dedi Wexlersh.

«Ama dışarda yağmur yağıyor.»

«Merak etme, erimezsin,» dedi Manuello. Telefon tekrar çalmaya başladı.

Polisler biraz önceki gibi yine telefona aldırmadılar.

* * *

Sirenin sesi kesildiğinde, Dan kontrol düğmesini ayağıyla yokladı, kapattı, tekrar açtı ama siren hayata dönmemekte kararlıydı. Şiddetli yağmurun yavaşlattığı yoğun trafikte ilerleye, bilmek için tek dayanağı, arabanın tepesinde yanıp sönen kırmızı âcil durum ışığıydı. Bir de kornayı kullanabilirdi tabii.

Çok geç kalacaktı. Bir kez daha yapacaktı aynı hatâyı. Tıpkı Cindy Lakey olayında olduğu gibi. Geç kalıyordu.

Ok gibi bir hızla ileri atılarak, durmadan şeritten şeride geçerek hareket halindeki arabaların önüne tehlikeli bir şekilde dalarak ilerlerken elini kornadan ayırmıyor, oraya vardığın da hepsinin ölmüş olacağından gittikçe daha çok emin oluyordu. Evet, oraya vardığında hepsi çoktan ölmüş olacaklardı. Dan hem bir dostunu, hem korumaya çalıştığı masum bir çocuğu, hem de üzerinde etkisi yüz megaton gücündeki kadını kaybetmiş olacaktı. Hepsi ölmüş olacaklardı. Laura önce Melanie'nin paltosunu alıp onu giydirmeye koyuldu. Melanie'yi giydirmek oldukça zor bir işti ve uzun sürüyordu. Çünkü çocuk kesinlikle annesinin işini kolaylaştırmıyordu.

«Nedir bu böyle... geri zekâlı filan mı?» diye sordu Manuello.

Hem şaşıran, hem de öfkelenen Laura, «Bunu gerçekten söylemiş olduğunuza inanamıyorum,» dedi.

«Pek normal hareket etmiyor da,» diye açıkladı Manuello.

Laura azarlayan bir ses tonuyla, «Ya, öyle mi?»

dedi. «Tanrım! Bu çok hasta bir küçük kız. Böyle konuşmak için sizin özrünüz nedir?»

Laura, Melanie'ye paltosunu giydirirken, Earl de kanepeye doğru yürütülmüş, oturmaya zorlanmıştı. Elleri arkasında kelepçelenmiş olduğu için kanepenin ucuna ancak tüner gibi oturabilmişti.

Laura kızının yağmurluğunun düğmelerini iliklemeyi bitirdiğinde kendi paltosunu almak için uzandı, ama Wexlersh, «Boşver şimdi onu,» dedi.

«Kanepeye, Bentonün yanına otur.»

«Ama...»

«Otur!» diye bağıran Wexlersh, elinde tuttuğu tabancayla kanepeyi göstermekteydi.

Buz grisi gözleri hiçbir anlam taşımıyordu.

Belki de Laura o gözlerdeki apaçık mesajı okumak istemiyor, anlamından kaçmıyordu. .

Dedektif Manuello'ya baktığında, yüzündeki hain gülümsemeyi gördü.

Ne yapacağını karar veremeyerek, kendisine yol gösterilmesini bekleyerek, Earl'e döndü. Onun yüzünde de şimdiye dek hiç görmediği kadar tedirgin bir ifade vardı.

«Otur,» diye tekrarladı Wexlersh. Bu kez kelimeyi söylerken bağırmamış, sesi hemen hemen bir fısıltı düzeyinde çıkmıştı. Ama

fısıltısı çok daha etkili ve otoriterdi. Bu yumuşak ses tonu, tehlikeli biri olduğunu, şiddete yatkın olduğunu daha da belirginleştiriyordu.

Laura midesinin kasıldığını, büzüldüğünü hissetti. Kendini hasta gibi hissetmesine neden olan bir dehşet duygusu tüm vücudunu kapladı.

Laura kanepeye oturduğunda, Wexlersh, Melanie'ye doğru yürüdü, küçük kızı elinden tuttu, kanepeden uzaklaştırdı, biraz önce kendisinin durduğu yere doğru yürüttü. Melanie, Wexlersh' le Manuello'nun arasındaydı şimdi.

Laura sefil ve acı dolu bir sesle, «Hayır,» diye mırıldandı ama dedektifler ona aldırmadılar. Manuello, Wexlersh'e bakarak, «Şimdi mi?» diye sordu.

«Şimdi,» dedi Wexlersh.

Manuello elini paltosunun içine sokup bir tabanca çıkardı. Earl'den aldığı silah değildi bu. Laura bunun dedektifin kendi silahı olduğunu da sanmıyordu. Polislerin kullandıkları silahların genellikle... yoksa her zaman mı... kısa namlulu olduğundan emindi. Wexlersh'in elindeki silah da kısa namluluydu. Laura, Manuello'nun çıkardığı silahı gördüğü anda, bir terslik olduğuna dair sezgileri daha da güçlenmişti. Manuello paltosunun cebinden koyu renkli metal bir tüp çıkarmış, tüpü tabancasının namlusuna takmaya başlamıştı. O âletin bir tabanca susturucusu olduğunu anladı Laura. Artık çok önemli ve korkunç bir terslik olduğundan kesinlikle emindi şimdi.

«Ne yaptığını sanıyorsun sen?» diye sordu Earl. Wexlersh de, Manuello da cevap vermedi ona.

Earl tam bir şok ve dehşet içindeydi. Kabul edilmesi imkânsız gibi görünen gerçeğin birdenbire farkına vardığında, «Aman Tanrım!» diye söylendi.

«Kes sesini!» dedi Wexlersh. «Sakın bağırmaya kalkışmayın.»

Earl kendini kanepeden yukarı doğru itti, ayağa kalktı, sonuçsuz bir çabayla ellerini kelepçelerden kurtarmaya çalıştı.

Wexlersh ona doğru koştu, tabancasının kabzasını önce omzuna, sonra yüzünün yan tarafına indirdi. Earl gerisin geri kanepenin üzerine düştü. Manuello susturucunun bağlantılarını tabancanın namlusuna yanlış takmış, bu yüzden bütün mekanizmayı çözüp bir kere daha başlamak zorunda kalmıştı.

Earl'ün tepesinde dikilmekte olan Wexlersh arkadaşına bakarak, «Biraz daha çabuk olacak mısın?» diye sordu.

«Elimden geleni yapıyorum, uğraşıyorum,» dedi Manuello. Susturucunun inatçı bağlantılarıyla boğuşmaktaydı.

Earl patlamış ve kanayan dudakları arasından, «Bizi öldüreceksiniz,» dedi.

Laura kendisini bekleyen kaderin kelimelere dökülmüş halini duyduğunda hiç şaşırmadı. Bilinçaltı düzeyinde bile olsa, başına gelecekleri zaten bildiğini farketti. Dedektifler içeri girdikleri anda sezmişti bunu. Earl'ün bileklerine kelepçeleri taktıklarında sezgisi güçlenmiş, Wexlersh, Melanie'yi kendisinden uzaklaştırdığında iyice emin olmuş, ama bir türlü gerçeği kabul etmek istememişti.

Manuello susturucuyu bir kere daha yanlış taktı.

«Bu Allanın cezası âlet kafamı bozuyor!» diye söylendi.

«Doğru takarsan uyar,» dedi Wexlersh. Laura onların kendi silahlarını kullanmak istemediklerini, çünkü cinayetlerin üstlerine kalacağından korktuklarını anlamıştı. Susturucu olmadan ateş etmek de istemiyor, silah seslerinin yakındaki evlerde oturan komşuların

dikkatini çekeceğinden ürküyorlardı. Eğer insanlar pencerelere çıkacak olurlarsa, biri Melanie'yle birlikte kaçtıklarını görebilirdi.

Melanie. Küçük kız Manuello'nun yanında ayakta duruyor, inler gibi sesler çıkarıyordu. Gözleri kapalı, başı önüne eğikti. Küçücük ve kaybolmuş bir görünüşü vardı. Çıkardığı sesler, hasta ve acı içinde bir çocuğun sesine benziyordu. Birazdan bu odada yaşanacak olayları, annesinin ölmek üzere olduğunu biliyor muydu acaba? Yoksa iniltilerinin kendi özel ve gizli dünyasıyla ilgili bambaşka bir nedeni mi vardı?

Earl yarı inanmazlık, ama daha çok öfke taşıyan bir sesle, «Siz polissiniz, Tanrı aşkına,» dedi. «Ve bizi öldüreceksiniz, öyle mi?»

Laura'nın bakışları sehpanın üstündeki ağır cam tablaya dikilmişti. Eğer o tablayı kapmayı, Wexlersh'in başına doğru nişanlayıp savurmayı başarabilirse, adamın kendinden geçmesini, ya da en azından tabancasını elinden düşürmesini sağlayabilirdi. Tabanca yere düşerse, Laura, Wexlersh'le Manuello'dan önce atılıp onu kendi eline alabilirdi. Bunun için de dedektiflerin dikkatlerinin başka yöne çekilmesi gerekiyordu.

Umutsuz bir çabayla Wexlersh'in dikkatini dağıtacak bir şey düşünmeye çalışırken, Earl de karşı koymaya çalışmakla kaybedecek bir şeyleri olmadığına inandığını belli etti. Tam o anda harekete geçerek dedektiflerin ikisinin birden dikkatini kendi üzerine çekti.

Manuello bir türlü yerine oturmayan susturucuyla boğuşmaya devam ederken, Earl, Wexlersh'e baktı.

«Ne yaparsak yapalım, ne kadar bağırırsak bağıralım, kendi tabancalarınızı ya da benimkini kullanmayacaksınız,» dedi. Avazı çıktığı kadar bağırarak yardım istemeye başladı, kendini olanca

gücüyle Wexlersh'e doğru fırlattı. Başını öne doğru eğik tutuyor, vurucu silah olarak kullanıyordu.

Earl'ün başı hızla midesine çarptığında Wexlersh geriye doğru sendeleyerek iki adım attı ama yere düşmedi. Hattâ tabancasının kabzasıyla özel dedektife vurmayı başardı ve onu yere yıktı. Saldırıyı ve yardım çağrılarını etkili bir şekilde engellemişti.

Wexlersh, Earl'e vururken, Laura kül tablasını kapmıştı bile. Tablayı Wexlersh'e doğru savurduğunda Manuello onun niyetini farketmiş, «Hey!» diye bağırmıştı. Wexlersh için bu uyarı yeterliydi. Başını eğerek kendisine doğru uçan tabladan kaçmayı başardı. Tabla duvara çarparak çatladı, oradan yere düştü.

Wexlersh kendi polis silahım Laura'ya doğrultmuştu. Tabancanın namlusu ateşe hazır bir topu hatırlatıyordu. «Beni iyi dinle, kahpe!» dedi. «Eğer şu anda sesini kesip uslu uslu oturmazsan bu işi senin için olması gerekenden çok daha zor bir hale sokabiliriz.»

Melanie hâlâ hafif hafif inliyor, ama sesindeki umutsuzluk ve acı giderek artıyordu. Başı hâlâ önüne eğik, gözleri kapalıydı. Ağzı açılmış, çenesi aşağıya sarkmıştı. Çıkardığı acıklı sesler dudaklarının arasından dökülmekteydi.

Sırtüstü kanepenin üzerine düşen Earl, ağırlığını öne vererek tekrar ayağa kalktı. Başında açılan yara fena halde kanıyordu. Gözlerinden alevler saçarak Wexlersh'e baktı. «Demek öyle, ha?» dedi.

«Demek işimizi daha da zorlaştıracaksınız. Bize yapmayı planladıklarınızdan daha beter ne olabilir ki?»

Wexlersh gülümsedi. Kansız dudakları dolunay rengindeki yüzünde gerildiğinde, suratını insanı rahatsız eden bir ifade kaplamış oldu.

«Ağzını sıkıca bağlayıp sana işkence edebiliriz. Tabii bu kahpe de nasibini alır.»

Laura ürpererek gözlerini adamın gri renkli gözlerinden kaçırdı, ı

Oda birden soğumuş, biraz öncesine göre buz gibi olmuştu.

«Fena parça değil doğrusu,» dedi Manuello.

«Evet, ona tecavüz edebiliriz,» dedi Wexlersh. Manuello, «Bu arada çocuğu da beceririz,» dedi. Wexlersh hâlâ gülümseyerek, «Evet,» diye onayladı.

«Doğru ya! Bir de çocuk var.»

«Geri zekâlı ama olsun, yine de işe yarar,» dedi Manuello. Sonra bir türlü birbirine takmayı beceremediği tabancayla susturucuya küfretti.

«Eğer orada sessizce oturmazsanız, ağızlarınızı bağlar, gözlerinizin önünde çocuğun ırzına geçeriz... ondan sonra da sizleri öldürürüz.» Laura boğazına kadar yükselen kusma ihtiyacı yüzünden boğulacak gibi oldu, yutkunmaya çalıştı. Tehditlerin en zalimi, tekrar kanepeye oturmasını sağlamıştı.

Earl'ün de sesi kesilmişti.

Wexlersh eliyle Earl'ün vurduğu midesine masaj yaparak, «İyi,» dedi. «Çok daha iyi.»

Melanie'nin iniltileri iyice yükselmiş, arada birkaç sözcükle kesilmeye başlamıştı. Kesik ve titrek soluklar alıyor, iniltiler göğsünün derinliklerinden geliyordu. «Açık... kapı... açık... hayır...» dedi ve tekrar inlemeye başladı.

Wexlersh, Melanie'nin yüzüne hafif bir tokat atarak, «Kes sesini, çocuk,» diye söylendi. Melanie'nin iniltileri biraz yavaşladı ama tümüyle kesilmedi.

Laura kızına doğru gitmek, ona sarılmak, zayıf vücudunu sımsıkı kucaklamak istiyordu ama hem kendinin, hem de Melanie'nin iyiliği için olduğu yerde kalmak zorundaydı.

Odanın içi kesinlikle buz gibi olmuştu. Her geçen an biraz daha soğuyordu.

Laura radyonun canlanmasından hemen önce mutfağın nasıl soğumuş olduğunu hatırladı. Rüzgârlı varlık kapıyı kırarcasına açıp karanlıklardan içeriye daldığında da böyle soğumuştu oda...

Wexlersh, «Bu lanet yeri hiç ısıtmıyor mu bu herifler?» diye söylendi.

«İşte oldu!» Manuello sonunda susturucuyu tabancanın namlusuna takmayı başarmıştı.

Odanın içi hâlâ soğuyordu. Arkadaşının tabancası sonunda kullanılır hale geldiğinden kendi tabancasını yerine kaldırmakta sakınca görmeyen Wexlersh, Melanie'yi kolundan yakalayıp yolun üstünden çekti, evin sokak kapısına doğru gerilemeye başladı.

Soğuk artıyordu...

Laura gerilim ve beklentiyle öylesine yüklenmişti ki, kendisini elektriğe kapılmış gibi hissediyordu. Bir şeyler olmak üzereydi. Tuhaf bir şeyler. Manuello, Earl'e doğru bir adım attı. Earl yüzünde nefretle dehşet karışımı bir ifadeyle ona bakmaktaydı.

Odanın ısısı artık gerçekten inanılmayacak kadar düşmüştü. Wexlersh'le Melanie'nin arkasındaki sokak kapısı birdenbire gürültüyle açıldı, duvara çarptı.

Bu kez gelen, doğaüstü bir güç değildi. Dan Haldane'di. Kapı daha açılırken rüzgâr gibi içeriye daldıve durumu şaşılacak bir hızla anladı, sindirmesi yalmzca birkaç saniye sürdü. Wexlersh daha kapıya doğru dönerken Dan silahını havaya kaldırıp Wexlersh'in sırtına indirdi.

Manuello olduğu yerde döndü ama Haldarie, «At silahını!» diye bağırdı. «At onu yoksa beynini dağıtırım, itoğlu it!»

Manuello durakladı. Kararsızlığının nedeni arkadaşının hayatının tehlikede oluşu değildi. Dan'e sıktığı ilk kurşunu Wexlersh'in vücudu durdurabildi. Manuello bu durumda Dan'e ikinci kez ateş etme şansı olmayacağını anlamıştı. O arada Dan onun kafasını uçururdu. Melanie'ye baktı, ona doğru atılıp çocuğu yakalama şansını hesaplamaya çalıştı. O sırada Dan tekrar, «At silahını!» diye bağırdı. Manuello sonunda oyunu kaybettiğine inanarak susturuculu tabancasının yere düşmesine izin verdi.

Laura, «Earl'ün tabancası da onda,» diyerek Dan'i uyardı.

«Bir de kendi polis tabancası var,» diye ekledi Earl. Wexlersh'i paltosundan sıkı sıkı tutan Dan tabancasını adamın ensesinden ayırmıyordu.

«Pekâlâ, Manuello,» dedi. «Öbür ikisini de at bakalım. Çok yavaş hareket et ve sakın bir komiklik yapmaya kalkışma.»

Manuello silahlarını birer birer attı, sonra odanın içinde geri geri giderek, Dan'in söylediği şekilde duvara dayandı.

Laura odanın ortasına yürüyüp üç silahı topladı, bu arada Dan de Wexlersh'i

«Neden burası bu kadar soğuk?» diye sordu Dan. O daha sorusunu sormayı bitirmeden ısı birdenbire artmış, odanın içindeki hava soğuduğu kadar ani bir şekilde ısınıvermişti.

Bir şeyler olmak üzereydi, diye düşündü Laura. Biraz önce evin mutfağında olanlara benzeyen şeyler.

Ama bu seferkinin bir uyarı niteliğinde olacağını sanmıyordu Laura. Bu kez çok daha beter bir şeylerin olmasına ramak kalmıştı. İçinde bir huzursuzluk vardı. 'O ŞEY'in kendisini göstermesine ramak kalmış olduğunu hissediyordu. Dan sanki Laura'nın cevabı bildiğini anlamış gibi tuhaf tuhaf ona bakmaktaydı.

Ama Laura konuşamadı. Olayların Dan'e bir anlam ifade etmesi için ne tür kelimeler kullanması gerektiğini bilmiyordu. Yalnızca eğer 'O ŞEY'

gelseydi, burada yaşanacak katliamın satılmış dedektiflerin planladıklarından çok daha beter ve korkunç bir şey olacağını biliyordu. 'O ŞEY' gelseydi, belki de hepsi Studio City'deki evde bulunan parçalanmış, kemikleri kırılmış, kanlı birer et torbası halini almış cesetlere dönüşmüş olacaklardı.

Earl başındaki yarık ve fena halde patlamış dudakları yüzünden UÇLA Hastanesinin âcil bakım servisinde derhal tedaviye alındı.

Laura ile 'Melanie âcil bakım odasının yanındaki salonda, kabul masasının önünde beklerken, Dan en yakındaki paralı telefona gitti. Doğu Vadisi Bölümünün numarasını çevirdi, R'oss Mondale'i bağlamalarını istedi.

«Artık geç saatlere kadar çalışmaya mı başladın, Ross?» «Haldane?»

«Bu kadar çalışkan olduğunu bilmezdim.»

«Ne istiyorsun, Haldane?»

«Dünya barışı... fena olmazdı doğrusu.»

«Şu anda bu saçmalıklarla uğraşacak halim olmadığını...»

«Sorunumuzu halletmek için bir çözüm yolu bulabileceğimizi sanıyorum.»

«Bak, Haldane, burada çok işim var ve ben...»

«Birazdan çok daha fazla işin olacak, çünkü geçerli özürler bulabilmek için beynini patlatırcasına düşünmeye başlayacaksın.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Wexlersh ve Manuello'dan.» Mondale sessizleşti.

Dan, «Onları neden Westwood'a yolladın, Ross?»

diye sordu.

«McCaffrey'leri polis koruması altına almaya karar verdim.»

«Şu andaki adam sıkıntısına rağmen mi?»

«Eh, bu geceki Scaldone cinayetini ve birkaç gündür devam eden inanılmaz şiddet olaylarını gördükten sonra, bir bakıma kaçınılmaz...»

«Bu gülünç mantık yürütmelerinle çocukları bile kandıramazsın, seni itoğlu it!» «Ne dedin?»

«Adamlarının Earl ve Laura'yı öldürmeye geldiklerini biliyorum.»

«Ne diyorsun sen?»

«...sonra da Melanie'yi kaçıracaklardı...» «Sen içki filan mı içtin, Haldane?»

«... ve daha sonra da oraya vardıklarında Earl ile Laura'nın cesetleriyle karşılaştıklarını rapor edeceklerdi.»

«Bütün bunlara ne anlam vermem gerekiyor, Tanrı aşkına?»

«Şaşkınlığın hemen hemen gerçek gibi, Ross.»

«Bunlar çok ciddi suçlamalar, Haldane.»

«İşini öyle iyi biliyorsun ki, Ross. Sinsi itin birisin sen.»

«Biz burada birlikte çalıştığımız polis memurlarından söz ediyoruz. Onlar...»

«Seni kim satın aldı, Ross?»

«Haldane, sana tavsiyem...»

«Kendini neye karşılık satmayı kabul ettin? Asıl önemli soru bu. Dinle, dinle, bir dakika bekle, biraz dayan, tamam mı? Bırak biraz ben mantık yürüteyim. Yalnızca paraya karşılık satılmayı kabul etmemişsindir herhalde. Para için tüm meslek hayatım tehlikeye atmayacağını biliyorum. Paranın miktarı birkaç milyon dolar olursa, o başka tabii. Ama hiç kimse bu tür bir iş için o kadar para vermez. Yirmi beş bin dolar belki. O da en fazla. Hattâ belki on beş bin. O daha mantıklı. Wexlersh'le Manuello'nun para karşılığında bu işi yapacaklarını aklım kesiyor, ama yine de senin onayın olmadan, senin korumanın garantisini sağlama almadan, ikisi de böyle bir şeye kalkışmazlar. Demek ki, onlar parayı aldı, sen de başka bir şey aldın. Ne olabilir o başka şey, Ross?.Sen olsa olsa kendini güç için satarsın.

Belki gerçekten önemli bir atama, başkomiser pozisyonunu garantiye alma, hattâ belki de belediye başkanlığı kadrosu adaylığı

olabilir. Yani seni satın alan her kimse, siyasal mekanizmayı kontrol edebilen biri olmalı. Yeterince yaklaştım mı, Ross? Laura ve Melanie McCaffrey! bu tür vaatler için mi değiş tokuş ettin?»

Mondale cevap «Sen sarhoştan daha beter durumdasın, Dan. İyice tuhaflaşmışsın. Uyuşturucu filan mı aldın?»

«Dediklerim doğru mu, Ross?» «Beni nereden arıyorsun, Dan?»

Dan soruyu duymazlıktan geldi. «Manuello ve Wexlersh şu anda Westwood'daki evde, elleri, ayakları ve ağızları bağlı durumda bekliyorlar. Birisi küvetin içinde, diğeri klozetin üzerinde oturuyor. Bana kalsa ikisini de tuvalete sokar, üstlerine de suyu çekerdim, ama ne yazık ki delikten sığmayacak kadar iriler.»

«Tanrım, sen kesinlikle uyuşturucu almışsın, Dan!»

«Sakin ol, Ross. Bırak da. sana durumu anlatayım. Paladin senin oğlanlara bakıcılık etmek üzere birkaç adamını oraya yolluyor. Times'a ve Journal'e haber verdim, birkaç gazeteci yollamalarını istedim bile. Sizin polis merkezini de aradım. Onlara kim olduğumu söyledim, cinayet girişimini engellediğimi anlattım. Üniformalı memurlar yola çıkmışlardır herhalde. Orası tam bir sirk olacak anlayacağın.»

«Bayan McCaffrey cinayet girişimi konusunda Wexlersh'le Manuello'yu suçlayacak şekilde ifade verecek mi?»

«Ne o, yoksa kaygılanmaya mı başladın, Ross?»

«Onlar benim memurlarım,» dedi Ross. «Bu iş benim sorumluluğum. Eğer gerçekten söylediklerini yapmışlarsa, gerekli suçlamaların yapılacağından ve ikisinin de hüküm giyeceğinden emin olmak isterim. Benim sepetimde çürük elmalara yer yok. Polisler

arasında yaygınlaşan saçma sapan bir kardeşlik duygusu yüzünden adamlarımın hatâlarını örtbas etmeye kalkmam.»

«Ne oluyor, Ross? Bu konuşmayı kaydettiğimi filan mı sandın yoksa? Birisinin bizi dinlediğinden mi kuşkulanıyorsun? Dinleyen yok, teyp de yok. Rahatlayıp rol yapmaktan vazgeçebilirsin.»

«Bu davranışının nedenini anlayamıyorum, Dan. Benden neden kuşkulandığını, bu işe karışmış olduğumu nereden çıkardığını bilmiyorum.» Mondale rol yapma konusunda hiç başarılı değildi. İçten konuşmadığı, kekemelik ya da pelteklik kadar belirgindi. «Ayrıca soruma da cevap vermedin. Bayan McCaffrey, Wexlersh'le Manuello'yu cinayete teşebbüs yüzünden suçlayacak mi, suçlamayacak mı?»

«Bu gece öyle bir şey yapacak değil,» dedi Dan.

«Laura ile Melanie'yi oradan uzaklaştırdım. Onları yanımda tutuyorum. Bir süre kimsenin bulamayacağı şekilde gizleyeceğim onları. Bunu duyduğun zaman hayal kırıklığına uğrayacağını biliyorum. Eğer ortalıkta dolaşıyor olsalardı, senin işinin ehli adamların için çok kolay hedef oluştururlardı, değil mi? Ama bulundukları yeri kimseye söyleyecek değilim. Wexlersh'le Mahuello'nun kimlik tespitleriyle ilgili ifade vermek için bile olsa, yine de herhangi bir bölümden herhangi bir polisle karşılaşmalarına izin vermeyeceğim. Artık hiç kimseye güvenmiyorum.»

«Sorumluluk sahibi bir polis gibi konuşmuyorsun, Dan. Tanrı aşkına, onların sorumluluğunu kişisel olarak, tek başına yüklenemezsin.»

«Nasıl yüklendiğimi göreceksin.»

«Eğer korunmaları gerekiyorsa, bu işi bölüm kanalıyla gerçekleştirmek zorundasın. Wexlersh'le Manuello'yu oraya yollarken

ben de böyle yaptığımı sanmıştım. Bu işi tek başına halledemezsin. Tanrı aşkına, Dan, onlar senin ailen değil ki! Sorumluluklarını taşımaya yasal olarak hakkın varmış gibi davranamazsın.»

«Eğer onlar da beni isterlerse, davranırım. Belki ailem değiller... haklısın... ama ne farkeder... yine de tehlikede gördüğüm bazı şeyler var.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Bu gece Pentagram Simgesi'nde sen kendin söyledin. Bu olay benim için sıradan bir olay değil. Bu yüzden bu kaçlar çok asılıyorum. Laura'yı çekici buluyorum. Küçük kıza acıyorum. Onlar için hissettiklerim bütün diğer kurbanlar için hissettiklerimin toplamından bile daha güçlü.»

«Kendini bu olaydan derhal uzaklaştırmak için yeterli neden karşında duruyor öyleyse. Artık yasaların tarafsız bekçiliğini yapamazsın.»

«Defol git başımdan.»

«Düşmanca tavırlarının, isteri krizlerinin nedeni de böylece açıklanmış oluyor. Bütün bu paranoyak komplo varsayımlarının nedenini şimdi anlıyorum.» *

«Paranoya değil bu. Gerçeğin tâ kendisi ve sen de öyle olduğunu biliyorsun.»

«Artık anlamaya başladım. Senin aklın başından gitmiş. Yarı çılgın durumdasın.»

«Bak, seni uyarıyorum, Ross... geri çekil. Seni aramak için zahmet edişimin nedeni buydu. Şu iki kelimeyi söylemek için aradım: Geri çekil.»

Mondale hiçbir şey söylemedi. «Bu kadın ve bu çocuk benim için önemli,» dedi Dan.

Mondale telefonun içine doğru hafif hafif soluyup duruyor, ama herhangi bir söz vermeye yanaşmıyordu.

«Onlara zarar vermeye kalkacak herkesi mahvedeceğime yemin ediyorum,» dedi Dan. Sessizlik.

«Wexlersh'le Manuello'nun seslerini kesmeyi becerebilirsin,» dedi Dan. Hattâ onlara karşı yöneltilen suçlamaları çürütüp, bütün olayı örtbas etmeyi bile başarabilirsin. Ama McCaffrey'lerin peşinden koşmaya devam edersen seni mahvetmenin bir yolunu bulurum. Yemin ederim bulurum, Ross.»

Mondale sonunda konuştuğunda, sanki Dan'in uyarılarını hiç duymamış gibi, tümüyle ilgisiz bir şey söyledi. «Eğer Bayan McCaffrey'nin ifadesini almalarına izin' vermezsen, Wexlersh'le Manuello'yu tutuklayamazlar.»

«Bal gibi tutuklarlar. Gerekli ifadeyi Earl Benton verir. Kafasına birkaç tabanca darbesi yedi. Wexlersh vurdu ona. Şu anda bir hastanede Earl'ün yaralarına tedavi uygulanıyor...»

«Hangi hastane?»

«Artık ciddileş, Ross.»

Sonunda Mondale kapıldığı öfke yüzünden gerçek duygularının birazının gözükmesine izin verdi. Baraj tümüyle yıkıl inadı ama duvarın üzerinde saç teli kadar ince bir çatlak beHrmişti. «Seni yılan!» dedi. «Artık bıktım senden. Senden de,.tehditlerinden de bıktım.

Tepemde Demokles'iri kılıcı gibi sallanıp durman hasta ediyor beni.»

«Bu daha iyi. İçinden çıkmasına izin ver, Ross. Göğsünden çıkar, kurtul artık.»

Mondale yeniden sessizleşti.

«Her neyse, Earl hastaneden çıkmışsa, telefonuma cevap veren polis memurlarıyla konuşmak üzere gizli eve doğru yola, koyulmuştur. İfadesini verecek ve Wexlersh'le Mondale kontrolünü yeniden kazanmıştı. Bir daha kaybetmeye de niyeti yoktu.

«Eğer doktorlar onu bir gece boyunca hastanede tutmak isterlerse, o zaman da ifadesini almak için polisler hastaneye gelirler,» dedi Dan. «Yani ne olursa olsun, Wexlersh'le Manuello bu işten kazasız belâsız sıyrılmayı başaramayacaklar... sen onları kancanın ucundan kurtarmak için beynini patlatıp bir yol bulursan, o başka tabii. Konuşmamalarını sağlayabilmek için bunu yapmak zorundasın sanırım.»

Cevap gelmedi. Yalnızca hızlı soluma sesleri duyuldu.

«Eğer olayı yatıştıracak bir yol bulabilirsem belki de Başkomiseri, Wexlersh'in, Manuello'nun ve senin bu işle bir ilginiz olmadığına inandırabilirsin. Kızı kaçırıp annesini öldürmek gibi bir niyetiniz olmadığını söylersin, ispat etmeye çalışırsın. Ama basın yine de pis bir şeyler döndüğünü anlayacaktır. Bir daha sana asla güvenmezler. Meslek hayatının sonuna kadar gazeteciler hep sağını solunu koklayıp dururlar, yanlış bir adım atmanı beklerler.»

Sessizlik.

«Söylediklerimi duyuyor musun, Ross?» Sessizlik.

«En iyi ihtimalle, şu andaki pozisyonunu korumayı başarırsın. Ama Belediye Başkanının kısacık Başkomiser adayları listesine kesinlikle

giremezsin. Artık bu mümkün değil. Seni uyarmak istiyorum, Ross. Bunun için aradım zaten. Şimdi beni iyi dinle. Dikkatle. McCaffrey'lerin peşinden gelmeye devam edersen seni tümüyle mahvederim. Bunu yapacağımı biliyorsun. Kişisel garanti veriyorum bu konuda. Zaten şu anda yara yarıya mahvolmuş durumdasın. Eğer onları izlemeye devam edersen, şu andaki pozisyonunu da yitirirsin. Seni tepetaklak eder, en dibe düşmeni sağlarım. Seni bu işlere sokan kim olursa olsun, ne kadar güçlü ve etkili olursa olsun, çirkefin içinde boğulmaktan kurtaramaz seni. Bir daha McCaffrey'lere dokunmaya kalkarsan seni kimse elimden kurtaramaz. Ne demek istediğimi iyice anladın mı?»

Sessizlik. Ama bu seferki sessizliğin belli bir tür duyguya dayanan bir niteliği vardı. Yaydığı duygu katıksız nefretti.

«Hâlâ FBI konusunda kaygılanmak zorundayım,» dedi Dan. «Dylan McCaffrey'le Willy Hoffritz'i kimin finanse ettiğini de de düşünmek zorundayım. Kim olduğunu bilmediğim birileri, küçük kızı ele geçirmeyi gerçekten çok istiyor çünkü. Ama artık senin için kaygılanacak değilim, Ross. Bu gece senin için bitti. Bu gece özel görev birliğini yönetme işini bir başkasına devredeceksin ve Wexlersh'le Manuello'nun üzerindeki kuşku bulutunu temizlemeyi başarıncaya kadar da ortalarda gözükmeyeceksin. Anlıyor musun? Sana böyle yapmanı tavsiye ediyor değilim, Ross. Böyle davranacağını haber veriyorum

«Seni kafasız ahmak!»

«Ross, eğer duymak istediklerimi söylemezsen telefonu kapatacağım ve kapattığım zaman fikrini değiştirmek için çok geç kalmış olacaksın.» Sessizlik.

«Eh... hoşçakal, Ross.» «Bekle.»

«Üzgünüm, gitmem gerek.»

«Pekâlâ, pekâlâ. Kabul ediyorum. Dediğin gibi olsun.»

«Daha açık konuş.»

«Kendimi bu işten uzaklaştıracağım.»

«Akıllıca bir karar.»

«Belki birkaç haftalık hastalık raporu alırım.» «Aaa, kendini iyi hissetmiyor musun?»

«Bu işten çekileceğim ve uzak duracağım, ama senden bir şey istiyorum,» dedi Mondale. «Neymiş o?»

«Benton'un, senin ya da McCaffrey'lerin, Wexlersh ve Manuello ile ilgili herhangi bir ifade vermenizi istemiyorum.»

«Saçma. Seni köşeye sıkıştırmanın tek yolu, o iki sürüngeni cinayete teşebbüs suçuyla içeri attırmak.»

«Tamam. Öyleyse Benton ifadesini versin. Ama birkaç gün içinde, McCaffrey'lerin güvende olduğunu hissettiğin zaman, suçlamalarım geri alsın.»

«O zaman aptal durumuna düşer.»

«Hayır, hayır, kendisine vuranın başka birisi olduğunu, kafasına gerçekten kötü bir darbe yediğini, bu yüzden aklının karıştığını ve yanılgıya düşerek Wexlersh'le Manuello'yu suçladığını söyler. Birkaç gün sonra kafasının yeniden berraklaştığını, olayları hatırladığını anlatır. Kendisine vuranın başka bir serseri olduğunu, Wexlersh'le Manuello'nun gerçekte onu kurtarmış olduklarını açıklar.»

«Sen şu anda benden bir şey isteyecek durumda değilsin, Ross.»

«Allah kahretsin, eğer bana bir kaçış yolu bırakmazsan, bir ışık yakmazsan, o zaman senin işine gelecek şekilde davranmam için hiç neden kalmaz.»

«Olabilir. Eğer pazarlık edeceksek,. o zaman ben de bir şey istiyorum. Seni satın alan adamın adını istiyorum, Ross.»

«Hayır.»

«Kızı kim istiyor, Ross? Adını söylersen anlaştık demektir.» «Hayır.»

«Wexlersh'le Manuello'yu bu şekilde kullanman için kim kandırdı seni?»

«İmkânsız. Mümkün değil. Eğer sana söylersem o zaman gerçekten işim bitik demektir. Köpeklere mama olurum. Korkuya kapılıp iyice yanlış adımlar atmaktansa, savaşarak yıkılmayı tercih ederim. Studio City'deki o cesetlere benzemek istemiyorum. McCaffrey'leri sana veriyorum, birkaç gün sonra sen de bana Wexlersh'le Manuello'yu verirsin. Anlaşma böyle olmalı.»

«En azından gri odadaki araştırmayı finanse eden kişiyle aynı kişi olup olmadığını söylemek zorundasın.»

«Öyle olduğunu sanıyorum.»

«Adam hükümeti mi temsil ediyor?»

«Olabilir.»

«Biraz daha iyi cevaplar vermek zorundasın.»

«Gerçekten bilmiyorum. Hükümet onun kanalıyla iş yapı yor olabilir. Belki de parayı kendisi vermiş, masrafları karşılamıştır.»

«Adam zengin mi?»

«Sana onun adını da, kim olduğunu tahmin edebilmen için gerekli ayrıntıları da verecek değilim. Öyle bir şey yaparsam kendi ölüm fermanımı imzalamış olurum.»

Dan bir an düşündükten sonra, «O gri odada neyi kanıtlamaya çalıştıklarına dair herhangi bir şey söyledi mi?» diye sordu.

«Hayır.»

«Seni satın alan, o çılgın araştırmayı finanse eden bu herif... cinayetleri de o mu işliyor, Ross?» Sessizlik.

«Katil o mu? Haydi, Ross. Korkma konuşmaktan. Zaten çok fazla şey söyledin bile. Adını öğrenmek için ısrar etmeyeceğim, ama bu sorunun cevabını bilmek zorundayım. Scaldone'un ve Studio City'deki cesetlerin sorumlusu o mu?»

«Hayır, hayır. Tam tersine. Bir sonraki hedefin kendisi olacağından korkuyor o da.»

«Peki, o kimden korkuyor?»

«Korktuğu şeyin bir insan olduğunu sanmıyorum.»

«Nedir öyleyse?»

«İnsana çılgınlık gibi geliyor ama... bunların nasıl konuştuklarını duysan, ne kadar çok korktuklarını görsen, peşlerine düşenin Drakula ya da ona benzer bir şeyin olduğunu sanırsın.. Yani duyduklarıma dayanarak, bu, insanların korktukları şeyin bîr insan olmadığı fikrine kapıldım. Bir şeyden korkuyorlar. Bir şey, o gri odayla bağlantısı olan herkesi birer birer öldürüyor. Bunun saçma bir düşünce gibi geldiğini biliyorum ama yine: de bu hisse kapılıyorum.

Lanet olsun, şimdi biz anlaştık mı, yoksa anlaşmadık mı? Eğer bu işten çekilir, sana McCaffrey'leri verirsem, bana Wexlersh'le Manuello'yu veriyorsun. Kabul ediyor musun?» Dan bir an düşünüyormuş, teklifini tartıyormuş gibi durdu, sonra, «Tamam,» dedi.

«Şimdi anlaştık mı yani?» «Evet.»

Mondale sinirli bir sesle güldü. Gülüşünde bir pislik gizli gibiydi. «Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi, Haldané?» diye sordu.

«Ne anlama geliyor?»

«Böyle bir anlaşma yapmakla, cinayete teşebbüs ettiklerine inandığın adamları suçlamaktan vazgeçmekle... sen de diğer insanlar gibi pisliğe batmış oluyorsun.»

«Yine de senin kadar batmış sayılmam. Bir ay boyunca kanalizasyonların içinde yüzsem, yanımdan geçen her şeyi yesem, yine de senin yarın kadar bile pis sayılmam, Ross.»

Dan telefonu kapattı. Tehlikelerden birini savuşturmuştu. Kimse Melanie'ye yaklaşmak için polis kimliklerini kullanamayacaktı artık. Dan daha başka düşmanları da olduğunu biliyordu, ama hiç değilse bir tanesi eksilmişti şimdi.

İşin en güzel tarafı, Ross Mondale'in geri çekilmesine karşılık kendisinin hiçbir şeyden vazgeçmek zorunda kalmayışı, ellerinin biraz olsun pisliğe bulanmamasıydı. Dan'in pazarlığın kendi üstüne düşen kısmını yerine getirmek gibi bir niyeti yoktu. Earl'den, Wexlersh ve Manuello'ya karşı yaptığı suçlamaları geri almasını asla istemeyecekti. Hattâ olay kapandıktan sonra, Laura ile Melanie korkmadan topluluk içine çıkabildikleri zaman, onların da iki dedektif aleyhinde ifade

vermesini sağlayacak, kayıtlara kendi ifadesini de ekleyecekti. Manuello ile Wexlersh'in ve dolaylı olarak Ross Mondale'in işi bitikti artık.

Saat gece yarısını yirmi beş dakika geçe, Earl Benton hastaneden çıkabildi.

Laura onun, yüzündeki kanlar temizlendikten sonra bile ne kadar, berbat bir halde olduğunu gördüğünde şaşırdı.

Doktorlar Earl'ün başının bir yanında, bir elin yarısı büyüklüğünde bir bölümü traş etmek zorunda kalmış, yarayı yedi dikiş atarak kapayabilmişlerdi. Yaranın üstü şu anda bir sargı beziyle örtülmüştü. Earl'ün dudakları morarmış ve şişmiş, ağzı çarpılmıştı. Gözlerinden birinin altı da fena halde çürümüştü. Bütün bunlar biraraya geldiğinde, kamyonla çarpışmış gibi bir görünüşü vardı.

Bu görünüşü Melanie'yi de etkilemişti. Küçük kızın gözleri berraklaştı. Earl'e daha yakından bakabilmek için derin trans halinden yukarıya doğru süzülür gibi oldu. Kıyıdaki garip yaratığı incelemek için gölün yüzeyine doğru yükselen bir balığa, benziyordu. Üzgün bir sesle, «Aaah,» dedi. Earl'e bir şey söylemek istiyor gibiydi. Genç adam ona doğru eğildi. Melanie bir elini uzatıp onun yaralı yüzüne dokundu, bakışları çürümüş çenesinden patlak dudaklarına, oradan morarmış gözüne ve kafasındaki sargıya kaydı. Küçük kız Earl'ü incelerken kaygıyla alt dudağını çiğnemekteydi. Gözleri yaşlarla doldu. Konuşmaya, çalıştı ama hiç sesi çıkmadı.

«Ne oldu, Melanie?» diye sordu Earl.

Laura kızına doğru eğilerek bir kolunu onun omuzlarına sardı. «Ona ne söylemeye çalışıyorsun, canım?» diye sordu. «Kelimeleri birer birer düşün.

Acele etme, kendine zaman tanı. Yapabileceğinden eminim. İstersen yapabilirsin, bebeğim.»

Earl'ü tedavi eden doktor ve genç bir hemşire Earl'ün yanında, dikkatle dinliyor, bekliyorlardı. Melanie'nin gözyaşları yüzünden bulanıklaşmış bakışları Earl'ün yüzünü incelemeye devam ediyor, bir yaradan diğerine kayıyordu. Sonunda zorlukla, «Benim için,» diyebildi.

«Evet,» dedi Laura. «Haklısın, bebeğim. Earl senin için savaştı. Senin için hayatını tehlikeye attı.» Melanie şaşkınlık içinde bir kez daha, «Benim için,» diye tekrarladı. Bir başkası tarafından sevilmek ve korunmak, sanki onun için yepyeni ve şaşırtıcı bir kavramdı.

Melanie'nin zırhında beliren bu küçük çatlak Laura' yı, heyecanlandırmış, çatlağın genişletilebileceğini, hattâ zırhın tümüyle parçalanabileceğini ummasına yol açmıştı.

«Hepimiz senin için savaşıyoruz, bebeğim. Sana yardım etmek istiyoruz. Eğer bize izin verirsen yardım edeceğiz sana.»

Melanie yine, «Benim için,» dedi. Daha başka bir şey söylemiyordu. Laura ve Earl onu konuşturmak için çabaladılar ama Melanie bir daha konuşmadı. Gözyaşları kurudu, elini Earl'ün yaralı yüzünden çekti, gözlerine bir kere daha o uzaklara dalmış bakışlar yerleşti. Bitkin bir halde başını önüne eğdi.

Laura hayal kırıklığına uğramıştı ama umudunu yitirmiş değildi. En azından çocuk o karanlık ve gizli delikten çıkmaya çalışmıştı. Eğer iyileşmeyi gerçekten isterse, bunu er ya da geç başaracağından emindi Laura.

Âcil servisin nöbetçi doktoru Earl'e geceyi hastanede geçirmesini tavsiye etmiş, ama aldığı yaralara rağmen Earl bu öneriyi reddetmişti.

Bir an önce güvenli eve geri dönmek, ifadesini vermek istiyordu. Böylece Wexlersh'le Manuello'nun tabutlarına çivileri çakmaya başlamış olacaklardı. Hastaneye hep birlikte, Dan'in arabasına binerek gelmişlerdi ama Dan artık güvenli eve gitmek istemiyor, Laura ile Melanie'yi polislerle karşı karşıya getirmekten korkuyordu. Bu yüzden Earl için bir taksi çağırdılar.

«Siz beni beklemeyin,» dedi Earl. «Buradan bir an önce çıkıp gidin.»

«Beklesek daha iyi olacak,» dedi Dan. «Zaten konuşmamız gereken bazı şeyler var.»

Hiçbir şey söylemeden Melanie'nin etrafını sardılar, gelebilecek tehlikelere karşı onu korumaya çalıştılar. Hastanenin giriş kapısının hemen iç kısmında duruyor, camlı kapılardan yağmurlu geceyi ve taksinin yanaşacağı kaldırımı görebiliyorlardı. Lobideki floresan lambaların yarısı söndürülmüş, ziyaret saatleri çoktan bitmişti. Yanan lambalardan yayılan soğuk ve tatsız ışık büyük salonu aydınlatmaktaydı. Havada belli belirsiz çam kokulu bir dezenfektan seziyordu. Hastanenin lobisinde dördünden başka kimse yoktu.

«Paladin'in buraya benim görevimi devralmak üzere birini göndermesini ister misin?» diye sordu Earl.

«Hayır,» dedi Dan.

«Ben de isteyeceğini sanmıyordum zaten.»

«Paladin'in iyi olduğunu biliyorum,» dedi Dan.

«Uzmanlıklarından kuşkulanmak için asla bir nedenim olmadı, hâlâ da yok...»

«Ama bu özel durum karşısında, Paladin'dekilere de güvenmiyorsun. Tıpkı polislere güvenmediğin gibi,» dedi Earl.

Laura, «Bir tek senin dışında,» diye atıldı. «Sana güvenebileceğimizi biliyoruz, Earl. Sen olmasaydın herhalde Melanie'yle ben şu anda ölmüş olurduk.»

«Beni hak. etmediğim halde kahramanlaştırma,» dedi Earl. «Çok aptalca davrandım. Kapıyı açıp onları içeri aldım.»

«Ama bilemezdin İd...»

«Yine de kapıyı açmamam gerekirdi.» Yüzünü çarpıtan yara berelere rağmen, kendini suçlayan ifadesi açıkça belliydi.

Laura, Dan Haldane ile Earl'ün neden bu kadar iyi dost olduklarını anlayabiliyordu. İkisi de kendilerini görevlerine adamış insanlardı. Güçlü bir görev anlayışı ve kendini eleştirme eğilimini paylaşıyorlardı. Bencil, kendi hatâlarını hoş görmeye hazır, durmadan kendini kayıran insanlarla dolu bir dünyada, az bulunur niteliklerdi bunlar.

Dan, Earl'e dönerek, «Ben bir motel bulup bir oda tutacağım,» dedi. «Gecenin geri kalanını Laura ve Melanie'yle birlikte orada gizlenerek geçireceğiz. Onları kendi evime götürmeyi de düşündüm, ama birileri böyle yapacağımı tahmin edebilir diye vazgeçtim.»

«Peki ya yarın?» diye sordu Earl.

«Görmek istediğim birkaç kişi var...»

«Sana yardım edebilir miyim?»

«Sabah yatağından kalktığında, kendini yardım edebilecek durumda hissedecek misin?»

«Hissedeceğimden eminim,» dedi Earl.

«Burbank'ta Mary Katherine O'Hara adında bir kadın var. Özgürlük Şimdi adında bir kuruluşun sekreteri.» Dan, Earl'e adresi ve Mary

O'Hara'dan almak istediği bilginin anahatlarını verdi. Sonra, «Bir de John Wilkes Girişimcilik adında bir şirketle ilgili bilgiye ihtiyacım var,» dedi. «Yöneticileri kim? Büyük hissedarları kim?»

«California şirketi midir bu?» diye sordu Earl. Dan, «Öyle olduğuna bahse girerim,» dedi.

«Şirket kuruluşunun ne zaman, kim tarafından gerçekleştirildiğini, gerekli evrakı kimin düzenlediğini, şirketin ne tür alanlarda faaliyet, göstermek üzere kurulduğunu da öğrenmemiz gerekiyor.»

«Bu John Wilkes şirketi de nereden çıktı?» diye sordu Earl. «Bizimle ne gibi bir bağlantısı var?» Bu soruların cevaplarını Laura da merak etmekteydi.

«Anlatması oldukça uzun bir zaman alır,» dedi Dan. «Size yarın anlatırım. Yarın saat birde, öğle yemeğinde biraraya gelmeye ne dersiniz? Topladığımız bilgilerden bir sonuç çıkarmaya çalışırız.»

«Olur. O zamana kadar istediğin bilgileri toplayabilirim sanırım.» Earl buluşma yeri olarak Van Nuys'daki bir kafeyi önerdi. Orayı önermesinin nedenini, Paladin çalışanlarının gitmedikleri bir yer olmasına bağladı.

«Polisler de gitmez oraya,» dedi Dan. «Fena fikir değil gibi.»

«Senin taksi geldi,» dedi Laura. Arabanın farları cam kapılara doğru parlayıp geçmiş, kısa bir an boyunca camlarda titreşen yağmur damlaları görünmüştü.

Earl eğilip Melanie'ya baktı. «Prenses, gitmeden önce bana bir kerecik gülümseyecek misin?» diye sordu.

Kız başını kaldırıp ona baktı ama Laura onun gözlerindeki tuhaf ve dalgın bakışları hemen tanımıştı.

«Bak, seni uyarıyorum,» dedi Earl.

«Gülümseyinceye kadar burada kalıp seni rahatsız edeceğim.»

Melanie boş bakışlarını ona dikmişti.

Earl bu kez Laura'ya dönerek, «Başını dik tut, çeneni de havaya kaldır,» dedi. «Her şey yoluna girecek, merak etme.»

Laura başını salladı. «Sana teşekkür etmek...»

«Teşekkür edecek bir şey yok,» dedi Earl.

«Kapıyı onlara ben açtım. Bu hatâmı telâfi etmek zorundayım. Bana teşekkür etmeye başlamadan önce, hatâmı telâfi etmemi bekle.» Hastanenin kapılarına doğru yürüdü, cam kanatlardan birini itmeye başladığı sırada, başını çevirip Dan'a baktı. «Ha, aklıma gelmiş ken, senin başına ne oldu?»

«Ne?» diye sordu Dan.

«Alnına.»

«Ha!» Dan, Laura'ya baktı. Laura onun yüzündeki ifadeden, alnındaki yaranın bu olay üzerinde çalışırken meydana geldiğini anlamıştı. Ama Dan öyle olduğunu söylemek istemiyor, Laura'nın kendini sorumlu hissetmesinden korkuyordu. «Ufak tefek, yaşlı bir hanımla karşılaşmıştım... bana bastonuyla vurdu,» dedi.

«Öyle mi?» diye sordu Earl.

«Karşıdan karşıya geçmesine yardım ediyordum.» «Öyleyse neden vurdu sana?»

«Çünkü caddenin karşı tarafına geçmek istemiyordu,» dedi Dan.

Earl sırıtmaya çalıştı, yara bere içindeki yüzünde acıklı ve garip bir ifade belirdi. Sonra kapıyı itip dışarı çıktı, yağmurun altında kendisini bekleyen taksiye doğru koştu. Laura, Melanie'nin ceketinin fermuarını çekmekteydi. Hızlı adımlarla, işaretsiz polis arabasına doğru yürürlerken, Dan'le ikisi küçük kızı aralarında tutmaya özen gösteriyorlardı. Hava soğuktu. Yağmur buz gibiydi.

Karanlık, sanki canlı bir şeymiş gibi soluk alıp vermekteydi. Orada bir yerlerde, 'O ŞEY' bekliyordu.

Motel odasındaki iki büyük yatağın üzerine morlu yeşilli yatak örtüleri serilmişti. Bu renkler perdelerin portakal rengi mavi karışımı desenleriyle güçlü bir çelişki oluşturmaktaydı. Sarılı kahverengin duvar kâğıtları da ayrıca dikkat çekiyordu. Alaska' dan Florida'ya kadar tüm eyaletlerdeki otel ve motellerin aşağı yukarı dörtte birinde, insanın gözünü yakan bir dekor âdeta salgın halindeydi. Öylesine garip ve farklı bir dekor ki, Dan'e sanki bir tek beceriksiz dekoratör ülkenin içinde son hızla dört dönüyor, fabrikaların defolu duvar kâğıtları ve döşemelik kumaşlarıyla her tarafı hızla dekore ediyormuş gibi geliyordu.

Yataklardaki şilteler gereğinden fazla yumuşak, mobilyalar ise biraz eski püsküydü. Yine de temiz pak bir yer sayılabilirdi. Odanın içinde ayrıca bir kahve demliği, küçük eşantiyon paketlerde de kahve, şeker ve süttozu vardı. Dan kahveyi hazırlarken Laura da Melanie'yi yatağına yatırdı.

Küçük kız bütün günü ortalıkta uyurgezer gibi dolaşarak geçirdiği ve pek az enerji harcadığı halde, saat epeyce ilerlemiş olduğu için annesi daha üstünü örterken uykuya daldı.

Odanın tek penceresinin önüne küçük bir masa ve iki koltuk yerleştirilmişti. Dan kahveyi oraya götürdü. Odanın içinde, kapının hemen yanındaki küçük lambadan başka ışık yanmadığı için Laura ile Dan gölgeler arasında oturuyorlardı. Perdelerin arasından yağmurun şakır şakır yıkadığı otoparkın bir bölümü görünmekteydi. Cıva buharlı lambalardan yayılan mavimsi ışık, arabaların krom ve cam yüzeylerinde garip şekiller oluşturarak yansımaktaydı. Aynı ışık yerdeki su birikintilerinde ve yağmur damlalarında da titreşiyordu.

Dan, Laura'nın arabada anlatmaya başladığı hikâyenin geri kalanını dinlerken gittikçe daha çok şaşırıyor, duyduklarına inanmakta güçlük çekiyordu. Onlara bir uyarı mesajı ulaştırmaya çalışan, hareket eden radyoyu, çiçekler taşıyarak mutfak kapısından içeri dalan hortum kadar güçlü rüzgârı dinledi. Laura'nun bu doğaüstü olayları anlatmakta zorlandığı belliydi. Her şeyi kendi gözleriyle görmüş olduğu halde, yine de kelimelere dökerek anlatmak zordu.

Sözlerini bitirdiğinde Dan, «Ne anlam verdin bütün bunlara?» diye sordu.

«Ben de anlamını senin açıklayabileceğini umuyordum.»

Dan ona, Joseph Scaldone'un tüm kapıları ve pencereleri içerden kilitlenmiş bir odada öldürülmüş olduğunu anlattı. «Senin evinde olanların üstüne, bu imkânsızmış gibi görünen olayı da ekleyince, galiba bir tür gücün varlığını kabul etmek zorunda kalıyoruz. İnsan anlayışının ve tecrübesinin ötesinde bir güç olmalı bu. Ama tam olarak nedir, Tanrı aşkına?»

«Ben de bütün akşam boyunca hep bunu düşündüm,» dedi Laura. «Bence bu şey... yani radyoyu harekete geçiren, çiçekleri mutfağa taşıyan şey, insanları öldüren şeyle aynı değil.

Genel olarak ele alırsak, mutfağımdaki varlık, gerçi korkutucuydu ama temelde hayatlarımızı tehdit etmek gibi bir niyeti yoktu. Söylediğim gibi bizi uyarıyor, Dylan'ı, Hoffritz'i ve diğerlerini öldüren o şey her neyse, sonunda Melanie'yi de almak için geleceğini haber veriyordu.

«Demek ki karşımızda hem iyi ruhlar, hem de kötü ruhlar var,»: dedi Dan.

«Herhalde onları bu şekilde düşünebiliriz.»

«İyi hayaletler ve kötü hayaletler.»

«Ben hayaletlere inanmam,» dedi Laura.

«Ben de inanmam. Ama kocan ve Hoffritz o gri odadaki deneylerinin sonucunda nasıl yaptılarsa, doğaüstü güçlerin ve varlıkların kapısını çalmayı ve onları bizim dünyamıza sızdırmayı başarmışlar. Bu varlıkların bir kısmı insanları doğrayan, acımasız katillere benziyor. Bir kısmı ise, en azından bizleri diğerleri hakkında uyaracak kadar iyi yüreklilik gösteriyor. Daha iyi bir şey düşününceye kadar, bence hayalet' onları tanımlamak için en iyi kelime olacak.»

Bir an sessiz kaldılar. Kahvelerinin son yudumlarını içtiler.

Yağmur bardaktan boşanırcasına yağmaya başlamıştı artık. Sanki kükrüyordu.

Odanın öbür ucunda yatan Melanie uykusunda mırıldandı, örtülerin altında kıpırdandı, sonra hareketsizleşti ve sessizleşti.

Sonunda Laura, «Hayaletler,» dedi. «Aptallık bu...»

«Çılgınlık.»

«Delilik.»

Dan uzanıp masanın üzerine sarkarı kordona dokundu, loş ışığı yaktı. Ceketinin cebinden Pentagram Simgesi müşterilerinin adres listesini çıkardı. Katlarını açtıktan sonra listeyi Laura' mu önüne koydu. «Kocandan, Hoffritz'den, Ernest Cooper'dan ve Ned Rink'den başka bu listede sana tanıdık gelen herhangi bir isim var mı?»

Laura on dakika boyunca isimleri inceledi ve sonunda tanıdığı dört kişi buldu.

«Bunu biliyorum,» dedi. «Edwin Koliknikov. USC'de psikoloji profesörüdür. Pentagondu araştırmalar için tahsis ettiği fonlardan sık sık yararlanan biridir. Dylan'a Savunma Bakanlığı ile bağlantı kurabilmesi için yardım etmişti. Koliknikov, çocuk psikolojisine özel ilgi duyan bir davranış bilimcisidir.»

Dan bu adamın aynı zamanda Regine'in Hollywood tepelerindeki evini ziyaret eden 'Eddie' olduğuna karar vermişti. Şu anda Regine'le ikisi herhalde Las Vegas'a varmış olmalıydılar.

«Howard Renseveer'i de tanıyorum,» dedi Laura.

«Harcayacak çok parası olan bir kurumu temsüeder. Kurumun adını tam olarak hatırlamıyorum ama Hoffritz'in bazı araştırma, programlarını mâli yönden desteklediğini biliyorum. Hattâ projelerine yardım etmek için Dylan'la da birkaç kez konuşmuştu. Son derece tatsız bir adam olarak kalmış aklımda. Ukalâ, terbiyesiz ve saldırgan.»

' Dan bu adamın da Regine'in sözünü ettiği 'Howard 'olduğundan emindi.

Laura listedeki bir başka ismi işaret ederek, «Bir de bu var,» dedi. «Sheldon Tolbeck. Arkadaşları ona Shelby derler. Hem psikolog hem de nörologdur. Ağır sıklet sporculara benzer. Toplumdan ve çevreden uzaklaşma davranışları üzerine araştırmalar yaptığını hatırlıyorum.»

«Ne demek o?» diye sordu Dan.

«Toplumdan uzaklaşma mı? Psikolojik olarak kendi «Herhalde bu üç kişinin, kocanla Hoff ritz tarafından Laura kaşlarını çattı. «Koliknikov ve Renseveer'in ilgili olabileceklerine inanırım ama Sheldon Tolbeck'e inanamam. Onun lekesiz bir ismi ve kusursuz bir ünü vardır.» Listeyi gezden geçirmeye devam ediyordu. «İşte bir tane daha,» dedi. «Albert Uhlander.

Yazardır, biraz tuhaf...»

«Biliyorum. Arabadan getirdiğim kutu onun kitaplarıyla dolu.»

«Dylan'la ikisi sık sık ve uzun uzun yazışırlardı.»

«Doğaüstü güçlerin çeşitli yönleri ve özellikleriyle ilgiliydi sanırım. Tam olarak emin değilim.»

Laura uzun Üstede tanıdığı başka isme rastlamadı. Ama komplonun tüm üyelerini adlarıyla tanımlamıştı. Bir tek Regine'in 'Baba' olarak bildiği, beyaz saçlı, seçkin görünüşlü adam dışında. Dan bu 'Baba' denilen adamın yalnızca sadist bir sapık olmakla kalmadığını hissediyordu. Dylan McCaffrey'nin çılgın araştırma grubunun üyesi olmaktan çok daha önemli bir pozisyonu olmalıydı. Bütün bu karmaşanın anahtarı o adamdı. Komplonun gerisindeki gizli merkez oydu.

«Bence bütün bu insanlar... yani, Koliknikov, Renseveer, Tolbeck ve Uhlander... hepsi ölecekler. Bir şey, sistemli bir şekilde gıi odadaki projeyle ilgisi olan herkesi öldürüyor. O şey, bizim tanımlayabilmek için 'hayalet' dediğimiz şey. O şeyi serbest bıraktılar ama galiba artık kendileri de kontrol edemiyorlar. Eğer haklıysam, bu dört kişinin pek fazla zamanı kalmamış olmalı.»

«Öyleyse onları uyarmalıyız...»

«Uyarmak mı? Melanie'nin bu duruma gelmesinin sorumlusu onlar.»

«Yine de, hepsinin cezalandırılmasını istesem de...»

«Her neyse,» dedi Dan. «Zaten bir şeyin peşlerine düşmüş olduğunu biliyorlardır sanırım. Eddie Koliknikov kenti bu gece terkediyor. Herhalde diğerleri de ya kaçmış, ya da kaçmak üzeredirler.»

Laura bir süre sessiz kaldı, sonra, «Onların peşine düşen şey... hepsini öldürdükten sonra... bu kez de Melanie'nin peşine düşecek,» dedi.

«Eğer radyo aracılığıyla gelen mesaja inanmamız gerekiyorsa, haklısın sanırım.» Laura kederli bir sesle, «İnanmamız gerekiyor,» dedi.

Melanie yine uykusunda mırıldanmaya başlamıştı. Mırıltılar çok geçmeden korkulu iniltilere dönüştü.

Melanie yatak örtülerinin altında kıvrılıp bükülürken Laura ayağa fırlayıp yatağa doğru bir adım attı. Sonra birdenbire olduğu yerde durdu, yüzünde kaygılı ve karanlık bir ifadeyle etrafına bakındı.

«Ne oldu?» diye sordu Dan. Laura, «Hava,» diye fısıldadı. Dan de aynı şeyi hissetmişti.

Odanın içindeki hava hızla soğuyordu.

Los Angeles Havaalanından geç saatte kalkan uçak, Las Vegas'a indiğinde gece yarısı olmak üzereydi. Regine ile Eddie dosdoğru, daha önce oda ayırtmış oldukları Col Oteline doğru hareket ettiler. Giriş kayıtlarını yaptırıp, valizlerini açarak yerleştiklerinde, saat gecenin biri olmuştu.

Regine, Eddie'yle birlikte iki kere daha gelmişti Vegas'a. Otel kayıtlarını yaptırırken hep Regine'in soyadını kullanıyorlardı. Bu yüzden Regine hiçbir zaman Eddie'nin gerçek soyadını öğrenememişti.

Bildiği bir şey varsa, o da Vegas'ın Eddie üzerinde uyarıcı ve cezalandırıcı bir etkisi olduğuydu. Belki ışıklar ve heyecan, belki de paranın kokusu, sesi ve görüntüsü yapıyordu bu etkiyi. Sebep ne olursa olsun, Vegas'ta oldukları zamanlarda seks iştahı birdenbire kabarıyor, Los Angeles'teki iştahını kat kat aşıyordu. Her gece yemeğe ve bir gösteriye giderler, Regine, Eddie'nin seçtiği, göğsü iyice açık, seksi elbiseyi giyer, Eddie de onu teşhir ederdi. Ama geri kalan zamanlarda hep otel odasında tutardı Regine'i. Böylece kumar masalarındaki turlar arasında mola verip yukarı koştuğunda, Regine elinin altında ve hazır olurdu. Bazan günde iki üç kere odaya geri döndüğü olur, biraz vahşi bakmaya başlamış olan gözleri, gergin ama sinirli olmayan hareketleriyle Regine'i istediği gibi kullanır, birikmiş enerjisinden kurtulmaya çalışırdı. Bazan odanın hemen girişin' de durur, sırtını kapıya dayar, Regine'in kendisine gelmesini, dizlerinin üstüne çöküp ona ağız seksi uygulamasını isterdi.

o işi duşta, yerde ya da yatakta, ama genelde ilgi çekmeyecek olan garip pozisyonlarda yapmak isterdi. Vegas'ta olduğu zamanlarda seksten kesinlikle daha büyük zevk alıyordu Eddie. Vahşi bir coşkuyla saldırıya geçiyor, Los Angeles'tekinden çok daha yaratıcı zalimlikler uyguluyordu.

Bu yüzden de Col Otelindeki odalarına yerleştiklerinde Regine, onun hiç vakit kaybetmeden üzerine atlamasını bekliyordu. Ama Eddie bu gece seksle ilgilenmiyordu. Birkaç saat önce Reginelm evine geldiği andan beri diken üstünde gibiydi. Bindikleri uçak Los Angeles'ten

havalandığında biraz rahatlar gibi olmuştu ama bu rahatlık kısa sürmüştü. Şu anda hemen hemen... paniğe kapılmış sayılabilirdi.

Regine onun birinden kaçtığını anlamıştı. Diğerlerini öldüren kişiden ya da şeyden kaçıyordu Eddie. Korkusunun yoğunluğu ve derinliği şaşırtıyordu Regine'i. Onu tanıdığı kadarıyla Eddie her zaman serinkanlı, mesafeli ve hakim tavırlı bir insandı. Regine onun korku ve sevinç gibi güçlü duyguların etkisine kapılacağını hiç tahmin etmezdi. Eğer Eddie korkuyorsa, o zaman tehlike gerçekten korkunç ve inanılmaz derecede ürkütücü bir şey olmalıydı.

Regine için önemli değildi. O korkmuyordu. Eğer birisi Eddie'nin saklanmak için Vegas'a gitmiş olduğunu duymuş olsa, onu yakalamak için bunca yolu aşıp gelse, kendisi de Eddie'yle birlikte olduğu sürece tehlikede olsa bile korkmayacaktı. Korkudan arınmıştı o. Willy onu bu tür duygulardan kurtarmış, özgür kılmıştı.

Ama Eddie özgür değildi. Öyle çok korkuyordu ki, canı ne uyumak, ne de sevişmek istiyordu. Aşağı, gazinoya inip bir süre kumar oynamak istedi, hiç alışılmadık bir şey yaparak, Regine'i de birlikte götüreceğini haber verdi. Gazino gibi kalabalık bir yerde bile, yabancı insanların arasında tek başına olmak istemiyordu. Regine'den dolaylı olarak duygusal destek beklemekteydi. Ne o, ne de arkadaşları Regine'den daha önce bu tür bir şey istemişlerdi. Regine'in verebileceği türde bir şey değildi bu. Willy onu değiştirdiğinden beri bu tür taleplere karşılık veremez olmuştu. Eddie'yle yalnızca onun tarafından kullanıldığı zamanlarda bağlantı kurabiliyordu. Eddie'nin güçlü ve saldırgan olmasına alışıktı. Zayıflığı ve kendisine ihtiyaç duyması midesini bulandırıyor, Eddie'den uzaklaşmasına neden oluyordu.

Yine de, saatinde Eddie ile birlikte gazinoya indi. Madem Eddie onunla birlikte olmak istemişti, Regine onun istediği şekilde hareket etmek zorundaydı. İnsanların istediklerini yapmaya alışmıştı o.

Kumarhane oldukça boştu ama yarım saate kadar tıklım tıklım dolacaktı. Gösteri salonundaki gece yarısı programı sona ermek üzereydi çünkü. Şu anda bile yüzlerce kişi ışıklan göz kırpan para makinelerinin başında, yanın oval biçimdeki yirmi bir masalarının etrafında, barbut oyunlarının çevresinde dizilmiş durumdaydı. Kimi takım elbiseli, kimi tuvaletli, kimi pantolon veya blucin giymiş... tepeden tırnağa kovboy kılığında biri, yanıbaşında fabrikadaki patlamadan zor kurtulmuş gibi görünen bir başkasıyla birlikte... Haminneler, genç kaldırım yosmaları, Japonya'dan bu iş için gelmiş jet sosyetesi, San Diego' lu sekreterler, zenginler, orta halliler, kaybedenler ve kazananlar... daha çok kaybedenler. Parlak sarı kaftan giymiş, başına aynı renk türban sarmış yüz elli kiloluk bir kadın, yirmi bir masasında elindeki karta bin dolar koyuyordu. Ama oyunun öylesine acemisiydi, öylesine kötü oynuyordu ki! Houston'lu petrol krallarından biri de her dağıtılan kâğıtla elli dolar sürüyordu.

Üniformalı güvenlik görevlileri çok iri kıyımdı. Sabah kahvaltısı olarak mobilya yemek alışkanlığındaymış gibi görünüyorlardı. Ama son derece terbiyeli, alçak sesle konuşan adamlardı. Yirmi bir masalarındaki krupiyerler siyah pantolon, beyaz gömlek, ince siyah kravatla çalışırken, bakara masasındakiler smokinliydi. Onların da, yardımcılarının da zeki, hızlı, kuşku dolu gözleri vardı. İnsanları seyretmekten hoşlananlar için bir cennetti burası.

Eddie'nin yanında masadan masaya dolaşan, ama oyunların hiçbirine katılmayan Regine'in Vegas'a karşı gösterdiği tepki, kendine göre, pek farklıydı. Nabzı yükseliyor, vücuduna apansız adrenalin

doluyor, duyduğu âni heyecandan derisi karıncalanıyordu. Bütün bunlar, ona bir şeyler olacağı yolunda bir önsezi getirmekteydi. Yaklaşan şeyin ne olduğunu bilmiyor, ama gelmekte olduğundan emin bulunuyordu. Seziyordu bunu. Belki büyük para kazanacaktı burada. Belki insanların, kendini şanslı hissetme' deyiminden kastettikleri buydu. Daha önce kendini hiçbir zaman şanslı hissetmemişti. Zaten hiçbir zaman şanslı olmamıştı. Belki bu gece de şanslı olmayacaktı. Ama bir şeyler olacağını seziyordu. Büyük ve önemli bir şeyler. Hem de çok geçmeden.

Motel odasındaki hava daha da soğudu. Melanie uykusunda çırpınmaya, örtülerin altında bacaklarıyla tekmeler atmaya devam ediyordu. Hafif hafif inildiyor, yutkunuyor, soluyordu. «Kapı... kapı...» diye mırıldandı. Küçük kız bir şeyin yaklaşmakta olduğunu sezmiş gibiydi.

«...kapalı kalsın! Kapalı kalmalı!» diye bağırdı. Isı birdenbire daha da düştü.

Melanie yumuşak, ama telaşlı bir sesle, «Hayır... açılmasın... sakın dışarı çıkmasın!» dedi.

Küçük kız şiddetle titriyor, sarsılıyor, soluyor, ama bir türlü uyanmıyordu.

Çaresizlik duygusundan çılgına dönen Laura küçük odanın içinde çevresine bakındı, hangi normal cismin mutfaktaki radyo gibi birdenbire canlanacağını merak etti. Yoksa bir şey kapıyı kırıp içeri mi dalacaktı?

Dan Haldane tabancasını çekmişti.

Laura penceredeki camın patlamasını, kapının parçalara ayrılarak içeriye göçmesini, ya da iskemlelerin veya televizyon setinin birdenbire canlanarak havalanmasını bekledi.

Dan belânın o yandan geleceğine karar vermiş gibi kapıya doğru ilerlemişti.

O sırada gariplik, başladığı kadar âni bir şekilde sona erdi. Hava tekrar ısındı. Melanie inildemeyi ve solumayı kesmiş, mırıldanmaktan vazgeçmişti. Yatağın içinde hiç hareket etmeden yatmaktaydı. Soluması alışılmadık derecede ağır ve derindi.

«Ne oldu?» diye sordu Dan. Laura, «Bilmiyorum,» dedi.

Hava deminki gariplik başlamadan önceki normal ısısına ulaşmıştı.

«Bitti mi?» diye sordu Dan. «Bilmiyorum.» Melanie'nin yüzü ölü kadar solgundu.

Regine omuzlarını açıkta bırakan bir elbise giymiş olduğu için havadaki değişikliği Eddie'den önce hissetti. Barbut masasının başında durmuş, oyunu izliyorlar, Eddie para yatırıp yatırmama konusunda karar vermeye çalışıyordu. İnsanlar çevrelerinde birikiyor, salonun her yanında kalabalık gruplar oluşuyordu. Kumarhanenin içi sıcaktı. Hattâ öyle sıcaktı ki, Regine kendini bir şeyle yelpazelemek ihtiyacını hissetmişti. Sonra birdenbire çevresini saran atmosferde bir değişiklik oldu. Regine ürperdi, kollarındaki derinin diken diken olduğunu gördü. Bir an için otel yönetiminin sıcağa karşı aşırı etkili bir önlem aldığım, havalandırma sistemini gereğinden fazla çalıştırdıklarını düşündü. Ama ısı fazla hızlı ve âni bir şekilde düşmüştü. Havalandırma sistemindeki bir ayarlama bu derece âni etkili olamazdı.

Birkaç başka kadın da değişikliği fark etmişti. Sonra Eddie de ısı değişimini hissetti. Bu değişikliğin Eddie üzerindeki etkisi şaşırtıcı

oldu. Eddie birden barbut masasından uzaklaştı, kollarıyla bedenini kucakladı, yüzünde dehşet ifadesiyle titremeye başladı. Suratındaki tüm kan çekilmiş, gözlerine bomboş bakışlar yerleşmişti. Vahşi hareketlerle başını sağa sola çevirdi, çevresine bakındı, sonra masanın etrafını saran kalabalığı yararak, dirsekleriyle iterek, kumar masalarının arasında uzanan geniş koridora ulaşmaya çalıştı. Hareketlerinden umutsuzluğu ve kapıldığı panik belli oluyor, attığı her adımda Regine'den uzaklaşıyordu.

Regine onun arkasından, «Eddie?» diye seslendi.

Eddie dönüp bakmadı.

«Eddie!»

Hava artık insanlara acı verecek kadar çok soğumuştu. Soğuğun en yoğun olduğu bölge, barbut masalarının çevresiydi. İnsanlar bu âni ve nedeni belli olmayan soğuk hava hakkında konuşmaktaydılar.

Regine kalabalığın içinden kendine yol açarak Eddie'yi izledi. Eddie ana koridora çıkmayı başarmış, nispeten tenha bir alana, varmıştı. Kollarını havaya kaldırmış, kendi etrafında da ireler çizerek dönmekteydi. Sanki her ân saldırıya uğramayı bekliyor, saldırganı kendisinden uzaklaştırmaya hazırlanıyordu. Ama görünürde saldırgan filan yoktu. Regine onun aklını kaybetmiş, çıldırmış olabileceğini düşündü. Ona doğru ilerlemeye devam etti. Eddie'nin garip hareketleri güvenlik görevlilerinden birinin de dikkatini çekmişti. O da o yöne doğru ilerlemeye başladı. Regine tekrar Eddie'ye seslendi ama Eddie onu duyduysa bile cevap vermeye fırsat bulamadı. Çünkü o anda müthiş bir darbe yiyerek sağa doğru sendeledi, yirmi bir masalarının yanından geçmekte olan kalabalık gruba tosladı, dizleri üstüne çöktü.

Ama kim vurmuştu ona? O anda Eddie, dört bir yanda akıp duran insan selinin ortasında, boş kalmış bir alanın içindeydi. En yakın insanla arası iki, iki buçuk metreydi. Oysa yine de yemişti darbeyi. Bunu inkâr etmeye olanak yoktu. Saçı başı darmadağın, suratı kan içindeydi.

Tanrım, ne çok kan! Haykırmaya başladı.

Kumarhane salonunun içinde bileşik seslerden oluşan bir uğultu vardı zaten. Barbutta kazananların mutlu çığlıkları, yirmi bir masalarından gelen her zamanki sesler, iskambil şakırtıları, zar sesleri, şans tekerinin tıkıtıkıtıkı sesi, rulet tekerinin çıkardığı gıcırtı, kahkahalar, iniltiler, kötü kart gelince duyulan homurdanmalar, para makinelerinin çıngırtıları, ıslıkları, deliklerinden dökülen bozuk paraların şakırtısı, ilerde çalıp duran dört kişilik orkestranın ritmik müziği... Ama bunların hepsi, Eddie bağırmaya başladığı anda kesildi. Çığlıkları o kadar ilik dondurucu, o kadar şok yaratıcıydı ki, karabasanla boğuşan bir yaratığın doğadışı sesini andırıyordu. Çıkardığı ses zaten yeterince dikkat çekiciydi.

Üstelik gözle görülemeyen amplifikatörler ya da garip bir ses düzeni, sanki onun sesini alıp büyütüyor, içine kat kat yankılar yerleştiriyor, şiddetini iki katma, üç katma çıkarıyordu.

Sanki görülmeyen canavar bir varlık onunla alay etmek için çığlıklarını alıp isteri tonunda yeniden yayınlamaktaydı. Önce konuşmalar kesildi, sonra kumar durdu, derken orkestra bile müziği kesti. Eddie'nin acı ve korku konserinin yanısıra duyulabilen tek ses, salonun en ucundaki bir para makinesinden çıkan zil sesiydi.

İnsanlar Eddie'den uzaklaştı, arayı biraz daha açtılar. Regine de ona bir daha, dikkatle baktığında, olduğu yerde kalakaldı. Eddie'nin sağ

kulağı bükülmüş, yerinden oynamış, yan kopmuş durumda ve kan içindeydi. Yüzünün bir yanı tümüyle sıyrılmıştı. Bir kan gölünü andırıyordu. Başının yan tarafından bir tutam saç yolunmuştu. Çok güçlü ve çok öfkeli birinin ona sopayla vurmuş gibi bir hali vardı. Ama bayılmış da değildi. Ağzındaki kanları tükürürken birkaç kırık dişini de beraber tükürdü, dizlerinin üstünden doğrulmaya davrandı, bir darbe daha yedi. Bu seferkinin şiddetinden, çığlığı yarıda kesildi. Eddie yerden kaldırıldı, barbut masalarından birinin yanında durmakta olan seyircilere doğru fırlatıldı. İnsanlar çil yavrusu gibi dağıldılar. O kısa doğadışı sessizlik, onların haykırışlarıyla bozuldu. Artık güvenlik görevlileri bile, şaşkınlık ve korku içinde yerlerine çakılmış durumdaydı.

Eddie, kanlı bir külçe gibi yere yıkıldı, ama bir anda tekrar doğruldu, kendini ayaklarının üstünde buldu. Ne var ki bu sefer bunu kendi isteğiyle yapmış değildi. Ensesinden çekilip ayağa kaldırılmıştı. Esrarengiz bir kuklacının oynattığı kukla. Garip, sıçrayan adımlarla barbut masasından uzaklaştı, kıvrıldı, döndü, sendeledi, yana doğru tökezledi, sıçradı... sanki yukardaki görünmez kuklacı korkunç yıldırımlar yağıyor, bunlar elektrik gibi akarak sicimlerden bu kuklaya kadar geliyor, onu spastik hareketlere zorluyordu.

Eddie, Regine'e doğru gelirken, Regine yolun üstünden çekildi. Ne yaptığını bilmiyordu Eddie. Kollarını havada çeviriyor, çırpıyordu. Kontrol ipleri dolaşmış gibi. Sağ gözü bir darbe yiyerek kapandı, solu kırpıldı, yuvasında döndü, öfke içinde kendisine saldıranı aradı. Yirmi bir masalarından birinin krupiyerine ait boş tabureye çarptı, onu devirdi. Olayı seyreden görevli telaşla biraz daha uzaklaştı.

Salon âmiri telefonda haykırarak ek güvenlik görevlileri isterken, Eddie boğulmak üzere olan birinin sala sarılışı gibi yirmi bir masasına

yapıştı, kendisini çeken o bilinmez güce karşı koymaya uğraştı. Ama o güç kendisinden çok daha kuvvetliydi. Eddie'yi havaya kaldırdı. Eddie yirmi bir masasının üzerinde, kolları ve bacaklarıyla havayı döverek, büyü etkisindeymiş gibi debeleniyordu. Böyle havada durabilmesi, seyirci kitlesinden önce şaşkın sesler, daha sonra şok ve korku çığlıkları yükselmesine yol açtı.

Birden Eddie sert bir şekilde yirmi bir masasının üzerine fırlatıldı. Oradaki kartlarla fişleri dağıtıp yarı dolu içki bardaklarını devirdi. Bir daha havaya kaldırılıp yeniden masanın üzerine fırlatıldı. Bu sefer öyle hızlı fırlatıldı ki, altındaki masa yıkıldı. Herhalde Eddie'nin de omurgası kırılmış olmalıydı.

Ama ıstırabı orada noktalanmadı. Bilinmez güç onu tekrar çekip ayağa kaldırdı, barbut ve yirmi bir masalarının arasından sürükledi, pırıl pırıl ışıklarla donanmış para makinelerine doğru götürdü. Eddie'nin üstübaşı yırtılmış, kan içinde kalmıştı. Salonun ortasında ilerlerken her yanından kan fışkırıyordu. Artık kendinde değildi. Hattâ belki de ölmüş olabilirdi. Kırık kemiklerle, yırtılmış kaslarla dolu bir torba... Doğaüstü güçlerin emrinde. Kalabalığın doğaüstüne olan merakı, duyduğu korkuya baskın çıkamıyordu artık. Herkes kaçışmaya başlamıştı. Birbirini ite kaka. Kimi açık duran ön kapıya, kimi gösteri salonuna, ki mi art deco döşenmiş kafeye, kimi de asma kata çıkan merdivenlere atılmaktaydı. Kan revan içinde, kırılmış ve dökülmüş bu kâbus adamdan uzağa olsun da, nereye olursa olsun. Bu yetişkinler Disneyland'inin kaçışanlarında, evrenin ölüm gibi, esrarengizlik gibi, sapıklık gibi niteliklerini hatırlatan tatsız , bir hava vardı.

Bu kargaşanın içinde Regine, tanımlayamayacağı karanlık bir heyecanın pençesine kapılmış durumda, Eddie'nin peşinden para makinelerine doğru ilerlemekteydi. Onun beş metre arkasından

gidiyordu. Güvenlik görevlilerinin de peşinde olduğunu hissetmekteydi.

Görevlilerden biri, «Durun Bayan,» diye seslendi. «Olduğunuz yerde durun!»

Regine dönüp görevlilere baktı. Üniformalı üç tane iri kıyım adam. Tabancalarını çekmişlerdi. Üçü de solgun, üçü de şaşkındı.

Biri, «Yoldan çekilin,» derken diğeri tabancasını Regine'e doğru çevirmişti.

Bu adamların Eddie'nin başına gelen inanılmaz şeylerden kendisini sorumlu tutabilecekleri Regine'in kafasına dank etti. Neydi akıllarından geçen? Onda psişik güçler olduğunu, bir anda kendini cinayet manyaklığına kaptırdığını mı sanıyorlardı?

Buyruğa uyarak durdu, ama yine Eddie'den tarafa döndü. Eddie'nin para makinelerine uzaklığı üç metreye inmişti.

Birden Eddie'nin karşısında, yirmi tane kromajlı, tek kollu haydut harekete geçti. Sinirli bir biçimde, yirmi silindir birden döndü, camlı ekranlardan kirazlar, çanlar, limonlar, diğer simgeler o kadar hızlı akıp geçmeye başladı ki, birleşip şekilsiz bir renk akımı oluşturdular. Silindirler birkaç saniye boyunca döndü, sonra yirmisi birden aynı anda durdu. Ekranların hepsinde limonlar vardı o anda.

Eddie kafasını önüne eğip ileri doğru fırladı... daha doğrusu o kuvvet itmişti kafasını aşağıya. Son hızla, parıldayan bir para makinesine doğru uçtu, tos vurup kafatasını çatlattı. Yere yığıldı. Tekrar yukarı çekildi, geriye doğru sendeledi, ikinci kere ileri atıldı, makineye bir daha tosladı. Yığıldı. Yine kaldırıldı. Geri çekildi.

İleri fırlatıldı. Bu sefer öyle bir güçle çarptı ki, pleksiglas ekranı çatlattı, yerinden fırlamasına neden oldu.

Ceset yere yığıldı.

Orada öylece kaldı... bir enkaz... hareketsiz! Çevredeki hava donduracak kadar soğumuştu. Regine kollarıyla bedenini kucakladı. Bir şeyin kendisini seyrettiğini hissetmekteydi. Hava tekrar ısındı, Regine o şeyin... her neyse o... çekip gittiğini anladı.

Eddie'ye baktı. Tanınmaz halde bir enkaz. Regine yüreğinde ona yönelik ufacık bir acıma duygusu hissetti. Ama daha çok, bu ölümün nasıl bir ölüm olduğunu düşünüyordu. O son saniyelerde neler hissetmişti acaba? O inanılmaz yoğunluktaki acı, tüm benliği saran o acı, o çileden çıkaran, tatlı bir doyum veren acı.

Melanie son birkaç dakikadır huzurlu ve sessizdi. Laura en kötü ve tehlikeli ânın geçip gittiğine karar vermiş, Dan Haldane tabancasını yerine yerleştirmişti. Birlikte pencerenin yanındaki küçük masaya dönmek üzerelerken, küçük kız tekrar kıvranmaya ve inlemeye başladı, oda bir kere daha soğudu, Laura'nın kalp atışları hızlandı. Yine yatağın başına döndüler.

Melanie'nin yüz hatları garip ve inanılmaz biçimde çarpılmış, şekil değiştirmişti. Acıdan çok, korku ve dehşetten buruşmuş gibiydi yüzü. O anda hiç çocuk gibi görünmüyordu. O anda... yaşlı, tam olarak yaşlı değilse bile... kendi yaşam sürecine sığması mümkün olmayan, acı dolu ve garip bir bilgi birikiminin etkisiyle, yetişkin görünüşü vardı. Kaygıya, acıya ve korkuya neden olan bilgilerdi bunlar. Karanlık şeylere ait, bilinmese daha iyi olacak bilgilerdi.

'O ŞEY' ya çok yakındaydı ya da o anda oradaydı. Laura anlayamadığı ilkel ve içgüdüsel bir sezgiyle o gücü hissediyor, baskısı

yüzünden soluk almakta güçlük çekiyordu. Kollarındaki ve ense kökündeki tüyler diken diken olmuştu. Ürpertisinin nedeni yalnızca soğuk hava değildi.

o ŞEY; Laura çaresizlik ve ümitsizlik içinde çevresine bakındı. Şeytana benzeyen herhangi bir yaratık ya da bir cehennem kaçkını göremedi.

Haldane ise kendini korkunç bir şekilde cahil hissetmekte, durumundan utanmaktaydı. Yine Göster kendini, lanet olası, diye düşündü. Her kimsen, her neysen, nereden geldiysen, dikkatimizi yöneltebileceğimiz bir şey yer bize. Ateş edebileceğimiz ya da vurabileceğimiz bir parçanı göster.

Ama 'O ŞEY', Laura'nın sezgilerinin ulaşamayacağı kadar uzakta kalmayı sürdürdü.

O varlıkla ilgili hissedilebilen tek şey, içine sarınarak geldiği buz gibi havaydı.

Hava sıcaklığı inanılmayacak kadar hızla düştü, soğukluk daha önceki seferlerden bile beter oldu. Buz gibi hava yüzünden, ağızlarından çıkan solukları dumana dönüşüyordu. Soğuk hava, pencerelerde ve aynaların üzerinde yoğunlaştı, kristalize oldu, buza dönüştü. Otuz ya da kırk saniye sonra ısı yeniden yükselmeye başladı, çocuk homurdanmayı kesti. Görünmeyen düşman bir kez daha ona zarar vermeden yok oldu gitti.

Melanie'nin gözleri açılıverdi. Ama o hâlâ rüyasında gördüğü bir şeye bakmaya devam etti. «Onları yakalayacak,» dedi.

Dan Haldane çocuğun üzerine doğru eğildi, bir elini onun küçük omzuna dayadı. «Nedir o, Melanie?» diye sordu.

«O ŞEY. Onları yakalayacak,» diye tekrarladı Melanie. Dan' le değil, kendi kendiyle konuşur gibiydi.

Dan, «Nedir bu lanet olası şey?» diye sordu.

Küçük kız ürpererek, «Onları yakalayacak,» dedi yine.

Laura, «Sakin ol, canım,» dedi.

Melanie, «Ve sonra,» diye devam etti, «Sonra da beni yakalayacak.»

Laura, «Hayır,» dedi. «Biz sana bakacağız, seni koruyacağız, Melanie. Yemin ederim, koruyacağız.»

«İçerden... gelecek... yukarı çıkacak... ve beni yiyecek... yiyip bitirecek...» diye mırıldandı küçük kız.

«Hayır,» dedi Laura. «Hayır.»

«İçerden mi?» diye sordu Dan. «Neyin içinden çıkacak?» Küçük kız ciddi bir sesle, «Beni yiyip bitirecek,» diye tekrarladı.

Dan, «Nereden gelecek «Biraz önce burada bir şey mi vardı, Melanie?» diye sordu Dan. «O kadar çok korktuğun şey... biraz önce bu odada mıydı?»

«Beni istiyor o,» dedi çocuk.

«Madem istiyor, neden burada olduğu zaman almadı seni?» Melanie onu duymuyordu. Yumuşak ve «Kapı...» Melanie gözlerini kapattı, soluması değişti, yavaşça uykuya daldı.

Yatağın karşı tarafından Dan'e bakan Laura, «Önce diğerlerini istiyor,» dedi. «Gri odadaki deneylerle ilgisi olan diğer kişileri istiyor.»

«Eddie Koliknikov, Howard Renseveer, Sheldon Tolbeck, Albert Uhlander ve belki henüz tanımadığımız başkalarını,» dedi Dan.

«Evet. onları öldürdükten sonra o şey,... O ŞEY, Melanie' yi almaya gelecek. Radyonun ruhlar tarafından ele geçirilmesinden sonra da aynı şeyleri söylemişti. »

«Ama nereden bilebiliyor bunu?» Laura omuzlarını kaldırdı.

Yatağın üzerinde derin uykuya dalmış olan küçük kıza baktılar.

Sonunda Dan, «İçinde bulunduğu bu transı delmek... ona ulaşmak zorundayız,» dedi. «Ancak o zaman ihtiyaç duyduğumuz bilgileri alabiliriz ondan.»

«Bugün bir ara denedim. Hipnoz terapisi uygulamaya çalıştım. Ama pek başarılı olduğumu söyleyemem.»

«Tekrar deneyebilir misin?»

Laura başını salladı. «Sabahleyin, biraz dinlenip uykusunu aldıktan sonra denerim.»

«Zaman kaybetmemeliyiz...»

«Ama dinlenmek zorunda... uykuya ihtiyacı var.»

Dan isteksizce, «Pekâlâ,» dedi.

Laura onun ne düşündüğünü biliyordu. Sabaha kadar beklemekle çok geç kalmamış olmayı umuyordu Dan.

Laura, Melanie ile birlikte ikinci yatakta uyuyor, Dan ise kapının yanındaki ilk yatakta yatıyordu. Belâ gelirse, büyük ihtimalle kapıdan gelir diye düşünmüştü. Gömleğini, pantolonunu, ayakkabılarını, çoraplarını çıkarmamıştı. Her an ayağa fırlamaya hazırdı. Lambalardan birini yanık bırakmışlardı. Gün boyunca yaşadıkları olaylardan sonra, karanlıktan tam anlamıyla korkmasalar bile, artık güvenemez olmuşlardı. Dan küçük kızla annesinin derin ve düzenli soluklarını

dinledi. Uyuyamıyordu. Joseph Scaldone'un korkunç bir şekilde ezilmiş vücudunu, Studio City'deki cesetleri, fiziksel ve mantıksal olarak hâlâ yaşıyor gibi görünmesine rağmen ruhu öldürülmüş olan Regine Savanah Hoffritz'i düşünüyordu. Cinayetlerin işleniş şekillerini, insanoğlunun cinayet işleme konusundaki kapasitesini uzun uzun düşündü. Kendini ne zaman bu tür düşüncelere kaptırsa, sonunda kaçınılmaz olarak, ölmüş ablasıyla ağabeyi gelirdi aklına.

Hiçbir zaman tanıyamamıştı onları. Yaşadıkları süre boyunca hiç görmemişti. Adlarını öğrendiğinde, onları bulmak için araştırma yapmaya başladığında, çoktan ölmüştü ikisi de. Aslında Dan ve Haldane ona doğumunda verilen adlar değildi. Dan bir aylıkken, Pete ve Elsie Haldane onu evlât edinmişlerdi.

Gerçek annesiyle babası, Loretta ve Frank Detwiler'di. Servet sahibi olmak için kalkıp California'ya gelmiş ama hiçbir zaman zengin olamamışlardı. Loretta'nın üçüncü hamileliği sırasında Frank bir trafik kazasında ölmüş, ciddi hamilelik komplikasyonlarıyla karşılaşan Loretta ise Dan'i doğurduktan iki gün sonra ölmüştü. Ona James adını vermişti ölmeden önce. James Detwiler. Hiçbir akrabaları olmadığı için, anne babanın ölümünden sonra üç çocuğun vesayetini üstlenecek kimse bulunamamıştı. Çocuklar birbirinden ayrıldı ve evlât edinilmeyi bekleyen yetimler listesine alındı.

Peter ve Elsie Haldane, Dan'in gerçek annesiyle babası olmadıklarını hiçbir zaman gizlememişlerdi. Dan onları seviyor, adlarını taşımaktan gurur duyuyordu. İyi insanlardı Haldane çifti. Dan her şeyini onlara borçlu olduğunu biliyordu. Ama yine de gerçek annesiyle babasını durmadan merak ediyor, onlar hakkında bilgi sahibi olmaya can atıyordu.

O günlerde evlâtlık veren kuruluşların uyguladığı kurallara göre, Elsie ile Pete'e bebeğin gerçek anne babası hakkında hiçbir şey söylenmemişti. Yalnızca ölmüş olduklarını biliyordu Haldane'ler.

Bu durum Dan'i daha çok meraklandırıyor, onların nasıl insanlar olduklarını öğrenmeye heveslendiriyordu. Demek ki Dan'i kendi istekleriyle terketmiş değillerdi. Ölümün acımasızlığı ayırmıştı onları.

Dan üniversiteye başladığında, geçmişine ve ailesine ait kayıtların kopyalarını ele geçirebilmek için evlât edindirme kurumlarının bürokrasisiyle boğuşmaya alışmıştı. Bu iş çok zaman alıyor, Dan'in çok çaba harcamasını ve masraflara girmesini gerektiriyordu ama sonunda gerçek adını, gerçek annesiyle babasının adlarını öğrenmeyi başardı. Sonra şaşırtıcı bir gerçek daha öğrendi. Bir ablası ve bir ağabeyi vardı Dan'in. Ağabeyinin adı Delmar'di. Loretta Detvviler öldüğünde dört yaşındaydı. Ablası Carrie ise, annelerini kaybettiklerinde altı yaşındaydı.

Evlât edindirme kurumunun kayıtları bir yangın nedeniyle kısmen zarar görmüştü. Dan umduğu, ayrıntılı bilgileri elde etmekte zorluk çekiyordu.

Yine de kayıtlardan yola çıkarak kayıp kardeşleri için daha geniş çaplı bir araştırmaya başladı. Peter ve Elsie Haldane ona her zaman derin ve doyurucu bir aile duygusu vermeyi başarmışlardı. Dan onların ablalarıyla ağabeylerini kendi gerçek teyzeleri, dayıları ve amcaları olarak görüyor, anne ve babalarını kendi büyükannesiyle büyükbabası sayıyordu. Onlara ait olduğunu hissediyordu. Ama yine de... yine de onu rahatsız eden garip bir boşluk vardı içinde. Belli belirsiz, tedirgin edici bir başıboşluk duygusu... kendi kanından bir akrabasını bulup kucaklayıncaya kadar bu duygunun geçmeyeceğini biliyordu Dan.

O günlerden sonra belki binlerce kere pişman olmuş, onları aramaya başlamakla büyük bir hatâ yaptığını düşünmüştü.

Yılları geriye doğru tarayarak sonunda ağabeyi Delmar'ı bulmayı başardı. Daha doğrusu Delmar'ın mezarını buldu. Mezarın üstündeki isim, Delmar ya da Detvviler değildi. Mezar taşında Rudy Kessman yazılıydı. Delmar'ı evlât edinen kişilerin ona verdiği isimdi bu.

Anneleri öldüğünde dört yaşında olan Delmar, evlât edinilmek için gerekli tüm özelliklere sahipti. Çok geçmeden, Perry ve Janette Kessman adında, Fullerton, California'da oturan genç bir çiftin yanına yerleştirildi. Ne yazık ki sahipsiz çocukları ailelerin yanına yerleştiren yasa, Delmarin yeni ailesini yeterince soruşturmamış, Bay Kesslar'ın tehlikeli ve bazan da yasaya aykırı olaylara karşı duyduğu tutku derecesindeki merakı keşfe dememişti. Perry Kessman yarış arabaları kullanmayı seviyordu ve bunun yasaya aykırı bir yanı yoktu. Motosikletlere de bayılıyordu. Gerçi tehlikeli bir meraktı ama kesinlikle yasa tarafından yasaklanmış değildi motosiklete binmek. Nüfusunda Katolik olduğu yazılıydı ama Perry Kessman sık sık din değiştirir, yeni inançları denerdi. Birkaç ay boyunca panteist bir kiliseye devam etmiş, daha sonra, uzun bir süre boyunca UFO'lara tapan bir grupla birlikte olmuştu.

Tanrı'yı arayan birini kimse suçlayamazdı. Belki en yanlış yerlerde arıyordu ama yine de onu bulmak için çaba harcıyordu. Kessman marihuana da kullanıyordu. O zamanlarda uyuşturucu kullanmak daha ciddi bir suçtu ve tabii ki yasa dışıydı. Bir süre sonra esrar ve diğer uyarıcılarla uyuşturucuların değişik türlerini kullanmaya başlamıştı. Bir gece, uyuşturucunun etkisiyle şizofrenik paranoyaya kapılan Perry Kessman hayaller görmeye başlamış ve belki de yepyeni

bir Tanrıya kurbanlar sunduğunu sanarak evlât edin diği oğlunu, karısını ve sonra da kendini öldürmüştü.

Rudy Delmar Kessman Detvviler, cinayete kurban gittiğinde yedi yaşındaydı. Kessman olarak yaşadığı süre, Detvviler olarak yaşadığı süreden bile daha azdı.

Dan karanlığı uzaklaştırmayı başaramayan loş ışıkta, motel odasındaki yatağında yatıyor, bütün tanıdık şekillerin ve cisimlerin esrarengiz gölgelere sarmışını seyrediyor, sonunda ağabeyini bulduğu mezarlığı hayalinde canlandırabilmek için gözlerini kapatmaya bile ihtiyaç duymuyordu. Toprağın içine dimdik yerleştirilmiş mezar taşlarının hepsi birbirine benziyordu. Bahçe düzenini ve görünümü bozmamak için özel bir çaba harcanmıştı. Taşlar dikdörtgen şeklinde granit parçalardan oyulmuştu. Her dikdörtgenin orta yerine cilalı bakır bir plaka yerleştirilmişti. Plakanın üzerinde ölenin adı, doğum yılı, ölüm yılı yazılıydı. Bazı plakalara İncil'den birkaç satır ya da sevilen bir şiirden bir dörtlük eklenmişti. Delmar'ın mezar taşında herhangi bir şiirden alıntı ya da sevgi dolu veda sözcükleri yoktu. Yalnızca adı ve tarihler vardı. Soğuk ve' kişiliksiz bir mezar taşı. Dan mezarlığa gittiği ılık Ekim gününü çok iyi hatırlıyordu.

Rüzgâr hafif hafif esiyor, ağaçların koyu renk, derin gölgeleri, parlak renkli yemyeşil çimenleri kaplıyordu. Dan dizleri üstüne çöküp bir elini mezar taşının üzerindeki bakır plakaya dayadığında neler hissettiğini de çok iyi hatırlıyordu. Hiçbir zaman tanımadığı ağabeyinin ebedi dinlenme yerinde duyduğu acı yüreğini delecek gibi olmuş, korkunç bir kayıp duygusu soluğunu kesmişti.

Aradan yıllar geçmiş olmasına rağmen Dan şu anda bile ağzının kuruduğunu, boğazına bir yumrunun takıldığını hissediyordu. Oysa

hiçbir zaman tanıyamadığı ağabeyinin yokluğunu çoktan kabullenmişti. Yüreğinin sıkıştığını hissetti.

O anda sessizce ağlamaya başlayabilirdi. Kendini tutamayıp bu anıları düşünmeye başladığında sık sık ağlardı. Bu. gece fazlasıyla yorgun olduğundan, gözyaşlarının akması daha da kolaylaşacaktı. Ama o sırada Melanie mırıldandı ve uykusunda korkulu bir ses çıkardı. Bu ses Dan'in olduğu yerde sıçrayıp bir anda yataktan kalkmasına neden oldu. Küçük kız yine örtülerin altında kıvrılıp bükülmeye başlamıştı ama bu kez hareketleri biraz önceki kadar telaşlı ve canlı değildi. Korku içinde mırıldanıyordu ama sesi yumuşaktı. Annesi uyanmadı. Melanie bir saldırgandan kurtulmaya çalışıyormuş gibi mücadele etti. Etkili olamayacak kadar güçsüz görünüyordu. Dan ne tür bir kâbusun, ,ne tür korkunç bir canavarın onu rahatsız ettiğini düşündü.

Oda birden soğudu. Dan canavarın, Melanie'yi bir kâbusun içinde değil, gerçek hayatta rahatsız ediyor olabileceğini düşündü. .

Çabucak kendi yatağına doğru yürüdü, komodinin üzerinde duran tabancasını eline aldı.

Kendini kutupta gibi hissetti. Hava buz gibiydi.

Gittikçe daha da soğumaya devam ediyordu. îki adam, tahta pervazlarla küçük, karelere ayrılmış geniş pencerenin önündeki masada kâğıt oynuyor, viskilerini yudumluyorlardı. İyi vakit geçiriyormuş gibi davranmaya çalışıyor, zaman öldürmek için yapacak daha iyi bir şey bulamıyorlardı.

Gece rüzgârı kulübenin etrafında uğuldamaktaydı. Dışarısı insana acı verecek kadar soğuktu. Dağlarda Şubat ayı için normal bir soğuk sayılırdı bu. Bu gece artık kar yağmayacaktı. Büyük pencereden pırıl

pırıl yıldızların süslediği gökyüzünün bir bölümü ve kocaman bir mehtap görünüyordu. Mehtabın donuk ışığı, dalları karların ağırlığı yüzünden aşağıya çökmüş çam ağaçlarını ve bembeyaz yamaçlarını aydınlatıyordu.

Parlak sokak lambalarından ve yoğun trafiğin akmaya çalıştığı caddelerden çok uzaktaydı burası. Sheldon Tolbeck, Howard Renseveer'le birlikte, Los Angeles' ten uçağa binmişti. İkisi de uzaklığın güvenliği sağlayacağını umuyorlardı. Umutsuz bir çabaydı onlarınki. Gittikleri yeri kimseye söylememişlerdi. İçlerindeki ölgün umut, cinayetler işleyen bilinmez gücün onları bilmediği bir yerde izleyemeyeceği yolundaydı.

Dün öğleden sonra yola çıkıp kuzeye yönelmiş, sonra kuzeydoğuya, Sierra'lara sapmışlardı. Birkaç saat önce de Mammoth yakınlarındaki bir kayak evine yerleşmişlerdi. Bu kayak evi Howardin kardeşine aitti. Howard buraya daha önce hiç gelmemişti. Hiçbir ilgisi yoktu burayla. Herhalde kimse onun oraya gideceğini kestiremezdi.

Tolbeck kara bir umutsuzluk içinde, bizi yine de bulacak, diye düşündü. Kokumuzu alacak nasılsa. Bu düşüncesini seslendirmedi, çünkü Howard Renseveer'i öfkelendirmeye niyeti yoktu. Howard kırk yaşma gelmiş olduğu halde, hâlâ çocuksu, sportif bir tipti. Son zamanlara kadar hep kendisinin ebediyen yaşayacağına inanırdı. Sabahları koşardı. Fazla yağ ve şeker yememeye özen gösterirdi. Her gün yarını saat meditasyon yapardı. Hayattan hep en iyi şeyleri beklerdi. Hayat da genellikle verirdi ona beklediği şeyleri. Şans konusunda iyimserdi Howard. Korktukları yaratığın onları buralara kadar, izleyemeyeceğine inanıyor, en azından öyle söylüyordu. Hele izlerini örtmeye dikkat ederlerse... Ama rüzgâr saçaklarda uğuldadıkça, Howardin ürkek bakışlarla pencereye doğru döndüğü

Tolbeck'in gözünden kaçmıyordu. Şöminedeki çatpat sesleri çıkardıkça yerinden sıçrıyordu Howard. Zaten gecenin bu saatinde uyanık oluşları bile, Howard in bu sözde iyimserliğini yalancı çıkarmaya yeterdi.

Tolbeck kendine biraz daha viski ve süt aldı, Howard Renseveer de elindeki bir deste iskambili karıştırmaya koyuldu. Oda birdenbire buz kesildi. Dönüp şömineye baktılar. Kütüklerin alevleri hâlâ yüksekti. Isıtıcının uğultusu da sürüp gidiyordu. Hiçbir pencere veya kapı açılmış değildi. Çok geçmeden bu soğuğun bir hava akımından kaynaklanmadığı ürkütücü biçimde belli oldu... çünkü hava daha da soğuyordu.

Gelmişti işte. O mucizevî, kötü niyetli düşman. Bir an önce burada değilken şimdi buradaydı.

Şeytansı ve öldürücü bir psişik enerji. Tolbeck ayağa kalktı.

Howard Renseveer öyle apansız yerinden sıçradı ki, önce viskisiyle sütünü, sonra sandelyesini devirdi, iskambilleri elinden saçıldı.

Odanın içi, derin dondurucu gibiydi. Oysa şöminedeki ateşin harıl harıl yanmayı sürdürdüğü ortadaydı.

Yere, iki yeşil kanepenin arasına kocaman, yuvarlak bir kilim serilmişti. Kilim birden havalandı. Yerden bir buçuk metre yükseldi, Orada durdu. Beklenebileceği gibi sarkık ya da buruşuk değildi. Sert, katı, dümdüz duruyordu havada. Derken dönmeye başladı. Giderek daha hızlı. Sanki görünmeyen bir pikabın üzerinde dönen dev bir plaktı.

Tolbeck umutsuz, üstelik budalaca olduğunu bildiği bir kurtulma umuduyla evin arka kapısına doğru geriledi.

Renseveer masanın yanında duruyordu. Dönen halı besbelli onu hipnotize etmişti. Yerinden kıpırdayamıyordu.

Kilim birdenbire cansız bir yığın halinde yere düştü. Kanepelerden biri yerinden fırlayıp öyle kuvvetle uçtu ki, yanındaki sehpayla üzerindeki lambayı devirdi, iki ayağı kırılarak dergi rafına çarptı, oradaki parlak renkli dergileri yerlere saçtı, ortalık uçamayan kuşlarla dolmuş gibi göründü.

Tolbeck salondan mutfağa doğru çekilmişti. Neredeyse arka kapıya varacaktı. Bu işi başarabileceğini ummaya başlamıştı yavaş yavaş. Odadaki görünmeyen, fakat varlığı da inkâr edilemeyen düşmana arkasını dönmeye cesaret edemiyordu. Tek kolunu arkasına uzattı, havayı yoklayarak kapının kulpunu aradı.

Renseveer'ın çevresinde yere düşmüş iskambiller havalandı. Sanki sihirli ve kötü bir hayat dolmuştu içlerine. Büyücünün Çırağı'ndaki süpürgeleri hatırlatıyorlardı. Renseveer'in çevresinde dönerken rüzgâra kapılmış yapraklar gibiydiler. Birbirine çarpıyor, sürtünüyor, baş döndürücü bir dans gösterisi yapıyorlardı. Çıkan sesin niteliği Tolbeck'in hatırına bilenmekte olan bıçakları getirdi. Daha bunu düşündüğü anda, Howard Renseveer'in havada savurup durduğu ellerinin kan içinde olduğunu farketti. Plastik kartlara çarpmaktan olmuştu herhalde. Her iki eli, ayrıca başı ve yüzü de kan içindeydi. Herhalde bu kartlar ufacık bir yara açacak kadar bile sert veya keskin olamazdı... ama işte Renseveer'i parçalıyorlardı. Acıyla haykırıyordu adam.

Tolbeck'in eli nihayet kapının kulpuna değdi. Dönmüyordu kulp. Kapı kilitliydi. İsterse dönebilir, kilit düğmesini yukarı itebilir, kaşla göz arasında kendini dışarı atabilirdi. Ama salondaki sahne onu da yarı yarıya hipnotize etmişti. Korku hem içine enerji dolduruyor, hem de

onu felç ediyordu. Bir yandan kaçma isteği verirken, bir yandan da zihnini donduruyor, bacaklarını uyuşturuyordu. İskambiller de deminki kilim gibi cansız yere serildi. Renseveer'in elleri kıpkırmızı eldiven giymiş gibi görünüyordu.

Daha kartlar düşerken şöminenin önündeki paravan havalandı, alevler içindeki bir kütük fırladı, odanın içinde uçtu, Renseveer'e çarptı. Renseveer eğilip ondan kurtulamayacak kadar şaşkındı. Kütük zaten yan yarıya yanmış durumdaydı. Tahtadan, kömürden, külden ve alevden oluşan bir roket. Renseveer'in karnına çarptığı anda yanmış ve kararmış olan uç kısmı dökülüp pabuçlarının üstüne yağdı. Ama geri kalan kısım, yani kütüğün yanmamış iç kısmı yeterince sert ve sivriydi. İlkel, sadist bir mızrak. Bu mızrak Renseveer'in karnını acımasızca deldi. Yalnız kan damarlarını patlatmakla kalmadı, girerken organları da parçaladı, ateşi vücudun içine doğru taşıdı.

ELİ iğrenç ve yürek donduran görünüm, mutfak kapısında dönüp kalmış olan Tolbeck'in felcini geçiştirmeye yetmişti. Kilit düğmesini buldu, kulpu çevirdi, kapıyı açıp gecenin rüzgârlı karanlığına fırladı, canını kurtarmak için koşmaya başladı.

Motel odasında sıcaklık düştüğü kadar âni bir şekilde yükselmişti. Hava yeniden ısınmıştı artık.

Dan Haldane o anda neler olup bittiğini... ya da nelerin olmasına ramak kaldığını merak etti. Isıdaki değişiklik ne anlama geliyordu? Doğaüstü bir varlığın birkaç saniye boyunca motel odasını ziyaret ettiğine mi işaret ediyordu? Eğer öyleyse, madem Malenie'ye saldırmayacaktı, neden gelmişti? Gitmesine neden olan şey neydi?

Melanie kendisine yönelen tehditin geçiştirildiğini hissetmiş olmalıydı, çünkü yattığı yerde sakinleşti, hareketsizleşti, Dan Haldane

yatağın yanında duruyor, bir deri bir kemik kalmış çocuğu seyrediyordu. İlk defa büyüdüğü zaman en az annesi kadar güzel olacağını farketti. Bu düşünce gözlerini, kızının yanında yatmakta olan Laura'ya çevirmesine neden oldu. Derin derin uyuyordu Laura.

Kızının yumuşak mırıltıları onu rahatsız etmemiş, odayı birdenbire pençesine alıveren ve yarım dakika boyunca devam eden acı soğuğun da farkına varmamıştı. Güzel ve sakin yüzü, Dan'e müzelerdeki Meryem Ana tablolarını hatırlatıyordu. Yastığın üzerine dağılmış olan saçları, odanın içindeki tek yanık lambadan yayılan solgun, amber rengi ışıkta sonbahar günbatımındaki kızıl altın rengi parıltıları yansıtmaktaydı. Gür ve ipek gibiydi saçları. Dan elleriyle bu saçlara dokunmak, tellerin parmaklarının arasından kaydığını hissetmek için dayanılmaz bir istek duydu. Elini uzatmamak için kendini güç tuttu.

Kendi yatağına döndü.

Sırtüstü uzandı, tavana bakmaya başladı. Cindy Lakey'i düşündü. Annesinin kıskanç ve çılgın erkek arkadaşı tarafından öldürülen küçük kızı.

Ağabeyi Delmari düşündü. Uyuşturucu tutkunu, kafası hayallerle karışmış üvey babası tarafından öldürülen Delmari.

Tabii ablasını da düşündü. Kaçınılması ve bir yerde kesilmesi mümkün olmayan bir anılar zinciriydi bu. Uyumakta güçlük çektiği her gece aynı şeyleri düşünüyordu. Cindy Lakey, Delmar, Carrie. Annenin ölümü üzerine Detwiler ailesini birbirinden ayırıp yeni yuvalara yerleştiren evlât edindirme kurumunun kayıtlarını izlemeyi sürdüren Dan, sonunda ablasını da bulmayı başarmıştı. Birbirlerinden ayrıldıklarında Carrie altı yaşında bir çocuk, kendisiyse, bir aylık bir

bebekti. Ve ne yazık ki sonunda Dan onun izini bulabildiğinde Garrie de tıpkı Delmar gibi mezarındaydı.

Anneleri öldüğünde altı yaşında olan Carrie, ailesinin aniden ve tümüyle yok olup dağılmasına görünüşte tepki göstermemiş, ama uyum sağlayamamıştı. Olay onu duygusal olarak yıkmış, psikolojik zararlar vermişti. Bu durumuna bağlı olarak ortaya çıkan davranış sorunları, evlât edinilme şansını azaltıyor, ona uygun bir aile bulmayı güçleştiriyordu. Uzun bir süre yetimhanede kaldıktan sonra bir ailenin yanına yerleştirildi ama çok geçmeden yetimhaneye geri döndü. Bir süre yetimhanelerle çeşitli aileler arasında dolaştı durdu. Giderek hiçbir yere ait olmadığına, hiçbir yerde istenmediğine inanıyordu. Davranışları da günden güne daha beter oluyor, uyum sağlaması giderek zorlaşıyordu. Sonunda yerleştirildiği ailelerin yanından kaçmaya başladı. Her kaçışında yetkililerin onu bulup geri getirmeleri daha büyük sorun yaratıyordu. On yedi yaşma geldiğinde, artık kendisini arayanlardan nasıl kurtulacağını öğrenmişti. Onlardan uzak durmayı, kendi başına yaşamayı başarıyordu. O günlerden kalan az sayıdaki fotoğrafları, çok güzel bir kız olduğunu kanıtlıyordu. Ama okulda pek başarılı değildi. İş tecrübesi de yoktu. Evlerinden kaçan birkaç başka güzel kız gibi, kendisini geçindirebilmek için çareyi fahişelik yapmakta buldu. Pek fazla seçim şansı olmadığından, bir bakıma Carrie fahişeliği değil, fahişlik onu seçmişti.

Kısa ve mutsuz hayatı sona erdiğinde, yirmi sekiz yaşında, pahalı bir telekızdı, İşinin gereği birlikte çıktığı erkeklerden biri Carrie'den yapmak istemediği bir hizmet talep etmiş, aralarında çıkan tartışma şiddetle sonuçlanmıştı. Carrie, Dan'in onun izini bulmasından tam beş hafta önce öldürülmüştü. Dan onu ziyaret ettiğinde, toprağa gömüleli bir ay olmuştu. Ağabeyini tanıma şansını on iki yıllık bir süreyle kaçırmıştı. Çok acı duymuştu, ama üzüntüsü, ablasını yakalama

şansını otuz günle kaçırdığını öğrendiğindeki kadar derin ve büyük değildi.

Kendi kendine, zamanında yetişebilse bile Carrie'yle ikisinin iki yabancı gibi olacaklarını söylemişti hep. Hiçbir ortak noktaları olmayacaktı. Paylaştıkları herhangi bir anı yoktu. Büyük bir ihtimalle Carrie onu gördüğüne sevinmeyecekti bile. Bunca yıldan sonra Dan polis, Carrie ise telekız olmuştu. Kızkardeşini o halde görmek herhalde Dan'i de üzecekti. Bu şartlar altında bir araya gelmeleri ve bir tür bağlantı kurmaya çalışmaları onları daha fazla üzmekten başka bir işe yaramayacaktı. Ama o sıralarda Dan yirmi iki yaşında, stajyerlik dönemini tamamlamaya çalışan genç ve tecrübesiz bir polisti. Ablasının mezarını bulduğunda, duygusal bakımdan şimdiki kadar sertleşmiş değildi. Çok ağlamıştı Dan acı gerçeği öğrendiğinde. On beş yıllık polislik tecrübesine rağmen, on beş yıl boyunca, vurulmuş, bıçaklanmış, boğulmuş, dövülmüş insanlar görmesine, işi yüzünden sertleşmiş ve bu tür olaylara karşı bir tür bağışıklık kazanmış olmasına rağmen, hâlâ ağlıyordu Carrie için. Lanet olsun!

Ablasının ve ağabeyinin acı kayıpları hâlâ gözlerine yaşların yükselmesine, boğazına yumrukların takılmasına neden oluyordu. Özellikle uykusuz geçen gecelerin en karanlık saatlerinde hissettiği acı dayanılmaz oluyor, elinde olmadan geçmişin ne kadar farklı yaşanabileceğini düşünüyordu. Carrie'nin ölümünden biraz da kendini sorumlu tutuyordu. Onun izini bulmak için daha fazla çalışmış olması gerektiğini, zamanında yetişip onu kurtarabilmek için daha fazla çaba sarfetmiş olması gerektiğini düşünüyordu. Öte yandan, bu tür suçlamaları hak etmediğini de hissediyordu. Carrie'ye daha önce ulaşmayı başarmış olsa bile, onu telekızlıktan vazgeçirmesi mümkün olmayacaktı. Söyleyeceği ya da yapacağı hiçbir şey onun cinayeti işleyecek olan katille buluşmaya gitmesini engellemeyecekti. Dan

kendisini tüm hayatı boyunca rahatsız eden bu suçluluk duygusunu gerçekte hak etmiyordu. Atlas kompleksinin bir başka örneğiydi bu durum. Tüm dünyanın yükünü kendi omuzlarında taşıma eğilimi vardı onda. Kendini iyi tanıyor, hattâ bu durumuna gülüyordu. Suçluluk hissetme konusundaki kapasitesini ve hevesini gözönüne alarak, Yahudi olarak doğmuş olması gerektiğini söylerdi. Kendine gülebilmesi yine de sorumluluk duygusunu azaltmakta etkili olamıyordu.

Uyku alay edercesine ondan uzaklara kaçıyor, Dan'in düşünceleri kaçınılmaz olarak Dehnar'a, Carrie'e ve Lakey'e kayıyordu. Karanlıkta yatarken insanoğlunun cinayet işleme konusundaki kapasitesini ve yeteneğini düşünüyor, çeşitli hayatları kurtarma konusundaki başarısızlıklarını değerlendiriyordu. Sonunda düşüne taşına, annesinin bile kendi yüzünden öldüğü, sorumluluğun kendisine ait olduğu kararma varacaktı. Doğum sırasındaki komplikasyonlar yüzünden ölmemiş miydi annesi?

Çılgınlıktı bu.'Aslında bu konu gerçekten çıldırtıyordu Dan'i, İçlenen cinayetler korkunçtu... çılgınlıktı. Ölümün gerçeğinden kaçmak mümkün değildi. Her erkeğin ve her kadının ruhunun derinliklerinde yahşi ve şiddet düşkünü bir nokta bulunduğunu bilmek dayanılmazdı. Kaçamadığı bu gerçeklere uyum sağlamayı, onları kabul etmeyi başaramıyordu. Hiçbir zaman başaracağını da sanmıyordu, çünkü hayatın ve insanlığın soylu bir yanı olduğuna inanmakta ısrar ediyordu Dan. Soyluluk en azından varoluş amaçlarından, biriydi... yoksa değil miydi? Delmar'dan Carrie'ye, Carrie'den Cindy Lakey'e kayan düşünceler. Her zamanki acı anılar, birbirini izleyen, Dan'i yiyip bitiren kaygılar. Çok geçmeden kendini mantıksızlıktan, suçluluk duygusundan ve umutsuzluktan oluşan uçsuz bucaksız bir denizin, dipsiz bir kuyunun içinde bulmuştu. Böyle anları pek sık yaşamazdı,

ama kendini bu derece kötü hissettiği gecelerde yatağından kalkar, ışığı yakar, kendinden geçinceye kadar içki içerdi. Delmar, Carrie, Cindy Lakey.

McCaffrey'leri kurtarmayı başaramazsa, onların adları da listeye eklenecekti. Bundan böyle gece yarıları ziyaretine gelen o kapkara anılar daha uzun sürecekti. Delmar, Carrie, Cindy Lakey, Melanie ve Laura.

O zaman yaşamaya dayanamazdı Dan. Yalnızca basit bir polis olduğunu, diğer insanlardan farklı olmadığını, dünyayı omuzlarında taşıyan Atlas rolünü üstlenemeyeceğini biliyordu. Pırıl pırıl zırhının içinde bir şövalye değildi o. Ama yine de ruhunun derinliklerinde şövalye olmayı isteyen bir nokta vardı. İşte o hayal düşkünü soylu budalaydı hayatını yaşanmaya değer kılan. Eğer ruhunun o bölümü son nefesini verecek olursa, yaşamaya devam edemeyeceğini biliyordu. Dan. Bu yüzden Laura ile Melanie'yi sanki kendisine aitmişler gibi korumaya, kurtarmaya çabalıyordu. Onları korumak için gelmişti buraya. Eğer ölmelerine izin verirse kendisi de ölürdü. En azından, duygusal ve psikolojik olarak ölürdü.

Delmar, Carrie, Cindy Lakey... düşünceler sırayla birbirini kovaladı, sonunda, Dan uykunun kucağına yuvarlanmayı başardı. Laura ile Melanie'nin arka plandaki yumuşak soluk sesleri, uzaklardaki denizlerin sahile vuran dalgalarına benziyordu.

Sheldon Tolbeck bembeyaz karlarla kaplı kırların üzerinden gecenin içine doğru koştu. Karın kalınlığı bazı yerlerde dizlerine kadar yükseliyordu. Buz gibi soğuk, dağın yamacını dondurmuştu. Donuk ayışığı buzlanmayı sanki iki katma çıkarıyordu. Evden uzaklaşırken ağzından buram buram dumanlar çıkıyor, adımları onu hortlak gibi

izleyen karları uçuruyordu. Uçuşan o kar tanelerini ruh gibi gösteren, aslında ayın hayalet ışığıydı.

Evden Renseveerln çığlıkları yükselmekteydi. Buz gibi hava, sesi kolaylıkla taşıyor, uzaklarda bir yerden gerisin geri yankılamasını sağlıyordu. Havanın duruluğu ve arazinin garipliği, sesin tekrar tekrar yankılanmasına yol açıyor, sonunda ortaya iğrenç bir çığlıklar korosu çıkıyordu. Bu sinir bozan kakofoni içinde insana sanki cehennemin kapıları açılmış da içerisi gözüküyormuş gibi bir duygu geliyordu. Çığlıklar Tolbeck'in içinde şeytan korkusu uyandırmaktaydı. Peşinden cehennem köpekleri kovalıyormuş, topuklarına saldırıyormuş gibi hızla koşuyor, koşuyordu.

Çizmeleri ayağındaydı ama paltosunu giymemişti. Başlangıçta içine işleyen buz gibi rüzgâr canını acıtıyordu. Ama daha sonra, kırların üzerinde çılgınlar gibi koşmaya devam ettikçe, rüzgâr vücuduna batırılan binlerce iğneyle kanını uyuşturan güçlü bir anestezi etkisi yapmaya başladı. Kulübeden elli altmış metre kadar uzaklaştığında, yüzü ve elleri yarı yarıya uyuşmuştu bile. Aşırı sert rüzgâr ve soğuk hava, pazen gömleğinin ve blucininin içine işliyordu.

Kulübeden yüz metre uzaklaştığında tüm vücudu güçlü bir uyuşturucunun etkisi altındaymış gibi olmuştu. Duyularının uyuşmuş olmasına şükrediyordu ama bu durumun birkaç dakikadan fazla sürmeyeceğini biliyordu. Soğuğun ilk andaki şokunu yaşıyordu şu anda. Çok geçmeden acı geri dönecek, soğuk kemiklerinin içinde yürüyen bir yengeç gibi harekete geçecek, buz gibi kıskaçlarıyla etinden parçalar koparmaya başlayacaktı.

Nereye gittiğinden emin değildi. Mantığıyla değil, kapıldığı dehşet duygusunun etkisiyle hareket ederek, güçlü bir hava akımına kapılmış gibi sürüklendi, kırlık alanın sonuna geldi ve ormanın içine daldı. Ulu

meşelerin ve çamların her çeşidi tepesinde kule gibi yükselmekteydi. Fosforlu ay ışığı ormana ancak dallar arasındaki ufak deliklerden sızıyordu. Ormanın içine girebilen ışık demetleri solgun projektörleri andırmakta, çevrede ki her şey gerçekdışı bir havaya bürünmekteydi. Her tarafı karanlıktı ormanın. Bu karanlık, zift siyahından lâciverte, mora, yanık kömür rengine kadar değişebilmekteydi.

Tolbeck öne doğru sendeledi, ellerini ileriye uzattı. Ağaçların arasına dalmıştı. İri taşlara, kayalara ve toprağın üstüne çıkmış ağaç köklerine takılıyordu. Birdenbire ayağını bir çukura bastı, dengesini yitirdi ve yüzüstü yere kapaklandı. Hemen ayağa kalkıp koşmaya devam etti. Gözleri karanlığa giderek alışıyordu ama pek hızlı olmuyordu bu iş. Önünde uzanan araziyi pek iyi göremiyor ,yine de çoğu zaman koşarak, bazen de hızlı adımlarla ilerliyordu. Birkaç dakika önce Renseveer'in çığlıkları kesildiğinden beri daha çok koşmaya başlamıştı. Artık av Tolbeck olmuştu. Tekrar sendeledi, acı içinde dizlerinin üstüne çöktü. Ayağa kalktı. İlerledi. İnce bir buz tabakasının altında kalan dallar, üzerine bastıkça çıtırdıyor, çevredeki çalı çırpı, Tolbeck'in vücudunu çiziyor, tırmalıyor, gözlerini oymak istercesine üstüne geliyordu. Tolbeck yine de ilerledi. Karların ağırlığı yüzünden yere doğru iyice alçalmış bir çam dalı kafasının derisini fena halde sıyırdı, alnından yüzüne doğru akan kanlar yarı donmuş cildinin üzerinden kaynar su sıcaklığında boşaldı. Tolbeck ilerledi.

Kendini geniş, sığ, dibi kayalık bir çukurun içinde buldu. Çevresinde sonbaharın kışa dönümünden önceki son yağmurun sürüklediği tahta parçaları, solmuş yapraklar ve yığın halinde kumlar vardı. Biraz kar, biraz buz da çarptı gözüne. Ağaçların ayrık olduğu, kumların içeriye girmesine izin verdiği yerlerde. Ama genellikle, burada ilerlemek deminkine göre daha kolaydı. Birkaç yüz metre kadar yokuş yukarı tırmandı, derken yatak daraldı, bir yükseltinin önünde tıkanıp kaldı.

Tolbeck hafif eğimli yamaca tırmanıp çukurdan çıktı, kendini ağaçların daha seyrek olduğu bir yerde buldu. Tırmanırken oradaki dallara, granitin sivri çıkıntılarına tutunmuştu. Bunların kimi yeri donmuş karlarla kaplıydı, kimi yerini de rüzgâr temizlemişti. Elleri öyle soğuktu ki, tırmanırken kesinlikle oluşması gereken kesikleri ve çürükleri hissetmiyordu. Sonunda yükseltinin tepesine vardığında, duyduğu yorgunluk panik ve korkuyu bastırdı. Külçe gibi yere yığıldı. Bir adım daha atmaya hali yoktu.

Burada ağaçlar seyrek olduğu için rüzgâr yine kendini hissettiriyordu. Ay ışığı ve kar da öyle. Bir an umutsuzca soluk al maya çabaladı, sonra bir siper bulup gölgeye sindi. Yakındaki bir granit çıkıntısının dibine. Orada iki büklüm oldu, kıvrıldı, uçurumun alt taraflarına doğru baktı. Gözlerini kısıyor,. aşağıların karanlığını görmeye çalışıyordu.

Duyabildiği tek ses rüzgârın soluğuydu. Çamların iğne yapraklarını hışırdatıyor kayalarda ıslık çalıyordu.

Tabii bu da o ruhun kendisini izlemediği anlamına gelmezdi. Şu aşağıda bir yerdeydi o da. Ağaçların arasından yaklaşıyordu. Ama yaklaşırken ses çıkaracak değildi.

Tek kıpırdayan, arasıra uçuşan kar taneleri, bir de rüzgârın oynattığı çam dallarıydı.

Ama Tolbeck gözlerini kısıp aşağıları süzerken bile düşmanını görmeye çalışmanın budalaca bir şey olduğunun farkındaydı. Eğer ruh onu izliyorsa... görünmezdi ki! Madde değildi o. Yalnızca bir güçtü. Biçimi yok, ama kuvveti vardı. Vücutsuzdu. Bir bilinç, bir iradeydi. Manyakçasına kana ve intikama susamıştı.

Kendisine ulaşana kadar göremeyecekti onu. Eğer ruh onu bulursa, mücadelede onu yenmek için Tolbeck' in elinden bir şey gelmezdi.

Ama Tolbeck kolay pes edenlerden değildi. Hayatı boyunca hiçbir şeyin karşısında pes etmemişti, bundan sonra da etmeyecekti. Bu yüzden de, durumunun umutsuzluğunu kabul edemiyordu. Kollarını vücuduna sararak, titreyerek, granit kayaya iyice yaslandı, ona sığınmaya çalıştı. Yamacın alt kısmında uzanan ormana doğru bakıyor, rüzgârın sesinden farklı bir ses duymaya çalışıyordu. Sinirleri yay gibi gerilmişti. Kendi kendine, tekrar tekrar, o şeyin gelmeyeceğini, kendisini yakalamayacağını söylüyordu. Vücudunu parçalara ayırmayacak, kemiklerini unufak etmeyecekti.

Hareketsizlik vücut ısısının daha da düşmesi anlamına geliyordu. Birkaç dakika sonra, sayısız buz gibi iğneler etine saplanır gibi oldu. Tolbeck titremesini kontrol edemiyor, dişleri birbirine vuruyordu. Eldivensiz ellerini artık pek rahat hareket ettiremediğini, parmaklarını rahat bükemediğini farketti. Derisi buz kesilmekle kalmamış, aynı zamanda kurumuştu. Dudakları çatlamaya ve kanamaya başlamıştı. O anda öyle berbat ve sefil bir durumdaydı ki, gözyaşlarına karşı koyamadı. Göz pınarlarından akan damlalar bıyıklarında ve sakallarında birikip hızla dondular. İçinden tüm kalbi ve benliğiyle, Dylan McCaffrey ve Willy Hoffritz ile hiç karşılaşmamış olmayı diliyordu. Gri odayı hiç görmemiş olmayı, kışa açılan kapıyı kullanmayı öğrettikleri küçük kızı da hiç görmemiş olmayı nasıl istiyordu Tanrım! Araştırmaların bu kadar ileri gideceğini, kontrolün elden çıkacağını, böylesine korkunç ve güçlü bir varlığın serbest kalacağını kim bilebilirdi ki? Aşağıda bir şey hareket etti.

Tolbeck soluğunu içine çekti. Donma derecesinin altındaki havayı aniden çekmek, Tolbeck'in boğazına ve ciğerlerine dayanılmaz bir acının yayılmasına neden olmuştu.

Bir şey çıtırdadı, gerildi ve koptu.

Geyik, diye düşündü Tolbeck. Bu dağlarda geyiklerin yaşadığını biliyordu.

Ama sesi çıkaran geyik değildi.

Tolbeck dizlerinin üstünden kalkmadı. Hâlâ kayalara sığınmaya çalışıyor, saklanmak için hâlâ bir şansı olabileceğini umuyordu. Ama aslında kendini kandırdığını biliyordu.

Aşağıdan bir hışırtı duydu. Ses gittikçe yaklaşıyor, güçleniyordu.

Küçük, sert bir cisim, Tolbeck'in göğsüne çarparak onu şaşırttı. Cisim tangırdayarak donmuş toprağın üstüne düştü.

Tolbeck onun kendisinden uzağa doğru yuvarlandığını ve ay ışığının aydınlattığı bir noktada durduğunu gördü. Bir çakıltaşı.

Kötü niyetli, psikotik ruh, aşağıdan ona bir çakıltaşı atmıştı.

Sessizlik.

Oynuyordu onunla işte.

Bir hışırtı daha duyuldu, Tolbeck'e iki çakıltaşı daha çarptı. Taşlar iâzla hızlı çarpmamıştı ama yine de ilk sefere göre biraz daha büyük bir güçle atılmıştı.

Bir başka taş parçasının ayaklarının dibindeki toprağın üzerine düştüğünü gördü. Beyazımsı renkteki çakıltaşı bilye bü yüklüğündeydi. Duyduğu çakırtılar yamacın kenarından yuvar lanan, daha iri taşlara, kayalara çarpıp zıplayan çakıllardan geliyordu..

Ruh attığını tam isabet ettiriyordu. Tolbeck kaçmak istedi... ama artık gücü kalmamıştı.

Vahşi bakışlarını sağda solda dolaştırdı. Koşacak kuvveti olsa bile, gidebileceği bir yer yoktu.

Gecenin karanlık göklerine baktı. Yıldızlar keskin ve soğuktu. Ömründe bu kadar ürkütücü bir gökyüzü görmemişti.

Dua etmekte olduğunu farketti. Herkesin bildiği, herkesin sık sık söylediği bir dua. Oysa yirmi yıl olmuştu dua etmeyeli.

Birden çatırtılar daha da arttı. Düzinelerce çakıl yukarıya doğru uçtu. Sonra yüzlerce. Sanki bir otoparkın beton tabanına dolu yağıyordu. Bir anda, bir avuç taş yamaçtan yukarı fırladı, karanlığın içinde Tolbeck'e doğru uçtu, kafasına çarpıp sekti, suratını, kollarını, ellerini, vücudunu parçaladı. Taşların hızı mermi gibi değildi. Öldürücü olmaktan çok uzaktı. Ama buna rağmen çok acı veriyordu. Artık durum, Tolbeck'e çakıl atılıyor gibi olmaktan çıkmıştı. Sanki yerçekimi kanunları tersine dönmüş, minik taşlar gerçek bir nehir gibi yukarı doğru akmaya koyulmuştu. Tanrım! Yüzlercesi! Tolbeck kendini bu acı veren fırtınanın merkezinde buldu. Dizlerini karnına çekti, granitin oyuğuna daha fazla girmeye, oraya saklanmaya çahştı, ama çakıllar onu yine de buldu.

Arasıra çakıl denemeyecek kadar iri taşlar da geliyordu. Ufak kayalar. Hattâ daha iri kayalar. Böyleleri çarptıkça çığlık atmaktan alıkoyamıyordu kendini. Yumruk yemekten beterdi Kan içindeydi. Her yanı çürümüştü. Kayalardan biri sol bileğini kırmıştı galiba.

Yamaçtaki ezgisiz müzik değişmişti. Dolu yağıyormuş gibi sesler hâlâ devam ediyordu ama bu sefer gelenler daha iri taşlardı artık. Onların da yükselip kendisine çarpacağım anlamıştı. Göremediği bir şey onu

taşlayarak öldürmekteydi. Tolbeck artık dua etmiyor, bağırıyordu. Ama çığlıklarına rağmen, yerini den kopan kayaların yukarıya doğru sürüklenmekte olduğunu I, da duyabiliyordu. Aşağıdaki yamacın her parçası yerinden kopuyor, yukarıya yükseliyor, sanki ilâhi bir emirle, kuralların dışında hareket ediyordu. Tolbeck ayağının altındaki toprağın sarsıldığım his setti. Artık kopan kayalar, el bombası patlamasına denk enerji yayılmasına neden olmaktaydı.

Ciğerlerinin tüm gücüyle haykırıyordu. Fakat tersine dönük heyelanın gök gürültüsü gibi sesi yüzünden kendi çığlıklarını duyamaz olmuştu. Kayalar uçurumun kenarından yukarıya fırladı, kulak patlatan bir gümbürtüyle Tolbeck'in çevresine yağdı. Düşerken parçalananların sivri uçları ona batıyor, daha çok kan akıtıyordu ama... beklediği gibi ezilmemişti Tolbeck. İki, üç, altı, on kaya düştü yakınma. Tepesindeki granit çıkıntıyı da kayalar dövdü. Ama hiçbiri ona çarpmadı. Yalnızca kırılanların uçuşan parçaları dışında.

Sonra kayalar hareketsizleşti.

Tolbeck bekledi. Korkudan soluksuz kalmıştı. Yavaş yavaş, çevresindeki soğuğu yeni baştan hissetti. Rüzgârı da.

Elleriyle çevresini yokladığında koca kayaların her tarafını kapladığını, yukarıya da yığıldığını, âdeta kaba bir mezar oluşturduğunu farketti. Çok ağır oldukları için onları itmeye imkân yoktu. Aralıklar vardı taşların arasında. Yüzlerce. Oralardan ayın ışığı giriyordu. Islık çalan, inleyen rüzgâr da giriyordu. Ama Tolbeck'in kaçabileceği kadar iri bir delik yoktu.

Her ne kadar hava geliyor olsa bile, diri diri gömülmüş sayılırdı.

Bir an için, kabaran korku benliğini kapladı, ama sonra, McCaffrey'e, Hoffritz'e, diğer bazılarına olanları hatırladı, kendininkinin insaflı bir

ölüm olduğuna karar verdi. Soğuk yine can acıtacak düzeye varmıştı. Sanki dişleri olan bir kemirgendi. Derisini, etini, kemiğini kemiriyordu insanın. Ama bu da geçecekti.

Hem de çabucak. Birkaç dakikaya kalmaz, yine uyuşurdu vücudu. Ve bu sefer bir daha kendini toplayamazdı. Kanı teninden uzaklaşıyor, içeriye toplanıyordu. Hayati organları korumak üzere. Beyne giden kan da azalacaktı yakında. Uykusu gelecekti. Uyuyacak, bir daha da uyanmayacaktı. Eh,o kadar da fena sayılmazdı. Ernie Cooper'a ve diğerlerine olanlar gibi değildi.

Gevşedi, ölüme razı oldu. Gerçi ölümden korkuyordu, ama fazla acılı olmayacağını anlayınca onunla yüzleşmeye hazırladı kendini. Rüzgâr dışında kış gecesi çok sessizdi. Tolbeck mezarının içinde yorgun yorgun kıvrıldı, gözlerini yumdu.

Bir şey burnunu yakaladı, sıktı, öyle hızlı büktü ki, gözlerinden yaşlar fışkırdı.

Tolbeck gözlerini kırpıştırdı, kollarını havada savurdu, boş havayı dövmeye uğraştı.

Bir şey kulağını tırmaladı. Görünmeyen bir şey.

«Hayır!» diye yalvardı Tolbeck. Bir şey olanca gücüyle sağ gözüne battı. Acısı öyle korkunç oldu ki, Tolbeck o gözünün kör edildiğini anladı.

Ruh kayaların arasındaki yarıklardan girmişti. Şimdi bu uydurma mezarın içinde, onunla birlikteydi.

Ölümü kolay olmayacaktı yine de.

* * *

Gecenin yarısında Laura uyandı, bir an nerede olduğunu hatırlayamadı. Bir gece lambasından yayılan loş amber rengi ışık odayı yarım yamalak aydınlatmaktaydı. Her yanda garip gölgeler oluşmuştu. Laura kendi yattığı yatağın yanında bir başka yatak gördü. O yatağın üzerinde Dan Haldane, tümüyle giyinik vaziyette uyumaktaydı.

Motel odası. Bir motel odasına kapanmış, saklanmışlardı.

Kafası ve düşünceleri hâlâ bulanık durumda olan Laura, gözlerini açık tutmakta zorluk çekerek döndü, Melanie'ye baktı, b zaman kendisini uyandıran şeyin ne olduğunu anladı.

Hava sıcaklığı hızla düşüyor, Melanie örtülerin altında güçsüz hareketlerle kıvranıyor, yumuşak bir sesle hıçkırıyor, korku içinde mırıldanıyordu.

Şu anda odanın içinde bir... varlık vardı. Bir insanla ölçüldüğünde daha fazla ya da eksik nitelikleri olabilecek bir varlık. Kesinlikle bu dünyaya ait olmayan, tümüyle yabancı bir varlık. Gözle görünmüyordu ama varlığı inkâr etmek mümkün değildi. Yan uyur, yarı uyanık durumdaki Laura, o andaki sersemliğine rağmen varlığı net bir şekilde hissedebilmekteydi. Oysa daha önce evinin mutfağını ziyaret ettiğinde, hattâ birkaç saat önce bu odaya geldiğinde, onun varlığını bu kadar yoğun bir şekilde hissetmemişti Laura. Uykudan yeni uyanmış ve henüz tam olarak ayılamamış olmanın etkisiyle daha çok bilinçaltı tarafından yönlendirilmekteydi. Bilinçaltı bu tür hayal gücü gerektiren gözlemlere daha yatkın olurdu. Oysa insan bilinçli bir şekilde düşündüğünde tutucu ve inatçı davranır, mantığının reddettiği şeyleri kabul etmeye yanaşmazdı. Laura o şeyin ne olduğunu, hâlâ bilmiyor ama odanın içinde hareket ettiğini, Melanie'nin üzerinde dolanıp durduğunu hissediyordu.

Birdenbire Laura, kızının gözleri önünde dövülerek öldürüleceğini seyretmek zorunda kalacağını, ölümünü engellemek için hiçbir şey yapamayacağını hissetti. Paniğe kapıldı, korkulu bir kâbusun dehşetini yaşayarak ayağa kalkmaya çalıştı. Titremesine engel olamıyor, ciğerlerinden çıkan her soluk dudaklarının arasında donuyor, buharlaşıyordu. Laura daha örtüleri bir yana iterken hava bir kez daha ısındı, Melanie sakinleşti. Laura durakladı, çocuğunu seyretti, odanın içinde gözlerini gezdirdi, karanlık köşeleri görmeye çalıştı. Ama tehlike geçmiş gibiydi. Belki de hiç var olmamıştı.

Artık o kötü ruhun varlığını hissedemiyordu. Nereye gitmişti o şey?

Neden çıkagelmiş, neden birkaç saniye içinde çekip gitmişti?

Tekrar örtülerin altına girdi, yüzünü Melanie'ye çevirerek yattı. Küçük kızın yüzü korkunç derecede solgun ve zayıftı. Kırılmaya hazır görünüyordu.

Onu kaybedeceğim, diye düşündü Laura.

Hayır!

O şey er geç onu da almaya gelecek ve tıpkı diğerlerini öldürdüğü gibi Melanie'yi de öldürecek. Ve ben onu durdurmak için hiçbir şey yapamayacağım, çünkü nereden geldiğini, ne olduğunu ve Melanie'yi niçin istediğini bile bilmiyor olacağım.

Bir süre üzüntüden kaskatı kesilmiş durumda, örtülerin altında yattı. Yalnızca battaniyelere ve çarşaflara değil, aynı zamanda umutsuzluğa da sarınıp sarmalanmıştı. Yine de, herhangi bir kişiye ya da şeye teslim olmak onun doğasında yoktu. Yenilgiyi kabullenmek kişiliğine aykırıydı. Yavaş yavaş bu dünyayı mantığın yönettiğine inandırdı kendini. Mantık her şeye egemendi. Bazı şeyler ne kadar esrarengiz görünürse görünsün, eğer soruna gerekli mantık ve zekâyla

yaklaşılırsa, tüm problemler çözülür, esrar perdeleri ortadan kalkar, olayların aslı anlaşılırdı.

Sabah olduğunda Melanie'ye bir kez daha hipnotik gerileme terapisi uygulayacaktı. Bu kez çocuğa ilk sefere göre daha fazla baskı uygulayacaktı. Travmatik anıları hatırlamaya zorlandığı anda Melanie'nin tümüyle yıkılabileceğini biliyordu Laura. Çocuk bu anılarla nasıl başa çıkması gerektiğini bilmediğinden, böyle bir tehlike söz konusuydu. Ama çocuğunun hayatını kurtarmak istiyorsa, bazı riskleri göze almak zorunda olduğunu iyice anlamıştı artık. Neydi bu kışa açılan kapı? Ne vardı kapının öbür yanında? Kapıdan çıktığında serbest kalan o korkunç canavar neydi?

Kendine tekrar tekrar bu soruları sordu, sonunda sorular ve soru işaretleri beyninde sonsuz daireler çizerek dönmeye başladılar. Laura bir kez daha kopkoyu bir karanlığın içine daldı.

Gün doğarken Laura derin derin uyuyor ve rüya görüyordu. Rüyasında kocaman demir bir kapının önünde durmaktaydı. Kapının üzerindeki saat gece yarısının yaklaştığını gösteriyordu. Saatin her üç kolunun üst üste gelmesine ve dimdik yukarıyı göstermesine yalnızca birkaç saniye kalmıştı (tik). Gece yarısı olduğunda kapı açılacaktı (tik). Ve kana susamış bir şey, olanca hızıyla dışarı fırlayacaktı (tik). Ama Laura kapının açılmasını engelleyecek bir şey bulamıyordu. Üstelik oradan uzaklaşamıyor, yalnızca bekliyordu (tik). Sivri tırnaklı pençelerin kapının öbür yanını tırmaladığını duydu. Tırmık seslerini, ıslak, yapışkan vıcık vıcık bir ses izledi.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

O Şey

Perşembe 8:30 17:00

Laura pencerenin yanındaki küçük masanın başında oturuyordu. Dün gece Dan ile birlikte oturdukları yerde. Melanie tam karşısında oturuyor, masa aralarında kalıyordu. Kız, hipnotize edilmiş, zamanın içinde geriye doğru gönderilmişti. Fiziksel koşullar dışında, her bakımdan Studio City'deki eve geri dönmüştü. Dışarda hava iç karartıcı ve kapalıydı. Güneş henüz yüzünü göstermemişti ama yağmur yağmıyordu. Geceleyin çöken sis de kalkmamıştı. Otoparkın gerisindeki caddede akan trafik, kayarak hareket eden gri sis bulutları yüzünden zorlukla seçilebiliyordu. Laura, yataklardan birinin kenarına ilişmiş olan Dan Haldane'e göz attı.

Dedektif başını salladı.

Laura tekrar Melanie'ye dönüp, «Şimdi neredesin, canım?» diye sordu.

Küçük kız ürpererek, «Hücrede,» diye karşılık verdi.

«Gri odaya böyle mi diyorsun?»

«Hücre,» dedi Melanie tekrar. «Odanın içinde çevrene bak.»

Trans halindeki Melanie, gözleri kapalı durumda başını yavaş yavaş sola, sonra sağa doğru çevirdi. O anda bulunduğunu sandığı yeri inceliyormuş gibiydi.

«Ne görüyorsun?» diye sordu Laura.

«İskemleyi.»

«Elektrik telleri ve şok bağlantılarıyla dolu iskemleyi mi?» «Evet.»

«Seni hiç o iskemleye oturttular mı, Melanie?»

Kız titredi.

«Sakin ol. Rahatla. Artık kimse canını yakamaz, Melanie.» Çocuk sakinleşti.

Şu ana kadar seans oldukça başarılı sayılırdı. Laura dünkü çabalarından çok daha iyi sonuçlar alıyor, bu kez Melanie açık ve kesin cevaplar veriyordu. Hastanede bir gece önceki karşılaşmalarından sonra Laura ilk defa kızının kendisini dinlediğinden, sorularına karşılık verdiğinden emindi. Bu gelişme heyecanlandırıyordu onu.

«Seni o iskemleye oturtuyorlar mıydı?» diye tekrar sordu.

Çocuk, gözleri hâlâ kapalı durumda, ellerini yumruk yapıp sıktı, alt dudağını ısırdı.

«Melanie?»

«Onlardan nefret ediyorum.» «Seni o iskemleye oturttular mı?» «Nefret ediyorum onlardan.» «Seni o iskemleye oturttular mı?»

Melanie'nin kapalı gözlerinden yaşlar süzüldü. Çocuğun gözyaşlarını tutmak için çaba harcadığı belliydi. «Eevet,» dedi. «Beni... oturttular... acıtıyordu... çok acıtıyordu.»

«Seni onun yanındaki geri besleme makinesine de bağlıyorlar mıydı?» «Evet.» «Neden?»

Melanie fısıldayarak, «Bana öğretmek için,»dedi.

«Neyi öğretmek için?»

Çocuk birdenbire kasılarak bağırdı, «Acıyor! Batıyor!» «Şu anda o iskemlede oturmuyorsun, Melanie. Yalnızca yanında duruyorsun.

Elektrik şoku vermiyorlar sana. Batan bir şey yok. Canın yanmıyor, iyisin. Duyuyor musun beni?»

Çocuğun yüzündeki kaygı çizgileri yumuşar gibi oldu.

Laura kendini hasta hissediyordu, ama bu iş Melanie'ye ne kadar acı verse de, devam etmek zorunda olduğunu biliyordu. Acının arkasında, bu kâbusa benzeyen anıların gerisinde, cevaplar, açıklamalar ve gerçekler vardı.

«Seni o iskemleye oturttukları zaman... senin... canını yaktıkları zaman, ne öğretmeye çalışıyorlardı sana, Melanie? Neyi öğrenmen gerekiyordu?»

«Kontrolü.»

«Neyin kontrolünü?»

«Düşüncelerimin,» dedi çocuk.

«Ne düşünmeni istiyorlardı?»

«Boşluğu.»

«Ne demek istiyorsun?» «Hiçliği.»

«Aklını bomboş tutmanı istiyorlardı, öyle mi?»

«Ve hissetmemi istiyorlardı.» «Neyi?» «Her şeyi.» Laura, Dan'e baktı. Dan kaşlarını çatmıştı. En az Laura kadar kaygılı ve telaşlı görünüyordu. Laura tekrar Melanie'ye dönerek, «Başka ne görüyorsun gri odada?» diye sordu.

«Tankı.»

«Tankın içine sokuyorlar mıydı seni?» «Çıplak.» O bir tek 'çıplak' kelimesinin içinde, inanılmayacak kadar yoğun duygular gizliydi.

Utancın ve korkunun yanısıra, korkunç bir çaresizlik ve güçsüzlük seziliyordu. Laura'nın kalbi acıyla burkulmuştu. Seansı hemen o anda bitirmek, masanın öbür tarafına dolanıp kızını kucaklamak, onu göğsüne bastırmak, sarılmak istiyordu. Ama eğer Melanie'yi kurtarmak için bir umutları olacaksa, nelere dayanmak zorunda kaldığını ve bütün bu işkencelerin nedenini öğrenmek zorundaydılar. Şu anda ihtiyaç duydukları bilgileri elde etmek için başvuracakları tek yol da buydu.

«Hayatım, şimdi gri basamakları tırmanıp tankın içine girmeni istiyorum.»

Kız inlemeye, başını şiddetle iki yana sallamaya başladı. Gözlerini açmamış, annesinin yardımıyla girdiği trans halinden çıkmamıştı.

«Basamakları çık, Melanie.» «Hayır.»

«Söylediklerimi yapmalısın.» «Hayır.»

«Basamakları çık.» «Lütfen...»

Çocuğun yüzü korkutucu derecede solgundu. Alnının saçlarıyla birleştiği çizgide minik ter damlaları belirmişti. Gözlerinin çevresindeki koyu renk halkalar da daha belirginleşmiş, genişlemişti. Küçük kızı, işkenceleri yeniden yaşamaya zorlama, Laura'ya anlatılamayacak kadar güç geliyordu.

Güçtü ama gerekliydi.

«Basamakları tırman, Melanie.»

Kaygılı bir ifade küçük kızın yüz hatlarını çarpıttı.

Laura, tedirgin olan Dan Haldane'in yatağın kenarında kıpırdandığını duydu ama dönüp ona bakmadı. Gözlerini kızından ayıramıyordu.

«Tankın kapışım aç, Melanie.» «Ben...

korkuyorum.»

«Korkma. Bu kez yalnız olmayacaksın. Ben de seninle birlikte olacağım. Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim.»

Melanie, «Korkuyorum,» diye tekrarladı. Bu kelime bir an için Laura'ya bir suçlama gibi geldi. Beni daha önce koruyamadın, Anne, neden bu kez koruyacağına inanayım ki?

«Kapıyı aç, Melanie.»

Çocuk titrek bir sesle, «O orada,» dedi.

«Nedir o?»

«Çıkış yolu.»

«Nereden çıkış?»

«Her şeyden.»

«Anlayamıyorum.»

«Kendi... içimden... çıkış yolu.»

«Ne demek bu?» .

Çocuk, «Kendi içimden çıkış yolu,» diye tekrarladı. Ne kadar üzgün olduğu, ne kadar derin bir acı hissettiği belliydi.

Laura sorularına aldığı cevaplardan bir anlam çıkarmaya yetecek kadar bilgisi olmadığına karar verdi. Eğer bu tür sorular sormaya devam ederse, çocuğun cevapları giderek tuhaflaşacak, gerçeklerden uzaklaşacaktı. Laura, önce onu tankın içine sokmak ve orada neler olup bittiğini öğrenmek zorundaydı. «Kapının sürgüsü önünde duruyor, bebeğim,» dedi.

«Görüyor musun?»

Kız hiçbir şey söylemedi.

«Görüyor musun onu?»

Melanie isteksizce cevap verdi. «Evet.»

«Kapıyı aç, Melanie. Duraklama. Hemen aç o kapıyı.»

Melanie sözsüz bir karşı koyma sesi çıkardı. Birkaç anlamsız ve küçük heceye, tüm acısını, korkusunu ve nefretini yerleştirmeyi başarmıştı. Yine de ellerini kaldırdı, Laura ile Dan'in göremedikleri, ama kendisine gerçek gibi gelen kapının kulpunu yakaladı. Sürgüyü iter gibi yaptı, kapıyı kendine doğru çekerek açtı, sonra kollarıyla vücudunu kucaklayıp titremeye başladı. Sanki soğuk bir rüzgârın karşısında duruyor gibiydi. «Ben... o... açtım onu.»

«Kapı bu mu, Melanie?»

«Bu tank. Tankın kapısı.»

«Aynı zamanda da kışa açılan kapı mı?»

«Hayır.»

«Kışa açılan kapı nedir peki?»

«Çıkış yolu.»

«Nereden çıkış yolu?»

«Tanktan... tankın içinden çıkış yolu.»

Laura bir an ne diyeceğini düşünerek derin bir soluk aldı. «Şimdilik onu unut, Melanie. Tankın içine girmeni istiyorum.» Melanie ağlamaya başladı. «İçeri gir.»

«Ben... ben korkuyorum.» «Korkma...» «İçeri girersem...» «Ne olur?»

«İçeri girersem... o zaman... yine...» «Ne olur?»

Küçük kız zayıf bir sesle, «Bir şey yapabilirim,» dedi.

«Ne yaparsın?»

«Bir şey.»

«Söyle bana, ne?»

«Korkunç bir şey.» Melanie'in sesi öyle yumuşak ve alçaktı ki, ne dediği zorlukla anlaşılmaktaydı.

Laura doğru anladığından emin olamadığı için,

«Sana korkunç bir şey olacağına mı inanıyorsun?» diye sordu.

Melanie, daha da alçak bir sesle, «Hayır,» dedi.

«Öyleyse...»

«Evet.»

«Evet mi, hayır mı?»

Melanie'nin sesi giderek hafifliyordu. «Hayır... evet...» diye mırıldandı. «Canım?» Sessizlik. Çocuğun yüzünü kaplayan derin çizgiler artık yalnızca korkuyu ve dehşeti yansıtmıyordu.

Hissettiği derin umutsuzluk yüz hatlarından belli olmaya başlamıştı.

«Tamam, korkma,» dedi Laura. «Sakin ol. Rahatla. Ben yanındayım. Şimdi tankın içine girmen gerekiyor. İçine gireceksin ama kötü bir şey olmayacak.»

Melanie'nin gerilimi gözle görülür bir şekilde azaldı, çocuk oturduğu iskemlede omuzlarını kamburlaştırdı, vücudu çöktü ama yüzündeki acı azalmadı. Gözleri gittikçe çukura kaçıyor, sanki geriye, kafatasının içine doğru çekiliyormuş gibi görünüyordu. İnanılmayacak, mümkün olamayacak bir değişim geçirmekteydi. Birkaç dakika sonra yüzünde içleri boş iki göz çukurunun kalacağını düşünmek pek de zor değildi. Bu gidişle öyle olacaktı. Yüzü öyle beyazdı ki, fildişi sabundan yapılmış bir maske takmış gibiydi. Dudaklarındaki kan da tümüyle çekilmişti. Öyle narin ve kırılmaya hazır bir görünüşü vardı ki, etten, kemikten ve kandan değil, dünyadaki en ince maddelerden ve en hafif tozlardan yapılmışa benziyordu. Birisi biraz fazla yüksek sesle konuşacak olsa ya da elini ona doğru sallasa, uçup gidecek ya da parçalara ayrılacaktı.

«Belki de bugünlük bu kadarı yeterli,» dedi Dan Haldane.

Laura, «Hayır,» dedi. «Bu işi yapmak zorundayız. Neler olup bittiğini anlamanın en kolay yolu bu. Belleğindeki olaylar ne kadar korkunç olursa olsun, ona yol gösterebilirim ben. Daha önce de buna benzer yöntemler uyguladım. Bu konuda başarılı olduğuma inanıyorum.»

Bu sözleri söylemesine rağmen, masanın karşı tarafında oturan solmuş ve çökmüş kızına bakarken içini bir umutsuzluk kapladı. Mide bulantısını bastırmak için boğulurcasına yutkunmak zorunda kaldı. Melanie çoktan ölmüş gibi görünüyordu. Gözleri kapalı durumda, iskemlesine yığılmış otururken cansız gibiydi. Yüzü buz gibi bir cesedin yüzüne benziyor, yüz hatları ölümün en son ve en acılı ânında donmuş kalmış gibi görünüyordu.

Belleğinde sakladığı bu olaylar onu öldürecek kadar korkunç olabilir miydi? Melanie'yi henüz kendini hazır hissetmeden, bazı şeyleri aydınlığa çıkarmak için zorlamak doğru değil miydi yoksa?

Hayır. Bu sorunun cevabından kesinlikle emindi Laura. O bir psikologdu ve hipnotik gerileme terapisinin hastanın fiziksel sağlığını tehlikeye soktuğunu hiç duymamıştı. Olamazdı böyle şey.

Ama yine de... gri odaya geri dönmek, kendisine elektrik şoku uygulanan iskemleyle ilgili konuşmaya zorlanmak, duyudan arındırma tankına tırmanmaya zorlanmak... küçük kızın zaten pek azalmış olan hayat belirtilerini giderek daha azaltmış, yok etmeye başlamıştı. Eğer vampir gibi anılar da varsa bu anılar kesinlikle o türdendi. Melanie'nin kanını ve canını emip yok etmekteydi.

«Melanie?»

«Mmmmmm?»

«Neredesin şu anda?»

«Yüzüyorum.»

«Tankın içinde mi?»

«Yüzüyorum.»

«Ne hissediyorsun?»

«Suyu. Ama...»

«Ama ne?»

«O da yavaş yavaş yok oluyor?» «Başka ne hissediyorsun?» «Hiçbir şey.» «Ne görüyorsun?»

«Karanlığı.»

«Ne duyuyorsun?»

«Kendi... kalbim... çarpıyor... çarpıyor... ama o da... yavaş yavaş yok oluyor...»

«Senden ne yapmanı istiyorlar?» Küçük kız sessizleşti. «Melanie?» Sessizlik.

Laura âni bir panik duygusuyla, «Melanie!» diye bağırdı. «Benden uzaklaşma! Yanımda, burada kal!»

Çocuk kıpırdanıp hafifçe soluk aldı. Sanki bu dünyayla öbür dünya arasında akıp duran karanlık nehrin çok uzaklardaki ışıksız kıyısından geri dönmüştü. «Mmmmmmm.»

«Benimle birlikte misin?»

Çocuk, «Evet,» dedi ama sesi öyle alçaktı ki, söylediği kelime ancak kafasından geçen düşüncenin belli belirsiz bir gölgesi olabilirdi.

«Şimdi tankın içindesin,» dedi Laura. «İçerisi her zamanki gibi... tek farkı, bu kez ben de seninle birlikteyim. Bir emniyet ipi. Tutabileceğin bir ip var bu kez. Anlıyor musun? Şimdi... yüzüyorsun. Lliçbir şey hissetmiyor, hiçbir şey görmüyor, hiçbir şey duymuyorsun...

peki neden oradasın? Biliyor musun?»

«Bırakmayı... öğrenmek için.»

«Neyi bırakmayı?»

«Her şeyi. Kendimi.»

«Kendini bırakmayı öğrenmeni mi istiyorlar? Ne anlama geliyor bu tam olarak?»

«Ayrılmak, kayıp gitmek.» «Nereye?»

«Uzağa... uzağa... çok uzağa...»

Laura çaresizlikle içini çekti ve değişik bir yöntem uygulamaya çalıştı. «Ne düşünüyorsun?»

Melanie'yi çok severdi. Bundan kesinlikle eminim. Onu çılgınca severdi.»

Çocuğun ses tonunda daha korkulu ve daha soğuk bir değişim sezilmekteydi. «Kapı...»

«Kışa açılan kapı mı?»

«Evet.»

«Kışa açılan kapı nedir, Melanie?»

«Açılmasına izin verme! Kapalı kalsın!» diye bağırdı çocuk. «Kapı kapalı, canım.»

«Hayır, hayır, hayır! Yine açılacak. Ondan nefret ediyorum! Ah, lütfen, lütfen, bana yardım edin! Tanrım, Anne, yardım edin, Baba, yardım et, yapma, lütfen, yardım edin! Kapının açılmasından nefret ediyorum.

Melanie artık avaz avaz bağırmaya başlamıştı. Boynundaki kaslar gerilmiş, şakaklarındaki kan damarları şişmiş ve nabız gibi atmaya başlamıştı. Kapıldığı bu yeni paniğe rağmen yüzüne hiç renk gelmemişti. Eğer bir değişiklik varsa, biraz öncesine göre biraz daha solmuştu rengi.

Çocuk o kapının gerisindeki şeyden ölesiye korkmakta, bu korkusunu Laura'ya da geçirmekteydi. Laura ensesindeki saçların dimdik olduğunu, ürpertinin omuriliği boyunca beline doğru indiğini hissetti.

* * *

Dan hayranlık içinde, Laura'nın korkan kızı yatıştırmasını, sakinleştirmesini seyretmekteydi. Bu seferki seans onun sinirlerini de öylesine germişti ki, kendini pek az zamanı kalmış, patlamaya hazır bir

saatli bomba gibi hissediyordu. Avuçlarının içi nemliydi. Pantolonununa silerek onları kurutmaya çalıştı.

Laura yine Melanie'ye dönerek, «Pekâlâ,» dedi.

«Şimdi... kışa açılan kapıyı anlat bana. Nedir o, Melanie? Açıkla bana.»

Küçük kız fısıltı düzeyinde bir ses tonuyla, «O... o... düne açılan bir penceredir,» dedi.

«Anlamıyorum. Açıkla.»

«Yukarı veya aşağı değil... yalnızca... iki yana doğru giden merdivenler gibi...» Laura, Dan'e baktı. Dan omuzlarını kaldırdı.

Laura kızına, «Biraz daha anlat, Melanie,» dedi. Çocuk garip bir ritme uyarcasına yükselip alçalan bir sesle anlatmaya koyuldu. Sesini hiçbir zaman fazla yükseltmiyor, genelde zor duyulur bir tonda konuşuyordu. «Tıpkı aç kedi gibi... o kadar acıkmış ki, kendi kendini yemiş. Açlıktan ölüyormuş. Hiç yiyecek bulamamış. Ve... kendi kuyruğunun ucunu kemirmeye başlamış. Kuyruğunu yemiş, yemiş... gittikçe daha büyük lokmalar koparmış, daha hızlı çiğnemiş... sonunda kuyruğunu yemiş bitirmiş. Sonra... poposunu, sonra da gövdesini yemeye başlamış. Yemeye devam etmiş, kendi vücudunu lokmalar halin de yutmuş... sonunda her yerini yemiş... geriye bir tek dişleri kaldığında, onları da yutmuş... ve birdenbire... kaybolmuş. Kaybolduğunu gördün mü? Nasıl kaybolabildi? Dişler kendi kendilerini nasıl yediler? Geriye bari bir şey kalması gerekmez miydi? Ama kalmadı işte. Bir tek diş bile kalmadı.»

Kendini Dan kadar şaşkın hisseden Laura,

«Tankın içindeyken bunu mu düşünmeni istiyorlardı?» diye sordu.

«Bazı günlerde, evet. Bazan de düne açılan pencereyi düşünmemi söylüyorlardı. Düne açılan pencereden başka hiçbir şey düşünmüyordum... saatler, saatler ve saatler boyunca... o pencereye tümüyle konsantre oluyordum... görüyordum onu... var olduğuna inanıyordum. Ama kapı hepsinden daha etkili oldu.»

«Kışa açılan kapı.»

«Evet.»

«Anlat onu bana, canım.»

«Mevsimlerden yaz... Temmuz ayı... hava çok sıcak, yapış yapış. O kadar terlemişim ki, biraz serin hava için... her şeyi yapmaya hazırım. Evin ön kapısını açıyorum... kapının arkasında buz gibi bir kış günü var. Kar yağıyor. Kapının iki yarandaki pencerelere bakıyorum... pencerelerden güneşin hâlâ parladığını, havanın hâlâ sıcak olduğunu, aylardan hâlâ Temmuz olduğunu görüyorum...

Temmuz olduğunu biliyorum... hava o kadar sıcak ki... her yerde yaz var... bir tek bu kapı dışında... kapının öbür yanı kış... kışa açılıyor bu kapı. Ve sonra...»

«Ne oluyor sonra?» diye sordu Laura.

«İçinden... geçiyorum...»

Laura, «Kapının içinden mi geçiyorsun?»

Melanie'nin gözleri birdenbire açıldı, vücudu iskemleden öne doğru fırladı. Dan'in şaşkınlıkla büyüyen gözleri önünde Melanie tüm gücüyle kendi kendine vurmaya başladı. Küçücük elleri narin göğsüne öfkeli yumruklar indirmekteydi. Vücudunun yanlarına vuruyor, kalçalarına darbeler indiriyor, bir yandan da. «Hayır, bayır, hayır, hayır!» diye bağırıyordu.

«Durdur onu!» diye haykırdı Laura.

Dan oturduğu yataktan ayağa fırlamış, kıza doğru ilerlemeye başlamıştı. Ellerini yakalayıp tuttu ama Melanie şaşırtıcı bir çeviklikle ondan kurtulmayı başardı. Bu kadar güçlü olması mümkün değildi. Melanie olanca gücüyle kendi yüzüne vururken,

«Nefret!» diye çığlık attı.

Dan onu yakalamak için tekrar atıldı. Melanie yine kaçtı.

«Nefret!»

Kendi" saçlarını tutam tutam avuçluyor, kafatasından yolmaya çalışıyordu.

«Melanie, bebeğim, dur!»

Dan kızı bileklerinden yakalayıp sımsıkı tuttu. Melanie'nin vücudu tümüyle kemiklerden meydana gelmiş gibiydi. Dan onun canım yakmaktan korkuyordu. Ama eğer bırakırsa, Melanie kendine zarar verecekti.

Ağzından tükürükler saçarak bir kez daha, «Nefret!» diye bağırdı.

Laura tedbirli adımlarla ona doğru yaklaştı. Melanie yolmakta olduğu saçlarını bıraktı, Dan'i tırmalayarak ondan kurtulmaya çahştı.

Dan dayandı, sonunda çocuğun kollarını iki yanında hareketsiz tutmayı başardı. Melanie bu kez sağa sola bükülmeye, Dan'in bacaklarına tekmeler atmaya koyulmuştu. «Nefret, nefret nefret!»

Laura elleriyle çocuğun yüzünün iki yanını tuttu, onu dikkatini kendisine vermeye zorladı.

«Ne oluyor, bebeğim?» diye sordu. «Bu kadar çok nefret ettiğin şey nedir?»

«Nefret!»

«Neden nefret ediyorsun?» «Kapıdan geçmekten.»

«Kışa açılan kapıdan geçmekten mi nefret ediyorsun?» «Ve onlardan.» «Kim onlar?»

«Onlardan nefret ediyorum, nefret ediyorum! Bana... bana kapıyı düşündürüyorlar, kapıya inandırıyorlar... sonra da o kapıdan geçmemi istiyorlar. Onlardan nefret ediyorum!»

«Babandan mı nefret ediyorsun?»

«Evet!»

«Seni kışa açılan kapıdan geçirdiği için mi nefret ediyorsun?» Melanie öfke ve acı içinde,

«Kapıdan nefret ediyorum,» diye ağladı.

«Kışa açılan kapıdan geçtiğin zaman ne oluyor?» diye sordu Dan.

Trans halindeki Melanie, kendi sesiyle annesinin sesinden başka ses duyamayacağı için Laura soruyu tekrarladı. «Kışa açılan kapıdan geçtiğin zaman ne oluyor?»

Çocuk boğulur gibi sesler çıkarmaya, öğürmeye başladı. Henüz kahvaltısını etmemiş olduğu için midesinde kusabileceği bir şey yoktu. Yine de öğürtüleri öyle şiddetliydi ki, Dan korkuya kapıldı. Spazmlar sırasında tüm vücudu sarsılan çocuğu sıkıca tuttu. Böyle giderse Melanie kendi kendini yok etmeyi başaracaktı.

Laura kızının yanaklarını tutmaya devam ediyordu ama sıkı sıkı bastırmıyordu artık. Kızının çektiği işkenceler yüzünden çarpılan yüz hatlarını okşuyor, acılarını dindirmeye çabalıyordu.

Sonunda Melanie mücadele etmekten vazgeçti, kendini bıraktı. Dan de onun annesinin kollarına gitmesine izin verdi.

Melanie annesi tarafından kucaklanmaya karşı koymadı, Dan'in kalbini donduran buz gibi bir sesle, «Onlardan nefret ediyorum...» dedi.

«Hepsinden... Babamdan ve... diğerlerinden...» Laura onu yatıştırmaya çalışarak, «Biliyorum, canım,» dedi.

«Canımı yakıyorlar... o kadar çok yakıyorlar ki... onlardan nefret ediyorum...»

«Biliyorum.»

«Ama... hepsinden çok...»

Laura yere oturmuş, kızını kucağına doğru çekmişti. «Hepsinden çok neden nefret ediyorsun, Melanie?» diye sordu. «Kendimden,»

dedi kız. «Yo, hayır.»

Melanie, «Evet,» dedi. «Kendimden. Nefret ediyorum kendimden... nefret ediyorum.»

«Neden, bebeğim?»

«Çünkü... yaptıklarım .yüzünden...» diye hıçkırdı Melanie.

«Ne yapıyorsun sen?»

«Ben... o kapıdan geçiyorum...»

«Ne oluyor kapıdan geçince?»

«Ben... o... kapıdan... geçiyorum...»

«Kapının öbür yanına geçince ne yapıyorsun? Ne görüyorsun, ne buluyorsun orada?» diye sordu Laura. Küçük kız sessizleşmişti.

«Bebeğim?» Cevap gelmedi.

«Konuş benimle, Melanie.» Sessizlik.

Dan eğilip çocuğun yüzüne baktı. İki gece önce, caddenin ortasında çırılçıplak yürürken bulunduğundan beri, gözleri hep odaksız, uzaklardaki bir noktaya dikilmiş gibiydi. Ama şu anda, öncekinden bile daha boş ve garip bir görünüşü vardı. Artık göze bile benzemiyordu. Çocuğun gözlerine bakan Dan, kendini korkunç bir boşluğa açılan iki oval pencereye bakıyormuş gibi hissetti. Evrenin merkezindeki buz gibi uzay boşluğu kadar boş ve soğuktu bu gözler.

Motel odasında, yerde oturan, kızını kucağında tutan Laura ağlıyor, ama hiç ses çıkarmıyordu. Dudakları gevşedi, titredi. Gözyaşları gözlerinden yanaklarına doğru süzülürken kızını, kucağında salladı. Acısının tümüyle sessiz oluşuydu onu bu derece etkili kılan. Yüzündeki ifadeden sarsılan Dan, Laura'yı kollarına almak, tıpkı onun Melanie'ye yaptığı gibi kucağında sallamak istedi. Ama tek yapabildiği, elini onun omzuna dayamak oldu.

Bir süre sonra, Laura'nın gözyaşları kurumaya başladığında, Dan, «Melanie yaptıkları yüzünden kendinden nefret ettiğini söylüyor,» dedi. «Ne demek istiyor sence? Ne yapmış olabilir?»

«Hiçbir şey,» dedi Laura.

«Ama belli ki bir şey yaptığına inanıyor.»

«Buna benzer durumlarda çok sık rastlanan bir olaydır bu,» dedi Laura. «Çocuklara eziyet edilen her durumda ortaya çıkmıştır.»

Laura'nın sesi genelde alçak ve dengeli olduğu halde, Dan yüzeyin altındaki gerilimi ve büyük korkuyu duyabiliyordu. Melanie'nin

gittikçe kötüleşen durumundan kaynaklanan duygusal yükü taşımak ve kendini kontrol etmek için çok çaba harcadığı belliydi.

«İşin içine öyle güçlü bir utanç duygusu karışıyor ki, inanamazsın,» dedi Laura. «Hissettikleri utanç tüm benliklerini kaplıyor. Yalnızca cinsel eziyet olaylarında değil, kişiliğe saldırının her türünde ortaya çıkıyor bu durum. Eziyet edilen bir çocuk, yalnızca eziyet edildiği için utanmakla kalmıyor, bu yüzden bir de suçluluk hissediyor. Nedense kendini sorumlu görüyor. Bu çocukların kafaları karışmış, yaşadıkları korkunç olaylar yüzünden benlikleri parçalanmış oluyor, anlıyor musun? Ne hissetmeleri gerektiğini bilmiyorlar. Tek bildikleri, kendilerine yapılanların yanlış olduğu. Ve çarpılmış bir mantıkla, kendilerine eziyet eden büyükleri suçlayacaklarına, kendi kendilerini suçlamaya başlıyorlar. Ne de olsa, büyüklerin her zaman çocuklardan daha bilgili ve daha akıllı olduğunu kabul etmeye alışmışlar. Büyüklerin her zaman haklı olduğuna inanıyorlar. Tanrım, ne kadar çok olayda çocukların, kendilerinin masum olduğunu anlamadıklarım bilsen şaşardın.

Utanmalarını gerektirecek hiçbir şey olmadığını bir türlü anlamıyorlar. Kendilerine değer vermez oluyorlar, benlikleri tümüyle önemini kaybediyor. Sonunda kendilerinden nefret etmeye başlıyorlar, çünkü gerçekte yapmadıkları ve önleyemeyecekleri şeyler için kendilerini sorumlu tutuyorlar. Kendilerinden yeterince nefret ettikleri zaman da, geriye çekilip içlerine kapanıyorlar... gittikçe daha geriye kaçıyorlar... ve onları geri getirmeye çalışan terapistin işi de giderek güçleşiyor.» Melanie artık tüm duyulardan ve duygulardan arınmış gibiydi. Annesinin kucağında, cansız, içi boş bir çuval gibi yığılmış kalmıştı. Hiç sesi çıkmıyordu.

«Yani korkunç şeyler yaptığı için kendinden nefret ettiğini söylediğinde, gerçekte ona yapılanlar yüzünden kendini suçladığını düşünüyorsun, öyle mi?» diye sordu Dan. Laura üzgün bir sesle, «Bu konuda hiç kuşkum yok,» dedi. «Suçluluğun ve nefret duygusunun birçok benzer olaydakinden daha güçlü olacağını görüyorum. Ne de olsa, altı yıl boyunca işkence edilmiş ona. Kötü muameleden de daha beter bir şey bu. Psikolojik olarak da yoğun ve garip eziyetlere maruz kalmış. Çocukların dayanmak zorunda kaldığı ortalama eziyetten çok daha etkili olmuş.»

Dan, Laura'nın söylediği her şeyi anlamıştı. Söylenenlerin doğru olduğundan emindi. Ama bir iki dakika önce Melanie'yi dinlerken aklına çılgın ve çılgın olduğu kadar da korkunç bir ihtimal takılmıştı. Şimdi bu ihtimali gözardı edemiyordu. Rahatsız edici ve sarsıcı bir kuşku, kancalarla, zincirlerle tutunarak yer etmişti beynine. Kuşkusu tümüyle mantıklı değildi. Düşündükçe çılgın ve imkânsız geliyordu. Ama yine de...

Dan, 'O ŞEY'in ne olduğunu bildiğim sanıyordu.

Daha önce düşündüklerinden hiçbiri değildi 'O ŞEY'. Şu ana kadar aklına gelen, kâbuslardan fırlamışa benzeyen yaratıkların hepsinden daha beterdi.

Küçük kıza merhamet, anlayış, şaşkınlık ve buz gibi, güçlü bir korkunun karışımıyla baktı. Laura, Melanie'yi derin hipnoz durumundan çıkarmak için gerekli tüm konuşmaları yaptı, onu adım adım geri getirdi, ama kızın durumunda bir değişiklik olmadı. Trans halindeyken de, değilken de, bu dünyayla kurduğu hiçbir bağ yoktu. Tümüyle geri çekiliyor, saklanıyordu. Artık ondan daha fazla bilgi almaları mümkün değildi.

Laura derin kaygıları yüzünden, kendini fiziksel olarak hasta hissetmeye başlamıştı. Dan onu suçlamıyordu.

Küçük kızı yapılmamış yataklardan birine götürdüler. Melanie katatonik durumunda, uzandı kaldı. Yalnızca sol elinin başparmağını ağzına götürmek için hareket etti, parmağı emmeye başladı.

Laura çalıştığı hastaneye telefon etti. Belirsiz bir süre boyunca izin almış olduğundan, hastaneye gitmiyordu artık. Yine de, yokluğunda herhangi bir acil durum çıkmadığından emin olmak istiyordu. Daha sonra kendi bürosunu arayıp sekreteriyle konuştu, özel hastalarının kendi yokluğu boyunca başka psikologlara kaydırılmış olduğunu kontrol etti. Telefonu kapattıktan sonra, henüz duşunu almamış olduğunu hatırlayarak, «Yarım saat, kırk beş dakika içinde hazır olurum,» dedi, banyoya girdi ve kapıyı kapattı.

Arada bir Melanie'ye göz atan Dan, küçük masanın başına geçip dün akşam Ned Rink'in evinden aldığı Albert Uhlander kitaplarını elden geçirmeye başladı. Kutuda yedi cilt vardı ve hepsi de doğaüstü olaylarla, varlıklarla ilgiliydi. Modem Hayalet, Hortlaklar, On İki Şaşırtıcı Olay, Günümüzde Büyü, Psişiklerin Hayatı, Nostradamus Hattı, OOBE: Ruhun Vücuttan Çıkması Araştırması, İçimizdeki Garip Güçler. Kitaplardan bir tanesi Random House yayınevi, bir tanesi de Harper ve Row yayıncılık şirketi tarafından basılmıştı. Dan şaşırarak, diğer beş kitabın John Wilkes Yayıncılık tarafından basılmış olduğunu gördü. John Wilkes Girişimcilik'e ait bir faaliyet olmalıydı bu da. Aynı şirket şu anda Regine Savannah Hoffritz'in içinde yaşadığı evin de sahibiydi. Renkli kapaklı kitaplara ilk tepkisi, bunların saçma sapan düşüncelerle dolu kitaplar olduğuyla ilgiliydi. Kader dergisinin her sayısını kaçırmadan okuyan, içindeki her hikâyeye inanan, UFO kulüplerine katılan, Tanrının ya bir astronot, ya da altmış santim

boyunda, gözleri fincan tabakları kadar büyük bir adam olduğuna inanan insanlar için yazılmış olmalıydılar. Ama sonra kendine insanlıkla ilgisi olmayan bir varlığın, gri odadaki deneylerle ilgisi olan herkesi öldürmekte olduğunu hatırlattı. Kader dergisinin sadık okuyucuları belki böyle bir durumu daha kolay anlar ve kabul ederlerdi. Kafaları o saçma sapan fikirlerle doluyken işleri kolaydı. Ama Dan, doğaüstü varlıklara inanan bu tür insanları her zaman aşağılamış, hattâ onlardan iğrenmişti. Şimdi ise, Melanie'nin hipnotik gerileme terapisine gözlemci olarak katıldıktan sonra kafasından şekillenmeye başlayan fikir, Kader dergisinin sayfalarında anlatılanlar kadar saçma ve hayal gücünü zorlayıcıydı. Yaşadıkça insanın başına neler geliyor, neler öğreniyordu insan.

Kitabın ilk sayfalarında yayıncının adresini buldu. Yayınevi Beverly Hills'de, Boneny'deydi. Adresi not aldı. John Wilkes Girişimcilik şirketinin merkez adresiyle karşılaştırmak istiyordu yayınevinin adresini. Earl Benton bu sabah şirketle ilgili araştırma yapıyor olmalıydı.

Dan yedi kitabın sayfalarını karıştırıp kimlere ithaf edildiklerini, kaynak olarak kimlerin eserlerine başvurulmuş olduğunu okudu. Tanıdık bir isimle karşılaşmayı umuyor, Uhlander'i, McCaffrey Hoffritz komplosuyla birleştirecek bir bağ arıyordu. Henüz tanımadığı halde, komploya karışmış olabilecek başka kişileri tanımlamaya çalışıyordu ama kayda değer bir şey bulamadı.

Kitapları tekrar elden geçirdi, bir tanesini daha yakından incelemek üzere seçti. İlk bakışta, aklına gelen korkunç ihtimali sağlamlaştıracak kanıtları bulabileceği bir kitaba benziyordu. Melanie'nin hipnoz seansını gözlemlerken aklına gelen düşüncelerle en ilgili kitabı seçmişti. Laura duşunu alıp, Melanie'yi banyo ettikten sonra gelip

güne başlamaya hazır olduğunu söylediğinde, Dan kitaptan otuz sayfa okumuştu. O sayfalarda gerçekten de en kötü korkularını doğrulayan bazı bilgiler bulmuştu.

Sis açılıyor, esrar çözülüyordu. Son iki günün olaylarını anlamak üzere olduğunu hissediyor, yakında tüm garipliklere bir anlam verebileceğini seziyordu. Gri oda, garip birer, enkaz haline gelmiş cesetler, Studio City'deki adamların kendilerini savunmak için hiçbir şey yapamamış olmaları, Melanie'nin bu katliamdan kılma bile zarar gelmeden, mucizevî bir şekilde kurtulmuş olması, Scaldone'un kilitli odadaki ölümü... hortlaklarla ilgiliymiş gibi görünen bir sürü olay...

Çılgınlıktı.

Ama...

Anlamlıydı yine de. Mantıklıydı. Dan'in korkudan ödü patlıyordu.

Düşüncelerini Laura ile paylaşmak istiyor, bir psikolog olarak onun da görüşünü almaya ihtiyaç duyuyor, ama ona söyleyeceklerinin son derece korkunç, umutsuz ve şok yaratıcı şeyler olduğunu bildiğinden, biraz daha düşünmek, varsayımını kafasında evirip çevirmek istiyordu. Mantık zincirinin doğruluğundan tümüyle emin olmak zorundaydı. Ancak ondan sonra konuyu başkalarına açabilir, tartışabilirdi. Eğer kuşkuları doğruysa, Laura'nın bulabildiği tüm mantıksal, fiziksel ve duygusal güce ihtiyacı olacaktı. Başka türlü dayanamazdı bu gerçeğe.

Motelden çıkıp arabaya yürüdüler. Laura, Melanie'yle birlikte arkaya oturdu. Çünkü kızım hep kucaklamak, okşamak, yatıştırmaya çalışmak istiyordu. Arabanın ön panelindeki bilgisayar terminali yüzünden, koltukta iki kişinin birlikte oturabileceği yer kalmamıştı. Dan ilk başta üstünü değiştirmek için kısa bir süre boyunca kendi evine uğramayı düşünmüştü. Ceketi, gömleği ve pantolonu buruşmuş,

üstünden sarkmaya başlamıştı. Ne de olsa, gece onlarla uyumuştu. Ama artık olayı aydınlatmak için zayıf da olsa bir ışık bulabileceğine inandığına göre, giysilerine aldırmıyor, nasıl göründüğüne hiç önem vermiyordu. Bir an önce Howard Renseveer'i, Sheldon Tolbeck'i ve komployа karışan diğerlerini bulup konuşmak için can atıyordu. Son bir saatte aklına gelen fikirlerle karşılarına dikilmek istiyor, tepkilerinin ne olacağını merak ediyordu.

Motelin otoparkından çıkmadan önce koltuğunda arkaya dönüp Melanie'ye baktı. Melanie olduğu yere yığılmış, annesine yaslanmıştı.

Gözleri açık ama bomboştu.

Haklı mıyım sence, evlât, diye düşündü Dan. 'O ŞEY' gerçekten benim düşündüğüm şey mi?

Seslendirmediği soruyu Melanie'nin duymasını, gözlerini ona doğru çevirmesini bekledi ama Melanie ona bakmadı.

Umarım yanılmışımdır, diye düşündü Dan. Çünkü eğer bütün o insanları öldüren şey benim düşündüğüm şeyse ve hepsi öldükten sonra o dönüp senin peşine düşecekse, saklanabileceğin, kaçabileceğin hiçbir yer yok, değil mi, evlât? Öyle bir şeyden kaçamazsın. Şu dünya yüzünden saklanabileceğin bir tek yer bile yok.

Dan ürperdi.

Arabayı çalıştırıp motelden uzaklaşmaya başladı. Dün geceden kalan sis hâlâ tam olarak açılmamıştı. Yağmur da başlamıştı. Buz gibi damlalar arabanın camlarına çarptığında, nemin ve soğuğun etkisi camlardan içeriye geçiyor, Dan'in giysilerinden girip kemiklerine, etine ve ruhunun derinliklerine işliyordu.

Dan ile Laura, tüm çabalarına ve uğraşmalarına rağmen o sabah fazla önemli bir şey yapamadılar. Yağmurun yeniden yağmaya başlaması işlerini zorlaştırmış, şehrin içindeki trafik adım adım ilerlemeye başlamıştı. Hava kötüydü ve asıl sorun da, bazı cevaplar verebilecek olan tüm farelerin gemiyi terketmeye başlamış olmalarıydı. Renseveer ve Tolbeck işlerinde ya da evlerinde değillerdi. Dan onları bulabilmek için boşuboşuna bir sürü zaman harcadı, sonunda her ikisinin de bilinmeyen yerlere gitmek üzere şehirden ayrılmış olduklarını kabul etmek zorunda kaldı.

Saat birde, dün gece planladıkları gibi Van Nuys'daki kafede Earl Benton'la buluştular. Neyse ki Wexlersh'in Earl Benton'un kafasında açtığı derin yara onun hızını kesmemiş, özel dedektif Dan'le Laura'dan çok daha verimli bir sabah geçirmişti. Dördü restoran kısmının arkalarında bir bölmeye, folk müziği çalan müzik kutusundan mümkün olduğu kadar uzağa oturdular. Oturdukları masanın yanında kocaman bir pencere vardı. Yağmur damlaları gri bir film şeridi gibi akıp geçiyor, camın gerisindeki dünyayı bulanıklaştırıyordu. İçerisi patates kızartmasının, cızırdayan hamburgerlerin, kaynayan bezelye çorbasının, domuz pastırmasının ve kahvenin iştah kabartıcı kokularıyla dolmuştu. Garson kız neşeli ve becerikliydi. Siparişlerini alıp gittikten sonra Earl, Dan'e ve Laura'ya öğrendiklerini anlatmaya koyuldu.

O sabah ilk iş olarak Özgürlük Şimdi'nin sekreteri Mary Katherine O'Hara'yı aramış, saat onda onunla buluşmayı ayarlamıştı. Kadın Burbank'ta, küçük ama düzenli bir bungalovda yaşıyordu. Bahçesi bakımlı bitkilerle doluydu. Evin mimarî özellikleri 1930'lu yılların mimarîsine öyle çok benziyordu ve öyle iyi korunmuştu ki, Earl garajın önünde park edilmiş bir Packard'la karşılaşacağını sanmıştı.

«Bayan O'Hara altmış yaşlarında bir kadın,» diye anlattı Earl. «Kendine de evine baktığı kadar iyi bakmış. Hâlâ çok güzel ama herhalde gençliğinde dayanılmaz biriymiş. Emlâk alım satımı yapıyormuş ve şimdi emekli olmuş.

Zengin değil ama kesinlikle ona rahat bir hayat sürdürmeye yetecek parası var. Evi çok güzel döşenmiş. Sağda solda gerçekten değerli birkaç tane Art Deco antika parçalar var.»

«Özgürlük Şimdi kuruluşu hakkında konuşmak istemedi mi?» diye sordu Dan.

«Tam tersine. O konuda konuşmaya can atıyordu. Kuruluşla ilgili polis dosyası biraz eskimiş olmalı. Bayan O'Hara artık orada çalışmıyormuş. Birkaç ay önce orada çalışmaya daha fazla dayanamayacağını ileri sürerek istifa etmiş.»

«Öyle mi?»

«Kadın adanmış bir liberal. Bir düzine kadar başka kuruluşla ilgisi var. Ernest Cooper onu, kurduğu liberal politik hareket komitesinde önemli bir rol oynamak üzere davet ettiğinde, zamanını onlara vermeyi memnuniyetle kabul etmiş. Ama çok geçmeden sorunlar çıkmış, çünkü Cooper'ın niyeti belli ki onun adından yararlanarak kuruluşunun faaliyetlerine meşruluk kazandırmakmış. Kısacası kadından yararlanmaya ve onu kendi işine geldiği gibi kullanmaya çalışmış. Ama Mary O'Hara'yı kullanmak herhalde insanın canını yakmadan kirpiyle futbol oynamaya çalışmak kadar güç olmalı.»

Laura güldüğünde Dan hem şaşırdı, hem de onun kahkaha duyduğu için memnun oldu. Laura son birkaç gün boyunca o kadar az gülmüştü ki, Dan onun sevincinden ne kadar çok etkilendiğini unutmuştu. Laura'nın gülen sesi çok değerliydi Dan için.

«Çetin cevize benziyor,» dedi Laura. Earl, «Üstelik akıllı da,» dedi. «Bana seni hatırlattı.»

«Ben mi? Çetin ceviz miyim ben?»

Dan, «Sandığından çok daha cesursun,» dedi. O da Earl'ün hissettiği hayranlığı paylaşıyordu. Dışarda gökler yarılırcasına gürlüyor, taş tekerleklerin dönerken çıkardığı seslere benzeyen gürültüler duyuluyordu. Sert rüzgârın savurduğu yağmur damlaları cama daha hızlı çarpmaya başladı.

«Bayan O'Hara orada bir yıl boyunca kalmış, ama kendisinden önceki adanmış liberaller gibi kuruluşun gerçek amaçlarına hizmet etmediğini anladığında hemen ayrılmış. Kuruluş bol bol bağış topluyormuş ama liberal adayları ve programlarını geniş çaplı olarak desteklemiyormuş. Toplanan paranın çoğu, sözde liberal bir araştırma projesini yürüten Dylan McCaffrey'e aktarılıyormuş,» diye anlattı Earl.

Dan hemen, «Gri oda,» dedi. Earl başını salladı.

«Peki projenin liberallerle ne ilgisi varmış?»

«Büyük ihtimalle hiç ilgisi yoktu,» dedi Earl.

«Liberal etiketini olayı rahatça örtbas etmek için kullanmış olmalılar. En azından Mary O'Hara böyle olduğuna karar vermiş.»

«Neyi örtbas etmeye çalışıyorlarmış?»

«Bayan O'Hara bu sorunun cevabını bilmiyordu.»

Garson kız üç fincan kahve ve bir kolayla geri dönmüştü. «Yemeğiniz birkaç dakika içinde hazır olacak,» dedi. Earl'ün şiş yüzüne ve kafasındaki sargıya baktı, Dan'in alnındaki yaraya ve çürüğe göz attı, sonra, «Kaza filan mı geçirdiniz siz?» diye sordu.

«Merdivenlerden yukarı düştük,» dedi Dan.

«Yukarı mı düştünüz?» Earl, «Hem de dört kat,» diye atıldı. «Ha, dalga geçiyorsunuz benimle.» Sırıtarak ona baktılar.

Garson kız da gülümsedi, başka bir masanın siparişlerini almak üzere hızlı adımlarla uzaklaştı.

Laura kamışın kâğıdını yırtıp kolanın içine soktu, Melanie' nin ağzına yaklaştırarak içirmeye çalıştı. Dan, Earl'e dönerek, «Bayan O'Hara o kuruluştan yalnızca istifa etmekle yetinmeyecek bir tipe benziyor,» dedi. «Bence Federal Seçim Komitesine yazmış, kuruluşu kapattırmaya çalışmıştır.»

«Gerçekten de komiteye yazmış,» dedi Earl. «Hem de iki kere.»

«Ne olmuş?»

«Cevap alamamış.» Dan oturduğu yerde tedirgin hareketlerle kıpırdandı. «Özgürlük Şimdi'nin gerisindeki kişilerin, Federal Seçim Komitesini de ele geçirdiklerini mi söylüyorsun?»

«Şu andaki bilgilerimizle, etkili olduklarını söyleyebiliriz sanırım.»

«Demek ki sonuçta proje yine de hükümetin gizli tutmak istediği bir projeymiş,» dedi Dan. «FBI'ın ayağının altından kaçmakla akıllılık etmişiz.»

«Pek öyle sayılmaz.»

«Ama ancak hükümetin kendisi seçim komitesinin baskısından kaçabilir. Onlar bile kendilerine yöneltilen sorulardan kaçmakta güçlük çekerler.» Earl kahve fincanını eline alarak, «Biraz sabır,» dedi.

Dan, «Sen bir şeyler biliyorsun,» diye konuştu. Earl gülümseyerek, «Ben her zaman bir şeyler bilirim,» dedi, kahvesini yudumlamak için

sustu. Dan, Melanie'nin zar zor kolasının bir kısmını içtiğini gördü. Laura sık sık peçetesini kullanmak zorunda kalmış, kızının çenesinden akan kolayı silmişti.

«Önce biraz geriye gidip Özgürlük Şimdi'nin parayı nereden bulduğunu açıklayayım,» dedi Earl.

«Bayan O'Hara kuruluşun yalnızca sekreteri olmasına rağmen, ortalıkta pis bir şeyler döndüğünü sezdiği zaman Cooper'la Hoffritz'in peşine düşmüş ve muhasebecinin kayıtlarını incelemiş. Kuruluşun fonlarının yüzde doksan dokuzu, üç başka kuruluşun bağışlarından gelmekteymiş. Biri, Politikada Dürüstlük, ikincisi Aydınlık Hükümet Vatandaşlığı, sonuncusu da, Yirmi İkinci Yüzyıl Grubu adım taşımak taymış. Bu da yetmiyormuş gibi, kadın o derneklere baktığında Cooper'la Hoffritz'in hepsinde rolleri olduğunu, onların fonlarının da çoğunun, beklenebileceği gibi sıradan vatandaşlardan gelmeyip, daha başka iki kamu yararına kuruluştan, yani yardım derneğinden geldiğini anlamış.»

«Yardım derneği mi? Onların politikaya karışmasına izin var mı?»

Earl başını evet anlamında salladı. «Var ama adımlarını dikkatli atar, iyi yönetilir, 'Kamu Hizmeti ve Daha İyi Hükümet' programlarını desteklerken hatâ yapmazlarsa. Bu iki vakıf, bunu başarıyormuş.»

«O iki vakıf nereden buluyormuş parayı?»

«Bunu sorman garip. Bayan O'Hara daha sonrasını incelememiş. Ama ben onun evinden Paladin Bürosunu aradım, bizimkilere bir şeyler öğrenmelerini söyledim. O vakıfların ikisi 'de, daha büyük bir başka kuruluş tarafından finanse ediliyor.»

Laura, «Ulu Tanrım!» dedi. «Çinlilerin kutu bilmecelerine benziyor.»

Dan, «Durun şunu iyice anlayayım,» diye araya girdi. «Bu büyük kuruluş, kendinden daha küçük iki taneyi finanse ediyor, o ikisi de üç siyasal eylem komitesini destekliyor... Politikada Dürüstlük, neydi öteki... Aydınlık Hükümet Vatandaşlığı, bir de Yirmi İkinci Yüzyıl Grubu. Ondan sonra bu komiteler Özgürlük Şimdinin kasasına para aktarıyor, o da parasıyla hiçbir iş görmeyip yalnızca Dylan McCaffrey'in Studio City'deki çalışmasını finanse ediyor.»

«Tam öyle,» dedi Earl. «Bu iş geliştirilmiş bir yıkama sistemi. Amacı gerçek destekçileri Dylan McCaffrey'den çok uzakta tutabilmek. Bir terslik olur da, yetkililer adamın kendi çocuğu üzerinde zalim deneyler yaptığını öğrenirlerse diye.»

Neşeli garson kız, yemeklerle çıkageldi. Tabaklar masaya yerleştirilirken onlar havadan sudan, dikkat çekmeyecek bir sohbeti sürdürdüler.

Garson kız uzaklaştıktan sonra bile hiç kimse yemeğine elini sürmedi. Dan, Earl'e döndü. «Bu Çin bilmecesinin merkezindeki yardım kuruluşunun adı ne?»

«Şapkam tut da uçmasın.»

«Şapkam yok.»

«Boothe Vakfı.»

«Tanrım!»

Laura, «Hani şu yetimhaneleri, çocuk yardım kurumlarını, yaşlı vatandaşlara bakım programlarını destekleyen mi?»

«Evet, o,» dedi Earl.

Dan ceketinin ceplerini karıştırmaya başlamıştı. Pentagram Simgesi'nin bilgisayarından aldığı müşteri listesini çıkardı, listenin

üçüncü sayfasını çevirip Palmer Boothe'un adını onlara gösterdi. Palmer Boothe, Boothe servetinin vârisi, Boothe ailesinin şimdiki başı, Los Angeles Journal gazetesinin sahibi, kentin en önde gelen önemli isimlerinden biri, ayrıca Boothe Vakfının da itici gücüydü.

«Bunu dün gece Joseph Scaldone'un işlettiği o garip dükkânın arkasındaki bürodan aldım,» diye anlattı. «Boothe kadar başarılı ve önemli bir işadamının doğaüstü güçlere ilgi duyması beni şaşırtmıştı. Tabii en dikkafalı ve inatçı insanların bile yumuşak noktaları vardır. Hepimizin bazı zayıflıklarımız, aptallıklarımız olması normaldir. Ama Boothe'un ününü ve toplum içindeki parlak imajını gözönüne alırsak... böyle bir şeye karışacağı dünyada aklıma gelmezdi doğrusu.»

«Şeytan en olmayacak yerlerde gizlenir, en beklenmedik zamanlarda ortaya çıkar,» dedi Earl.

Müzik kutusunda Bruce Springsteen'in bir şarkısı çalmaya başlamıştı. Dan pencerenin dışını griye boyayan yağmura bakarak, «İki gün önce şeytana inanmazdım,» dedi.

«Ya şimdi?»

«Şimdi başka türlü oldu,» dedi Dan.

Laura, Melanie'nin peynirli hamburgerini lokmalar halinde kesiyor, kızının çatalını kullanarak yiyebilmesi için hazırlıyordu.

Küçük kız yağmur damlalarının pencerede yarattığı karmaşık desenleri seyretmekteydi. Belki de binlerce ışık yılı uzaktaki bir şeye dikilmişti gözleri.

Restoranın uzak bir köşesinde telaşlı garsonlardan biri birkaç tabağı yere düşürdü, çarpma ve şangırtı seslerini kahkahalar izledi.

«Her neyse,» dedi Earl. «Mary O'Hara'nın Federal Seçim Komitesine yazdığı o iki mektubu hatırlıyor .musunuz? Doğrusu konunun neden izlenmediği pek de esrarlı bir durum sayılmaz. Palmer Boothe, her iki siyasi partiye de çok büyük bağışlar yapan biri. İktidardaki partiye her zaman biraz daha fazla para veriyor ama ikisine de büyük bağışlar yapıyor. Birkaç yıl önce siyasal eylem komiteleri moda olmaya başlayınca, Boothe da besbelli bunların Dylan McCaffrey'in araştırması gibi konuları dolaylı finanse etmekte ne kadar işe yarayacağını kavramış. Adamlarından bir ikisini komitelere sokup oraları denetlemeye kalkışmış.»

Laura cheeseburger'i keserken, «Bakın, ben Federal Seçim Komitesi hakkında pek fazla bir şey bilmem, ama bana öyle geliyor ki, üyeleri siyasal tercihlere göre seçilmemiş olmalı,» dedi.

Earl, «Haklısın, en azından, doğrudan doğruya değil,» diyerek başım salladı. «Ama seçim komitelerini ve bürokrasiyi yöneten adamlar siyasi. Bu yüzden, eğer oraya birini sokmak istiyorsan, çok istiyorsan, yeterince zenginsen ve kararlıysan, bunu dolambaçlı yoldan sağlamak mümkün. Tabii komiteyi tümüyle rüşvete bağlayamazsın, göze çarpan yanlış kararlar verdiremezsin, çünkü her iki parti de orada bir dolap dönmesin diye kartal gibi denetlerler. Ama niyetin mütevazı bir şeyse, örneğin yasa dışı amaçlarla kurduğun bir iki siyasal eylem komitesine bu komisyonun pek dikkatle bakmamasını istiyorsan, kimsenin dikkat etmemesini, mesele çıkarmamasını sağlayabilirsin.. Hele Palmer Boothe kadar kurnazsan, hemen belli olacak aracılar kullanmazsın. Vatandaşlık bilinci olan saygın adamlar bulursun. Ülkenin en büyük yardım vakfından bulursun onları. Onlar hizmetlerini Federal Seçim Komisyonuna sunarlar. Herkes de böylesine iyi eğitimli, iyi niyetli kişilerin, devlet hizmetine hazır olmasına sevinir tabii.»

Dan içini çekerek, «Demek ki McCaffrey'nin araştırmalarını finanse eden hükümet değil, Palmer Boothe'muş,» dedi. «Bu da FBI'ın Melanie'yi kaçırmak istediği yolundaki kaygılarımızın boşuna olduğu anlamına geliyor.»

«Ben bundan da o kadar emin değilim,» dedi Earl.

«Hükümetin McCaffrey'le Hoffritz'in araştırmalarını desteklemek için para vermediği, gri odada yürütülen projenin masraflarını karşılamadığı doğru. Ama artık orayı gördüklerine ve McCaffrey' nin tuttuğu notları incelediklerine göre adamın araştırmalarından elde edeceği sonuçların ulusal savunmayla ilgili uygulamaları olabileceğine karar verebilirler. O zaman da durumu daha yakından incelemek ve Melanie'yle çalışmak isterler... herhangi bir engel olmaksızın tabii.»

«Bunu yapmak için cesedimi çiğnemeleri gerekir,» dedi Laura.

Dan, «Böylece yine bir başımıza kalmış oluyoruz,» dedi.

Earl başını evet anlamında salladı. «Ayrıca belli ki Boothe, .Ross Mondale'e ulaşmayı ve polis gücünü bize karşı kullanmayı da başarmış...»

«Tabii ki tüm Emniyet Müdürlüğünü satın alamamış,» diye düzeltti Dan. «Yalnızca içerdeki birkaç çürük elmayı çekmiş kendi tarafına.»

«Olsun! Yine de, FBI'ın içinden de bazı dostları bulunmadığından emin olamayız. Eğer hükümet Melanie'yi bizden uzaklaştıracak olsa, onu geri almayı başarabiliriz belki. Ama onu Boothe'a kaptıracak olursak, bir daha asla izini bulamayız.»

Birkaç dakika boyunca hiç kimse konuşmadı. Sessizce yemeklerini yediler, Laura, Melanie'yi yedirmeye çalıştı ama pek başarılı olamadı.

Sheena Easton'un müzik kutusunda çalan parçası bitmek üzereydi. Birkaç dakika sonra salonun içini yine Bruce Springsteen'in sesi doldurmuştu. Her şeyin öldüğüne, bazı şeylerin geri döndüğüne, bunun gerçeğin ta kendisi olduğuna dair garip bir şarkı söylemekteydi.

Springsteen'in şarkısının sözleri, içinde bulundukları duruma rahatsız edecek kadar uygun görünüyor, hepsini tedirgin ediyordu.

Dan yağmuru seyrederek, Boothe'la ilgili bu yeni bilginin kendilerine ne tür bir yardımı olabileceğini düşündü.

Artık düşmanın güçlü olduğunu biliyorlardı ama korktukları kadar güçlü olmadığını da anlamışlardı. Bunu bilmek gerçekten güzel bir şeydi. Morallerini biraz olsun düzeltmişti. Süper zengin bir megalomanyakla uğraşmak, ne kadar çılgın, etkili ve güçlü olursa olsun, bir tek düşmana karşı savaşmak, tek vücut halinde karşılarına dikilip manyakça bir planı uygulamaya çalışan bürokrasiyle çarpışmaktan daha iyiydi. Düşmanları hâlâ bir devdi ama doğru silahı kullanır, zayıf noktasını bulmayı başarırlarsa, yıkabilecekleri bir devdi.

Dan artık, Regine Savannah Hoffritz'in Hollywood tepelerindeki evini düzenli olarak ziyaret eden beyaz saçlı, seçkin görünüşlü sapığın kim olduğunu biliyordu.

«Peki ya John Wilkes Girişimcilik'ten ne haber?»

diye sordu Earl'e. Daha soruyu sorarken, cevabı önceden tahmin etmesi gerektiğini anlamıştı. Kendi sorusuna bir bakıma kendisi cevap verdi.

«Aslında John Wilkes diye biri yok, değil mi? Bu yalnızca şirketin adı olmalı. John Wilkes Boothe. Lincoln'ü öldüren adam. Ama onun soyadı galiba BOOTH diye yazılıyordu. Sonunda 'E' harfi yoktu. Demek

bu da Palmer Boothe'un şirketlerinden biri. Ona John Wilkes Girişimcilik adını vermiş. Bu ismi verirken niyeti neymiş? Şaka yapmak filan mı?

Earl başını sallıyordu. «Bana da öyle gibi geldi ama kesin bir açıklama istiyorsan herhalde Boothe'a sormak zorundasın. Her neyse, Paladin bu sabah şirketin faaliyetlerini inceledi. Zaten gizli saklı tutmaya çalıştıkları bir şey yok. Şirketin ana hissedarı Boothe'un kendisi. John Wilkes Girişimcilik şirketini, diğer holding ve şirketlerini bünyesinde toplayan şemsiyenin altına sokamayacağı bazı faaliyetlerini sürdürmek için kullanıyor. Hattâ John Wilkes bazı faaliyetlerinden kâr bile etmiyor.»

«Meselâ John Wilkes Yayıncılık,» dedi Dan. Earl kaşlarını kaldırmıştı. «Evet, bir tanesi o. Yalnızca doğaüstü güçler ve olaylarla ilgili kitaplar basıyorlar. Kazandıkları para bazı yıllarda masraflarını ancak karşılıyor, bazan da zarar ediyorlar. John Wilkes'in Westwood bölgesinde bir de sinema, salonu var. Ayrıca ev yapımı çikolatalar satan dükkânların ve Burger King büfelerinden birinin işletmesini yürütüyor. Buna benzer birkaç faaliyeti daha var.»

«Boothe'un metresini kapattığı ev de şirkete ait,» diye ekledi Laura.

Dan belirgin bir sıkıntıyla, «Kızı metresi olarak gördüğünü sanmıyorum,» dedi. «Onu daha çok, küçük köpeği olarak görüyor... repertuarında gerçekten bazı güzel numaraları bulunan güzel ve küçük bir hayvan gibi.»

Yemeklerini bitirdiler.

Yağmur camları dövmeye devam ediyordu. Melanie bomboş gözleriyle, kaybolmuş gibi oturup duruyor, hiç ses çıkarmıyordu. Sonunda Laura, «Şimdi ne olacak?» diye sordu.

«Ben Palmer Boothe'u görmeye gideceğim,» dedi Dan. «Tabii, o da diğer fareler gibi kaçmamışsa.»

Hesabı ödeyip kafeden çıkmadan önce, Earl'ün Laura ile Melanie'yi bir sinemaya götürmesini kararlaştırdılar. Birkaç saat boyunca saklanmak için bir yere ihtiyaçları vardı. Bu arada Dan, Palmer Boothe'la ya karşılıklı ya da telefonda görüşmeye çalışacaktı. Diğerlerinin o süre boyunca bir başka motel odasına sığınmaları kendilerini fazla zorlamalarına ve morallerinin bozulmasına neden olacaktı. Ne FBI, ne polis, ne de Boothe'un özel kuvvetleri onları yakalamak için sinemaları aramayı düşünebilirdi. Sinema salonunun karanlığında, rastlantı eseri onları tanıyan biri tarafından görülme ve tanınma tehlikesi de yoktu. Ayrıca Laura, doğru seçilmiş bir filmin Melanie'nin durumunda bir çocuğa terapitik etki yapabileceğini düşünüyordu. Yirmi metre boyundaki dev ekran, parlak renkler, filmin doğal olamayacak derecede yüksek sesi, bazan otistik çocukların dikkatini çekmekte başarılı olabiliyordu. Başka hiçbir tedavinin yapamadığı etkiyi yapabilirdi Kafenin önünde parayla çalışan gazete makinelerinden biri duruyordu. Dan yağmurda dışarıya koşup sinema sayfasını incelemek üzere bir Journal gazetesi aldı. Palmer Boothe'dan saklanmak için yer ararken ona ait bir gazeteden yararlanmak acı bir şaka gibiydi. Durumun garipliği hiçbirinin gözünden kaçmadı. Steven Spielberg'ün son filminde, yani Westvvood'daki bir sinema salonunda karar kıldılar. Sinema binasında birkaç salon bulunduğundan, değişik saatlerde farklı filmler gösterime girebiliyordu.

Aynı salonda Melanie'ye uygun ikinci bir film daha oynuyordu. Böylece Spielberg'ün filmini seyrettikten sonra, sinema salonundan çıkmadan ikinci filmi izleyebilir, bütün öğleden sonrayı, hattâ gerekirse akşamı orada geçirebilirlerdi. Dan, Boothe'u bulup

konuşuncaya, ya da onu aramaktan vazgeçinceye kadar sinemadan çıkmamak niyetindeydiler. Sonra Dan onları almaya gelecek, böylece Earl'ün görevi bitmiş olacaktı.

Dışarıya çıkıp Earl'ün arabasına yürüdüler. Dan de bir dakikalığına onlarla birlikte arabaya bindi. Yağmur bardaktan boşalırcasına yağıyor, tepelerindeki gri gökyüzü Dan, Laura'ya dönerek, «Benim için bir şey yapmanı istiyorum,» dedi. «Sinemaya girdiğinizde Melanie'yi şimdiye kadar yaptığından daha dikkatli gözlemelisin. Ne olursa olsun, sakın uyumasına izin verme. Eğer, bir saniyeden uzun süre gözlerini kapayacak olursa, onu sars, çimdikle, bir şey yap ve uyanık kalmasını sağla. Onu uyanık tutmak için elinden ne geliyorsa yap.»

Laura kaşlarım çattı. «Neden?» diye sordu. Dan soruya cevap vermeden sözlerine devam etti. «Uyanık olduğu halde daha derin bir katatoniye doğru kayacak olursa, onu geri çekmeye çalış. Onunla konuş, ona dokun, dikkatini çekmek için bir yol bul. Yapmanı istediğim şeyin kolay olmadığını biliyorum. Zavallı çocuk zaten bu dünyadan tümüyle kopmuş durumda. Daha uzağa kayıp kaymadığını anlamak kolay değil. Hele de karanlık bir sinema salonunda. Ama sen yine de elinden geleni yapmaya çalış.»

«Kafanda bir şeyler var, değil mi?» diye sordu Earl.

Dan, «Olabilir,» diye kabullendi.

«O gri odada neler olup bittiğini biliyorsun.»

«Hayır, bilmiyorum. Ama bazı... belirsiz kuşkularım var.»

Laura arka kanepede, oturduğu yerde öne doğru eğilerek, «Neymiş onlar?» diye sordu. Sesinde hastalıklı ve acıklı bir heves vardı. Neler olup bittiğini anlamak için umutsuz bir merak hissediyor, Melanie'nin ıstırabını sona erdirebilecek herhangi bir bilgi kırıntısını öğrenmeye

can atıyordu. Öyle heyecanlıydı ki, öğrenmenin, öğrenmemekten daha beter olabileceği ihtimalini hiç düşünmüyordu. Bilmek, esrar perdesinin dışında kalmaktan çok daha korkunç bir dehşeti beraberinde getirebilirdi. Yine de, «Neden kuşkulanıyorsun?» diye sordu. «Uyanık kalması, dikkatini çevresine vermesi neden o kadar önemli?»

«Şu anda anlatmak çok uzun sürer,» diye yalan söyledi Dan. Neler olup bittiğini tam olarak bildiğinden emin değildi. Laura' yı boş yere kaygılandırmak istemiyordu. Eğer ona kuşkularını açıklayacak olursa, Laura'nın şu andakinden çok daha şiddetli bir paniğe kapılacağından emindi. «Dinle, artık harekete geçmem lâzım. Boothe'un hâlâ şehirde olup olmadığını bir an önce öğrenmeliyim. Bu arada sen Melanie'yi elinden geldiğince uyanık tut, yeter.»

«Derin katatoniye daldığı ya da uyuduğu zamanlarda daha kolay zarar görebilir hale geliyor, değil mi?» diye sordu Laura.

«Nedense daha savunmasız ve güçsüz oluyor. Belki de... belki de 'O ŞEY' onun uyuduğunu seziyor ve o zaman geliyor. Meselâ Melanie dün gece motel odasında uyurken oda birdenbire söğüdü ve bir şey geldi, değil mi? Dün akşam evde, radyo... ruhlar tarafından ele geçirildiğinde... ve çiçekler taşıyarak kapıdan içeri dalan hortum geldiğinde gözleri kapalıydı... uyumuyordu ama daha derin bir katatoniye doğru kaymıştı. Hatırlıyor musun, Earl? Gözleri kapalıydı ve çevresindeki kargaşanın kesinlikle farkında değildi. Nasıl oluyorsa 'O ŞEY' Melanie'nin en bilinçsiz olduğu ânı yakalıyor ve en güçsüz olduğu zamanlarda çıkageliyor. Söylemek istediğin şey bu, öyle değil mi? Bu yüzden mi onu uyanık tutmam gerekiyor?»

Dan, «Evet,» diye yalan söyledi. «Nedenlerden biri bu. Şimdi artık gitmem gerekiyor, Laura.» Eliyle onun yüzüne dokunmak istiyor,

dudaklarının kenarlarını öpmek, ona gerçekte hakkı olmayan bir duygu yoğunluğuyla veda etmek istiyordu.

Bunların hiçbirini yapamayarak Earl'e döndü, «Onlara iyi bak,» dedi.

«Kendi ailemmiş gibi bakacağım,» diye söz verdi Earl.

Dan arabadan indi, kapıyı çarparak kapattı ve fırtınanın kasıp kavurduğu otoparkta, restoranın öbür tarafında bırakmış olduğu kendi işaretsiz polis arabasına doğru koştu. Arabasına bindi, motoru ve silecekleri çalıştırdı. Earl otoparktan çıkmış, yağmurun yavaşlattığı trafikte dura kalka ilerlemeye başlamıştı bile.

Onları bir daha görüp göremeyeceğini düşündü. Delmar, Carrie, Cindy Lakey...

Nefret ettiği, aklından çıkaramadığı, peşini bir türlü bırakmayan başarısızlıklar listesi belki on bininci kere kafasının içinde dönüp dolanmaya başlamıştı.

Delmar, Carrie, Cindy Lakey... Laura... Melanie... Hayır.

Bu kez başarısızlığa uğramayacaktı.

Aslında belki de cinayete ve katillere bu kadar ilgi duyan, bu konularda bu kadar iyi eğitim görmüş, bu tip insanların davranışlarını ve psikolojisini böylesine iyi tanıyan tek kent polisi, tek kent vatandaşı, hattâ bin mil yarı çaplı alanda tek kişi oydu. Bu garip olay da dönmüş dolaşmış onu bulmuştu. Belki de olayı başarıyla çözüme kavuşturabilecek tek kişi oydu. Cinayeti çoğu kişiden iyi bilmesi, bu konuda herkesten fazla düşünmesinden, özel ve mesleki hayatında cinayetin bu kadar büyük rol oynamış olmasındandı. Konuyu derinden derine düşünürken, uzun yıllar önce hayati bir karara varmıştı. Cinayet yeteneği herkesin içinde vardı. En olmayacak sanıklarda da

aynı duygulara rastlamak onu pek şaşırtmazdı. Bu yüzden son birkaç saatten beri giderek büyüyen ve somutlaşan kuşkuları da şaşırtmıyordu onu. Oysa aynı kuşkular Laura ile Earl'ün aklından geçse, onları hem afallatır, hem de belki mahvederdi.

Delmar, Carrie, Cindy Lakey.

Başarısızlıklar zinciri o noktada son buluyordu. Arabayı sürüp lokantadan uzaklaşırken, özgüvenini yüksek düzeyde tutmaya çaba harcamasına rağmen, içi de bu kasvetli., yağmur kokan gün gibi kapkaraydı. Spielberg'ün son filmi yılbaşından birkaç hafta önce gösterime girmişti ama aradan üç ay geçmiş olduğu halde hâlâ popüler filmlerden biriydi. Hafta arasında ve gündüz saatinde bile büyük salonun yarısı doluydu. Filmin başlamasına beş dakika kalmıştı. İnsanlar mırıldanarak birbirleriyle konuşuyor, gülüşüyor, mutlu bir beklentiyle oturdukları yerde kıpırdanıp duruyorlardı.

Laura, Melanie ve Earl, salonun sağ tarafında, aşağı yukarı ortalarda bir yerde üç koltuğa yerleşmişlerdi. Melanie, Laura ile Earl'ün arasında oturuyor, ifadesiz bir yüzle, hiç konuşmadan, hiç hareket etmeden karşısındaki bomboş dev ekrana bakıyordu. Elleri kucağındaydı. En azından, uyanık olduğu kesindi.

Karanlıkta kızım izlemenin daha zor olacağını bildiği halde, Laura ışıkların bir an önce kararmasını ve filmin başlamasını istiyordu. Kendini bu yabancı insanların arasında apaçık ortada hissediyor, her türlü tehlikeye maruz kalabileceklerinden korkuyordu. Yanlış insanların onları burada görmelerinden korkmanın aptalca olduğunu biliyordu. Burada kimse sorun çıkarmazdı onlara. FBI, satılmış polis memurları, Palmer Boothe ve adamları onları bulmaya can atıyor olabilirlerdi ama bulmak için film seyretmek yerine arama yapıyor olmaları gerekirdi. Burada güvendeydiler. Eğer bu dünyada onlar için

güvenli bir tek yer varsa, o da bu yağmurlu günde sığındıkları sıradan sinema salonuydu. Aslında Laura bir süre önce, dünyadaki hiçbir yerin artık güvenli olamayacağına karar vermiş bulunuyordu.

* * *

Palmer Boothe'a güçlü, açık ve beklenmedik bir yaklaşımda bulunmanın daha etkili olacağına karar veren Dan, yemek yedikleri kafeden çıktıktan sonra arabasını dosdoğru Wilshire Bulvarındaki Journal binasına sürmüştü. Beverly Hills'in ahtapot gibi kol salmış olan Los Angeles kentine açıldığı noktanın birkaç blok doğusundaydı bina.

Arabasını binanın altındaki yeraltı garajına park edip asansöre bindi, Journal haberleşme imparatorluğunun tüm yöneticilerinin bulunduğu on sekizinci kata çıktı. Şirket on dokuz değişik gazete, iki de dergi çıkarıyordu.

Ayrıca üç radyo ve iki televizyon istasyonunun da sahibiydi. Tüm yöneticilerin büroları bu binadaydı. Asansörün kapıları son derece şık döşenmiş bir salona açıldı. Yerdeki halının tüyleri Dan'in ayak bileklerine kadar yükseliyordu. Duvarlara iki tane Rothko imzalı yağlıboya asılmıştı.

Basit çerçevelerinin içindeki o iki sanat şaheserinin dört, beş milyon dolarlık bir değeri temsil ettiğini bilen Dan, kaçınılmaz olarak etkilenmiş, aklı başından gitmişti. Bu yüzden de Korkutucu Cinayet Dedektifi rolüne bürünmesi planladığı kadar kolay ve kusursuz olmadı. Yine de kimlik kartını ve yetkisini kul lanarak, silahlı güvenlik görevlisinin kontrolünden geçmeyi, buz gibi, nazik ve işinin ehli resepsiyonisti atlatmayı başardı. Genel sekreter, stajyer yönetici ya da öldürmek için eğitilmiş bir goril... belki de bunların üçü birden olabilecek bir genç adam çıkageldi, resepsiyon masasının başında

bekleyen Dan'i alıp upuzun bir koridora soktu. Koridordaki sessizlik öyle yoğundu ki, insan şehrin orta yerindeki bir binanın içinde değil, uzayın derinliklerinde, yıldızların arasında yürümekte olduğunu sanıyordu. Koridor bir başka kabul salonuna açılıyordu. Yıldız gemisinin büyük komutanı Palmer Boothe'un öz yuvasının hemen dışında, özenle hazırlanmış bir basınçsız odaya.

Genç adam Dan'i, Boothe'un özel sekreteri Bayan Hudspeth' le tanıştırdıktan sonra oradan ayrıldı. Bayan Hudspeth bakımlı, güzel, gümüş saçlı bir kadındı. Patlıcan moru yün örgü bir takım giymiş, pastel renkli bluzunun yakasına yine patlıcan moru bir eşarp bağlamıştı. İnce uzun bir vücudu, kibar bir görünüşü vardı. Bulunduğu yerden ve görünüşünün yarattığı etkiden gurur duyduğu belliydi. Ama yine de hızlı hareketleri, işini bilen hali, kişiliğinin saçmalıklara yer vermeyecek bir özellik taşıdığını gösteriyor, Dan'e biraz İrmatrude Gelkenshettle'i hatırlatıyordu.

«Ah, Şef, çok üzgünüm ama Bay Boothe şu anda binada değil,» dedi. «Onu yalnızca birkaç dakikayla kaçırdınız. Katılması gereken bir toplantısı vardı. Bugün Bay Boothe için son derece dolu bir gün oldu. Aslında genelde günlerinin çoğu böyle ya!»

Dan, Boothe'un her zamanki işlerini yapmasına, toplantılarına devam etmesine şaşırmıştı. Eğer Dan'in kuramı doğruysa, 'O ŞEY'i doğru tanımlayabilmişse, o zaman Palmer Boothe'un hayatı konusunda umutsuzluğa ve paniğe kapılmış olması gerekirdi. Çoktan kaçmış, ya da takviye edilmiş bir kalenin zindanına saklanmış olmalıydı. Yugoslavya'da, İsviçre Alplerine ya da dünyanın ulaşılması güç herhangi bir köşesine sinmiş, izini kaybettirmiş olmasını beklerdi. Eğer Boothe hâlâ toplantılara katılıyor, işle ilgili kararlar veriyorsa,

demek ki korkmuyordu. Korkmaması, Dan'in gri odayla ilgili varsayımının doğru olmadığı anlamına geliyordu.

Bayan Hudspeth'e, «Kesinlikle Bay Boothe'la görüşmem gerekiyor,» dedi. «Bu çok âcil bir durum. Hattâ ölüm kalım meselesi diyebilirsiniz.»

«Tabii, anlıyorum, zaten o da sizinle konuşmayı çok istiyordu,» dedi Bayan Hudspeth. «Bıraktığı mesajdan açıkça belli oluyor.»

Dan gözlerini kırpıştırarak, «Yoksa siz onun için gelmediniz mi buraya? Merkez büronuza sizin için bıraktığı mesajı almadınız mı?»

«Doğu Vadisi Bölümüne mesaj mı bıraktı?»

«Evet, bu sabah ilk iş olarak sizi aradı. Sizinle bir an önce görüşmek için sabırsızlanıyordu. Ama siz henüz gelmemiştiniz yerinize. O zaman evinizi aradık ama sizi orada da bulamadık.»

«Bugün Doğu Vadisine uğrayamadım,» dedi Dan.

«O yüzden de mesajı almadım. Bay Boothe'la mümkün olduğu kadar çabuk görüşmem gerektiği için geldim buraya.»

«Ah anlıyorum. Bay Boothe da sizinle bir an önce toplantı yapabilmek konusunda aynı hevesi paylaşıyor,» dedi Bayan Hudspeth.

«Aslında ben de bugünkü programının bir kopyası var... gideceği bütün yerler ve hangi saatlerde kimlerle görüşeceği yazıyor programda... eğer gelirseniz listeyi size iletmemi söyledi bana. Size uygun olacak bir zaman ve yerde kendisiyle bağlantı kurmaya çalışmanızı rica ediyor.»

Pekâlâ. Bu daha akla yakındı. Demek Boothe da ümitsizliğe kapılmıştı. Dan'i satın alabilmeyi umuyor, ya da en azından onu, gri odayla ilgili kişileri öldüren katil canavarla kendisi arasında aracı

olarak kullanmaya çalışıyordu. Kaçmaya ya da dünyanın uzak bir köşesinde saklanmaya kalkışmamıştı, çünkü kaçmanın ve saklanmanın hiçbir işe yaramayacağını çok iyi biliyordu. Her zamanki gibi işini yönetmeye devam ediyordu, çünkü başka seçeneği yoktu. Duvarlara bakıp 'O ŞEY'in gelmesini beklemek düşünülecek şey değildi.

Bayan Hudspeth koskocaman çalışma masasına yürüdü, deri kaplı bir dosyayı açtı, en üstteki sayfayı aldı. Patronunun günlük programına bir kere daha göz attıktan sonra, «Korkarım onu şu anda bulunduğu yerde yakalayamayacaksınız,» dedi. «Daha sonra da sürekli hareket halinde olacak... limuzinin içinde tabii... demek ki ona en iyi ihtimalle saat dört sularında ulaşabilirsiniz.»

«Dediğiniz saate daha bir saat on beş dakika var. Bay Boothe'u daha önce yakalayamayacağımdan emin misiniz?» Kadın programı ona doğru uzatarak, «Siz kendiniz bakın,» dedi.

Haklıydı. Eğer Boothe'un peşine takılıp arabayla şehrin içinde tur atmaya kalkışacak olursa, adamı birkaç dakikayla kaçırıp duracaktı. Yayıncı çok meşgul bir insandı. Ama programa göre saat dört civarında evine dönmüş olacaktı.

«Evi nerede?» diye sordu Dan.

Bayan Hudspeth, Dan'e adresi verdi, o da yazdı. Ev Bel Air' deydi.

Dan yazmayı bitirdiğinde küçük defterini kapatıp başını kaldırdı ve Bayan Hudspeth'in dikkatle kendisini incelemekte olduğunu gördü. Kadının gözlerinde gizlemeye çalıştığı ama yine de belirgin bir merak vardı. Belli ki garip ve olağanüstü bir şeyler oluyordu. Ama Boothe ilk olarak onu sırrına ortak etmemişti. Dan'e sorular sormamak için kendini güç tutuyor, her zamanki asaletini korumaya çalışıyordu.

Merakı yüzünden neredeyse uyması gereken tüm kurallara boşverecekti. Kaygı onu canlı canlı yiyip bitiriyordu. Şu ana kadar Dan'den saklanmayı başardığı duyguları, karanlık suların derinliklerinde boğulmuş ve şişmiş cesetler gibi yüzeye doğru yükselmekteydi. Bu kadın ancak, Boothe'un kendisi de kaygılıysa bu derece kaygılanırdı. Boothe'un kaygıları ve korkuları saklayamayacağı kadar büyük olmasa, bu kadına dünyada belli etmezdi gerçek duygularını. Onun gibi burnu havada bir işadamı böyle şeylere dikkat ederdi. Gerçekten paniğe kapılmış olmasa, durumunu kimseye belli etmemeyi başarırdı.

Genç yönetici ya da saldırmak üzere eğitilmiş köpeğin insan karşılığı... Dan'e eşlik ederek onu yeniden resepsiyon salonuna götürdü. Silahlı güvenlik görevlisi hâlâ asansörlerin yanında nöbetteydi. Buz gibi bir güzel olan resepsiyonist, ekranın başında çalışmakta, parmakları tuşların üzerinde hızla hareket etmekteydi. Odanın sesleri boğan akustiğinin etkisiyle tuşların yumuşak sesi Dan'in aklına birbirine çarpan buzların sesini getirdi.

* * *

Film on dakika önce başlamış, karanlık salonda yüksek arkalıklı koltuğuna gömülen Laura rahat bir soluk almıştı. Artık diğer seyircilerden biri tarafından tanınmaktan korkmalarına gerek kalmamıştı.

Melanie salonun ön tarafını boydan boya kaplayan ekrana bakmaktaydı. Yüzünde hâlâ boş bir ifade vardı. Biraz önce ekran boşken de buna benzer boş bakışlarla bakmıştı yine. Ekrandan yansıyan ışıklar yüzünü aydınlatıyor, filmdeki görüntülerin yansımaları yüz hatlarında oynaşıyordu. Kısa süreler boyunca doğal olmayan

renkler geliyordu yanaklarına. Ama genelde sinemanın donuk ışığı onu olduğundan bile solgun göstermekteydi.

Eh azından uyanık, diye düşündü Laura. Dan Haldane'in neler bildiğini merak etti. Ona söylediğinden daha fazlasını bildiği kesindi. Laura emindi bundan.

Melanie'nin öbür tarafında oturan Earl Benton elini ceketinin içine soktu. Laura onun, tabancasını kontrol ettiğini, gerekirse rahatça çekebileceğinden emin olmaya çalıştığını biliyordu. Film başlamadan önce de en az iki kez yapmıştı bu kontrolü Earl. Laura onun birkaç dakika sonra aynı hareketi yine tekrarlayacağım da biliyordu. Sinirli bir alışkanlıktı bu. Bu tür sinirli alışkanlıkları olamayacak tipte bir insan içinse, ne kadar, derin kaygılar hissettiğini gösteren bir belirtiydi.

Aslında 'O ŞEY' buraya, sinema salonuna gelse ve sonunda Melanie'yi almak için harekete geçse, Earl tabancasını kılıfından ne kadar hızlı çekerse çeksin hiçbir işe yaramayacağım biliyordu.

* * *

Palmer Boothe'la Bel Air'de buluşmadan önce bir saat on beş dakika kadar zaman öldürmesi gereken Dan Haldane, Westwood'daki bölge karakoluna uğramaya karar verdi. Dün gece Wexlersh ve Manuello'ya karşı yöneltilen suçlamalar burada dosyalanmıştı. Dedektifler Earl Benton'un yeminli ifadesine dayanarak parmaklıklar arkasında tutuluyorlardı. Dan onların hücre kapısını biraz daha ağırlaştırmak için kendi yeminli ifadesini de bir an önce dosyaya eklemek istiyordu. Ross Mondale' le konuşurken Wexlersh'le Manuello'yu cinayete teşebbüs nedeniyle suçlayamayacağı izlenimini vermişti. Hattâ birkaç gün sonra, McCaffrey'lerin güvende olduklarına iyice inandığında,

Earl'ün da yaptığı suçlamaları geri alacağını, ifadesini geçersiz kılacağını söylemişti. Ama hepsi yalandı bunların. Dan bu olayda başarılı olamasa, Melanie ile Laura'yı kurtaramasa bile, en azından Wexlersh'le Manuello'yu parmaklıkların gerisine yerleştirmiş, Ross Mondale'i de mahvetmiş olacaktı. Bölge karakolunda olayla ilgili, Herman Dorft adındaki yetkili memur, Dan'i gördüğüne sevindi. Dan'in ifadesinden sonra istediği bir tek şey kalmıştı, o da Laura McCaffrey'nin yeminli ifadesiydi. Bayan McCaffrey'nin yakın gelecekte ve belli bir tarihte karakola uğramasının mümkün olmadığını duyduğunda üzüldü. Dan'i küçük bir sorgulama odasına götürdü. Köşedeki çalışma masasının üzerine bir daktilo yerleştirilmişti. Odada ayrıca daha küçük bir sehpayla beş tane de iskemle vardı. Dorft, Dan'in ifadesini verebilmesi için bir stenograf çağırmayı ya da bir teyp getirmeyi teklif etti.

«Bu tür şeylere o kadar alışkınım ki ifademi kendim hazırlamayı tercih ederim,» dedi Dan.

«Eğer biraz kâğıt getirirseniz şu daktiloyu kullanabilirim.»

Dorft becerikli bir polis olduğundan, birkaç dakika sonra Dan odanın içinde tek başına kalmış, daktilonun başına geçmiş ve tavandaki sert ışıklı floresan ampulün aydınlığında yazmaya başlamıştı. Damı döven yağmurun sesini duyabiliyordu. Bu arada son badana boyadan sonra duvarlara sinmiş ve ince sarımsı izler bırakmış olan sigara dumanının tatsız ve acı kokusu burnuna gelmekteydi.

Yirmi dakika sonra ifadesini daktilo etmeyi bitirdi. Şimdi yazdıklarım polis noterinin huzurunda imzalaması gerekiyordu.. ' Tam ayağa kalkıp adamı aramak için dışarı çıkacağı sırada kapı çaldı ve FBI ajanı Michael Seames odanın içine adımını attı. «Selam,» dedi. Dan'e göre adam hâlâ kronolojik bir karışıklığın kurbanı gibi görünüyordu. Yüzü

otuz yaşlarında olduğu izlenimini veriyor, ama gümüş renginden beyaza dönüşmekte olan saçları ellisinde biri gibi gösteriyordu onu. Eğik omuzları, ağır ve tutuk hareketleri, insana sosyal sigorta maaşıyla geçinen yaşını almış emeklileri hatırlatıyordu. Konuştuğunda sesi, yüzünden bile daha genç ve güçlüydü. «Ben de seni arıyordum.»

Dan ayağa kalkarken, «Suyu seven ördekler için bulunmaz bir gün, değil mi?» diye sordu.

Seames, «Bayan McCaffrey ve Melanie nerede?» diyerek hemen, konuya, girdi.

«Daha birkaç yıl önce herkesin kuraklık olacak diye endişelenmesine inanmak zor geliyor şimdi. Kışlar her yıl biraz daha yağmurlu olmaya başladı.»

«İki polis dedektifi cinayete teşebbüsle suçlandı. Polis, sivillerin haklarına tecavüz etmiş oldu... ulusal güvenliği tehlikeye kokacak gelişmeler yaşandı... bizim Büronun olaya karışmak için birçok nedeni var artık, Haldane.»

«Ben Nuh'un gemisi gibi bir gemi yapmaya karar verdim,» diyen Dan, daktilo ettiği ifadesini almış, kapıya doğru yürümeye başlamıştı.

Seames yolun üzerinden çekilmedi. «Artık olaya biz de girdik,» dedi. «Artık yalnızca gözlemci değiliz. Bu cinayet olaylarına federal yargı yetkimizi kullanıyoruz.»

«Aferin size,» dedi Dan.

«Ve tabii sen de bizimle işbirliği yapmak zorundasın.»

Dan bir yandan Seames'in bir an önce ayağının altından çekilmesi için dua ederken, «Eğlenceli olacağa benziyor,» dedi.

«Bayan McCaffrey ve Melanie nerede?»

Belki sinemaya gitmişlerdir,» dedi Dan.

Lânet olsun, Haldane...»

«Böyle yağmurlu parkta piknik yapamayacaklarına göre, neden sinemaya gitmesinler?»

«Haldane, işin akışını engelliyorsun...»

«Hayır, engelleyen sensin,» dedi Dan. «Yolumun üstünde duruyorsun.» Konuşurken omzuyla Seames'in omzuna dokunarak yanından geçti, kapıdan çıktı.

FBI ajanı onun peşinden koridor boyunca yürüdü, üniformalı polislerin çalıştığı operasyon salonuna girdi. Dan salonun içinde bir polis noteri görmüştü. «Haldane, onları tek başına koruyamazsın. Böyle davranmakta ısrar edersen, ya kaçırılacak, yada öldürülecekler. O zaman suç senin üstüne kalacak.» İfadesini noterin önünde imzalayan Dan, Seames'e dönerek, «Olabilir,» dedi. «Şu anda öldürülme ihtimalleri gerçekten var. Ama onları size verecek olursam, öldürülmeleri kesinleşecek.»

Seames afallamış durumda ona bakıyordu.

«Yani senin imâ ettiğin... sen FBI'ın niyetinin... hükümetin niyetinin küçük kızı öldürmek olduğunu mu imâ ediyorsun? Sovyet araştırmalarıyla ilgisi olduğuna inandığımızı mı sanıyorsun? Belki de bizim projelerimizle ilgili deneylerde kullanıldığını, çok fazla şey bildiği için de, bütün bu pislik halka yansımadan önce onu tümüyle susturmak istediğimizi düşünüyorsun. Öyle mi düşünüyorsun, Haldane?»

«Doğrusu aklımdan geçmedi değil.» Öfkeden tepesinden dumanlar tütmeye başlayan Seames, ya gerçekten çok öfkelenmişti ya da

öfkelenmiş rolü yapmakta gerçekten çok başarılıydı. Dan'in peşisıra noterin masasından bir başka masaya doğru yürüdü. Bu masada Herman Dorft oturuyor, bir yandan kahvesini yudumlarken bazı dosyaları inceliyordu.

«Sen deli misin nesin, Haldane?» diye bağırdı Seames. «Biz hükümeti temsil ediyoruz, be adam! Birleşik Devletler Hükümetini! Burası Sovyet Rusya değil. Burada hükümet her gece birkaç yüz kapıyı çalıp birkaç yüz kişinin ortadan kaybolmasına neden olmuyor. Burası İran, Nikaragua ya da El Salvador değil. Bizler de katil değiliz. Toplumu korumaya çalışıyoruz. İnsanları öldürmüyoruz.»

Noter huzurunda imzalanmış ifadesini Dorft'a veren Dan tekrar Seames'e döndü. «Pekâlâ,» dedi. «Demek ki hükümetin kendisi, yani bu ülkedeki hükümet müessesesi, adam öldürmüyor... yani vergilerle ve bürokrasiyle öldürdüklerinin dışında.

Ama hükümet insanlarda u kuruludur... bireylerden meydana gelir. Senin Büron da bireylerden kuruludur. Şimdi kalkıp da bana, o bireylerin hiçbirinin McCaffreyleri ne para için, ne siyasal nedenler için, ne sapık ideolojiler için, ne de başka binlerce mümkün neden yüzünden öldürülemeyeceğini iddia etme. O Büroda çalışanların hepsi sütten çıkma ak kaşıktır, cinayet asla hiçbirinin aklından bile geçmemiştir deme.» Dorft şaşkın bakışlarla onlara bakıyordu. Seames başını şiddetle iki yana salladı, tekrar söze başlayacak oldu. «FBI ajan «Âdanmış profesyonellerdir ve genellikle işlerini çok iyi bilirler,» diye cümleyi bitirdi Dan.

«Ama içimizden en iyileri bile cinayet işleyebilir, Bay Seames. En güvenilir gözükenlerimiz bine. En masum, en yumuşak gözükenlerimiz bile. İnan bana, ne dediğimi biliyorum ben. Cinayet konusunda, aramızdaki katiller konusunda, içimizdeki öldürme istekleri

konusunda her şeyi bilirim. Bilmek istemeyeceğim kadarını. Anneler kendi çocuklarım öldürüyor. Kocalar sarhoş olup karılarını öldürüyor. Hattâ bazan sarhoş olmaları bile şart değil, biraz hazımsılığa uğramaları yetiyor. Onsuz bile yaptıklarını görüyoruz. Sıradan sekreterler kendilerini aldatan erkek arkadaşlarını öldürüyor. Daha geçen yaz burada, Los Angeles'te, bir Temmuz günü, sıradan bir cici bitişik komşusunu, ödünç alınan çimen biçme makinesi üzerinden çıkan kavga nedeniyle öldürdü. Biz sapık bir canlı türüyüz, Seames. İyi niyetliyiz, birbirimize iyilik etmek istiyoruz, uğraşıyoruz da. Tanrı da biliyor ya, gerçekten uğraşıyoruz, ama içimizde bir karanlık var. Bir gölge. Her an onunla mücadele etmek, lekenin yayılıp bizi esir almasını önlemek zorunda;. O mücadeleyi veriyoruz ama bazan kaybediyoruz. Kıskanç, hırs, imrenme, gurur... intikam yüzünden öldürüyoruz. Siyasal ideolojilere kapılanlar toplu cinayetler işliyor, kurtarmak istediklerini iddia ettikleri insanların hayatlarını zindan ediyorlar. Softa yobazlar Tanrı adına birbirini öldürüyor. Ev kadınlarım da, papazların da, işadamlarının da, musluk tamircilerinin de, dünya barışından yana olanların da, şairlerin de, doktorların da, avukatların da, büyükannelerin de, yeniyetme insanların da... hepsinin cinayet işleme kapasitesi vardır. Yeter uygun ânı bulsunlar, uygun ruhsal durumda olsunlar ve bir dürtü hissetsinler. En çok kuşkulanman gerekenler de, sana barışçı olduklarım, şiddete kesinlikle karşı olup kendilerini güvene aldıklarını söyleyenlerdir, çünkü taunlar ya yalan söylüyorlardır, ya sana karşı bir avantaj sağlamaya çalışıyorlardır... ya da tehlikeli sayılacak kadar saf olup kendilerini hiç iyi tanımıyorlardır. Şimdi bak, sevdiğim iki kişi... şu dünyada en çok değer verdiğim iki kişi hem de... hayatî tehlikeyle karşı karşıya bulunuyorlar. Onların güvenliğini kendimden başka kimseye emanet edemem. Üzgünüm. Başka çıkar yolu yok. Boşver üst tarafını. Ve unutma ki yoluma çıkan,

McCaffrey'leri korumamı engellemeye çalışan kim olursa olsun, en azından bir tekmede kıçını omuzlarının altına kaydırırım... en azından. Onlara zarar vermeye çalışan, parmağının ucuyla dokunmaya kalkışan kim olursa olsun... öldürürüm, o kesin. Bu konuda zerre kadar kuşkum yok, çünkü kendi içimdeki cinayet kapasitesi konusunda kendimi aldatanlardan değilim ben.»

Titreyerek dönüp, uzaklaştı, karakolun yan tarafından otoparka açılan kapıya doğru yürüdü. Yürürken kalabalık salonun sessizleşmiş olduğunu, herkesin kendisine baktığını farketti. Yalnızca öfkeyle ve inançla konuşmakla kalmamış, konuşurken olanca gücüyle, avaz avaz bağırmıştı. Ateşinin yükseldiğini hissediyordu. Yüzünü ter tabakası kaplamıştı. O yürürken insanlar önünden çekiliyor, yolu açıyorlardı.

Kapıya varıp eliyle kulpunu tuttuğu sırada Michael Seames duygusal patlamanın etkisinden kurtulup kendine gelmeyi başararak Dan'ın peşinden koştu. «Bekle, Haldane, Tanrı aşkına, dinle! Bu iş bu şekilde yürümez.

Maskeli Süvari gibi tek basına oynamana izin veremeyiz. Düşün biraz, Haldane! İki gün içinde tam sekiz kişi öldürüldü. Tek başına karşı koyamayacağın kadar büyük bir...»

Dan kapıyı açmadan olduğu yerde donmuş kalmıştı. Hızla Seames'e dönüp onun sözünü kesti. «Sekiz mi? Sekiz mi dedin? Sekiz kişi mi öldü?» diye sordu. Dylan McCaffrey, Willy Hoffritz, Cooper, Rink ve Scaldone. Hepsi beş ediyordu. Sekiz değil. Yalnızca beş. «Dün geceden beri neler oldu? Joseph Scaldone'dan sonra başkaları da mı öldürüldü?»

«Yoksa bilmiyor musun?»

«Kim?» diye sordu Dan.

«Edwin Koliknikov.»

«Ama o kaçmıştı. Kaçıp Las Vegas'a gitmişti.»

Bu kez Seames de öfkeden çılgına döndü. «Yani sen Koliknikov'u biliyor muydun?» diye bağırdı.

«Hoffritz'in arkadaşlarından biri olduğunu, gri odadaki deneylerle ilgisi olduğunu biliyor muydun?»

«Evet.»

«Biz bilmiyorduk ama. Adam ölünceye kadar da öğrenemedik, Tanrı aşkına! Bilgi saklıyorsun, Haldane! Bilgileri polis soruşturmasından gizliyorsun ve kendinin de polis olmana zerre kadar aldırmıyorsun!»

«Koliknikov'a ne olmuş?»

Seames ona Vegas'taki kumarhanede yaşanan katliamı kısaca özetledi. İnsanların gözleri önünde olmuştu her şey. Kendisine aktarıldığı şekliyle, «Bir ruh gibiymiş,» diye tekrarladı. «Görünmeyen bir şey. Kumarhaneye giren ve Koliknikov'u yüzlerce tanığın gözleri önünde döve döve öldüren bilinmeyen bir güç! Artık Hoffritz'le Dylan McCaffrey'nin, savunmayla ilgili ciddi sorunlar doğurabilecek bir şeyler üzerinde çalıştıklarına kuşku kalmadı. Biz de he dolaplar çevirdiklerini kesin olarak öğrenmekte kararlıyız.»

«Studio City'deki evde bulunan tüm notlar, defterler ve dosyalar elinizde...»

«Elimizdeydi ama artık değil,» dedi Seames.

«Kumarhaneye girip Koliknikov'u öldüren şey her neyse, bu olayla ilgili kanıtların bulunduğu dosyalara da ulaşmayı başarmış, McCaffrey' in tüm notlarını ve araştırma sonuçlarını yakmış.» Dan şaşırmıştı. «Ne? Ne zaman oldu bu?» diye sordu.

«Dün gece. Ani ve nedeni belirlenemeyen, Tanrının belâsı bir patlama,» dedi Seames. Artık Seames'in ele gözükara bir öfkeye kapılmanın eşiğinde olduğu anlaşılıyordu. FBI ajanları kalabalık grupların önünde avazları çıktığı kadar bağırmaz, küfür etmezlerdi. Yarattıkları imaj için zararlıydı bu tür davranışlar. Federaller için yarattıkları imaj da, yaptıkları iş kadar önemliydi.

Dan, «Sekiz kişi demiştin,» diye hatırlattı. «Sekiz ölü. Koliknikov'dan başka kim öldü?»

«Howard Renseveer bu sabah Mammoth'daki kayak evinde ölü bulundu. Herhalde sen Renseveer'i de biliyordun önceden.»

«Hayır,» diye yalan söyledi Dan. Gerçeğin Seames'i çok fazla öfkelendireceğinden korkmuştu. Yeterince öfkelenirse, Dan'i tutuklamaya kalkışabilirdi. «Harold Renseveer mi dedin?»

«Howard,» diye düzeltti Seames. Alaycı ses tonu, Dan'in bu ismi gerçekten bilmediğine hiç de inanmadığını gösteriyordu. Dylan McCaffrey ile Willy Hoffritz'in bu işe karışmış arkadaşlarından bir başkası. Belli ki saklanmak için gitmiş oraya. Dağın, daha alt kısımlarında, bir başka dağ evinde oturan insanlar, geceleyin .çığlıklar duyup şerifi çağırmışlar. Polisler eve girdiklerinde korkunç bir manzarayla karşılaşmışlar. Renseveer, Sheldon Tolbeck adında bir başkasıyla birlikteymiş.»

«Tolbeck mi? O da kim?» diye sordu Dan. Kendini koruyabilmek için aptal numarası yapıyordu.

«Hoffritz ve McCaffrey'le birlikte çalışan bir başka araştırma psikologu. Bu şey... bu güç, her neyse, içeri girdiğinde Tolbeck'in de kulübede olduğuna dair belirtiler var. O ŞEY' Renseveer'in beynini parçalamaya giriştiğinde Tolbeck dışarı, ormana doğru kaçmış. Henüz

bulunamadı. Belki de hiçbir zaman bulunamayacak. Ama eğer bulunursa... en iyi ihtimalle soğuktan donmuş cesediyle karşılaşacağız. Tabii daha başka şekillerde öldürülmüş olma olasılığı da yüksek.»

Durum çok kötüydü. Korkunçtu. Olabilecek en kötü şeyler olmuştu.

Dan zamanın hızla azaldığını başından beri biliyordu ama yıkılan barajdan dışarı boşalan sel suları kadar hızlı akacağını tahmin edememişti. 'O ŞEY'in dikkatini Melanie'ye yöneltmeden önce, gri odayla ilgisi olan en az beş komplocuyu daha ortadan kaldırması gerekeceğini düşünmüştü. Bu cinayetleri işlemesinin en az birkaç gün süreceğini hesaplamıştı. Sonuncu komplocu da ortadan kaldırılıncaya kadar kendisi de olayla ilgili kuşkularını doğrulamak için kanıtlar bulmuş olacak ye bu katliamı zamanında durdurup Melanie'nin biatini kurtarabilmek için bir yol düşünmeye başlayacaktı. Hattâ belki bu ahlâksız adamlardan birkaçının hayatını kurtarabileceğini bile ummuştu. Gerçekte kurtarılmayı hak etmemişlerdi ama yine de... oysa her şey çok hızlı olmuş, üç kişi daha öldüğü için Melanie'yi kurtarma şansı birdenbire azalıvermişti. Bildiği kadarıyla komploya karışmış olan yalnızca iki kişi kalmıştı. Yazar Albert Uhlander ve Palmer Boothe. Onlar da öldürüldüğünde, 'O ŞEY' özel bir öfkeyle Melanie'ye dönecek, onu parçalayacaktı. Kafasına vura vura beynini parçalara ayıracak, beynindeki en son hayat ışığının söndüğünü görmeden onu bırakmayacaktı. Küçük kızla ölüm arasında yalnızca Uhlander ve Boothe vardı artık. Şu anda yayıncı ya da yazar... belki de ikisi birden, görünmeyen, korkunç gücüne karşı koyulamayan düşmanın insafsız ellerine düşmüş bile olabilirlerdi.

Dan, Seames'den uzaklaşıp kapıyı tuttuğu gibi açtı, soğuk rüzgârın ve buz gibi yağmurun kasıp kavurduğu otoparka fırladı. Güney

California’nın standart kartpostallarında hiç rastlanmayan yoğun bir sis hızla çevreye yayılmaktaydı. Koşarken birkaç su birikintisine bastı, ayakkabılarına sular doldu.

Seames'in arkasından bağırdığım duyuyordu ama ona cevap vermek için durmadı. Üzerinden sular damlayarak ve titreyerek arabasına bindiğinde dönüp arkasına baktı, Seames'in karakolun açık kapısı önünde durmakta olduğunu gördü. Bu mesafeden bakıldığında ajanın yüzü son birkaç dakika içinde iyice yaşlanmış görünüyordu. Beyazlaşan saçlarıyla daha bir uyum içindeydi yüzü artık.

"Karakoldan rahatça çıkabilmesi Dan'in içini rahatlatmıştı tabii. Boothe'la bir an önce konuşması her şeyden daha önemliydi artık.

Melanie'nin bir ipin ucunda sallanan hayâtı şimdi pamuk ipliğine bağlıydı. Zaman ise bir jilet gibi o incecik ipliğe yaklaşmaktaydı. Delmar, Carrie, Cindy Lakey...

Hayır.

Bu kez öyle olmayacaktı.

Bu kadını ve bu çocuğu kurtaracaktı Dan. Bu kez başarısızlığa uğramayacaktı.

Arabayı Westvvood'a doğru sürdü, Wilshire'a vardı, sola döndü, Westvvood Bulvarına doğru ilerledi. Oradan Sunset'e çıkacak ve Bel Air'e girecekti. Gerçi Boothe'un evine gerektiğinden biraz daha erken varmış olacaktı ama belki Boothe da erken dönerdi.

36.

Melanie'nin gözleri ekrandaki hareketlerle birlikte kıpırdıyordu. Hiç ses çıkarmıyor, oturduğu koltukta bir santim bile kıpırdamıyor, ama yine de gözleri hareket ediyordu. Bu iyi bir işaret gibi göründü

Laura'ya. Son iki gün boyunca küçük kızın bu dünyadaki herhangi bir şeye gerçek anlamda baktığım pek az görmüştü. Şimdi ise hemen hemen bir saatten beri hareket edip duran gözleri, filmi izlediğini gösteriyordu. İlk olarak bu kadar uzun bir süre boyunca kendi dışındaki bir olayla ilgilenmiş, dikkatini odaklamıştı. Filmin konusunu takip edip etmediği belli değildi. Belki de yalnızca ekrandaki parlak renklerdi ilgisini çeken. Önemli olan, müziğin, renklerin, Spielberg'in sinema sanatındaki ustalığının, hayal gücünü zorlayan sahnelerin, ilginç karakterlerin ve kameranın cesur kullanımının, başka hiçbir şeyin başaramadığını başarmış olmasıydı. Çocuğu kendi kendini hapsetmiş olduğu psikolojik zindandan çekip çıkarmıştı film. Laura, Melanie'nin birdenbire, mucizevî bir şekilde iyileşmeyeceğini biliyordu. Seyrettiği filmin etkisiyle otizmin pençesinden bir anda kurtulacak değildi. Ama yine de bir gelişme kaydetmişlerdi. Ne kadar küçük ve önemsiz olursa olsun, bir başlangıçtı yine de.

Bu arada Melanie'nin filme ilgi göstermesi, Laura'nın işini kolaylaştırıyor, Melanie'yi uyanık tutmakta zorluk çekmesini önlüyordu.

Küçük kız kesinlikle uykulu görünmüyor, daha derin bir katatoniye kayma belirtileri göstermiyordu.

Dan, Bel Air'in tepelerine varmıştı, iki yanına evlerin sıralandığı tenha sokaklardan geçiyordu. Neden sonra, kuş uçmaz kervan geçmez bir çıkmazın sonunda Boothe Malikânesini buldu.

Ulu çamlarla araya karışan yaşlı meşelerin gerisinde Dan kan renki tuğla duvarı gördü. Duvar on sekiz yirmi metre yüksekliğindeydi. Tepesindeki siyah demir parmaklıklar sivriydi. Bitmek bilmiyordu duvar. Sanki bir kuruluşun, üniversitenin, hastanenin, manastırın bahçesini çevrelemekteydi. Ama sonunda kendini bir bahçe yolunun

ağzında bulabildi. Duvar orada içeriye doğru kavis çiziyor, yedi sekiz metre kadar girinti yapıyordu. O noktada bir demir kapıyla son bulmaktaydı.

Kapıyı çapraz destekleyen demir çubuklar beşer santim kalınlığındaydı. Çubuklarının üzerine demirden desenler yapılmış aynı zamanda her türlü bomba etkisine de dayanıklı gibi görünüyordu.

Dan bir an için arabadan inip kapı zili araması gerekeceğini düşündü. Ama o sırada kavisli duvarın bir yerine gömülmüş bekçi kulübesini gördü. Nöbetçi, ayağında galoşları, sırtında gri yağmurluğuyla, kukuletasını kafasına geçirmiş olarak çıktı, dosdoğru arabaya yaklaştı, yardım edip edemeyeceğini sordu. Dan'in kimliğini inceledi, sonra içerde kendisini beklemekte olduklarını bildirdi. «Kapıyı açacağım, memur bey. Bahçe yolunu izleyin ve evin önündeki meydana park edin.»

Nöbetçi yerine dönerken Dan camını kapattı. Az sonra dev kapının kanatları içeriye doğru açıldı. Kanatlar ağır hareket ediyor, ama kusursuz bir zerafet sergiliyordu. Dan arabasını bahçeye sürdü. İçinde bir bilimkurgu sezgisi belirmişti. Sanki şu anda, kendi yaşadığı dünyadaki normal bir eve girmiyor da, değişik ve daha iyi bir boyuta geçmiş bulunuyordu. Sanki bu kapılar sihirliydi. Geçince insan kendini Oz diyarında, hattâ daha garip, daha harikulade dünyalarda bulacaktı.

Boothe Malikânesi en azından yirmi beş otuz dönümlük bir araziyi kaplamaktaydı. Bel Air'in en büyük mülklerinden biri olmalıydı. Bahçe yolu, hafif yokuşlu ve sola doğru kıvrıktı. İki yanında özenle bakılmış park türü bir bitki örtüsü görülüyordu. Bahçe yolu U dönüşü yapar gibi kıvrılınca karşıda ev belirdi. Tanrının oturabileceği bir yer... tabii eğer yeterince parası varsa. İngiltere'de çekilmiş filmlerde görülen Lord malikânelerine benziyordu. Rebecca filminde falan olurdu böyle

yerler. Duvarlar tuğla, kiriş ve sütunlar granit, pencere çerçeveleri de granitti. Eğimli damı, kapı girişine çıkan birkaç basamağı, antika meşe ağacından oymalı kapı kanatlarıyla, üç katlı bir şato yavrusuydu.

Bahçe yolunun kavis çizdiği yerin ortasındaki mermer havuzun yanıbaşına park etti. Merdivenlerden çıktı. Daha zilin yerini aramasına fırsat kalmadan kapının bir kanadı açıldı. Dışardaki bekçinin buraya telefonla haber vermiş olması gerektiğini akıl etti Dan. Giriş holü. o kadar genişti ki, günün birinde evlenip iki çocuk sahibi olsa bile bütün ailesiyle birlikte sırf bu holde barınabileceğim düşündü. Filmlerdeki uşak kıyafetleri yerine gri takım elbise ve beyaz gömlek giymiş, siyah kravat takmış, İngiliz aksanıyla ve alçak sesle konuşan uşak, Dan'in paltosunu aldı.

«Bay Boothesizi kütüphanede bekliyor,» dedi. Dan kolundaki saate göz attığında 3:55 olduğunu gördü. Arabasına takılan vericiyi arayıp bulmak zorunda kaldığı için bayağı vakit kaybetmiş ve çok erken gelememişti yine de. Zamanın korkunç bir hızla azaldığını bir kere daha hissetti, içini âni bir panik duygusu sardı. Uşak onu kocaman, sessiz salonlardan geçiriyordu. Salonların her biri bir öncekinden daha şık ve güzel döşenmişti. Baş döndürücü servet ve evin şahane güzelliği insana hem dehşet veriyor, hem de hayranlık uyandırıyordu. Ama işin şaşılacak yanı, Dan'in odalardan geçerken kapıldığı ilk izlenimin bununla ilgisi olmayışıydı. Garipti ama, girip çıktıkları salonlar onda giderek artan bir tedirginlik yaratıyordu. Uykuya yatmış kötü güçlerin varlığı... duvarların gerisinde, döşemelerin altında yarı psişik gözlemlerini sürdüren, kötü amaçlı, karanlık bir mekanizmanın varlığı. Evin o ince zevkli döşenişine, bu iş için harcanmış servetlere rağmen, her salonun genişliğine, ferahlığına rağmen... hattâ belki de bu insanüstü büyüklüğün katkısıyla, ortaçağa özgü bir baskı yaratıyordu burası Dan'in üzerinde. , Dan ayrıca Palmer Boothe'un böyle bir

evden zevk alabilecek inceliği nasıl geliştirmiş olabileceğine de şaşıyordu. Küçücük bir kızı gri odanın kâbuslarına mahkûm eden de aynı adamdı çünkü. Bu iş iki yanlı bir kişilik gerektirirdi. Hemen hemen şizofrenik bir kişilik. Doktor Jeckyll ve Mr. Hyde. Gündüzleri liberal ve yardımsever bir yayıncı gibi görünüp, geceleri bastonuna saklı bıçağıyla kaldırımları arşınlayan bir sapık.

Uşak kütüphanenin ağır ahşap kapısını açtı, adımını atıp girdi, Dan'in geldiğini duyurdu.

Dan içinde ürpertilerle onu izledi, kapı girişinin iki yanındaki kitap raflarının arasından ilerledi. Uşak hemen çıkmış, kapıyı arkasından kapatmıştı.

Yedi metre yukardaki oymalı ahşap tavan, kenarlarda kavis yaparak üç buçuk metre yüksekliğindeki kitap raflarına doğru iniyordu. Rafların hepsi kitap doluydu. Dev balkon kapıları, giriş kapısının tam karşısında, kitaplara ayrılmamış tek duvarı oluşturmaktaydı. Kapıların yeşil perdeleri çekilmemiş olduğu için, oradan bakımlı bahçelerin güzel manzarası görünüyordu. Pırıl pırıl cilâlı parkelerin üzerine Çin halıları serilmişti. Sağda solda birkaç koltuktan oluşan oturma köşeleri, masalar, puf gibi yastıklı şezlonglar göze çarpmaktaydı. Yatak kadar kocaman bir de çalışma masası vardı. Üzerinde Tiffany marka, renkli canı bir lamba duruyordu. Renkleri öyle zengin ve öyle zarifti ki, sanki camdan değil de değerli taşlardan yapılmıştı. Bu lambanın kırmızı, sarı, yeşil, mavi ışıkları altında, Palmer Boothe masasının çevresinden dolaşıp konuğu karşılamak üzere yaklaştı. Boyu bir seksen, omuzları ve göğsü geniş, beli ince, yaşı elli beşin üzerinde bir adamdı. Ama yapısı ve genel havası çok daha gençti Yüzü ince, hatları yakışıklı denemeyecek kadar uzundu. Ama ince dudaklarında, düzgün burnunda estetik bir nitelik, çene çizgisinde bir soyluluk vardı. 'Kibar'

bir görünüşü olduğunu kimse inkâr edemezdi. Yaklaşırken elini uzattı. «Şef Haldane, gelebildiğinize gerçekten çok sevindim.»

Dan ne yaptığını farkedemeden kendini Boothe'la el sıkışır buldu Oysa bu iğrenç çıyana dokunma düşüncesi bile içini bulandırıyordu. Üstelik Boothe'a gösterdiği tepkilerin yönlendirilmekte olduğunu da hissetti. Kısmen kralın huzuruna kabul edilen bir hizmetkâr gibi, kısmen yaranmak istediği, fayda umduğu birinin çağrısına uyarak gelmiş ahbap gibi hissediyordu kendini. Bu yönlendirmenin nasıl başarıldığını anlaması mümkün değildi. İşte zaten Palmer Boothe'un servetinin milyonlara varması, buna karşılık Dan'in alışveriş etmek için en ucuz mağazaları araması da bu yüzdendi. Ne olursa olsun, bu görüşmeyi, karşısındakinin canına okumaya gelmiş sert polis havasında başlatamadığı kesindi.

Oysa buraya girerken ilk önce bu izlenimi yaratmayı ummuştu..

Dan ahşap duvarlarla kaplı odanın karanlık gölgelerle dolu köşelerinden birinde bir hareket farketti. Dönüp baktığında ince uzun, şahin yüzlü bir adamın oturduğu koltuktan kalkmakta olduğunu gördü. Bir elinde buzlu viskisini tutmaktaydı. Aralarında altı yedi metre olduğu halde alışılmadık derecede parlak ve dikkatli gözleri, kişiliğiyle ilgili tüm gerekli bilgileri bir anda iletmişti Dan'e. Zekâ, ender rastlanır düzeyde bir merak duygusu, saldırganlık ve bir miktar manyaklık.

Boothe onları birbirine tanıştırmak için konuşmaya başladığı sırada Dan onun sözünü keserek, «Albert Uhlander, yazar,» dedi.

Uhlander belli ki kendisinde Boothe'un o kurnaz yönlendirici güçlerinin bulunmadığını biliyordu. Ne gülümsedi, ne de el sıkışmak için herhangi bir harekette bulundu. Birbirlerine düşman oldukları,

karşı ideolojileri savundukları, Dan için olduğu kadar açıktı Uhlander'in gözünde.

«Size bir içki ikram edebilir miyim?» diye sordu Boothe. Gereksiz ve yersiz nezaketi, fazla uygar tavırları Dan'in sinirine dokunuyordu. «Viski? Burbon? Yoksa bir bardak şeri mi alırdınız?»

«Tanrı aşkına, burada oturup içki içmeye zamanımız yok,» dedi Dan. «İkinizin de yaşamak için pek az zamanınız kaldı. Birkaç dakika daha fazla yaşayabilirseniz şanslı sayılırsınız. Durumu siz de biliyorsunuz. Buraya gelişimin ve hayatlarınızı kurtarmaya çalışmamın tek nedeni, ikinizi de uzun, çok uzun bir süre boyunca parmaklıkların gerisine tıkabilme zevkini yaşamak isteyişimdir.»

İşte olmuştu. Böylesi daha iyiydi.

Boothe soğuk bir sesle, «Pekâlâ,» dedikten sonra masasının başına döndü. Masanın arkasındaki, pirinç çivilerle süslü, koyu yeşil deri koltuğuna oturdu ve bir tek yüzü dışında, tümüyle gölgelere gömüldü. Tiffany lambadan yayılan çok renkli ışık mızrakları yüzünü maviye, yeşile ve sarıya boyamıştı.

Uhlander koyu yeşil güneşlikleri açılmış olan pencereye doğru yürüdü, sırtını ahşap pervazlara dayayıp durdu. Dışarda hüküm süren fırtına, gündüzün ışığını griye boyamıştı. Kış günlerinde öğleden sonralar çabucak akşamın alacakaranlığına dönüştüğünden, bakımlı bahçeleri süsleyen ağaçların ve bitki örtüsünün arasından kütüphanenin pencerelerine pek fazla ışığın süzüldüğü söylenemezdi. Yine de, Uhlander'in arkasındaki gün ışığının parlaklığı, onu yalnızca bir siluete dönüştürmeye yetiyor, yüzünü karanlık gölgede bırakıyor, ifadesini tümüyle saklıyordu.

Dan masaya yaklaştı, mücevher gibi parıldayan ışıltıların içine girdi, viski bardağını eline almış olan Boothe'a baktı. «Sizin ününüze ve pozisyonunuza sahip biri nasıl olur da Willy Hoffritz gibi birinin işlerine bulaşır?»

«Hoffritz çok zekiydi. Kendi alanında bir dehaydı. Ben her zaman en zeki insanları aramış, onlarla birlikte çalışmak istemişimdir,» dedi Boothe. «Bir kere bu tipler ilginç ' insanlardır. Ayrıca fikirleri ve bulguları mutlaka faaliyetlerimden birine uygulanacak türde olur ve işime yarar.»

«Bütün bunların yanısıra Hoffritz, uygulayabileceğin her türlü aşağılamaya razı, tümüyle pasif, alabildiğine itaatkâr bir kadını da hizmetine sunmayı ihmal etmemişti. Öyle değil mi, Baba?»

Boothe'un kusursuz özgüveninde nihayet bir çatlak belirdi. Kısa bir an boyunca gözleri nefretle kısıldı, dişlerini öfkeyle kenetlediğinde çene kaslarının hareket ettiği görüldü. Kontrolünün düğümleri yalnızca bir an için elinden kayar gibi oldu. Bir an sonra çatlak kapanmış, yüzü yeniden normale dönmüş, viskisini yudumlamaya başlamıştı.

«Bütün erkeklerin bazı... zayıflıkları vardır, Şef,» dedi. «Bu bakımdan benim de diğer erkeklerden farkım yok.»

Gözlerinde, ifadesinde ve ses tonunda öyle bir şey vardı ki, herhangi bir konudaki zayıflığını asla kabule yanaşmayacağı belliydi. Diğer erkekler gibi olduğunu söyleyerek alçakgönüllü davranmış oluyordu yalnızca. İnanılmaz bir tevazu. Regine'e karşı davranışlarının ahlâksız ya da yanlış bir yanı olduğuna dair en küçük 'bir kuşkusu' bile bulunmadığı belliydi. Bu durumu kàbullenişi, bir pişmanlık ya da kendi

hatasını kabullenme değildi. Tüm kibirine rağmen karşısındakinin düzeyine inmeye çaba harcıyor havalarına girmişti.

Dan taktik değiştirerek, «Hoffritz belki dâhiydi ama aynı zamanda manyaktı, ruh hastasıydı,» dedi.

«Bilgisini ve yeteneğini meşru davranış geliştirme araştırmalarına adamıyor, yeni beyin yıkama teknikleri geliştirmeye çalışıyordu. Onu tanıyanlar bana adamın faşist bir totaliter olduğunu söylediler. En kötüsünden bir elitistmiş. Bu durumun neresi senin dağınık liberal görüşlerine uyuyor, söyleyebilir misin bana?»

Boothe, Dan'e acıma, tiksinti ve alay karışımı bir ifadeyle baktı. Çocuğa lâf anlatır gibi, «Şef,» dedi.

«Toplumun sorunlarının siyasal bir süreçle çözümlenebileceğine inanan herkes elitisttir. Yani başka bir deyişle, çoğu insanlar seçkincidir. Sağcı, muhafazakâr, ılımlı, liberal, y â d a aşırı solcu olman hiçbir şeyi değiştirmez. Kendine herhangi bir siyasal etiket yakıştırıyorsan, sen de elitist sayılırsın, çünkü sorunların belli bir grubun iktidara gelmesiyle çözümlenebileceğine inanıyorsun demektir. İşte bu nedenle de Willy Hoffritz'in seçkinciliği benim hiç umurumda değildi. Benim inancıma göre, kalabalık kitlelerin rehberliğe, denetlenmeye ihtiyacı var ve...»

«Beyinlerinin yıkanmasına.»

«Evet, kendi iyilikleri için beyinlerinin yıkanmasına ihtiyaçları var. Dünya nüfusu büyürken, teknoloji de bilgi ve fikirlerin daha çok yayılmasını sağlarken, aile gibi, kilise gibi eski müesseseler çökmeye başlar. Mutsuz olanların bu mutsuzluklarını ve yabancılaşmalarını ifade biçimleri, daha yeni ve tehlikeli yöntemlerle olabilir. Bu yüzden mutsuzluğu safdışı bırakmanın yöntemlerini bulmak zorundayız.

Düşünceyi ve eylemi denetlemenin yollarını aramalıyız ki dengeli bir topluma ve dengeli bir dünyaya kavuşabilelim.»

«McCaffrey'le Hoffritz'e para verebilmek için neden liberal siyasal eylem komitelerini kullandığım anlıyorum galiba.»

Boothe kaşlarını kaldırdı. «Onu da biliyorsun, öyle mi?»

«Daha pek çok şeyi de biliyorum.»

Boothe içini çekti. «Liberaller asla bir yere varamayacak iflah olmaz hayalcilerdir. Hükümetin gücünü ve faaliyetlerini en aza indirmek isterler, politikayı yok etmeye uğraşırlar. Ben bu düşüncenin tam tersini simgeleyen bir amaç için çalışırken, faaliyetlerimi liberal grup etkinlikleriyle örtbas etmenin. eğlenceli olacağını düşünmüştüm.»

Aibert Uhlander hâlâ sırtını pencereye dayadığı yerde duruyor, onları izliyordu. Yüzü hiç görünmeyen, karanlık ve sessiz bir siluetti. Arada bir viski bardağının karanlık gölgesini görünmeyen dudaklarına götürmek için hareket ediyordu.

«Ve böylece Hoffritz'i, McCaffrey'i, Koliknikov'u, Tolbeck'i ve kimbilir daha kaç tane sapık 'dâhi'yi destekledin,» dedi Dan. «Ve şimdi de insan kitlelerini kurnazca kontrol etmenin dâhiyane bir yolunu araştırırken, kontrolü tümüyle kaybettin. Bu araştırmalardan bir tanesi raydan çıktı, beklenmedik bir şekilde bu işe karışmış herkesi mahvetmeye başladı. Hesapta olmayan gelişmeler sonucunda, pek yakında sizleri de mahvedecek.»

«Eminim olayların akışındaki bu beklenmedik dönüşü son derece memnuniyet verici buluyorsundur,» dedi Boothe. «Çok şey bildiğini sanıyorsun ama ben bu konuda yeterince bilgin olduğuna inanmıyorum. Hikâyenin tümünü öğrendiğin, neler olup bittiğini anladığın zaman, sen de bu katliama son vermek, gri odadan

kaynaklanan dehşeti noktalamak için en az bizler kadar istekli olacaksın. Sen insanların hayatlarım korumak için elinden geleni yapacağına yemin etmiş bir insansın. Bu yeminin ciddiyetle tuttuğunu bilmeye yetecek kadar tanıyorum seni. Görevine çok önem veriyorsun, büyük bir sorumluluk duygusu hissediyorsun. Koruman gereken hayatlara, benim ve Albert'in hayatı olsa bile ve bizden ölesiye nefret etsen bile, yardım etmek İçin gerekeni yapacağından eminim. Hikâyenin tümünü öğrendiğin zaman ne demek istediğimi daha iyi anlayacaksın.»

Dan başını iki yana sallayarak, «Benim gibi sıradan insanların şeref ve dürüstlüğü normal zamanlarda olsa yalnızca mideni bulandırırken, şimdi kendini kurtarabilmek için dört elle o şerefe sarılma küçüklüğünü gösterebiliyorsun,» dedi. Uhlânder pencerede oturduğu yerden, «Başka ikna edici nedenler de var,» diyerek söze karıştı.

Dan, «Neymiş o nedenler?» diye sordu.

Boothe bir an onun yüzünü dikkatle inceledi. Tiffany camlarının yarattığı parlak, minyatür desenler buz gibi gözlerinde yansıyordu. Sonunda, «Evet, herhalde önce bize yardım etmen için ikna edici nedenleri açıklamanın zararı olmaz,» dedi.

«Albert, lütfen getirir misin onu?»

Uhlânder ilk başta oturduğu koltuğa geri döndü, viski bardağını yakındaki sehpanın üzerine bıraktı ve başından beri koltuğun yanında durduğu halde, Dan'in daha önce dikkatini çekmeyen valizi aldı. Küçük valizi Boothe'un yanına getirdi, masanın üzerine koyup açtı. Valiz ağzına kadar, düzenli desteler halinde sıralanmış ellilik ve yüzlük banknotlarla doluydu.

«Yarım milyon dolar, nakit,» dedi Boothe yumuşacık bir sesle. «Tabii sana yapacağım önerinin yalnızca bir kısmını oluşturuyor bu. Ayrıca Journal'da, sana uygun bir de pozisyon var. Güvenlik bölümünün başı. Maaşı senin şimdilik maaşının iki katı.»

Nakit parayı görmezlikten gelen Dan, «Soğukkanlı davranmaya çalışıyorsun ama bu ne kadar umutsuz bir durumda olduğunu daha da çok belli ediyor,» dedi. «Paniğe kapılmış durumdasın. Beni tanıdığını söylüyorsun. Eğer gerçekten tanıyor olsan, böyle bir teklifin benim üzerimde istediğin etkinin tam tersini yaratacağını bilirdin.»

«Evet,» dedi Boothe. «Eğer senden, parayı hak etmek için yanlış bir şey yapmanı istiyor olsaydık dediğin doğru olabilirdi. Ama yapmanı istediğimiz şeyin şu durumda yapılabilecek en doğru şey olduğunu sana gösterebilmeyi umuyorum. Bu koşullar altında vicdan sahibi bir insanın yapabileceği bir tek şey olduğunu sen de anlayacak ve kabul edeceksin. Hikâyeyi dinlediğin, neler olup bittiğini anladığın zaman doğru olanı yapmak isteyeceğinden eminim. Zaten bizim istediğimiz de o. Gerçekten. Paranın suçluluk duygunu azaltmak, vicdanını rahatlatmak için verilmediğini anlayacaksın... o para daha çok... iyi amaçlar için yapılmış başarılı bir işin ikramiyesi sayılabilir.» Boothe gülümsedi.

«Kızı istiyorsunuz,» dedi Dan.

Uhlander, «Hayır,» dedi. Gözleri tuhaf tuhaf parlıyor, gölgelerin ve renkli ışığın karışımında yüzü her zamankinden daha çok atmacaya benziyordu. «Onun ölmesini istiyoruz,» dedi.

«Hem de çabucak,» diye ekledi Boothe.

«Ross Mondale'e de bu kadar çok para verdiniz mi?» diye sordu Dan. «Ya Wexlersh'le Manuello'ya?»

«Tanrım, tabii ki hayır,» dedi Boothe. «Şu anda Melanie Caffrey'nin yerini bilen tek kişi sensin.»

«Dolayısıyla bu işi becerebilecek tek kişi de sen oluyorsun,» dedi Uhlander.

Masanın öbür yanında durdukları yerden Dan'i kana susamış, etobur bir beklentiyle süzmekteydiler.

Dan, «Demek sandığımdan da daha kötü durumdaymışsınız,» dedi. «Masum bir çocuğu öldürmenin yapılacak en doğru şey, en iyi iş olduğunu nasıl söyleyebiliyorsunuz?»

«Şimdi 'masum' kelimesini rahatça kullanabiliyorsun,» dedi Boothe. «Ama gri odada olanları anladığın zaman, bunca insanı neyin öldürdüğünü öğrendiğin zaman...»

«Ben onları öldürenin ne olduğunu zaten bildiğimi sanıyorum,» dedi Dan. «Onları Melanie öldürüyor, öyle değil mi?»

İkisi de şaşırmış, Dan'e bakakalmışlardı. Söylediği şey değildi onları şaşırtan. Durumu bilmesine inanmakta zorluk çekiyorlardı.

Dan, Uhlander'e dönerek, «Kitabının bir kısmını okudum,» dedi. «Astral projeksiyonla ilgili olanını. Onu ve diğer bazı şeyleri biraraya getirerek birtakım sonuçlara vardım.»

Dan yanılmış olmayı ummuş, en korkunç kuşkularının doğru çıkacağından korkmuştu. Şimdi artık gerçeklerden kaçamayacağını anlamış bulunuyordu. Dışarda bardaktan boşanırcasına yağan yağmur kadar etkili ve buz gibi bir umutsuzluk, başından aşağı tüm vücudunu kapladı.

«Hepsini o öldürdü,» dedi Uhlander. «Şimdilik altı kişiyi katletti. Eğer durdurulmazsa geri kalanları da öldürecek.»

«Altı değil,» dedi Dan. «Sekiz kişi öldü. »

Spielberg filmi bitmişti. Earl bir sonraki film için de bilet almıştı. Hep birlikte, bitişikteki salona geçip yeni yerlerine yerleştiler. Melanie'yi yine aralarına oturtmuşlardı.

Laura ilk film boyunca kızını dikkatle izlemiş, ama Melanie bir an bile uyuklamamış, daha derin katatoni düzeylerine sığınma belirtisi göstermemişti. Gözleri ekrandaki hareketleri ve renkleri izlemeyi sürdürmüş, hattâ filmin sonlarına doğru ağzının kenarlarında kısacık bir an boyunca bir gülümseme titreşir gibi olmuştu. Tabii ki bu belli belirsiz hareket çok kısa sürmüştü. Ekranda gösterilen capcanlı hayal ürünlerini izlerken ne konuşmuştu, ne de sözsüz sesler çıkarmıştı. Bir iki kere oturduğu koltukta kıpırdanmıştı ama yalnızca aşağı kaymasını önlemek için yapmıştı bunu. Yine de filme en az düzeyde ilgi, göstermesi, film boyunca dikkatini ekrana verebilmesi bile Melanie'nün durumundaki bir çocuk için ilerleme sayılırdı. Laura iki günden beri, ilk defa bu kadar çok ümitleniyordu. Melanie'nün tümüyle iyileşme ihtimalinin ne kadar düşük olduğunu bildiği halde ümitleniyordu. Fazla heyecanlanmamaya çalıştı.

Ayrıca savaşmak zorunda oldukları 'O ŞEY'in varlığını da unutmamaları gerekiyordu. Saatine baktı. Filmin başlamasına iki dakika kalmıştı.

Earl sinema salonundaki kalabalığı inceliyordu. İnsanların sayısı biraz önceki filme gelenlerin yarısı kadardı. Earl kesinlikle kuşkulu ya da gergin görünmüyor, insanlara bakarak vakit geçirmeye çalışıyormuş gibi davranıyordu. Bu kez ilk film başlamadan önceki telaşı da geçmişti. Salonun ışıkları sönmeden 'önce yalnızca bir kere elini paltosunun içine sokup tabancasını kontrol etti, sonra dev ekran bir kez daha aydınlandı. Melanie daha yorgun görünüyor, biraz

öncesine göre koltuğuna daha çok gömülerek oturuyordu. Omuzları çökmüş, boynu biraz daha sarkmıştı. Ama gözleri kocaman kocaman açılmıştı. Dikkatini daha sonra oynayacak filmlerin parçalarına vermiş, gözünü ayırmadan seyrediyordu.

Laura içini çekti.

Hemen hemen bütün öğleden sonrayı olaysız geçirmeyi başarmışlardı. Belki de bundan sonra her şey düzelecek, bir daha sorun çıkmayacaktı.

* * *

«Sekiz mi?» dedi Uhlander. «Sekiz kişiyi mi öldürdü dedin?» Boothe, «Altı,» diye atıldı. «Şimdilik yalnızca altı kişi.» «Koliknikov'un biliniyorsunuz.»

«Ne zaman?» diye sordu Uhlander. «Tanrım, ne zaman öldürmüş onları?»

«Dün gece,» dedi Dan.

İki adam birbirlerine baktılar. Dan onların arasında hemen hemen somutlaşan korku akımını hissetti.

«Kız insanları... belli bir sıra izleyerek öldürüyordu,» dedi Uhlander. «Gri odada ne kadar zaman geçirdiklerine, ona hangi rahatsızlıkları verdiklerine göre sıraya dizmiş olmak herkesi. Palmer'le ben orada hepsinden daha az bulunduk.» Dan, Uhlander'in dosdoğru acı kelimesini söylemek yerine 'rahatsızlık' kelimesini seçmesiyle ilgili alaycı bir söz söylemek üzereyken kendini tuttu.

İlk geldiğinde adamların neden bu kadar sakin ve soğukkanlı göründüklerini şimdi anlıyordu. Bir içki içmeye, tedbirli adımlarla ilerlemeye bol bol vakitleri olduğuna inanıyor, kendilerine

güveniyorlardı. Bu işe karışan on itişinin arasında en son öldürüleceklerin kendileri olduğuna karar vermişlerdi. Howard Renseveer ve Sheldon Tolbeck yaşadığı sürece, daha vakitleri var demekti. Korkuyorlardı ama henüz paniğe kapılmamışlardı.

Kocaman balkon kapılarının gerisinde, fırtınanın loş, grimsi ışığı bile solmaya başlamıştı. Kütüphanenin içinde gölgeler giderek derinleşiyor, koyuluyor, canlı yaratıklar gibi hareket etmeye başlıyordu.

Aydınlığın diğer kaynaklan solduğundan, Tiffany lambadan başlamıştı.

dan gelen, çok renkli, ışıklı desenler odayı hızla kaplayan gölgelerle birleşiyor, burayı olduğundan daha küçük gösteriyordu. Giderek küçülen alan çingene çadırına, sirk kulübelerine ya da fantastik bir karnaval dekoruna benzemeye başlamıştı.

«Ama eger Howard ve Shelbey öldüyse,» dedi Boothe, «O zaman sıra bize geldi demektir... ve... o... her an gelebilir artık.»

«Kesinlikle haklısınız,» dedi Dan. «Bu nedenle biri birimizi satın almak için rüşvet alıp vermeye, oturup içki içmeye vaktimiz yok. O gri odada tam olarak neler olup bittiğini öğrenmek istiyorum. Tabii nedenleri de.»

«Ama bütün bunları anlatacak zaman yok,» diye bağırdı Boothe. «Onu durdurmak zorundasın! Belli ki OOBE üzerinde çalıştığımız, ruhun vücuttan ayrılması durumunu incelediğimizi biliyorsun! Bu deneyleri kızın üzerinde de yapıyorduk ama o...»

«Bazı şeyleri biliyorum, bazı kuşkularım da var, ama pek çok şeyi anlamadığımı itiraf etmeliyim,» dedi Dan. «Ne yapmam gerektiğine

karar vermeden önce her şeyi öğrenmek, her ayrıntıyı bilmek istiyorum.»

Boothe sesi titreyerek, «Benim bir içkiye daha ihtiyacım var,» dedi. Ayağa kalktı, odanın bir köşesindeki bara doğru yürüdü.

Uhlander, Boothe'un boşalttığı koltuğa çökmüştü. Başını kaldırıp Dan'e baktı, «Sana her şeyi anlatacağım,» dedi.

Dan de bir koltuk çekip oturdu.

Barın başındaki Boothe öyle sinirliydi ki, birkaç buz parçası elinden kayıp yere düştü. Bardağını ağzına kadar viskiyle doldururken elleri fena halde titriyor, bardağın kenarına çarpan şişe şangırdıyordu.

Laura ikide bir eğilip Melanie'nin yüzüne bakıyordu.

Küçük kız koltuğuna biraz daha gömülmüştü. Film başlayalı yalnızca on dakika olmuştu ama Melanie'nin üzerindeki etkisi Spielberg filmi kadar canlı değildi. Şimdilik gözleri açıktı. Dev ekranda olup bitenleri izliyor gibiydi. Laura bu durumun ne kadar süreceğini merak etti.

Palmer Boothe elinde içki bardağıyla, kontrolünü tümüyle kaybetmiş durumda, odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürüyordu, Albert Uhlander başını sivri omuzlanılın üzerine eğmiş, her geçen dakikayla atmacaya biraz daha benzeyen yüzüyle, ellerini: ve vücudunu kullanarak gri odayla ilgili projeyi anlatmaya koyulmuştu. Dylan McCaffrey psikoloji doktoru olmakla birlikte, sihir ve büyü konularına ömrü boyunca ilgi ve hayranlık beslemişti. Uhlander'in ilk kitaplarından birkaçını okumuş, onunla buluşup uzun sohbetler yapmış, sonunda OOBE, yani ruhun vücuttan çıkması deneylerine odaklamıştı dikkatini. Bu deney, her insanda iki yapı bulunduğu kuramına dayalıydı. Biri fiziksel beden, öbürü de astral ya da ruhsal bedendi. Bazan ona ruh da deniyordu. Başka bir deyişle, fiziksel

vücudun dışında işler görebilen bir dublörü vardı âdeta. Böylelikle aynı anda iki yerde birden bulunabilmek mümkün olabiliyordu. Genellikle dublör ya da astral beden, (Uhlander ona duygu ve duyu bedeni demekteydi,) fiziksel bedenin içinde olur, ona hareket verirdi. Ama bazı özel durumlarda (ya da ölüm halinde) astral beden, fiziksel bedenden ayrılırdı.

Uhlander anlattı. «Bazı medyumlar istedikleri zaman ruhun vücuttan çıkması deneylerini başlatabileceklerini iddia ediyorlar. Ama büyük bir ihtimalle yalan söylüyorlar. Yine de, birtakım çok saygın insanların anlattığı ilginç hikâyeler yok değil. Bunlar uyurken vücutlarından çıktıklarını anlatıyorlar. Görünmez haldeyken yolculuklar yaptıklarını, genellikle sevdikleri birinin ölümle yüzyüze olduğu yerlere gittiklerini söylüyorlar. Örneğin on yıl önce Oregon'lu bir kadının başına böyle bir şey gelmiş. Uyurken vücudundan çıkmış, evlerin damlan üzerinden kırsal bölgeye doğru ilerlemiş, erkek kardeşinin otomobilinin ıssız bir yolda takla attığı yere gelmiş. Adamcağız hurda arabanın içine sıkışmış, kan kaybından ölmek üzereymiş. Kadın astral durumdayken ona yardım edememiş, çünkü astral bedenin genellikle gücü yoktur, yalnızca duyulan vardır. Gözlem yeteneğinden başka hiçbir gücü olamaz. Ama kadın hemen uyuyan bedenine dönmüş, uyanmış, polisi aramış, kardeşinin kazaya uğradığı yeri tarif etmiş, onun hayatını kurtarmış.»

Boothe, «Genellikle astral beden görünmez bile,» dedi. «Tümüyle soyuttur.»

Uhlander, «Görünürlük ve fiziksel somutluk da hiç duyulmamış şeyler değildir gerçi,» dedi.

«1810 yılında şair Lord Byron, Türkiye'nin Patras yöresinde yüksek ateşten baygın durumda yatarken, birkaç arkadaşı onu Londra'da

görmüş. Sokakta yanımızdan geçti, bizimle konuşmadı, demişler. Hattâ kralın sağlığıyla ilgili sorular soran insanların listesine adını bile yazmış. Byron'un kendisi bu olayı gerçi garip bulmuş ama OOBE deneyi geçirdiğini hiçbir zaman farketmemiş. Zaten hastalığı geçtikten sonra da bu olayı tümüyle unutmuş. Ne olursa olsun, işini ciddiye alan her sihir uzmanı, şu ya da bu zamanda OOBE uygulamaya kalkışmıştır. Ama genellikle başarısız olmuşlardır.»

Boothe bara dönmüş, kadehine biraz daha viski doldurmaktaydı.

«Sakın sarhoş olayım deme,» dedi Dan. «Kendini kaybetmenin daha güvenli olacağını sanıyorsan aldanıyorsun. İşleri daha beter karıştırmaktan başka bir şeye yaramaz.»

Boothe buz gibi bir sesle, «Ben hayatım boyunca hiç sarhoş olmadım,» dedi. «Ben sorunlardan kaçmam, Şef. Onları çözümlerim.»

Yeniden odanın içinde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladı. Artık eskisi kadar oburca içmiyordu içkisini.

Uhlander sözlerine devam etti. «Dylan ruhun vücuttan ayrılabileceğine inanmakla kalmıyor, bu işin niçin bu kadar güç olduğunu da bildiğini iddia ediyordu.»

Uhlander'in açıklamalarına göre, Dylan insanların istedikleri zamanlarda vücutlarına girip çıkma yeteneğine sahip olarak doğduklarına inanıyordu. Yalnızca bazı insanlar değil, herkes bu özelliğe sahipti ona göre. Ama emin olduğu bir başka şey daha vardı. İnsan toplumunun sınırlayıcı ve kısıtlayıcı öğretileri ve doğası, yapılması ve yapılmaması gereken şeyleri içeren upuzun listeleri, mümkün olan ve mümkün olmayan olayların kesin ve belirli tanımları, çok küçük yaşta çocukların beyinlerini etkili bir şekilde yıkıyor, ruhlarını vücutlarından ayırma yeteneklerini kullanmalarına ve

geliştirmelerine engel oluyordu. Pek çok diğer psişik güç gibi, bu yeteneğe sahip olduklarının bilincinde değildi insanlar. Dylan gerekli kültürel yalıtım içinde büyütülen bir çocuğun bu yeteneğini keşfedip geliştirebileceğine inanmaktaydı. Psişik evrenin bilincini ve özelliklerini sağlamlaştıracak şeyleri öğrenmesine izin verilirse, çok küçük yaştan itibaren duyu arındırma hücresinde yeterince sık ve uzun süreler geçirirse, zihnini kendi içinde gizli yeteneklere çevirebilirdi.

«Yalıtım,» diyerek onun «Çocuğun konsantrasyonunu saflaştırmanın tek yoluydu. Günlük hayatın karmaşasından uzakta, zihnini psişik olaylara odaklamasını sağlamak ancak' yalıtımla; yani tecrit edilmeyle gerçekleşebilirdi.»

«Bayan McCaffrey, Dylan'dan boşanmaya karar verdiğinde, Dylan, Melanie'yi kendi kuramlarına uygun şekilde yetiştirmek için bir fırsat yakaladığını anladı. Bu niyetle Melanie'yi alıp ortadan kayboldu,» diye anlattı Uhlander.

Dan, Boothe'a dönerek, «Ve sen de onu destekledin,» dedi. «Çocuğu kaçırmasına yataklık, çocuğa eziyet etmesine aracılık ettin.»

Beyaz saçlı yayıncı, Dan'in oturduğu koltuğa yaklaştı, yüzünde saklamaya çalışmadığı bir nefret ve tiksintiyle tepesine dikildi. Neden olduğu acıyı elinin sert ve insafsız bir hareketiyle bir yana iterek, «Gerekliydi,» dedi. «Kaçınılmayacak bir fırsattı. Biraz düşün! Eğer ruhun vücuttan ayrılmasının mümkün olduğu kanıtlanırsa, çocuğa istediği zaman Vücudundan ayrılması öğretilebilirdi. O zaman büyüklere de... yani seçilmiş büyüklere de bir şeyler öğretmek yoluyla sistemi geliştirebilirdik. Seçilmiş bir grubun, entelektüel bakımdan seçkin bir kesimin bu tür bir yeteneğe sahip olmasının ne anlama geleceğini düşünebiliyor musun? Dünyanın herhangi bir yerindeki

herhangi bir odaya, ne kadar sıkı güvenlik önlemleri alınmış olursa olsun, hiç görülmeden girebilecek, konuşmalar ne kadar gizli olursa olsun, rahatça dinleyebilecek insanlar. Hiçbir hükümet, iş hayatındaki hiçbir rakip, dünya yüzündeki tek bir kişi bile planlarını ya da niyetlerini saklayamayacaktı bizden. Kimse ne yaptığımızı, nasıl yaptığımızı anlayamadan, sonunda bir tek dünya hükümeti kurmayı, evrimi gerçekleştirmeyi başarmış olacaktık. Üstelik hiçbir karşı koyma hareketiyle karşılaşmamız da sözkonusu değildi. Onların strateji saptadıkları toplantıları gizlice dinlerken, adlarını, niyetlerini ve gizli örgütlerini bilirken, bize karşı koymaları nasıl mümkün olabilirdi ki?»

Boothe hızlı hızlı solumaya başlamıştı. Bu duruma viskinin etkisi yol açmış olabilirdi ama daha çok ruhunu kaplayan karanlık güç hayalleriydi onu böylesine heyecanlandıran. Sahip olmayı hayal ettiği çılgın güce megalomanyak bir hayranlık beslemekteydi. Tiffany lambadan yayılan amber rengi ışık yanaklarında oynaşıyor, küçük mavi noktalar çenesini süslüyor, dudaklarını sarıya boyuyor, burnunu ve alnını yeşil gölgelerle lekeli yordu. Bu hali Dan'e bir kere daha kâbus gibi bir karnavalı hatırlattı. Adam çılgın ve tuhaf bir palyaçoya benziyor, gözlerinde cehennemin kızıl renkli alevleri oynaşıyordu. Ruhu lanetlenmiş bir palyaço...

«Bütün dünya bizim olacaktı,» dedi Boothe. Yayıncıyla Uhlandor gülümsediler, bir an için planlarının feci bir şekilde başarısızlığa uğramış olduğunu, boğazlarına kadar içine gömülmüş oldukları belânın büyüklüğünü unutmuş güründüler.

Dan hafif bir sesle, «İkiniz de hastasınız,» dedi .

«Biz ileriyi görebilen insanlarız,» diye itiraz etti Uhlander.

«Çılgınsınız.»

«Biz ayrıcalıklı medyumlar gibiyiz,» dedi Boothe. Dan'den uzaklaşıp bir kez daha odayı arşınlamaya başladı.

O anda, burada bulunuş nedenlerini hatırlayan Uhlander'in gülümsemesi yavaş yavaş yok olup gitti, Dan'in istediği açıklamaları yapmaya devam etti.

Dylan McCaffrey günde yirmi dört saat, haftada yedi gün boyunca Studio City'deki o evde yaşıyor, yıllar birbirini izlerken Melanie'nin yakınında kalarak kendini de onun gibi bir tutsak haline dönüştürüyordu. Bilimsel ve doğaüstü güçlerle ilgili topluluklara girip çıkan sınırlı dost çevresinden yalnızca bir avuç insanı görebiliyordu. Bu insanlar, onun garip ilgilerini paylaşan, Palmer Boothe'la şu ya da bu şekilde ilgisi olan kişilerdi. McCaffrey bu projeye giderek daha çok bağlanıyor, tutkusu artıyor, Melanie için hazırladığı program gitgide daha acımasız ve sert oluyordu. Ondan daha fazla şey bekliyor, her insanın yapabileceği türden hatâlarını bağışlamıyor, zayıflıklarını, sınırlarını kabullenmiyordu. Tüm dış etkileri en aza indirmek üzere hazırlanan, boyanan gri oda, uygun şekilde döşenmiş, duvarları ses geçirmeyecek şekilde yapılmıştı. Çok geçmeden Melanie'nin tüm dünyası bu odayla sınırlanmış, gri oda babası için de evrenin merkezi haline gelmişti. Deneylerle ilgisi alan birkaç ayrıcalıklı kişi, insan soyunu geliştirecek soylu bir çalışma yaptıklarına inanıyor, Melanie'ye yapılan işkenceyi kutsal ve muhteşem bir sim saklar gibi gizli tutuyorlardı.

«Ve iki gece önce Melanie sonunda başardı. Kendinden isteneni yaptı,» diye anlattı Uhlander.

«Duyu arındırma tankında şimdiye kadar geçirdiği sürelerin en uzununu geçirmekteydi.

Onuncu günde, suyun üzerinde yüzerken birdenbire Dylan'ın başlangıçtan beri beklediği şey oldu ve Melanie o gücü ele geçirmeyi başardı.»

Pencerelerdeki ışık, alacakaranlığın morumsu rengine dönüşmüştü. «Kız psişik kapasitesinin kontrolünü ele geçirmeyi başardı,» dedi Boothe.

«Ruhunu fiziksel vücudundan ayırdı ve o tanktan çıktı.»

«Ama ondan sonra olanlar hiçbirimizin önceden tahmin edebileceğimiz şeyler değildi,» diye devam etti Uhlander. «Melanie korkunç bir öfkeyle babasını, Willy Hoffritz'i ve o anda orada bulunan Ernie Cooper'i öldürdü.»

«Ama nasıl öldürdü?» diye sordu Dan. Anlatılanların doğruluğundan kuşku duymuyordu ama yine de bilmek zorundaydı.

«Vücuttan ayrılan ruhun genellikle gözlem gücü olduğunu, ama fiziksel eylemlerde bulunamadığını söylemiştiniz. Öyle olmasa bile, yine de... Tanrım, o daha küçücük, güçsüz bir kız. O insanlar ise dövülerek öldürülmüşlerdi. Vahşice dövülerek.»

Boothe kitaplarla dolu duvarlardan birine yaklaşmış, giderek koyulan gölgelerin içinde kaybolmuştu. Konuştuğunda sesi vücudundan ayrılmış gibiydi. «O gece yalnızca ruhunu vücudundan ayırmak için gerekli psişik yeteneği öğrenmekle kalmamıştı,» dedi.

«Ruhunu çok uzun mesafeleri aşacak şekilde hareket ettirmenin yolunu da keşfetmişti.»

«Las Vegas'a, Mammoth'daki dağlara ulaşabildi» dedi Uhlander.

«Tabii işin içine telekinetik olayı da karışmıştı, çünkü cisimlere dokunmadan yerlerinden oynatabiliyordu.», Sustu, karanlığın içinde

durdu, viski bardağının dişlerine çarparken çıkardığı ses duyuldu. Yutkunurken çıkardığı ses doğal olamayacak kadar yüksekti. «Gücü psişik,» dedi. «Zihninin gücünü kullanıyor ve zihin gücü de hiçbir sınır tanımıyor. On kişiden yüzkişiden, bin kişiden daha güçlü o. Babasını, Hoffritz'i ve Cooper'i öldürmek onun için işten bile değildi... sonra ötekilerin ve bizim peşimize düştü. Herkesi birer birer ortadan kaldırmaya başladı. Ne kadar saklanmaya çalışırsak çalışalım, nerede olduğumuzu seziyor ve peşimizden geliyor.»

Melanie içini çekti.

Laura hemen ona doğru eğilip sinema salonunun loş karanlığında, ekrandan yayılan donuk ışığın aydınlığında yüzüne baktı, v Küçük kızın gözkapakları ağırlaşmaya başlamıştı.

Laura kaygılanarak elini kızının omzuna dayadı, onu hafifçe, sonra daha hızlı sarstı. Melanie gözlerini kırpıştırdı.

«Filmi seyret, bebeğim. Filmi seyret.»

Çocuğun gözlerinde bakışlar yeniden odaklandı, ekrandaki görüntülerle birleşti.

Boothe gölgelerin içinden çıkmıştı.

Uhlander de oturduğu koltukta öne doğru eğilmişti.

İkisi de Dan'in bir şey söylemesini, kendilerine yardım edeceğini, küçük kızı öldürüp katliama son vereceğini bildirmesini bekler gibiydi.

Ama Dan hiçbir şey söylemedi, çünkü onları bir süre terletmek istiyordu. Ayrıca kendi duyguları da öylesine karışmıştı ki, o anda ağzını açarsa doğru dürüst konuşabileceğine pek güvenmiyordu.

Dan cinayet işleme yeteneğinin insanların doğasında bulunan ve aşk kadar evrensel bir duygu olduğunu biliyordu. İyi niyetli, iyi yürekli,

uysal, yumuşak ve masum insanların içinde de vardı bu kapasite. Belki bu tür insanlarda diğerlerine göre daha derinlerde gömülüydü ama yine de vardı. Bu yüzden Melanie McCaffrey'deki cinayet işleme eğilimini keşfettiğinde pek fazla şaşırmamıştı. Cinayet dürtüsüyle hareket eden sayısız katili yıllar boyunca demir parmaklıkların gerisine tıkmıştı.

Ama bu seferki keşfi onu hasta ediyor, yüreğini burkan derin bir üzüntü hissetmesine neden oluyordu.

Aslında Melanie'nin cinayet dürtüsünü anlamak, birçok kişininkini anlamaktan daha kolaydı. Tutsak hayatı yaşayan, fiziksel ve psikolojik işkence gören, sevgiden, anlayıştan ve merhametten uzakta, insandan çok bir laboratuvar maymunu gibi muamele görerek yaşamış, uzun yıllar boyunca fiziksel ve duygusal acılara katlanmaya zorlanmıştı.

İnsanüstü bir öfke ve nefret geliştirmesi çok normaldi. Pırlanta kadar sert, alev kadar parlak bu nefretten, ancak vahşi, kanlı ve şiddetli bir intikam alırsa kurtulabileceğini hissetmiş olmalıydı. Belki de sonunda psişik gücünü ele geçirmeyi başarmasında, babasının uyguladığı yöntemler kadar bu öfke, nefret ve içindeki baskılardan kurtulma ihtiyacı da etkili olmuştu.

Şimdi bu zayıf görünüşlü, dokuz yaşındaki kız, kendisine işkence edenlerin korkulu rüyası haline gelmiş, en korkunç kâbustan bile daha etkili olmuştu. Tehlikeli ve ölümcül bir katildi. Karın deşen Jack kadar acımasızdı. Ama kendini tümüyle bu duygulara kaptırmış değildi. İşte bu düşünceye dört elle sarılıyordu Dan. Belli ki, zihninin bir bölümü yaptıkları karşısında şoka kapılıyor, çocuk bu yüzden kendi kendinden nefret ediyordu Kendi kana susamışlığından dehşete kapılarak, katatonik durumunun derinliklerine sığınmaya çalışıyor, işlediği

korkunç cinayetlerin gerçeğini tüm dünyadan gizleyebileceği o karanlık deliğe saklanıyordu. Gerçeği kendinden bile gizlemeye çalışmaktaydı. Bir vicdanı olduğu sürece, tümüyle vahşileşmiş sayılmazdı. O halde akıl sağlığını yeniden kazanması belki de mümkün olabilecekti.

Mutfakta radyonun kontrolünü ele geçiren de oydu. Suçluluk duygusunun ağırlığından kurtulamamış, onu o karanlık ve otistik delikte kalmaya zorlayan nefret duygusuna dayanama mış, yaptıkları ya da yapabilecekleri hakkında konuşamadığı halde radyo kanalıyla uyarılar göndermeye çalışmıştı. Uyarılar ve yardım için yakarışlar. Radyodan gelen mesajların söylemeye çalıştığı şey buydu aslında: «Bana yardım edin, durdurun beni!» Başından beri hep bu mesajı iletmeye çalışmıştı: «Bana yardım edin! Durdurun beni!»

Çiçekler taşıyarak gelen hortuma benzer rüzgâr da... neydi o gerçekten? Anlamı neydi? Bir tehdit olmadığı kesindi. Laura ile Earl'e öyle gibi gelmişti, çünkü onlar anlamamışlardı. Hayır, çiçeklerle çıkagelen rüzgâr aslında belki de Melanie'nin annesine duyduğu hastalıklı sevginin umutsuz ifadesiydi.

Annesine duyduğu sevgi.

Kızın kurtulma ümidi işte o sevgide gizli olmalıydı.

Dan'in sessizliği yüzünden sabırsızlanan Boothe, «Sonunda başarıya ulaştığında, vücuduyla olan tüm bağlarını kopardı,» dedi. «O büyük gücü buldu ve nasıl kullanması gerektiğini öğ rendi. Bu yüzden bize minnet duymalıydı. O küçük kahpe, onu insanüstü bir varlık haline getirmek için çabalayan babasına ve bizlere müteşekkir olmalıydı.»

Kendine acıdığı belli olan Uhlander, çocuksu bir iniltiyle, «Ama müteşekkir olacağına, küçük kahpe bize karşı döndü ve intikam almaya kalkıştı,» dedi.

«O zaman size de Ned Rink'e onu öldürmesini söylediniz,» diye mırıldandı Dan.

Boothe, «Başka şansımız kalmamıştı,» dedi.

«Çocuk inanılmayacak kadar değerliydi. Onun üzerinde çalışmak, onu anlamak istiyorduk. Ama bir kere peşimize düştükten sonra onu yeniden yakalayıp deneylere devam etmek, göze alamayacağımız bir riskti.»

«Aslında onu öldürmek istemiyorduk,» dedi Uhlander. «Ne de olsa, onu biz yaratmış, bu hale gelmesine biz yardım etmiştik. Ama kendimizi koruyabilmek için onu ortadan kaldırmak zorundaydık. Bir canavar olmuş çıkmıştı.»

Dan önce Uhlander'e, sonra Boothe'a baktı. Kendini hayvanat bahçesindeki demir parmaklıklı kafeslerden birinin içine bakıyormuş gibi hissetti. Uzak bir gezegendeki tümüyle yabancı bir hayvanat bahçesinde olmalıydı. Bu dünyada karşısında duran adamlar kadar, zalim ve garip yaratıkların yaşaması mümkün değildi. «Melanie canavar değildi,» dedi. «Canavar olan sizlerdiniz. Hâlâ da öylesiniz.» Ayağa kalktı. Oturamayacak kadar öfkeli ve gergindi. Ellerini yumruk halinde sıkarak durdu. «İstediğiniz şekilde ruhuyla vücudunu birbirinden ayırmayı başardığında, ne olacağını bekliyordunuz? Ah, hepinize çok teşekkür ederim, şimdi sizler için ne yapabilirim, size nasıl yardım edebilirim?' diyeceğini mi sanıyordunuz? Kendisine bu kadar zamandan beri işkence eden insanlara hizmet etmek için kul köle olacağım mı umuyordunuz? Ne sanıyordunuz onu? Alâeddin' in

lambasından çıkan cin filan mı?» Birdenbire bağırmakta olduğunu farketti. Sesini alçaltmaya çalıştı ama yapamadı. «Tanrı aşkına, sizler onu tam altı yıl boyunca tutsak ettiniz! İşkence ettiniz ona! Tutsakların gardiyanlarına ve işkencecilerine minnet duyguları besleyeceğini aklınız alıyor mu?»

«İşkence değildi!» diye karşı koydu Boothe. «Bir tür... eğitimdi. Ona yol gösterdik, kılavuzluk ettik. Evriminin hızlanmasına bilimsel yollarla yardım ettik!»

«Ona YOLU gösterdik,» dedi Uhlander.

Melanie bir şeyler mırıldanmaya başlamıştı. Laura filmin müziği ve ekrandaki arabanın lastiklerinden çıkan gıcırtılı ses yüzünden onun söylediklerini duyamadı. Öne doğru eğilip kızına yaklaştı, «Ne oldu, canım?» diye sordu. Melanie hafif bir sesle, «Kapı...» diye mırıldandı. Filmin durmadan değişen ışığında, Laura kızının gözkapaklarınm kapanmak üzere olduğunu gördü.

«Kapı...»

Pencerelerin gerisinde, Bel Air'e gecenin çöktüğü görülüyordu.

Boothe biraz daha viski almak için bara gitmişti.

Uhlander de ayağa kalkmıştı. Çalışma masasının yanında duruyor, Tiffany lambanın yarattığı renk cümbüşünü seyrediyordu.

«Kışa açılan kapı nedir?» diye sordu Dan.

«Evdeki diğer kapı ve pencerelerden farklı olarak yılın bambaşka bir mevsimine açılan kapının anlamı nedir? Kitapta bu konuyla ilgili bir şeyler okudum aslında. Psişik güçlerin kullanımında anahtar görevi gören, paradoksik bir imaj olduğunu yazmışsın. Bölümün tümünü bitirmeye fırsat bulamadım. Zaten kavramı tam olarak anladığımdan

da emin değildim.» Uhlander bakışlarını lambadan yayılan ışıktan ayırmadan, «Melanie'nin herhangi bir şeyin mümkün olabileceğini düşünmesini sağlamak için, ruhun vücuttan ayrılması gibi zorlu bir kavramı kabul etmesini sağlayabilmek için, ona duyu arındırma tankında geçirdiği süre boyunca düşüneceği bazı özel hazırlanmış, karmaşık kavramlar veriyorduk,» dedi. «Bu kavramların tümü asla mümkün olamayacak şeylerdi... dikkatle hazırlanmış paradokslar, kendi içlerinde birbiriyle çelişkili kavramlar. Bu benim kuramımdı... Bu kuramı hâlâ savunuyorum... psişik güçlerini geliştirmek isteyen insanların zihinlerini açmak ve çalıştırmak için birtakım egzersizler yapmalarının yararlı olduğuna inanıyorum.. Kitaptaki 'Kışa Açılan Kapı' kavramı da bu tür egzersizlerden biriydi. İnsanların düşünülemeyecek şeyleri keşfetmelerine yardım edecek bir kavram. Böylece dünyaya bakışlarını yeniden düzenliyor, daha önce imkânsız olduğuna inandıkları bazı kavramları kafalarındaki düşüncelere ekliyorlar.»

Barın yanında duran Boothe, «Albert de parlak bir dâhidir,» dedi. «Bilimle doğaüstünü birleştiren bir sentez geliştirmek için yıllarca çalıştı. Her iki kuramın birbiriyle çakıştığı bazı noktalar buldu. Bize öğretecek o kadar çok bilgisi, bilime ve insanlığa öyle büyük katkıları var ki! İşte bu yüzden ölmemesi gerekiyor. Bu yüzden o küçük kahpenin bizleri öldürmesine izin vermemelisin, Şef. İkimizin de dünyaya verecek çok şeyimiz var.»

Uhlander hâlâ lambadan yayılan mücevher renkli ışıkları seyretmeye devam ediyordu. «Bu imkânsızlıkları gözlerinin önünde canlandırarak, bütün bu garip kavramların mümkün olduğuna, gerçek.ve tanıdık olduğuna inanarak, sonunda psişik güçlerini kapatıp mühürlediğin mantık kutusunun kapağını açmayı başarabilir, gücü serbest bırakabilirsin. Sosyal bir varlık olan insan tüm hayatı boyunca bu kutunun kapağını açmamak üzere eğitilir, aldığı kültür bu tür

şeylere inanmaması gerektiğini öğretir ona. Aslında imkânsız kavramları gözler önünde canlandırmak, ancak derin bir meditasyon sırasında ya da zihnin tam konsantrasyonunu sağlamak üzere uygun şekilde hipnotize edilmesinden sonra gerçekleşir. Bu varsayım hiçbir zaman gerçek anlamda kanıtlanmadı. Çünkü bilim adamları, psişik güçleri yeniden şekillendirebilmek için gerekli deneyleri yapamıyor, uzun süreler boyunca insanlar üzerinde çalışamıyorlardı. Uygulanması gerekli yöntemlerin çoğu normal bir insana acı verecek özellikteydi.»

Dan acı bir alayla, «Güç Nazilerin eline geçtiği sırada Almanya'da bulunmayışınız ne kadar kötü,» dedi. «Eminim onlar size bu ilginç deneylerinizde kullanabilmeniz için yüzlerce insan verirlerdi. Onların psişik güçlerini istediğiniz gibi şekillendirir, o insanlara yaptıklarınız için kimseye hesap vermek zorunda da kalmazdınız.»

Uhlander hakareti hiç duymamış gibi konuşmaya devam etti. «Ama Melanie uzun yıllar boyunca çeşitli ilaçların yardımıyla uyuşturulmuş, uzun ve yoğun konsantrasyon seansları yaşamıştı... duyu arındırma tankında yüzdürüldüğü o upuzun saatler ve günler de eklenince... doğrusu ideal bir yaklaşım sağlanmıştı... ve sonunda gerçekten de ruhunu vücudundan ayırmayı başardı işte.»

Doğaüstü güçlerin ve kavramların uzmanı, kışa açılan kapının yanısıra zihni geliştirecek başka egzersiz kavramlarının da bulunduğunu açıkladı. Melanie'ye bazan, yalnızca iki yana doğru giden, ne aşağı inen, ne de yukarı çıkan basamaklara konsantre olması söyleniyordu.

«Kocaman, Viktorya. tarzı bir merdivenin tepesinde durduğunu düşün,» dedi Unländer.

«Merdivenin oymalı kakmak, süslü trabzanına tutunuyorsun. Hareket ettiğin zaman birdenbire ne yukarı çıktığını, ne de aşağı indiğini farkediyorsun. Basamaklar iki yana doğru uzayıp gidiyor. Ne başı, ne de sonu var.» Diğer kavramlardan bir tanesi, kuyruğundan başlayarak kendi kendini yiyip bitiren kediye aitti. Melanie' nin bu sabah motel odasında, hipnotik gerileme terapisi sırasında anlattığı hikâyeydi bu. Bir diğeri, düne açılan pencereydi. «Yatak odandaki pencerenin yanında duruyor, dışarıya, bahçeye bakıyorsun. Ama bahçenin bugünkü halini değil dünkü halini görüyorsun. Kendin oradasın ve güneş banyosu yapıyorsun. Kendini plaj havlunun üzerinde uzanmış durumda görüyorsun. Aynı odanın diğer pencerelerinden baktığında, dışarda bu manzarayı göremiyorsun. Bu pencere öyle sıradan bir pencere değil. Bu özel pencereden baktığın zaman, dünü görebiliyorsun. Eğer pencereden dışarıya çıkacak olsan, dünkü zamana geri mi döneceksin? Güneş banyosu yapan kendinin yanında mı duracaksın?» , Bardan ayrılan Boothe gölgelerin içinden kayarak ilerledi, lambadan yayılan renkli pırıltılarla dolu ışık havuzunun kenarında durdu. «İnsan bir kez bu çelişkilere inanmayı başardıktan sonra, yalnızca onlara inanmakla kalmamalı, bu paradoksların içine de girebilmeli. Meselâ, hiçbir yere varmayan basamaklar kavramı Melanie üzerinde etkili olsaydı, bir noktada ona o merdivenden ayrılması söylenecekti. Oysa merdivenin bir başı ya da sonu olmadığından, böyle bir şey mümkün değildi. Ve Melanie bunu başardığı anda, ruhunu vücudundan ayırmış olacak, vücudundan ayrı ilk deneyimini yaşayacaktı. Düne açılan pencere kavramı başarılı olsaydı, o zaman da pencereden geçip düne adım atması gerekecekti. Böylesine imkânsız bir olayın parçası olmak, ruhu vücuttan ayırmak için gerekli adımın atılmasını sağlayacak, tetiği çekecekti. Kuramın temeli bu fikre dayanıyordu.»

«Çılgınlık,» dedi Dan.

Uhlander sonunda gözlerini lambanın ışıklarından ayırarak, «Pek öyle sayılmaz,» dedi.

«İşe yaradı çünkü. Kızın en iyi canlandırabildiği kavram, kışa açılan kapı kavramı oldu. Kapıdan geçtiği anda psişik güçleri ve yetenekleriyle bağlantı kurmuş oldu ve onları kontrol etmeyi öğrendi.

Dan'le Laura'nın düşündüklerinin tersine, Melaine kapının gerisindeki doğaüstü boyuttan gelebilecek bir şeyden korkmuyordu. Onun korkusu, kapı açıldığında öbür tarafa geçmekti. Çünkü o zaman yine öldürmeye başlayacaktı. Birbirine zıt ve birbirinden güçlü iki istek arasında bölünmüştü. Hem kendisine işkence eden insanları teker teker öldürmek istiyor, hem de bu katliama son vermek için umutsuz bir ihtiyaç duyuyordu.

Tanrım.

Boothe çalışma masasına yaklaşıp, elini açık valizin içinde duran desteler halindeki yüz dolarlık banknotların üzerine dayadı. Gözlerini kısarak Dan'e baktı, «Ee, ne diyorsun?» diye sordu.

Dan ona cevap vereceği yerde Uhlander'e dönüp, «Psişik duruma geçip güçlerini kullanmaya başladığında çevresindeki havada diğer insanların hissedebileceği bir değişim oluyor mu?» diye sordu.

Uhlander'in atmaca gözlerinde yepyeni bir yoğunluk belirmişti. «Ne tür bir değişim?» diye sordu.

«Âni, açıklaması olmayan bir soğukluk.»

«Olabilir,» dedi Uhlander. «Doğaüstü enerjilerin âni birikiminin bir belirtisi olabilir. Ruhlarla ilgili deneylerde buna benzer durumlarla

karşılaşıldığı olmuştur. Böyle bir şey olduğunda sen onun yanında miydin?»

«Evet,» dedi Dan. «Galiba vücudundan her ayrılışında ve her geri dönüşünde oluyordu bu.»

Sinema salonunun havası birdenbire soğudu. Laura başım kısa bir an boyunca Melanie'den uzağa çevirmişti. Daha iki ya da üç saniye önce kızın gözleri açıktı. Emindi Laura bundan. Oysa gözler şu anda kapalıydı. Gözler kapanalı daha bir saniye ancak geçmiş olduğu halde Laura, Melanie'yi yakalayıp sarsmaya başladı. Ama küçük kızın gözleri açılmadı.

«Melanie? Melanie, uyan!»

Hava gittikçe soğuyordu.

«Melanie!»

Hava daha da soğudu.

Paniğe kapılan Laura, kızının yüzüne bir çimdik attı. «Uyan, Tanrı aşkına, uyan!»

Onların iki sıra gerisinde oturan biri, «Hey... biraz, sessiz olun,» diye seslendi.

Hava her an biraz daha soğuyordu.

Elini para destelerinin üzerinden çekmeyen Boothe, «Onun nerede olduğunu biliyorsun,» dedi. «Onu öldürmek zorundasın. Yapılacak en doğru şey bu.»

«O yalnızca bir çocuk,» dedi Dan.

Boothe, «Ama sekiz kişiyi öldürdü bile,» diye uyardı.

«Sekiz kişi, ha?» diyen Dan, neşeden yoksun bir sesle güldü. «Siz onlara insan mı diyorsunuz? Sizin o çocuğa yaptıklarınız insanlığa sığar mı? Normal bir insan ona elektrik şoku vererek işkence eder mi? Elektrotları vücudunun neresine yerleştiriyorsunuz? Boynuna mı? Kollarına mı? Küçücük sırtına mı? Yoksa cinsel organına mı? Evet, eminim öyle yapıyordunuz. En iyi yer cinsel organı olmalı. En fazla etkiyi sağlayabilmek için. İşkenceciler için her zaman en önemli şey budur. En çok etki. İnsan, ha? Sekiz kişi öldü diyorsun, öyle mi? Tanrım! Bence ahlâksızlığın ve kokuşmuşluğun da belli bir sının olmalı. Bu sınırın da altına indiğin zaman, zalimliğin en son sınırını aştığın zaman, artık kendini insan olarak göremezsin.»

Boothe, Dan'in anlatmaya çalıştığı şeyleri anlamayı reddederek, «Sekiz kişi,» diye tekrarladı. «O kız bir canavar, kelimenin tam anlamıyla psikopatik bir canavar!»

«Ruhsal bakımdan normal değil,» dedi Dan. «Bu yüzden de davranışlarından sorumlu tutulamaz.» Karşısındaki bir insanın çaresizlik içinde kalışından, ıstırap çekişinden bu kadar derin bir mutluluk duyacağı dünyada sanlıkla ilgisi olmayan bu iki.yaratığın yüzlerindeki giderek artan dehşet ve umutsuzluk ifadeleri ona zevk veriyordu.

Adamlar son kurtuluş ümitlerinin hiçbir işe yaramayacak bir ümit olduğunu anlamışlardı. Boothe öfkeli bir sesle, «Sen yasanın bekçiliğini yapan bir memursun,» dedi. «Önleyebildiğin zamanlarda şiddeti önlemek senin görevin.»

«Dokuz yaşındaki bir çocuğu vurmak şiddet uygulamaktır, şiddeti önlemek değil.»

«Ama eğer onu öldürmezsen, o bizi öldürecek,» dedi Boothe. «Bir tek ölüm yerine iki ölüm olacak. Onu öldür. Sonuçta bir hayat kurtarmış olacaksın.»

«Yani kâr haneme bir hayat daha yazılmış olacak, öyle mi? Tanrım, ne kadar da ilginç bir düşünce,» dedi Dan. «Biliyor musunuz, Bay Boothe, sonunda cehenneme indiğinizde eminim şey' tan sizi ruhların muhasebecisi yapacaktır.»

Birdenbire zaten pek azalmış kontrolünü tümüyle kaybeden beyaz saçlı yayıncı öfkeye kapılarak elindeki viski bardağını Dan'in kafasına doğru savurdu. Yüz hatları yoğun nefret ve kudurmuş bir öfkeyle çarpılmış, çirkin bir maske takmış gibi olmuştu.

Dan başını eğdi, bardak tepesinden uçup biraz ilerde yere çarptı, çarpmanın etkisiyle binlerce parçaya ayrılıp tuzla buz oldu.

«Seni budala itoğlu it!» diye söylendi Boothe.

«Vay, vay, sakın kulüpteki dostların böyle sözler söylediğini duymasın! Herhalde duysalar şok falan geçirirler.»

Boothe başını ondan uzağa çevirdi, gözlerini sessizce raflarında bekleyen, karanlıklar içindeki kitaplara dikti. Öfkeden tüm vücudu titriyordu ama bir şey söylemedi.

Dan bilmesi gereken her şeyi öğrenmişti. Artık gidebilirdi.

Laura, Melânie'yi uyandıramadı. Sinema salonunda epey' gürültü ederek çevresindekilerin rahatsız olmasına yol açmış, diğer seyircileri kızdırmıştı. Ama tüm çabalarına rağmen küçük kızın kendisine karşılık vermesini sağlayamadı. Melanie ne mırıldanıyor, ne de gözlerini kırpıştırıyordu.

Earl ayağa kalkmış, elini ceketinin iç kısmındaki tabancasına götürmüştü.

Laura vahşi bakışlarla çevresine bakıyor, o korkunç varlığın ilk belirtisini, doğaüstü gücün ilk patlamasını bekliyordu.

Ama buz gibi hava birdenbire etkisini yitirdi, herhangi bir doğaüstü şiddet olayı yaşanmadan ortalık yeniden ısınmaya başladı.

Bir dakika önce buraya gelen şey her neyse, şu anda gitmişti.

Uhlander'in gözleri yeniden renkli camlardan yayılan ışıltı mozaike kaymıştı. Odanın içindeki tek ışık bu renkli ışık huzmeleriydi. Gölgeleri aydınlatan renkli desenlere baktığı halde, gerçekte onları görmüyor, bakışları Melanie'nin başka dünyalara dikilmiş bomboş gözlerini hatırlatıyordu. İçinde bulunduğu odadan kopmuş, o ışığın içinde bir yerlerde kendi geleceğini görmeye başlamıştı. Tabii görebildiği gelecek tümüyle karanlıklar içindeydi. İnce ve titrek bir sesle, «Şef, lütfen... lütfen, dinle...» dedi. «Yaptıklarımızı kabul etmen, ya da doğru bulman gerekmez... bizi sevmek... ya da bize acımak zorunda değilsin.»

«Acımak mı? Acıma duygumu, dokuz yaşındaki bir çocuğun beynini dağıtarak mı ifade edeceğim? Öyle bir şey yapacağımı mı sanıyorsun?»

Palmer Boothe titreyerek tekrar konuşmaya başladı. «Kurtardığın hayatlar olmayacak. Tanrı aşkına, neyle karşı karşıya olduğumuzu görmüyor musun? Çocuk kana susamış bir canavar. Bir kez kanın tadını aldı. Bizi öldürmekle yetineceğini düşünmek çok saçma. O bir manyak. Ruhsal bakımdan normal olmadığını sen kendin söyledin. Onu çıldırttığımızı ve bu yüzden de davranışlarından sorumlu tutulamayacağını söyledin. Pekâlâ. Sorumlu tutulmasın. Ama tümüyle

kontrolden çıkmış durumda. Büyük bir ihtimalle, her geçen an biraz daha güçleniyor. Psişik yeteneklerinin boyutlarını her dakikayla birlikte biraz daha öğreniyor. Eğer birisi çok kısa bir süre içinde onu durdurmazsa, belki de bir daha kimse durduramayacak onu. Mesele yalnızca Albert ve ben değiliz. Daha kaç kişi ölecek onun yüzünden?» '

«Başka kimse ölmeyecek,» dedi Dan. «Ne?»

«Sizin ikinizi, yani gri odayla ilgisi olan son komplocuları da öldürdükten sonra... kendi kendini öldürecek.»

Bu sözleri söylediğinde, gerçek yüzüne bir tokat gibi çarptı. Bu düşünceyi daha önce hiç seslendirmemişti. Melanie'nin yaptıkları yüzünden umutsuzluğa kapılarak kendi yaşamına son vereceğini düşünmek, göğsüne ânî ve basınçlı bir ağırlığın çökmesine, kalbine yakın bir yerde dayanılmaz bir acı hissetmesine neden olmuştu.

«Kendini mi öldürecek?» diye sordu Boothe. Uhlander, «Bu fikir de nereden geldi aklına?» diye sordu.

Dan birkaç kısa cümleyle, Laura'nın küçük kıza hipnotik terapi uygulayışını özetledi, kendi başına geleceklerle ilgili söylediği tuhaf şeyleri anlattı. «Diğerlerinin tümünü öldürdükten sonra 'O ŞEY'in kendi peşine düşeceğini söylediğinde neyi kastettiğini anlayamadık. Şeytan mıydı, ruh muydu, neydi 'O ŞEY?' Yaratığın ne olabileceğine dair en ufak fikrimiz bile yoktu. Öyle bir şeyin varolabilmesi imkânsız gibi görünüyordu. Ama dünyayı kasıp kavuran garip bir şey'in serbest kaldığına, canının istediğini yaptığına dair kanıtlar görmüştük. Artık onun bir şeytan ya da bir öcü olmadığını biliyoruz. Biliyoruz ki... sizleri de safdışı ettikten sonra kendi hayatına son vermek için tüm psişik güçlerini kendi üzerine çevirecek. Dengeyi sağlayan hayatlar sizin ve

onun hayatlarınız. Korkarım kurtarabileceğim tek hayat da onun hayatı olacak.»

Ahlâk anlayışı, Adolf Hitler ya da Joseph Stalin'in kokuşmuş ahlâk anlayışı kadar hayranlık uyandıran Boothe, kiralık katiller ve işkenceciler tutmuş, bütün bunları yaparken vicdanı bir ah olsun rahatsız olmamıştı. Kendi lanet olası canını kurtarmak için başka çaresi. kalmadığını bilse, çıplak elleriyle sayısız cinayetler işlemeye hazırdı. Bu ruhu çürümüş, kalbi kokuşmuş yılan, Dan'in seçimi karşısında şaşırmış kalmıştı. Onun gibi bir yasa bekçisi, onları ölüme terketmekle kalmıyor, çok geçmeden bu dünyadan göçüp gidecek olmalarından zevk duyuyordu. «Ama... ama... onu durdurabileceğin halde durdurmazsan... ve o da bizi öldürürse... o zaman sen de işlenen cinayetlerden en az onun kadar sorumlu olursun.»

Dan uzun bîr süre boyunca ona baktı, sonra başını salladı.

«Evet, öyle,» dedi. «Ama bu durum beni şaşırtmıyor. Bu bakımdan, başka insanlardan farkım olmadığını en başından beri biliyordum ben. Doğru koşullar altında soğukkanlılıkla cinayet işleme kapasitesine sahip olduğumu biliyordum.» Arkasını döndü.

Onlardan uzaklaşarak kütüphanenin kapısına doğru yürüdü.

Yolun yarısına geldiği sırada, Uhlander, «Ne kadar zamanımız kaldı sence?» diye sordu. Dan tekrar onlara döndü. «Bu sabah kitabının bir bölümünü okuduktan sonra neler olup bittiğini biraz olsun anladığıma karar verdim. Onlardan ayrılmadan önce Laura'ya Melanie'yi uyanık tutması için uyardım. Onun daha derin katatoniye kaymasını engellemeye çalışmasını söyledim. Önce sizlerle konuşmak istiyordum. Sizleri daha önce öldürmemesi gerekiyordu. Ama bu gece

Melanie'nin yatağına yatmasını engelleyecek değilim. Yatağına yattığında ve uykuya daldığında...»

Hepsi sessizleştiler, bir süre kimse konuşmadı. Odanın içinde duyulabilen tek ses yağmurun şakırtılarıydı.

Sonunda Boothe, «Demek ki birkaç saatimiz var,» dedi. Kısa bir süre önce, Dan'i kütüphanenin kapısında karşılayan adamdan tümüyle farklı biriydi artık. Çok daha zayıf, çok daha az etkileyiciydi. «Yalnızca birkaç saat...» Ama o kadar bile vakitleri kalmamıştı. Palmer Boothe'un sesi dehşet ve kendine acıma duygularının karışımından oluşan bir sessizlikle son bulurken, kütüphanenin içindeki ısı bir saniye içinde yirmi derece birden düştü.

Laura, Melanie'yi uyanık tutmayı başaramamıştı.

«Hayır!» diye bağırdı Uhlander.

En tepedeki kitap raflarında duran kitaplar âni bir patlamayla yerlerinden fırlayarak Uhlander'le Boothe'un tepesine yağmaya başladı.

İki adam bağırarak kollarını başlarının üzerine kaldırdılar.

Ağır bir koltuk yerden havalandı, iki buçuk üç metre yükseldi, bir an öylece durdu, sonra hızla kendi etrafında dönmeye başladı ve büyük bir güçle, dosdoğru kütüphanenin karşı tarafına, büyük balkon kapılarına doğru savruldu. Patlayan camın sesini ve etrafa saçılan binlerce cam kırığının şangırtısını, koltuğun pencere pervazlarını parçalarken ve tekrar yere düşerken çıkardığı çarpma sesi izledi.

Melanie gelmişti. Rubai buradaydı artık. Dan onunla konuşmaya çalışmayı geçirdi aklından. Tekrar öldürmeye başlamadan önce kafasına mantık sokmaya çabalayabilirdi. Ama ona ulaşmanın

mümkün olmadığını biliyordu. Annesi de hipnotik terapi uygularken ulaşamamıştı Melanie'ye. Boothe'la Uhlander'i kurtaramayacaktı. Hoş, zaten kurtarmak istemiyordu onları. Artık kurtarma ümidi olan, eğer şansı yardım ederse kurtarabileceği tek hayat Melanie'nin hayatıydı. Aklına bir şey gelmişti. Bir plan, bir hile... Melanie'nin psişik güçlerini kendi kendine yöneltmesini engelleyebilecekti belki de. Küçük kızın çevresine yaydığı dehşet ve ölüm yüzünden kendinden nefret ederek intihar etmeye kalkışmasını durdurabilecekti belki. Zayıf bir plandı .Planın işleyeceğinden emin değildi. Fazla şansı olmadığını biliyordu. Ama en azından bir deneyebilmek için kızın yanında olması gerekiyordu. Ruhu Melanie'ye geri döndüğünde, Dan onun fiziksel vücudunun yakınında olmalıydı. Bu da Westwood'daki sinema salonuna geri dönmek zorunda olduğu anlamına geliyordu. Melanie buradaki işini bitirmeden önce Dan oraya varmalıydı. Boothe'la Uhlander'i kurtarmak için hiçbir şey yapamayacağına göre, boşu boşuna zaman kaybetmemeliydi.

Görünmeyen eller, bir başka raftaki kitapları yerlere uçurdu, kitaplar gürültüyle parkelerin üstünde yuvarlandılar. Boothe avazı çıktığı kadar bağırıyordu.

Bar, sanki içinde bir bomba patlamışcasına havaya uçarak, parçalandı. Odanın içindeki havayı birdenbire ağır bir viski kokusu kapladı.

Uhlander merhamet için yal varıyordu. Dan, Tiffany lambanın havaya kalktığını, kablosunun ucunda balon gibi yükseldiğini gördü. Lamba göz hizasına yükselirken Dan de aklını başına toplamayı başardı. Durumun ne kadar âcil olduğunu kavrayıp olduğu yerde döndü, son birkaç adımı attı, odanın ucuna vardı. Kapıyı açarken arkasında ışık söndü, kütüphane karanlıklara gömüldü.

Dan odadan çıkar çıkmaz kapıyı arkasından kapadı, evin içinde, geldiği yoldan gerisin geri koşmaya başladı. Uşak onu nerelerden geçirdiyse, yine aynı yerlerden geçiyordu. Şeftali rengi duvarları, kartonpiye tavanı olan salona daldığında, uşağın da karşıdan kendisine Adam kütüphaneden gelen iğrenç çığlıklar yüzünden telaşa kapılmıştı. Dan ona, «Polis çağır!» diye bağırdı. Melanie'nin o gri odaya girmişliği olan, kendisine karşı kurulan komploda rol almışlığı olan kimselerin dışında başkalarına zarar vermeyeceğinden emindi. Ama yine de, uşak şaşkınlık içinde duraklarken Dan ona, «Kütüphaneye girme... polisi çağır, Tanrı aşkına, tek başına girme oraya!» diye seslendi.

Karanlık sinema salonu Laura'ya artık güvenli bir sığmak gibi gelmiyordu. Klostrofobiya kapılmıştı. Sıra sıra koltuklar birdenbire onu sınırlamaya, köşeye sıkıştırmaya başlamıştı sanki. Karanlık tehdit ediciydi. Ne diye böylesine karanlık ve sıkışık bir yere sığınmayı seçmişlerdi sanki? 'O ŞEY' herhalde karanlığı seviyor olmalıydı. Işığın az olduğu yerlerde daha rahat hareket ediyordu.

Ya hava yeniden soğumaya başlarsa ne olacaktı?

'ŞEY' geri dönerse ne yapacaktı Laura?

'O ŞEY'in geri döneceğini biliyordu. Emindi bundan.

Çok yakında dönecekti.

* * *

Dan upuzun bahçe yolunun yarısına geldiğinde, kocaman demir bahçe kapıları ağır ağır açılmaya başladı.

Normal zamanda olsa, uşağın ön kapıyı arayıp konuğun gideceğini önceden haber verdiğini düşünürdü. Ama şu anda uşak yukarda polisi

aramakla meşguldü. Kütüphaneden gelen kan dondurucu çığlıklar, korkunç savaş sesleri, onun aklını başından almıştı. Demek ki nöbetçinin kapıları açması, karanlığın ve yağmurun içinde yaklaşan farları gördüğü içindi.

Dan dönen ışığı da arabanın tepesine takmıştı. Yokuş aşağı yıldırım gibi geliyordu. Gaz pedalını yere yapıştırmış, kapıcının engeli zamanında kaldıracağım, kötü bir çarpışmayı önleyeceğini umuyordu. Görünüşe göre o demirler bir tankı bile durdurabilecek gibiydi. Çarpacak olursa, ya kafası kopar, ya da ön camdan giren bir çubuğun üzerinde, şişe geçirilmiş pilice dönerdi.

Yokuştan aşağı daha aklı başında bir hızlı da inebilirdi elbette. Ama her saniyenin önemi vardı. Kızın astral bedeni, Boot hela Uhlander'in işini bitirmek için birkaç dakika oyalansa bile, herhalde Westwood'daki sinemaya Dan'den çok önce varırdı. Ruhlar otomobil kadar yavaş yolculuk yapıyor olamazdı. Bir yerden bir yere göz açıp kapayıncaya kadar varırlardı. Hem zaten uşağın da çok geçmeden aklını başına toplaması, bu çığlıklara Dan'in neden olduğunu düşünmesi ihtimali yabana atılamazdı. Eğer böyle bir kuşku duyarsa, bekçi kulübesine telefon eder, kapının kanatları açılır açılmaz yine kapanır, Dan'in kaçışı engellenir, bu sefer önemli dakikalar ziyan olmaya başlardı.

Kapıya on metre kala, kanatlar hâlâ kayarak açılmayı sürdürürken, Dan gaz pedalmdaki basıncı hafifletip frene yüklendi. Araba kaymaya başlamıştı ama Dan onun yoldan çıkmasını engelledi, burnunu hedeften ayırmamayı başardı. Hafif bir tık sesi duydu, arka çamurluğun hâlâ hareket halinde bulunan kapı kanatlarından birine değdiğini hissetti. Sonra kendini duvarın dışındaki yolda buldu. Hiç trafik yoktu. Dan yavaşlamadı. Virajı alırken yolun karşı kenarına

kadar kaymakla birlikte, çok az hız kaybıyla yönünü ayarlamayı başardı.

Acil durum ışığı parlayıp sönerken, arabayı gücünün son sınırlarına kadar zorluyor, Bel Air tepelerinden aşağı bir sokaktan diğerine geçerek iniyor, hem kendi hayatını, hem yoluna çıkabilecek kimselerin hayatını tehlikeye atarak kör virajları, yarı kör virajları deli gibi alıyordu.

Düşünceleri geriye doğru uçtu: Delmar, Carrie, Cindy Lakey...

Bu kez öyle olmayacaktı.

Evet Melanie bir katildi. Ama yaptıkları yüzünden ölmeyi hak etmiyordu. O insanları öldürdüğü zaman aklı başında değildi. Ayrıca eğer kendini savunma amacıyla işlenen cinayetin haklı bir yanı varsa, Melanie tümüyle haklı demekti. O insanları birer birer öldürmese, er geç onlar Melanie'nin peşine düşecek, intikam almak için olmasa bile, onun üzerinde yapacakları deneylere devam edebilmek için' Melanie'yi yine tutsak etmek isteyeceklerdi; Eğer komploya karışan on kişiyi öldürmemiş olsa, işkence devam edecekti.

Dan bu düşünceyi onun kafasına sokmak zorundaydı.

Ona ulaşmanın bir yolu olmalıydı ve Dan bu yolu bildiğini sanıyordu.

Tanrım, lütfen, işe yarasın.

Westwood fazla uzak değildi. Arabanın tepesinde yanıp sö nen ışığın yardımıyla ve kendi hayatını tümüyle tehlikeye atacak bir hızla ilerlerse, sinema salonuna varması beş dakikadan çok daha az sürebilirdi.

Delmar, Carrie, Cindy Lakey.., Melanie...

Hayır.

Hava sıcaklığı hızla düşüyordu. Melanie inildedi.

Laura oturduğu koltuktan ayağa fırladı. Ne yapacağını bilmiyordu ama 'O ŞEY' yaklaşırken kıpırdamadan oturup onu beklemesi düşünülecek şey değildi.

Isı biraz daha düştü. 'O ŞEY' onları daha önce mutfakta ve motel odasında da ziyaret etmiş, hava sıcaklığı her seferinde hissedilir derecede düşmüştü. Ama bu seferki soğukluk başka türlü dondurucuydu. Buz gibi hava Laura'nın iliklerine işliyor, kemiklerini donduruyordu. Arka sıralarda oturan biri Laura'ya yerine oturmasını söyledi, ön sıralardaki başlar Laura'ya doğru döndü. Bir an sonra sinema salonundaki insanların dikkati içeriyi bir anda kaplayan soğuk havaya yönelmişti. Soğuk gerçekten dondurucuydu.

Earl de ayağa kalkmış, bu kez omzundaki askılıkta duran, tabancasını çekip eline almıştı. Melanie zayıf, hastalıklı bir sesle bağırdı ama gözleri açılmadı.

Laura onu yakalayıp sarsmaya başladı.

«Bebeğim, uyan! Uyan!» diye haykırdı. Salonun içinde yumuşak şaşkınlık mırıltıları dalgalanmaya, Laura'nın bulunduğu yere doğru gelmeye başlamıştı. Seyircilerin büyük bir kısmı Laura ile Melanie'ye pek aldırmıyor, daha çok dondurucu soğukla ilgileniyorlardı. Dişleri birbirine çarpmaya, dudakları uyuşmaya başlamıştı.

Dev sinema ekranı bir yırtılma sesiyle baştan sona yarılıp ikiye ayrıldığında, kalabalık birdenbire sessizleşti, salonun içini kısa süreli bir şok kapladı. Sanki Tanrı cenneti parçalıyormuş gibi bir ses. Perdedeki hayallerin arasından zikzaklı siyah bir çizgi belirdi, artistler dalgalanmaya, buruşmaya başladılar, yüzleri, vücutları çarpıldı.

Melanie koltuğunda kıpırdandı, boş havaya bir tokat atar gibi yaptı. Eli Laura'ya çarptı. Laura onu zorla uyandırmaya, uğraşıyordu.

Perde yırtılır yırtılmaz, daha seyirciler yeni sessizleşirken, ekranın iki yanındaki ağır kırmızı perdeler tavandaki raylarından koptu. Bir an havada dev kanatlar gibi dalgalandılar. Sanki sinemaya şeytan girmiş, kendi yarasa kanatlarını açmaya başlamıştı. Sonra perdeler bir hışırtı sesiyle, koca yığınlar halinde, cansız yere düştüler.

Seyircilere bu kadarı fazla gelmişti. Korku ve şaşkınlık içinde koltuklarından kalkmışlardı. Laura yüzüne ve kollarına bir iki darbe yedikten sonra Melanie'nin bileklerini tutup onu engellemeyi başardı. Başını çevirdi, salonun ön tarafına baktı.

Projeksiyoncu henüz makineyi durdurmamıştı. Mahvolmuş beyaz perdede hâlâ hayaller sıçrayıp duruyordu. İki yandaki meşale biçimli apliklerden de belli belirsiz, amber renginde bir ışık yayılmaktaydı. Bundan sonra olacakları herkesin görebilmesine yeterli düzeydeydi bu ışık. Sinemanın ön tarafındaki boş sıralar, çakılı bulundukları döşemelerden sökülüp ayrılmaya başladı. Havaya yükseliyor, perdeye doğru uçuyor, oraya top güllesi gibi çarpıp daha da zarar veriyorlardı.

Kalabalık bağrışmaya başladı. Bir kısmı salonun arka tarafındaki kapılara doğru koşuyordu. Birisi «Deprem!» diye bağırdı.

Tabii bütün bu olup bitenleri depremle açıklamak mümkün değildi. Kimse bu açıklamaya inanmış olamazdı. Yine de, Güney California'da en çok korkulan kelime duyulduğunda, panik daha arttı.

İkinci sıradaki koltuklar da yerlerinden fırlamaya başladılar. Yuvalarından uğrayan çivilerin korkunç sesi, metal yırtılma seslerine, betonun patlarken çıkardığı gürültülere karışıyordu.

Sanki görünmeyen, dev gibi bir hayvan, salonun ön tarafından içeriye girmiş, yoluna çıkan her şeyi yıkıp geçerek arkaya doğru ilerlemeye başlamış gibi, diye düşündü Laura. Earl, «Buradan çıkalım,» diye bağırdı ama bu şey her neyse, ondan kaçamayacaklarını o da Laura kadar iyi biliyordu.

Melanie mücadele etmekten vazgeçmişti. İçi boş bir çuval gibi, yığılmış kalmıştı oturduğu yere. Öyle solgun görünüyordu ki, ölmüş gibiydi.

Projeksiyoncu sonunda filmi durdurmuş, salonun ışıklarını yakmıştı. Laura, Melanie ve Earl'den başka herkes salonun arka bölümüne yığılmış durumdaydı. Kalabalığın yarısı lobiye çıkmayı başarmıştı bile.

Kalbi öfkeyle çarpan Laura, kollarını Melanie'ye sararak yanyana dizili koltuklardan oluşan sıra boyunca ilerlemeye başladı. Earl onu izliyordu. Artık dördüncü sıradaki koltuklar patlamaya başlamıştı. Her biri hızla yerinden fırlıyor, zaten mahvolmuş durumdaki beyaz perdeye korkunç bir güçle çarpıyordu.

Ama seslerin en kötüsü, gerçek top sesine benzeyeni, beyaz perdenin iki yanındaki tehlike çıkış kapılarından geliyordu. Kapılar açılıp açılıp çarparak kapanıyor, kanatları öyle şiddetle savruluyordu ki, yavaş kapansın diye tepelerine takılmış olan lastik silindirler hiçbir işe yaramıyordu.

Laura o tarafa bakarken, karşısında kapı değil, açılıp kapanan ağızlar görür gibi oldu. Aç ağızlar. Eğer budalalık eder de o kapılardan kaçmaya kalkışırsa, kendini sinemanın otoparkında değil, akla hayale sığmayacak kadar iğrenç bir canavarın midesinde bulacağından emindi. Bunun çılgınca bir düşünce olduğunu biliyordu. Delilikti bu. Demek kendisine bilincini kaybettirecek paniğin eşiğine yaklaşmıştı.

Daha önce ruh olgusunu mutfağında yaşamamış olsa, karşısında gördüğü manzara kafasının bir tahtasını oynatırdı. Onu biliyordu. Neydi bu?

Neydi? Melanie'den ne istiyordu?

Dan biliyordu. En azından, bir kısmını biliyordu. Ama biliyor olması önemli değildi, çünkü şu anda onlara yardım edemiyordu. Laura onu bir daha görebilme şansının hiç olmadığını hissetti.

O anda histerinin eşiğinde olduğundan ve duygularına fazlasıyla kapılmış bulunduğundan, Haldane'i bir daha asla göremeyeceğini düşünmek onu korkunç bir biçimde sarstı. Çeşitli duygularla yüklenmiş durumdaki Laura, bu düşüncenin etkisini en sert haliyle yaşamaktaydı.

Koltuk sıralarının arasındaki koridora vardığında, dizleri Melanie'nin ve hissettiği dehşetin ağırlığıyla bükülmeye başladı. Earl tabancasını tekrar kılıfına soktu. Melanie'yi Laura'nın kollarından aldı.

Lobiye açılan kapının önünde yalnızca birkaç kişi kalmıştı artık. Onlar da sıranın kendilerine gelmesini, önlerindeki kapıyı itip dışarıya kaçmayı bekliyorlardı. Bazıları başlarını çevirip arkalarına bakıyor, gözlerini kocaman kocaman açarak bu tarifi mümkün olmayan kargaşayı seyrediyorlardı. Laura ile Earl aynı halı kaplı kaçış yolunun üzerinde birkaç adım attıkları sırada, arkalarında kalan koltuklar havaya doğru patlamaktan vazgeçti. Bu kez önlerindeki, yani salonun arkasındaki koltuklar yerlerinden fırlamaya başlamıştı. Havada bir an süren garip görünüşlü bir dans yapan koltuklar, dönerek, birbirine çarparak koridor boyunca ilerleyip üst üste yığıldılar, yolu tıkadılar.

Melanie'nin salonu terketmesine izin verilmeyecekti.

Earl kızı kollarının arasında tutarak bir o yana, bir bu yana baktı, ne yapması gerektiğine karar vermeye çalıştı.

O sırada birdenbire bir şey onu sertçe itti, Earl geriye doğru sendeledi, bir şey Melanie'yi kollarının arasından koparıp aldı. Melanie yere düştü, yuvarlandı, koltuklardan birinin yan tarafına çarpıp durdu.

Laura haykırarak kızına doğru koştu, Melanie'yi sırtüstü yatırıp boynuna dokundu. Melanie'nin nabzı atıyordu.

«Laura!»

Bağıran bu sesi duyduğunda başını kaldırdı, Dan Haldane'i görünce içini güçlü bir rahatlama duygusu kapladı. Dan salonun arka kapısından bir an önce çıkabilmek için birbirini ezen insanların arasından içeriye girmeyi başarmıştı. Koridordan onlara doğru koşuyordu. Görünmeyen düşmanın yola yığmış olduğu mahvolmuş koltukların üzerinden atlayıp ilerlemeye çalışırken, bir yandan da, «İşte öyle yap!» diye bağırıyordu.

«Kollarını sar ona! Korumaya çalış!» Laura'nın yanına varıp yere diz çöktü. «Kendini Melanie'yle 'O ŞEY'in arasına koy. 'O ŞEY'in sana zarar vereceğini sanmıyorum.»

«Neden vermesin?» diye sordu Laura.

«Daha sonra açıklarım.» Dan ellerinin ve dizlerinin üzerine çökmüş olan Earl'e döndü, «İyi misin?» diye sordu.

«Evet,» dedi Earl. «Yalnızca birkaç çürük, o kadar.» Dan ayağa kalktı.

Laura koridorun ortasında, mısır patlaklarının, sağa sola atılmış çöplerin, buruşturulmuş kâğıt bardakların arasında, yerde oturmuş

kalmıştı. Melanie'ye sıkı sıkı sarılmış, kendi vücudunu çocuğu korumak için kalkan olarak kullanmaya çalışıyordu. Sinema salonunun sessizleşmiş olduğunu farketti. Görünmeyen hayvan saldırmaktan vazgeçmişti. Ama hava hâlâ kanlarını donduracak kadar soğuktu.

'O ŞEY' hâlâ buradaydı.

Dan ağır ağır, bir daire çizerek yürüdü, bir şeylerin olmasını bekledi. Sessizlik sürüp giderken, «Anneni de birlikte öldürmedikçe kendini öldüremezsin,» diye bağırdı. «Önce onu öldürmedikçe bunu yapmana izin vermeyecek!» Laura başını kaldırıp ona' baktı, «Kiminle konuşuyorsun?» diye sordu. Sonra bir çığlık atıp Melanie'ye daha sıkı sarıldı. «Bir şey beni çekiyor!» dedi. «Dan, bir şey beni ondan ayırmaya çalışıyor!»

«Savaş onunla,» dedi Dan.

Laura, Melanie'ye sarıldı, onu bırakmadı. Bir an yerde debelenip duran, garip ve kontrolsüz hareketler yapan bir sara hastası gibi göründü. Ama sonunda saldırı bitti ve Laura da mücadele etmeyi kesti.

«Gitti mi?» diye sordu Dan.

Laura şaşkın ve sersemlemiş durumda başını kaldırdı, «Evet,» dedi.

Dan tekrar havaya doğru konuştu. Astral bedenin sinema salonunun içinde bir yerde beklediğini seziyordu. «Onu çekip götürmene ve sonra da kendi kendini parçalamana izin vermeyecek. O seni seviyor! Eğer gerekirse, seni korumak için ölmeye razı!»

Sinema salonunun karşı tarafında üç koltuk daha yerlerinden fırlayıp havaya uçtu, yarım dakika boyunca birbirlerine çarpıp baş döndürücü bir hızla döndükten sonra gürültüyle yere düştü.

Dan ruhla konuşmaya çalışarak, «Sen ne düşünürsen düşün, ölmeyi hak etmedin!» dedi.

«Yaptığın şeyler korkunçtu ama hepsini yapmak zorundaydın! Başka şansın yoktu!»

Sessizlik.

Hareketsizlik.

«Annen seni seviyor!» dedi Dan tekrar. «Senin yaşamam istiyor. Bu yüzden bütün gücüyle sarılıyor sana.»

Laura'dan yükselen acı dolu bir.inilti, sonunda korkunç gerçeği anlamış olduğunu belli etti. Salonun ön tarafında yere yığılmış olan perdeler dalgalanıp havalanır gibi oldular, yarım yamalak bir çabayla biraz önceki gibi kanatlanmaya çalıştılar. Ama birkaç saniye sonra şekilsiz bir yığın halinde tekrar yere düştüler.

Earl ayağa kalkmıştı. Dan'in yanına geldi. Bomboş salona doğru bakarak, «Kızın kendisi miydi o?» diye sordu.

Dan başını evet anlamında salladı:

Şok, acı ve üzüntü içinde ağlayan Laura, kızını sımsıkı göğsüne bastırmış, bebek sallar gibi sallıyordu. Hava hâlâ buz gibiydi.

Bir şey görünmeyen buzdan elleriyle Dan'e dokundu, onu fazla sert olmayan bir şekilde geriye doğru itti.

Dan görünmeyen astral bedene seslenerek, «Kendini öldüremezsin, çünkü bunu yapmana izin vermeyeceğiz,» dedi. «Seni seviyoruz, Melanie. Hiçbir zaman şansın olmadı ve biz şimdi sana bir şans vermek istiyoruz.» Sessizlik.

Earl bir şey söyleyecek oldu, tam o sırada, birkaç sıra önlerinde ruh bir sırayı baştan sona aştı, geçerken bütün koltukların arkalarını kırıp devirdi. Bu sefer yığılmış perdeler de yerden kalktı. Çıkış kapıları bir kere daha açılıp çarparak kapanmaya koyuldu. Tavandaki akustik karoların bazıları kopup yere düşüyordu. Buz gibi bir ıslık sesi vardı. Herhalde astral bir ses. Çünkü havanın ortasından kaynaklanıyordu. Salonun içini öylesine dolduruyordu ki, Earl ile Dan kulaklarım elleriyle kapamak zorunda kaldılar. Earl, Laura'ya baktığında onun yüzünü buruşturduğunu gördü. Ama genç kadın Melanie'yi bırakmak istemediği için kulaklarını kapatamıyordu. Kızını sımsıkı tutmayı sürdürdü.

Ses dayanılmaz bir düzeye yükseldi, Dan bir an için kızı yanlış değerlendirdiğini sandı. Herhalde tavanı başlarına yıkacak, kendini öldürebilme uğruna herkesi de öldürecekti. Ama gürültü bir anda kesildi, hareketlenmiş mobilyalar yere düştüler. Kapılar açılıp kapanmayı kesti. Son bir tavan karosu yere düştü, geçiş yolunda onlardan biraz ilerde bir yere çarptı, iki kere zıpladıktan sonra hareketsiz kaldı.

Yine hareketsizlik. Yine sessizlik.

Yaklaşık bir dakika kadar beklediler... sonra hava ısınmaya başladı.

Sinemanın arkasında bir yerden, buranın müdürü olabilecek birinin sesi, «Neler oldu burada?» diye seslendi.

Müdürün yanında duran yer gösterici, besbelli olayın başlangıcını görmüştü. Açıklamaya çalıştı ama beceremedi.

Dan projeksiyoncunun odasında bir hareket görür gibi oldu. Bir adamın delikten baktığını farketti. Yüzünde büyük bir şaşkınlık ifadesi vardı.

Dan ile Earl, Melanie'nin iki yanına çömelirken, Laura sonunda elini küçük kızın omzundan çekti.

Çocuğun gözleri açıktı. Ama hiçbirine bakmıyordu. Bakışları odaksız, hattâ bulanıktı. Ama daha önce o gözlerde gördükleri boş bakışlarla aynı değildi. Eskisi kadar garip değildi bakışları. Gerçi henüz bu dünyada herhangi bir şeyi görüyor sayılmazdı. Ama sık sık kaçıp saklandığı öteki tarafa da bakmıyordu. Şu anda hayalle gerçeğin arasındaki sınır çizgisindeydi. Bir yanda içedönük karanlık, diğer yanda hayatını kuracağı dünyanın fısıltısı.

Dan, «Eğer intihar dürtüsü geçtiyse... ki bence geçti... o zaman işin zor kısmı aşılmış demektir,» dedi. «Bence zamanla tümüyle normalleşecek. Tabii bu iş sonsuz sabır ve bol bol da sevgi gerektirecek.»

«Bende her ikisinden de yeterince var,» dedi Laura.

Earl, «Biz de yardım ederiz,» diye atıldı.

«Evet,» dedi Dan. «Yardım edeceğiz.» Melanie'nin önünde uzun tedavi yılları uzanıyordu. Ömrünün sonuna kadar otistik kalma ihtimali de vardı.

Ama Dan'in içinde bir duygu Melanie'nin kışa açılan kapıyı sonsuza kadar kapattığını fısıldıyordu. Bir daha asla açılmasına izin vermeyecekti. Eğer kapıyı gerçekten kapattıysa, kendine onu nasıl açtığını unutturabilirse, belki sonunda kapının öbür yanındaki acıyı, şiddeti ve ölümü de unutmayı başarabilirdi.

Unutmak iyileşmenin başlangıcıydı.

Dan bu olaydan kendisinin de öğrenebileceği bir ders olduğunu farketti. Unutmamakla ilgili bir ders. Kendi başarısızlıklarının acısını

unutmaya ihtiyaç duymaktaydı. Delmar, Carrie, Cindy Lakey. İçinde çocukça ve umutsuz bir inancın şekillendiğini hissetti. Eğer kendisi bütün bu acı anıları geride bırakmayı başarır, kendi kapısını kapayabilirse, Melanie de kapısını kapatmayı başaracaktı. Dan'in kararlılığı, Melanie'nin iyileşmesine, ölümden uzaklaşmasına yardım edecekti.

Tanrıyla bir pazarlık yapmaya karar verdi: Bak, Tanrım, geçmişi geride bırakacağıma, kanla, cinayetle ve ölümle ilgili düşüncelere bu kadar çok kafa yormayacağıma, yaşamak için daha fazla zaman ayıracağıma, hayatın nimetlerinin tadını çıkarmaya çalışacağıma söz veriyorum. Bana verdiklerin için minnet duymayı öğreneceğim. Buna karşılık, Tanrım, senden tek istediğim, Melanie'nin tümüyle geri dönmesine izin vermen. Lütfen, Tanrım. Anlaştık mı?

Kızını kollarının arasında tutan Laura ona bakarak, «Çok... yüklü görünüyorsun,» dedi. «Ne oldu? Ne düşünüyorsun? Neler geçiyor aklından?» Yüzü gözü kanlarla lekelenmiş, üstü başı dağılmış, kir pas içinde kalmış olan Laura, bu haliyle bile çok güzeldi. «Unutmak iyileşmenin başlangıcıdır,» dedi Dan. «Bunu mu düşünüyordun?» «Evet.»

«Hepsi bu mu?»

Dan, «Bu kadarı yeterli,» dedi.

«Bu kadarı yeterli.»

BİTTİ